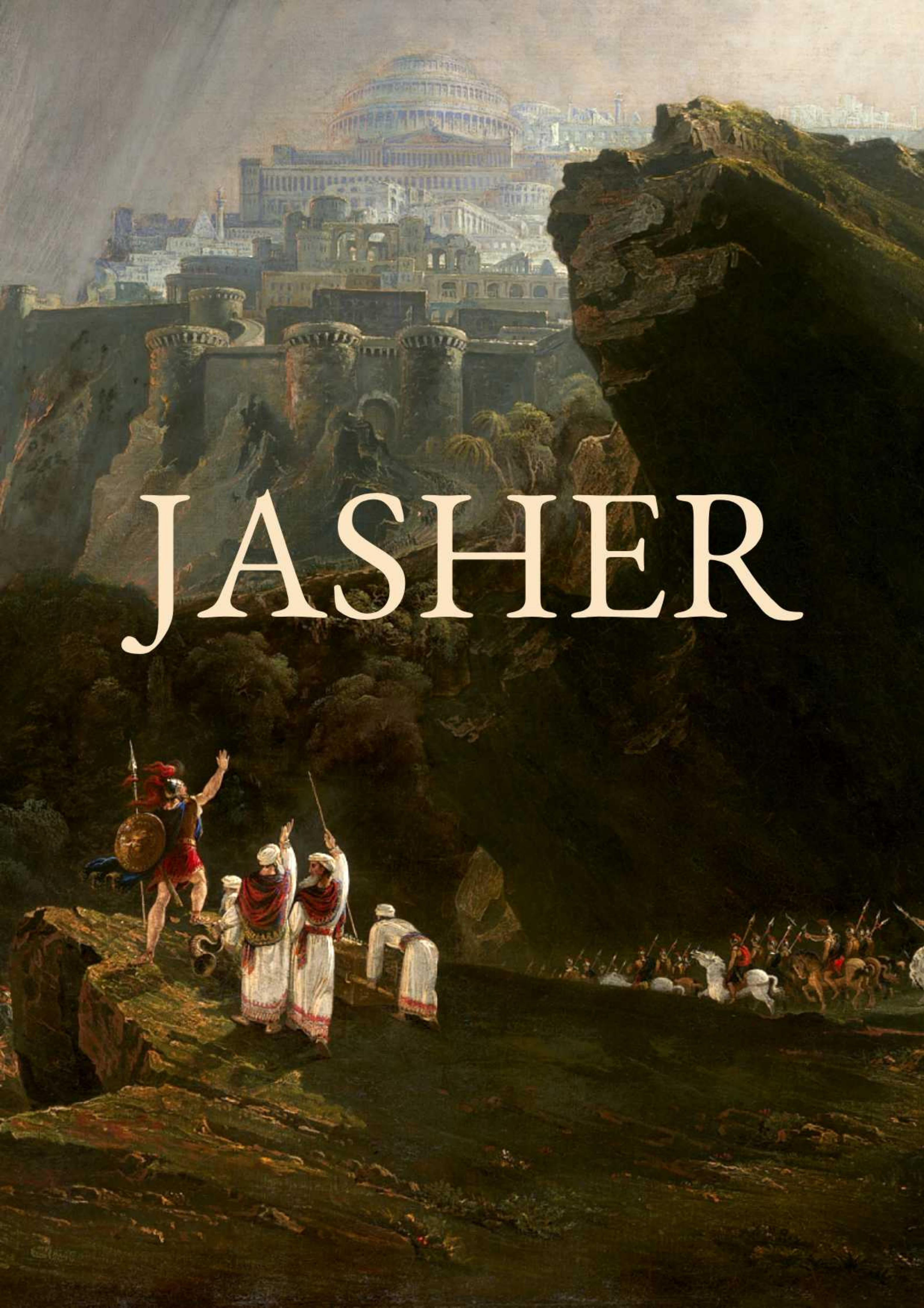

JASHER

HOOFSTUK 1

1 En God het gesê: Laat Ons mense maak na ons beeld, na ons gelykenis, en God het die mens na sy beeld geskape.
2 En God het die mens uit die grond geformeer, en Hy het die asem van die lewe in sy neusgate geblaas, en die mens het 'n lewende siel geword wat met spraak toegerus is.
3 En die Here het gesê: Dit is nie goed dat die mens alleen is nie; Ek sal vir hom 'n bystander maak.
4 En die Here het 'n diepe slaap op Adam laat val, en hy het geslaap, en hy het een van sy ribbebene weggeneem, en hy het vleis daarop gebou en dit gevorm en dit na Adam gebring, en Adam het wakker geword uit sy slaap, en kyk, daar staan 'n vrou voor hom.
5 En hy sê: Dit is 'n been van my gebeente en dit sal vrou genoem word, want dit is van die man weggeneem; en Adam het haar Eva genoem, want sy was die moeder van al die lewendes.
6 En God het hulle geseën en hulle name Adam en Eva genoem op die dag toe Hy hulle geskep het, en die Here God het gesê: Wees vrugbaar en vermeerder en vul die aarde.
7 En die Here God het Adam en sy vrou geneem en hulle in die tuin van Eden gesit om dit te bewerk en om dit te bewaak; en hy het hulle bevel gegee en vir hulle gesê: Van al die bome van die tuin mag julle eet, maar van die boom van kennis van goed en kwaad mag julle nie eet nie, want die dag as julle daarvan eet, sal julle sekerlik sterwe.
8 En nadat God hulle geseën en beveel het, het Hy van hulle af weggegaan, en Adam en sy vrou het in die tuin gewoon volgens die bevel wat die Here hulle beveel het.
9 En die slang wat God saam met hulle op die aarde geskep het, het na hulle gekom om hulle aan te spoor om die bevel van God wat Hy hulle beveel het, te oortree.
10 En die slang het die vrou verlei en oorreed om van die boom van kennis te eet, en die vrou het geluister na die stem van die slang, en sy het die woord van God oortree en van die boom van die kennis van goed en kwaad geneem, en sy het geëet, en sy het daarvan geneem en ook aan haar man gegee, en hy het geëet.
11 En Adam en sy vrou het die bevel van God wat hy hulle beveel het, oortree, en God het dit geweet, en sy toorn het teen hulle ontvlam en hy het hulle vervloek.
12 En die Here God het hulle daardie dag uit die tuin van Eden verdryf om die grond te bewerk waaruit hulle geneem is, en hulle het gegaan en gaan woon aan die oostekant van die tuin van Eden; en Adam het sy vrou Eva geken en sy het twee seuns en drie dogters gebaar.
13 En sy het die eersgeborene Kain genoem en gesê: Ek het 'n man van die Here verkry, en die naam van die ander het sy Abel genoem, want sy het gesê: Uit nietigheid het ons na die aarde gekom, en in nietigheid sal ons daaruit geneem word.
14 En die seuns het grootgeword en hulle vader het aan hulle 'n besitting in die land gegee; en Kain was 'n landbouer van die grond, en Abel 'n veewagter.
15 En dit was na verloop van 'n paar jaar dat hulle 'n offer by benadering aan die Here gebring het, en Kain het van die vrugte van die aarde gebring, en Abel het van die eersgeborenes van sy kleinvee uit die vet daarvan gebring, en God het omgedraai en neig tot Abel en sy offer, en 'n vuur het van die Here uit die hemel neergedaal en dit verteer.
16 En tot Kain en sy offer het die Here hom nie bekeer nie, en hy het nie daartoe geneig nie, want hy het van die minderwaardige vrugte van die aarde voor die aangesig van die Here gebring, en Kain was jaloers op sy broer Abel as gevolg hiervan, en hy het 'n voorwendsel gesoek om hom dood te maak.
17 En 'n ruk daarna het Kain en sy broer Abel eendag in die veld gegaan om hulle werk te doen; en hulle was altwee in die veld, Kain het sy grond bewerk en geploeg, en Abel het sy kleinvee opgepas; en die kudde het verby die deel getrek wat Kain in die grond geploeg het, en dit het Kain erg bedroef daaroor.
18 En Kain het sy broer Abel toornig nader en vir hom gesê: Wat is daar tussen my en jou dat jy kom om te woon en jou kleinvee te bring om in my land te wei?
19 En Abel het sy broer Kain geantwoord en vir hom gesê: Wat is daar tussen my en jou, dat jy die vleis van my kleinvee sal eet en jou met hulle wol aantrek?
20 En nou, trek dan die wol van my skape af waarmee jy jou geklee het, en vergeld my vir hulle vrugte en vleis wat jy geëet het, en as jy dit gedoen het, sal Ek dan uit jou land gaan soos jy gesê?
21 En Kain sê vir sy broer Abel: As ek jou vandag doodmaak, wie sal jou bloed van my eis?
22 En Abel het vir Kain geantwoord en gesê: Waarlik, God wat ons op die aarde gemaak het, Hy sal my saak wreek, en hy sal my bloed van jou eis as jy my doodmaak, want die Here is die regter en arbiter, en dit is hy wat die mens sal vergelde volgens sy boosheid, en die goddelose mens na die boosheid wat hy op die aarde sal doen.
23 En nou, as jy my hier sou doodmaak, God ken sekerlik jou geheime sienings, en sal jou oordeel vir die kwaad wat jy vandag verklaar het om my te doen.
24 En toe Kain die woorde hoor wat sy broer Abel gespreek het, kyk, die toorn van Kain het ontvlam teen sy broer Abel omdat hy hierdie saak verkondig het.
25 En Kain het vinnig opgestaan en opgestaan en die ysterdeel van sy ploegwerktuig geneem, waarmee hy skielik sy broer geslaan en hy hom gedood het, en Kain het die bloed van sy broer Abel op die aarde uitgegiet, en die bloed van Abel het op gestroom. die aarde voor die kudde.
26 En daarna het Kain berou gehad dat hy sy broer gedood het, en hy was hartseer, en hy het oor hom geween en dit het hom baie gekwel.
27 En Kain het opgestaan en 'n gat in die veld gegrawe waarin hy die liggaam van sy broer gesit het, en hy het die stof daaroor omgedraai.
28 En die Here het geweet wat Kain aan sy broer gedoen het, en die Here het aan Kain verskyn en vir hom gesê: Waar is jou broer Abel wat by jou was?
29 En Kain het inmekaargesak en gesê: Ek weet nie, is ek my broer se wagter? En die Here sê vir hom: Wat het jy gedoen? Die stem van die bloed van jou broer roep na My van die grond af waar jy hom gedood het.
30 Want jy het jou broer gedood en voor my aangesig en in jou hart gedink dat ek jou nie sien nie, en ook nie al jou dade geken het nie.
31 Maar jy het hierdie ding gedoen en jou broer verniet gedood en omdat hy reg met jou gespreek het, en nou, daarom, vervloek is jy van die grond wat sy mond

oopgemaak het om jou broer se bloed uit jou hand te ontvang en waarin jy begrawe het hom.
32 En as jy dit bewerk, sal dit jou nie meer sy krag gee soos in die begin nie, want dorings en distels sal die grond voortbring, en jy sal beweeg en ronddwaal in die aarde tot die dag van jou dood.
33 En in dié tyd het Kain weggegaan van die aangesig van die Here, van die plek waar hy was, en hy het gegaan en rondgetrek in die land oos van Eden, hy en almal wat aan hom behoort het.
34 En Kain het sy vrou in daardie dae geken, en sy het swanger geword en 'n seun gebaar, en hy het hom Henog genoem en gesê: In dié tyd het die Here hom rus en stilte op die aarde begin gee.
35 En in dié tyd het Kain ook begin om 'n stad te bou; en hy het die stad gebou en die stad Henog genoem volgens die naam van sy seun; want in dié dae het die Here hom rus gegee op die aarde, en hy het nie rondgetrek en rondgedwaal soos in die begin nie.
36 En Irad is vir Henog gebore, en Irad was die vader van Mechujael en Mechujael van Metúsael.

HOOFSTUK 2

1 En dit was in die honderd-en-dertigste jaar van die lewe van Adam op die aarde, dat hy sy vrou Eva weer geken het, en sy het swanger geword en 'n seun gebaar na sy gelykenis en na sy beeld, en sy het hom Set genoem en gesê , Omdat God vir my 'n ander nageslag in die plek van Abel aangestel het, want Kain het hom gedood.
2 En Set het honderd en vyf jaar gelewe, en hy het 'n seun verwek; en Set het die naam van sy seun Enos genoem en gesê: Omdat die mensekinders in dié tyd begin vermeerder het en hulle siele en harte verdruk het deur oortreding en opstandigheid teen God.
3 En dit was in die dae van Enos dat die mensekinders aangehou het om te rebelleer en teen God te oortree, om die toorn van die Here teen die mensekinders te vermeerder.
4 En die mensekinders het gegaan en ander gode gedien, en hulle het die Here vergeet wat hulle op die aarde geskape het; en in daardie dae het die mensekinders beelde gemaak van koper en yster, hout en klip, en hulle het neergebuig en hulle bedien.
5 En elkeen het sy god gemaak en hulle het voor hulle neergebuig, en die mensekinders het die Here verlaat al die dae van Enos en sy kinders; en die toorn van die Here het ontvlam oor hulle werke en gruwels wat hulle op die aarde gedoen het.
6 En die Here het die waters van die rivier Gihon hulle laat oorweldig, en Hy het hulle vernietig en verteer, en Hy het die derde deel van die aarde vernietig, en desnieteenstaande het die mensekinders hulle nie bekeer van hulle bose weë nie, en hulle hande is nog uitgesteek om te doen wat verkeerd is in die oë van die Here.
7 En in daardie dae was daar nie gesaai of gemaai op die aarde nie; en daar was geen voedsel vir die mensekinders nie en die hongersnood was baie groot in daardie dae.
8 En die saad wat hulle in daardie dae in die grond gesaai het, het dorings, distels en distels geword; want van die dae van Adam af was hierdie verklaring aangaande die aarde, van die vloek van God, wat Hy die aarde vervloek het vanweë die sonde wat Adam gesondig het voor die Here.
9 En dit was toe die mense aangehou het om te rebelleer en teen God te oortree en hulle weë te verderf, dat die aarde ook korrup geword het.
10 En Enos het negentig jaar gelewe en hy was die vader van Kenan;
11 En Kenan het grootgeword en hy was veertig jaar oud, en hy het wys geword en kennis en vaardigheid in alle wysheid gehad, en hy het geregeer oor al die mensekinders, en hy het die mensekinders na wysheid en kennis gelei; want Kenan was 'n baie wyse man en het verstand in alle wysheid gehad, en met sy wysheid het hy oor geeste en demone geheers;
12 En Kenan het deur sy wysheid geweet dat God die mensekinders sou vernietig omdat hulle op aarde gesondig het, en dat die Here aan die einde van die dae die waters van die vloed oor hulle sou bring.
13 En in daardie dae het Kenan op kliptafels geskryf wat in die toekoms sou gebeur, en hy het dit in sy skatte gesit.
14 En Kenan het oor die hele aarde geregeer, en hy het sommige van die mensekinders tot die diens van God gebring.
15 En toe Kenan sewentig jaar oud was, het hy drie seuns en twee dogters verwek.
16 En dit is die name van die kinders van Kenan; die naam van die eersgeborene Mahlallel, die tweede Enan en die derde Mered; en hulle susters was Ada en Silla; dit is die vyf kinders van Kenan wat vir hom gebore is.
17 En Lameg, die seun van Metúsael, het uit die huwelik verwant geword aan Kenan, en hy het sy twee dogters vir sy vroue geneem, en Ada het swanger geword en vir Lameg 'n seun gebaar, en sy het hom Jabal genoem.
18 En sy het weer swanger geword en 'n seun gebaar en hom Jubal genoem; en Silla, haar suster, was in daardie dae onvrugbaar en het geen nageslag gehad nie.
19 Want in daardie dae het die mensekinders begin om teen God te oortree en die gebooie te oortree wat Hy aan Adam beveel het, om vrugbaar te wees en te vermeerder op die aarde.
20 En sommige van die mensekinders het hulle vrouens 'n slok laat drink wat hulle onvrugbaar sou maak, sodat hulle hulle gestaltes kon behou en waardeur hulle pragtige voorkoms nie sou vervaag nie.
21 En toe die mensekinders van hulle vroue laat drink het, het Silla saam met hulle gedrink.
22 En die baarende vroue het afskuwelik voor die oë van hulle mans voorgekom as weduwees, terwyl hulle mans gelewe het, want hulle was net aan die onvrugbares verbonde.
23 En aan die einde van dae en jare, toe Silla oud geword het, het die Here haar skoot geopen.
24 En sy het swanger geword en 'n seun gebaar en hom Tubal Kain genoem en gesê: Nadat ek verdor het, het ek hom van die Almagtige God verkry.
25 En sy het weer swanger geword en 'n dogter gebaar, en sy het haar Naäma genoem, want sy het gesê: Nadat ek verdor het, het ek plesier en behae gekry.
26 En Lameg was oud en gevorderd in jare, en sy oë was dof dat hy nie kon sien nie, en Tubal Kain, sy seun, het hom gelei en dit was een dag dat Lameg in die veld ingegaan het en sy seun Tubal Kain was by hom , en terwyl hulle in die veld loop, het Kain, die seun van Adam, na

hulle toe gekom; want Lameg was baie oud en kon nie veel sien nie, en sy seun Tubal Kain was baie jonk.
27 En Tubal Kain het vir sy vader gesê om sy boog te trek, en met die pyle het hy Kain geslaan, wat nog ver was, en hy het hom gedood, want hy het vir hulle gelyk of hy 'n dier was.
28 En die pyle het in Kain se liggaam ingegaan al was hy ver van hulle af, en hy het op die grond geval en gesterf.
29 En die Here het Kain se boosheid vergeld volgens sy boosheid wat hy aan sy broer Abel gedoen het, volgens die woord van die Here wat hy gespreek het.
30 En dit het gebeur toe Kain gesterf het, dat Lameg en Tubal gegaan het om die dier te sien wat hulle geslag het, en hulle het gesien, en kyk, hulle grootvader Kain het dood op die aarde geval.
31 En Lameg was baie bedroef daaroor dat hy dit gedoen het, en deur sy hande saam te klap, het hy sy seun geslaan en sy dood veroorsaak.
32 En die vroue van Lameg het gehoor wat Lameg gedoen het, en hulle het probeer om hom dood te maak.
33 En die vroue van Lameg het hom van daardie dag af gehaat, omdat hy Kain en Tubal-Kain gedood het, en die vroue van Lameg het van hom geskei en in daardie dae nie na hom geluister nie.
34 En Lameg het na sy vroue gekom en hulle gedruk om na hom te luister oor hierdie saak.
35 En hy het aan sy vroue Ada en Silla gesê: Hoor my stem, vroue van Lameg, luister na my woorde, want nou het julle gedink en gesê dat ek 'n man met my wonde en 'n kind met my wonde gedood het omdat hulle dit gedoen het. geen geweld nie, maar weet tog dat ek oud en gryskop is, en dat my oë swaar is deur die ouderdom, en ek het hierdie ding onwetend gedoen.
36 En die vroue van Lameg het na hom geluister in hierdie saak, en hulle het na hom teruggekeer met die raad van hulle vader Adam, maar hulle het van daardie tyd af vir hom geen kinders gebaar nie, omdat hulle geweet het dat God se toorn in daardie dae toegeneem het teen die seuns van mense, om hulle te verdelg met die waters van die vloed weens hulle bose handelinge.
37 En Mahlallel, die seun van Kenan, het vyf-en-sestig jaar gelewe en die vader van Jered; en Jared het twee en sestig jaar gelewe en hy het Henog verwek.

HOOFSTUK 3

1 En Henog het vyf-en-sestig jaar gelewe en hy was die vader van Metúsalag; en Henog het met God gewandel nadat hy die vader van Metúsalag was, en hy het die Here gedien en die verkeerde weë van die mense verag.
2 En die siel van Henog was toegedraai in die tug van die Here, in kennis en in verstand; en hy het verstandig van die mensekinders afgetree en hom baie dae lank van hulle afgesonder.
3 En dit was na verloop van baie jare, terwyl hy die Here dien en voor hom in sy huis gebid het, dat 'n engel van die Here hom uit die hemel geroep het en gesê het: Hier is ek.
4 En hy het gesê: Staan op, gaan uit jou huis en van die plek waar jy jou wegsteek, en verskyn aan die mensekinders, sodat jy hulle kan leer hoe hulle moet gaan en die werk wat hulle moet doen bereik om in die weë van God in te gaan.
5 En Henog het opgestaan volgens die woord van die Here en uitgegaan uit sy huis, uit sy plek en uit die kamer waarin hy versteek was; en hy het na die mensekinders gegaan en hulle die weë van die Here geleer, en in dié tyd het hy die mensekinders bymekaargeroep en hulle met die tug van die Here bekend gemaak.
6 En hy het beveel dat dit verkondig moes word op alle plekke waar die mensekinders gewoon het, en gesê: Waar is die man wat die weë van die Here en goeie werke wil leer ken? laat hom na Henog kom.
7 En al die mensekinders het toe by hom vergader, want almal wat hierdie ding begeer het, het na Henog gegaan, en Henog het oor die mensekinders geregeer volgens die woord van die Here, en hulle het gekom en voor hom neergebuig en sy woord gehoor .
8 En die gees van God was op Henog, en hy het al sy manne die wysheid van God en sy weë geleer, en die mensekinders het die Here gedien al die dae van Henog, en hulle het gekom om sy wysheid te hoor.
9 En al die konings van die mensekinders, eerste en laaste, saam met hulle vorste en regters, het na Henog gekom toe hulle van sy wysheid gehoor het, en hulle het voor hom neergebuig, en hulle het ook van Henog geëis om oor hulle te heers , waartoe hy ingestem het.
10 En hulle het altesaam honderd-en-dertig konings en vorste versamel, en hulle het Henog koning oor hulle gemaak en hulle was almal onder sy mag en bevel.
11 En Henog het hulle wysheid, kennis en die weë van die Here geleer; en hy het vrede onder hulle gemaak, en vrede was oor die hele aarde gedurende die lewe van Henog.
12 En Henog het twee honderd drie en veertig jaar oor die mensekinders geregeer, en hy het reg en geregtigheid gedoen met sy hele volk, en hy het hulle gelei in die weë van die Here.
13 En dit is die geslagte van Henog, Metúsalag, Elisa en Elimeleg, drie seuns; en hulle susters was Melka en Nahma, en Metúsalag het sewe en tagtig jaar gelewe en hy het die vader van Lameg.
14 En dit was in die ses-en-vyftigste jaar van die lewe van Lameg toe Adam gesterf het; negehonderd-en-dertig jaar oud was hy by sy dood, en sy twee seuns, saam met Henog en sy seun Metúsalag, het hom met groot praal begrawe, soos by die begrafnis van konings, in die spelonk wat God hom gesê het.
15 En in daardie plek het al die mensekinders 'n groot rou en geween oor Adam gemaak; dit het dus 'n gewoonte geword onder die mensekinders tot vandag toe.
16 En Adam het gesterwe omdat hy van die boom van kennis geëet het; hy en sy kinders ná hom, soos die Here God gespreek het.
17 En dit was in die jaar van Adam se dood, wat die tweehonderd-drie-en-veertigste jaar van die heerskappy van Henog was, in daardie tyd het Henog besluit om homself van die mensekinders af te skei en homself te verberg soos eers om te dien die Here.
18 En Henog het dit gedoen, maar hom nie heeltemal vir hulle verborge nie, maar drie dae van die mensekinders weggehou en toe vir een dag na hulle gegaan.
19 En gedurende die drie dae wat hy in sy kamer was, het hy gebid en die Here sy God geprys, en die dag waarop hy gegaan en aan sy onderdane verskyn het, het hy hulle die

weë van die Here geleer, en alles wat hulle Hom gevra het van die Here het hy hulle vertel.
20 En hy het op hierdie manier vir baie jare gedoen, en daarna het hy homself vir ses dae verberg en een dag in sewe aan sy volk verskyn; en daarna een keer in 'n maand, en dan een keer in 'n jaar, totdat al die konings, prinse en mensekinders na hom gesoek het en weer begeer het om die aangesig van Henog te sien en sy woord te hoor; maar hulle kon nie, aangesien al die mensekinders baie bang was vir Henog, en hulle gevrees het om hom te nader weens die goddelike ontsag wat op sy aangesig gesit het; daarom kon niemand na hom kyk nie, uit vrees dat hy gestraf sou word en sterf.
21 En al die konings en vorste het besluit om die mensekinders bymekaar te bring en na Henog te kom, met die gedagte dat hulle almal met hom sou spreek op die tyd wanneer hy onder hulle sou uitkom, en hulle het dit gedoen.
22 En die dag het gekom dat Henog uitgegaan het en hulle almal vergader en na hom gekom het, en Henog het die woorde van die Here aan hulle gespreek en hy het hulle wysheid en kennis geleer, en hulle het voor hom neergebuig en gesê: Mag die koning lewe ! Mag die koning lewe!
23 En 'n rukkie daarna, toe die konings en prinse en die mensekinders met Henog gepraat het, en Henog hulle die weë van God geleer het, kyk, 'n engel van die Here het toe na Henog geroep uit die hemel, en wou hom bring hemel toe om hom daar te laat regeer oor die kinders van God, soos Hy oor die mensekinders op aarde geregeer het.
24 Toe Henog dit op daardie tydstip hoor, het hy gegaan en al die bewoners van die aarde bymekaar laat kom en hulle wysheid en kennis geleer en aan hulle goddelike opdragte gegee, en hy het vir hulle gesê: Ek is verplig om op te vaar na die hemel, daarom doen ek nie weet watter dag ek gaan.
25 En nou daarom sal Ek jou wysheid en kennis leer en sal jou onderrig gee voordat Ek jou verlaat, hoe om op die aarde op te tree waardeur jy kan lewe; en hy het dit gedoen.
26 En Hy het hulle wysheid en kennis geleer en hulle onderrig gegee, en Hy het hulle bestraf, en Hy het hulle insettinge en verordeninge voorgelê om op die aarde te doen, en Hy het vrede onder hulle gemaak, en Hy het hulle die ewige lewe geleer en by hulle gewoon 'n tydjie om hulle al hierdie dinge te leer.
27 En in daardie tyd was die mensekinders by Henog, en Henog het met hulle gepraat, en hulle het hul oë opgeslaan en die gelykenis van 'n groot perd het uit die hemel neergedaal, en die perd het in die lug gestap;
28 En hulle het Henog vertel wat hulle gesien het, en Henog het vir hulle gesê: Om my ontwil sak hierdie perd op die aarde neer; die tyd het aangebreek dat ek van jou moet weggaan en ek sal nie meer deur jou gesien word nie.
29 En die perd het in daardie tyd neergedaal en voor Henog gaan staan, en al die mensekinders wat saam met Henog was, het hom gesien.
30 En Henog het toe weer 'n stem beveel om uit te roep wat sê: Waar is die man wat behae het om die weë van die Here sy God te ken, laat hom vandag na Henog kom voordat hy van ons weggeneem word.
31 En al die mensekinders het bymekaargekom en daardie dag by Henog aangekom; en al die konings van die aarde met hulle vorste en raadgewers het daardie dag by hom gebly; en Henog het toe die mensekinders wysheid en kennis geleer en aan hulle goddelike onderrig gegee; en hy het hulle beveel om die Here te dien en in sy weë te wandel al die dae van hulle lewe, en hy het aangehou om vrede onder hulle te maak.
32 En dit was daarna dat hy opgestaan en op die perd gery het; en hy het uitgetrek, en al die mensekinders het agter hom aan getrek, omtrent agt honderd duisend man; en hulle het een dagreis saam met hom gegaan.
33 En op die tweede dag sê Hy vir hulle: Gaan terug huis toe na julle tente, waarom sal julle gaan? dalk sterf jy; en sommige van hulle het van hom af weggetrek, en die wat oorgebly het, het saam met hom ses dagreise gegaan; en Henog het elke dag vir hulle gesê: Gaan terug na julle tente, dat julle nie sterwe nie; maar hulle was nie bereid om terug te keer nie, en hulle het saam met hom gegaan.
34 En op die sesde dag het sommige van die manne oorgebly en hom aangehou en vir hom gesê: Ons sal saam met jou gaan na die plek waarheen jy gaan; so waar as die Here leef, alleen die dood sal ons skei.
35 En hulle het so aangespoor om saam met hom te gaan, dat hy opgehou het om met hulle te praat; en hulle het agter hom aan gegaan en wou nie terugkom nie;
36 En toe die konings teruggekeer het, het hulle 'n sensus laat opneem, om die getal oorblywende manne te weet wat saam met Henog gegaan het; en dit was op die sewende dag dat Henog in 'n warrelwind na die hemel opgevaar het, met perde en strydwaens van vuur.
37 En op die agtste dag het al die konings wat saam met Henog was, gestuur om die getal manne terug te bring wat saam met Henog was, op daardie plek vanwaar hy na die hemel opgevaar het.
38 En al daardie konings het na die plek gegaan en hulle het die aarde daar gevind vol sneeu, en op die sneeu was groot klippe sneeu, en die een het vir die ander gesê: Kom, laat ons deur die sneeu breek en kyk, miskien die manne wat by Henog oorgebly het, is dood en is nou onder die sneeuklippe, en hulle het gesoek, maar kon hom nie vind nie, want hy het opgevaar na die hemel.

HOOFSTUK 4

1 En al die dae wat Henog op die aarde geleef het, was drie honderd vyf en sestig jaar.
2 En toe Henog na die hemel opgevaar het, het al die konings van die aarde opgestaan en sy seun Metúsalag geneem en hom gesalf, en hulle het hom oor hulle laat regeer in die plek van sy vader.
3 En Metusalag het opreg gehandel in die oë van God, soos sy vader Henog hom geleer het, en hy het eweneens gedurende sy hele lewe die mensekinders wysheid, kennis en die vrees van God geleer, en hy het hom nie van die goeie afgewend nie. manier óf na regs óf na links.
4 Maar in die laaste dae van Metúsalag het die mensekinders hulle van die Here af bekeer, hulle het die aarde verderf, hulle het mekaar beroof en geplunder, en hulle het teen God in opstand gekom en hulle het oortree en hulle weë verdorwe en nie geluister na die stem van Metúsalag, maar het teen hom in opstand gekom.
5 En die Here was uitermate toornig teen hulle, en die Here het aangehou om die saad te vernietig in daardie dae, sodat daar nie gesaai of gemaai was op die aarde nie.

6 Want toe hulle die grond gesaai het om voedsel vir hulle onderhou te kry, kyk, daar is dorings en distels voortgebring wat hulle nie gesaai het nie.
7 En steeds het die mensekinders hulle nie bekeer van hulle bose weë nie, en hulle hande was nog steeds uitgestrek om te doen wat verkeerd is in die oë van God, en hulle het die Here geterg met hulle verkeerde weë, en die Here was baie toornig en het berou gehad dat hy het die mens gemaak.
8 En hy het gedink om hulle te vernietig en uit te roei, en hy het dit gedoen.
9 In daardie dae toe Lameg, die seun van Metúsalag, honderd-en-sestig jaar oud was, het Set, die seun van Adam, gesterf.
10 En al die dae wat Set gelewe het, was nege honderd en twaalf jaar, en hy het gesterwe.
11 En Lameg was honderd-en-tagtig jaar oud toe hy Asmua, die dogter van Elísa, die seun van Henog, sy oom, geneem het, en sy het swanger geword.
12 En in dié tyd het die mensekinders die grond gesaai, en 'n bietjie voedsel is geproduseer, maar die mensekinders het hulle nie van hulle bose weë bekeer nie, en hulle het oortree en teen God in opstand gekom.
13 En die vrou van Lameg het swanger geword en vir hom 'n seun gebaar in daardie tyd, by die omwenteling van die jaar.
14 En Metúsalag het hom Noag genoem en gesê: Die aarde was in sy dae rustig en vry van verderwing, en sy vader Lameg het hom Menachem genoem en gesê: Hierdie een sal ons vertroos in ons werke en ellendige arbeid op die aarde, wat God het gevloek.
15 En die kind het grootgeword en is gespeen, en hy het in die weë van sy vader Metúsalag gegaan, volmaak en opreg voor God.
16 En al die mensekinders het in daardie dae van die weë van die Here afgewyk toe hulle op die aarde vermeerder het met seuns en dogters, en hulle het mekaar hulle bose gebruike geleer en hulle het aangehou om teen die Here te sondig.
17 En elkeen het vir homself 'n god gemaak, en hulle het elkeen sy naaste sowel as sy familie beroof en geplunder, en hulle het die aarde verderf, en die aarde was vol geweld.
18 En hulle regters en owerstes het na die dogters van die mense gegaan en hulle vroue met geweld van hulle mans geneem volgens hulle keuse, en die mensekinders het in daardie dae van die vee van die aarde, die diere van die veld en die voëls geneem van die lug, en die vermenging van diere van die een spesie met die ander geleer, om daarmee die Here te terg; en God het die hele aarde gesien en dit was verdorwe, want alle vlees het sy weë op die aarde verderf, alle mense en alle diere.
19 En die Here het gesê: Ek sal die mens wat Ek geskape het uitdelg van die aarde af, ja van die mens tot die voëls van die hemel, saam met vee en diere wat in die veld is, want Ek het berou dat Ek hulle gemaak het.
20 En al die mense wat in die weë van die Here gewandel het, het in daardie dae gesterf, voordat die Here die onheil oor die mens gebring het wat Hy verkondig het, want dit was van die Here, dat hulle nie die onheil sou sien waarvan die Here gespreek het nie. aangaande die mensekinders.
21 En Noag het genade gevind in die oë van die Here, en die Here het hom en sy kinders gekies om uit hulle saad op die hele aarde te verwek.

HOOFSTUK 5

1 En dit was in die vier-en-tagtigste jaar van die lewe van Noag dat Henog, die seun van Set, gesterwe het, hy was nege honderd en vyf jaar oud by sy dood.
2 En in die honderd nege en sewentigste jaar van die lewe van Noag het Kenan, die seun van Enos, gesterwe, en al die dae van Kenan was nege honderd en tien jaar, en hy het gesterwe.
3 En in die tweehonderd-vier-en-dertigste jaar van die lewe van Noag het Mahlallel, die seun van Kenan, gesterwe, en die dae van Mahlallel was agthonderd vyf en negentig jaar, en hy het gesterwe.
4 En Jered, die seun van Maglallel, het in daardie dae gesterwe, in die driehonderd-ses-en-dertigste jaar van die lewe van Noag; en al die dae van Jered was nege honderd twee en sestig jaar, en hy het gesterwe.
5 En almal wat die Here gevolg het, het in daardie dae gesterf, voordat hulle die onheil gesien het wat God op die aarde verklaar het om te doen.
6 En ná die verloop van baie jare, in die vierhonderd-en-tagtigste jaar van die lewe van Noag, toe al daardie manne wat die Here gevolg het onder die mensekinders uit gesterf het, en net Metusalag toe oorgebly het, het God gesê aan Noag en Metusalag en gesê:
7 Spreek julle en roep aan die mensekinders en sê: So spreek die Here: Bekeer julle van julle verkeerde weë en laat vaar julle werke, en die Here sal berou hê oor die onheil wat Hy aan julle gesê het om aan te doen, sodat dit nie kom tot stand.
8 Want so sê die Here: Kyk, Ek gee jou 'n tydperk van honderd en twintig jaar; as jy jou tot My bekeer en jou verkeerde weë verlaat, dan sal Ek ook afwyk van die onheil wat Ek vir jou gesê het, en dit sal nie bestaan nie, spreek die Here.
9 En Noag en Metúsalag het al die woorde van die Here aan die mensekinders gespreek, dag na dag, en voortdurend met hulle gepraat.
10 Maar die mensekinders het nie na hulle geluister en hulle ore nie tot hulle woorde neig nie, en hulle was hardnekkig.
11 En die Here het hulle 'n tydperk van honderd-en-twintig jaar gegee en gesê: As hulle terugkom, sal God berou hê oor die onheil, om nie die aarde te vernietig nie.
12 Noag, die seun van Lameg, het in daardie dae daarvan weerhou om 'n vrou te neem om kinders te verwek, want hy het gesê: Waarlik, nou sal God die aarde vernietig, waarom sal ek dan kinders verwek?
13 En Noag was ’n regverdige man, hy was volmaak in sy geslag, en die Here het hom gekies om saad uit sy saad op die aarde te verwek.
14 En die Here het vir Noag gesê: Neem vir jou 'n vrou en verwek kinders, want Ek het jou regverdig voor My gesien in hierdie geslag.
15 En jy sal nageslag verwek, en jou kinders saam met jou, in die middel van die aarde; en Noag het gegaan en 'n vrou geneem, en hy het Naäma, die dogter van Henog, gekies, en sy was vyf honderd en tagtig jaar oud.
16 En Noag was vier honderd agt en negentig jaar oud toe hy Naäma as vrou geneem het.
17 En Naäma het swanger geword en 'n seun gebaar, en hy het hom Jafet genoem en gesê: God het my op die aarde

verruim; en sy het weer swanger geword en 'n seun gebaar, en hy het hom Sem genoem en gesê: God het my 'n oorblyfsel gemaak om saad in die middel van die aarde te verwek.
18 En Noag was vyf honderd en twee jaar oud toe Naäma Sem gebaar het, en die seuns het grootgeword en in die weë van die Here gegaan, in alles wat Metúsalag en hulle vader Noag hulle geleer het.
19 En Lameg, die vader van Noag, het in daardie dae gesterwe; tog het hy voorwaar nie met sy hele hart in die weë van sy vader gegaan nie, en hy het gesterwe in die honderd vyf en negentigste jaar van die lewe van Noag.
20 En al die dae van Lameg was sewe honderd en sewentig jaar, en hy het gesterwe.
21 En al die mensekinders wat die Here geken het, het in daardie jaar gesterwe voordat die Here onheil oor hulle gebring het; want die Here wou hê dat hulle moes sterf, om nie die onheil te sien wat God oor hulle broers en familie sou bring, soos Hy so verklaar het om te doen nie.
22 In daardie tyd het die Here vir Noag en Metusalag gesê: Staan op en verkondig aan die mensekinders al die woorde wat Ek in daardie dae tot julle gespreek het, miskien kan hulle hulle bekeer van hulle verkeerde weë, en Ek sal dan berou hê oor die kwaad en sal dit nie bring nie.
23 En Noag en Metúsalag het opgestaan en voor die ore van die mensekinders gesê alles wat God oor hulle gespreek het.
24 Maar die mensekinders het nie geluister nie, en hulle het nie hul ore neig na al hulle woorde nie.
25 En dit was daarna dat die Here vir Noag gesê het: Die einde van alle vlees het voor My aangesig gekom vanweë hulle bose dade, en kyk, Ek sal die aarde vernietig.
26 En neem vir jou goferhout en gaan na 'n sekere plek en maak 'n groot ark en sit dit op daardie plek.
27 En so moet jy dit maak; driehonderd el sy lengte, vyftig el die breedte en dertig el hoog.
28 En jy moet vir jou 'n deur maak wat oop is aan sy sykant, en tot 'n el moet jy van bo afmaak en dit van binne en van buite met pik bedek.
29 En kyk, Ek sal die vloed van waters oor die aarde bring, en alle vlees sal vernietig word, van onder die hemel af sal alles wat op die aarde is, vergaan.
30 En jy en jou huisgesin moet gaan en twee paar van al die lewende wesens bymekaarmaak, mannetjie en wyfie, en hulle na die ark bring om daaruit saad op die aarde te verwek.
31 En versamel vir jou al die voedsel wat deur al die diere geëet word, sodat daar voedsel vir jou en vir hulle kan wees.
32 En jy moet vir jou seuns drie meisies uit die dogters van mense kies, en hulle sal vir jou seuns vrouens wees.
33 En Noag het opgestaan en die ark gemaak op die plek waar God hom beveel het, en Noag het gedoen soos God hom beveel het.
34 In sy vyf honderd vyf en negentigste jaar het Noag begin om die ark te maak, en hy het die ark in vyf jaar gemaak, soos die Here beveel het.
35 Toe het Noag die drie dogters van Eljakim, seun van Metúsalag, as vroue vir sy seuns geneem, soos die Here vir Noag beveel het.
36 En in dié tyd het Metúsalag, die seun van Henog, gesterwe, nege honderd en sestig jaar oud, by sy dood.

HOOFSTUK 6

1 In daardie tyd, ná die dood van Metúsalag, het die Here vir Noag gesê: Gaan jy saam met jou huisgesin in die ark; kyk, Ek sal vir jou versamel al die diere van die aarde, die diere van die veld en die voëls van die hemel, en hulle sal almal kom en die ark omsingel.
2 En jy moet gaan sit by die deure van die ark, en al die diere, die diere en die voëls moet bymekaarkom en hulle voor jou neersit; en jy moet die van hulle wat kom en voor jou hurk, neem en gee in die hand van jou seuns, wat hulle na die ark sal bring, en alles wat voor jou staan, moet jy laat staan.
3 En die Here het dit die volgende dag bewerkstellig, en diere, diere en voëls het in groot menigtes gekom en die ark omsingel.
4 En Noag het gegaan en by die ingang van die ark gaan sit, en van al die vlees wat voor hom gebuk gegaan het, het hy in die ark gebring, en alles wat voor hom gestaan het, het hy op die aarde agtergelaat.
5 En 'n leeuwyfie het gekom met haar twee kleintjies, mannetjie en wyfie, en die drie het voor Noag gehurk, en die twee kleintjies het opgestaan teen die leeuwyfie en haar geslaan en haar van haar plek af laat vlug, en sy het weggegaan, en hulle na hulle plekke teruggekeer en voor Noag op die aarde gehurk.
6 En die leeuwyfie het weggehardloop en in die plek van die leeus gaan staan.
7 En Noag het dit gesien en hom baie verwonder, en hy het opgestaan en die twee kleintjies geneem en hulle in die ark gebring.
8 En Noag het van al die lewende wesens wat op die aarde was in die ark gebring, sodat daar niemand oorgebly het nie, behalwe wat Noag in die ark ingebring het.
9 Twee en twee het na Noag in die ark gekom, maar uit die rein diere en rein voëls het hy sewe paartjies gebring, soos God hom beveel het.
10 En al die diere en diere en voëls was nog daar, en hulle het die ark oral omsingel, en die reën het eers sewe dae daarna uitgesak.
11 En op daardie dag het die Here die hele aarde laat bewe, en die son het verduister, en die fondamente van die wêreld het gewoed, en die hele aarde het gewelddadig beweeg, en die weerlig het geflikker, en die donder het gedreun en al die fonteine in die aarde is verbreek soos wat die inwoners nie tevore bekend was nie; en God het hierdie magtige daad gedoen om die mensekinders te verskrik, sodat daar geen onheil meer op die aarde sou wees nie.
12 En steeds wou die mensekinders nie terugkeer van hulle bose weë nie, en hulle het in daardie tyd die toorn van die Here vermeerder en nie eers hulle harte op dit alles gerig nie.
13 En aan die einde van sewe dae, in die seshonderdste jaar van die lewe van Noag, was die waters van die vloed op die aarde.
14 En al die fonteine van die watervloed is opgebreek, en die vensters van die hemel het oopgegaan, en die reën het veertig dae en veertig nagte op die aarde geval.
15 En Noag en sy huisgesin en al die lewende wesens wat by hom was, het in die ark gekom vanweë die waters van die vloed, en die Here het hom ingesluit.

16 En al die mensekinders wat op die aarde oorgebly het, het uitgeput geraak deur die onheil vanweë die reën, want die waters het meer gewelddadig oor die aarde gekom, en die diere en diere het steeds die ark omring.
17 En die mensekinders het bymekaargekom, omtrent sewe honderd duisend manne en vroue, en hulle het by Noag in die ark gekom.
18 En hulle het Noag geroep en gesê: Maak vir ons oop dat ons in die ark na jou toe kan kom—en waarom moet ons sterwe?
19 En Noag het hulle met 'n groot stem uit die ark geantwoord en gesê: Het julle nie almal in opstand gekom teen die Here en gesê dat Hy nie bestaan nie? en daarom het die Here hierdie onheil oor jou gebring, om jou van die aarde af te vernietig en uit te roei.
20 Is dit nie die ding wat ek honderd-en-twintig jaar gelede met jou gespreek het nie, en jy wou nie na die stem van die Here luister nie, en wil jy nou op die aarde woon?
21 En hulle sê vir Noag: Ons is gereed om na die Here terug te keer; maak net vir ons oop dat ons kan lewe en nie sterwe nie.
22 En Noag het hulle geantwoord en gesê: Kyk nou dat julle die benoudheid van julle siele sien, wil julle terugkeer tot die Here; waarom het jy nie teruggekeer gedurende hierdie honderd-en-twintig jaar wat die Here jou as die vasgestelde tydperk gegee het nie?
23 Maar nou kom julle en sê dit vir my vanweë die benoudhede van julle siele; nou sal die Here ook nie na julle luister nie, en Hy sal julle nie op hierdie dag luister nie, sodat julle nie nou in julle wense sal slaag nie.
24 En die mensekinders het nader gekom om in die ark in te breek, om in te gaan vanweë die reën, want hulle kon die reën nie op hulle dra nie.
25 En die Here het al die diere en diere gestuur wat om die ark gestaan het. En die diere het hulle oorweldig en hulle van daardie plek af verdryf, en elkeen het sy pad gegaan en hulle het hulleself weer op die aarde verstrooi.
26 En die reën het nog steeds op die aarde neergedaal, en dit het veertig dae en veertig nagte neergedaal, en die waters het die oorhand gekry oor die aarde; en alle vlees wat op die aarde of in die waters was, het gesterwe, of dit nou mense, diere, diere, kruipende diere of voëls van die hemel was, en net Noag en dié wat saam met hom in die ark was, het oorgebly.
27 En die waters het die oorhand gekry en baie vermeerder op die aarde, en hulle het die ark opgelig, en dit het van die aarde af opgestaan.
28 En die ark het op die waters gesweef, en dit is op die water geslinger, sodat al die lewende wesens daarbinne omgedraai het soos 'n pot in 'n ketel.
29 En groot angs het al die lewende wesens wat in die ark was, aangegryp, en die ark was soos om gebreek te word.
30 En al die lewende wesens wat in die ark was, was verskrik, en die leeus het gebrul, en die osse het gesak, en die wolwe het gehuil, en al die lewende wesens in die ark het in sy eie taal gepraat en geweeklaag, sodat hulle stemme tot 'n groot afstand, en Noag en sy seuns het gehuil en geween in hulle benoudhede; hulle was baie bang dat hulle die poorte van die dood bereik het.
31 En Noag het tot die Here gebid en hom hieroor aangeroep en gesê: Here help ons, want ons het geen krag om hierdie onheil wat ons omring het, te dra nie, want die golwe van die waters het ons omring. ondeunde strome het ons verskrik, strikke van die dood het voor ons uitgekom; antwoord ons, Here, antwoord ons, verlig u aangesig teenoor ons en wees ons genadig, verlos ons en red ons.
32 En die Here het na die stem van Noag geluister, en die Here het aan hom gedink.
33 En 'n wind het oor die aarde gegaan, en die water het stil geword en die ark het gerus.
34 En die fonteine van die watervloed en die vensters van die hemel is toegehou, en die reën uit die hemel is teruggehou.
35 En die waters het in daardie dae afgeneem, en die ark het op die berge van Ararat gerus.
36 En Noag het toe die vensters van die ark oopgemaak, en Noag het in daardie tyd nog tot die Here geroep en gesê: O Here, wat die aarde en die hemel en alles wat daarin is gevorm het, bring ons siele uit hierdie bevalling , en uit die gevangenis waarin U ons geplaas het, want ek is baie moeg van gesug.
37 En die Here het na die stem van Noag geluister en vir hom gesê: As jy 'n volle jaar voltooi het, moet jy dan uitgaan.
38 En by die omwenteling van die jaar, toe 'n volle jaar voltooi was totdat Noag in die ark gewoon het, het die waters van die aarde af opgedroog, en Noag het die deksel van die ark afgelê.
39 In daardie tyd, op die sewe-en-twintigste dag van die tweede maand, was die aarde droog, maar Noag en sy seuns en die wat by hom was, het nie uit die ark uitgegaan voordat die Here dit aan hulle gesê het nie.
40 En die dag het gekom dat die Here vir hulle gesê het om uit te gaan, en hulle het almal uit die ark uitgegaan.
41 En hulle het gegaan en elkeen na sy pad en na sy plek teruggekeer, en Noag en sy seuns het gewoon in die land wat God aan hulle gesê het, en hulle het die Here gedien al hulle dae, en die Here het Noag en sy seuns geseën op hulle uit die ark uitgaan.
42 En Hy sê vir hulle: Wees vrugbaar en vul die hele aarde; word sterk en vermeerder in oorvloed op die aarde en vermeerder daarop.

HOOFSTUK 7

1 En dit is die name van die seuns van Noag: Jafet, Gam en Sem; en ná die vloed is vir hulle kinders gebore, want hulle het voor die vloed vroue geneem.
2 Dit is die seuns van Jafet; Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Meseg en Tiras, sewe seuns.
3 En die seuns van Gomer was Askinas, Refat en Tegarma.
4 En die seuns van Magog was Elichanaf en Lubal.
5 En die kinders van Madai was Agon, Zeelo, Chazoni en Lot.
6 En die seuns van Javan was Elísa, Tarsis, Kittim en Dudonim.
7 En die seuns van Tubal was Arifi, Kesed en Taari.
8 En die seuns van Meseg was Dedon, Saron en Sebasni.
9 En die seuns van Tiras was Benib, Gera, Lupirion en Gilak; dit is die seuns van Jafet volgens hulle geslagte, en hulle getal was in dié dae omtrent vier honderd en sestig man.
10 En dit is die seuns van Gam; Kus, Mitzraim, Put en Kanaän, vier seuns; en die seuns van Kus was Seba,

Hawila, Sabta, Raama en Satega, en die seuns van Raäma was Skeba en Dedan.
11 En die seuns van Mitzraim was Lud, Anom en Patros, Chaslot en Chaftor.
12 En die seuns van Put was Gebul, Hadan, Bena en Adan.
13 En die seuns van Kanaän was Sidon, Het, Amori, Gergasi, Hivi, Arkee, Seni, Arodi, Simodi en Chamothi.
14 Dit is die seuns van Gam volgens hulle geslagte, en hulle getalle was in daardie dae omtrent sewe honderd en dertig man.
15 En dit is die seuns van Sem; Elam, Assur, Arpagsad, Lud en Aram, vyf seuns; en die seuns van Elam was Susan, Makul en Harmon.
16 En die seuns van Asar was Mirus en Mokil, en die seuns van Arpagsad was Selag, Anar en Askol.
17 En die seuns van Lud was Petor en Bisajon, en die seuns van Aram was Us, Chul, Gather en Mas.
18 Dit is die seuns van Sem volgens hulle geslagte; en hulle getalle was in daardie dae omtrent drie honderd man.
19 Dit is die geslagte van Sem; Sem was die vader van Arpaksad en Arpaksad was die vader van Selag, en Selag was die vader van Heber en vir Heber is twee kinders gebore, die naam van een was Peleg, want in sy dae is die mensekinders verdeel, en aan die einde van die dae is die aarde verdeel.
20 En die naam van die tweede was Yoktan, wat beteken dat in sy dag die lewens van die mensekinders verminder en verminder is.
21 Dit is die seuns van Joktan; Almodad, Selaf, Chasarmoveth, Jerag, Hadurom, Osel, Dikla, Obal, Abimael, Skeba, Ofir, Hawila en Jobab; hulle almal is die seuns van Joktan.
22 En Peleg, sy broer, was die vader van Yen, en Yen was die vader van Serug, en Serug van Nahor, en Nahor was die vader van Tera, en Tera was agt-en-dertig jaar oud, en hy was die vader van Haran en Nahor.
23 En Kus, die seun van Gam, die seun van Noag, het in daardie dae op sy ouderdom 'n vrou geneem, en sy het 'n seun gebaar, en hulle het hom Nimrod genoem en gesê: In dié tyd het die mensekinders weer in opstand gekom. en oortree teen God, en die kind het grootgeword, en sy vader het hom uitermate liefgehad, want hy was die seun van sy ouderdom.
24 En die velklere wat God vir Adam en sy vrou gemaak het toe hulle uit die tuin uitgegaan het, is aan Kus gegee.
25 Want ná die dood van Adam en sy vrou is die klere aan Henog, die seun van Jared, gegee, en toe Henog tot God opgeneem is, het hy dit aan Metusalag, sy seun, gegee.
26 En by die dood van Metúsalag het Noag hulle geneem en hulle na die ark gebring, en hulle was by hom totdat hy uit die ark uitgegaan het.
27 En toe hulle uitgaan, het Gam daardie klere van sy vader Noag gesteel, en hy het dit geneem en vir sy broers weggesteek.
28 En toe Gam sy eersgeborene Kus verwek het, het hy hom die klere in die geheim gegee, en dit was baie dae by Kus.
29 En Kus het hulle ook vir sy seuns en broers weggesteek, en toe Kus vir Nimrod verwek het, het hy hom daardie klere gegee deur sy liefde vir hom, en Nimrod het grootgeword, en toe hy twintig jaar oud was, het hy daardie klere aangetrek.
30 En Nimrod het sterk geword toe hy die klere aangetrek het, en God het hom mag en krag gegee, en hy was 'n magtige jagter op die aarde, ja, hy was 'n magtige jagter in die veld, en hy het die diere gejag en hy het altare gebou , en hy het die diere op hulle voor die aangesig van die Here geoffer.
31 En Nimrod het homself versterk, en hy het opgestaan onder sy broers, en hy het die gevegte van sy broers teen al hulle vyande rondom geveg.
32 En die Here het al die vyande van sy broers in sy hand gegee, en God het hom van tyd tot tyd voorspoedig gemaak in sy oorloë, en hy het op die aarde geregeer.
33 Daarom het dit aktueel geword in daardie dae, wanneer 'n man die wat hy vir die geveg opgelei het, voorgehou het, sou hy vir hulle sê: Soos God gedoen het met Nimrod, wat 'n magtige jagter op die aarde was, en wat geslaag het in die gevegte wat die oorhand gehad het teen sy broers, dat Hy hulle uit die hand van hulle vyande verlos het, mag God ons dan versterk en ons vandag verlos.
34 En toe Nimrod veertig jaar oud was, was daar in daardie tyd 'n oorlog tussen sy broers en die kinders van Jafet, sodat hulle in die mag van hul vyande was.
35 En Nimrod het in daardie tyd uitgegaan, en hy het al die seuns van Kus en hulle families bymekaargemaak, omtrent vier honderd en sestig man, en hy het ook by sommige van sy vriende en kennisse omtrent tagtig man gehuur en hulle hul loon gegee; en hy het saam met hulle na die oorlog gegaan, en toe hy op die pad was, het Nimrod die harte versterk van die mense wat saam met hom getrek het.
36 En hy sê vir hulle: Moenie vrees nie, en wees nie verskrik nie, want al ons vyande sal in ons hande oorgegee word, en julle kan met hulle maak soos julle wil.
37 En al die manne wat getrek het, was omtrent vyfhonderd, en hulle het teen hulle vyande geveg, en hulle het hulle vernietig en hulle onderwerp, en Nimrod het staande offisiere oor hulle op hulle onderskeie plekke geplaas.
38 En hy het van hulle kinders as sekuriteit geneem, en hulle was almal dienaars van Nimrod en sy broers, en Nimrod en al die mense wat saam met hom was, het huiswaarts gekeer.
39 En toe Nimrod met blydskap teruggekeer het van die geveg, nadat hy sy vyande oorwin het, het al sy broers, saam met diegene wat hom vantevore geken het, bymekaargekom om hom koning oor hulle te maak, en hulle het die koninklike kroon op sy kop geplaas.
40 En hy het oor sy onderdane en volk, vorste, regters en owerstes aangestel, soos die gewoonte onder konings is.
41 En hy het Tera, die seun van Nahor, die owerste van sy leër, aangestel, en hy het hom eer aangeneem en hom verhef bo al sy vorste.
42 En terwyl hy geregeer het volgens sy hartsbegeerte, nadat hy al sy vyande rondom oorwin het, het hy saam met sy raadgewers aangeraai om 'n stad vir sy paleis te bou, en hulle het dit gedoen.
43 En hulle het 'n groot vallei teenoor die ooste gevind, en hulle het vir hom 'n groot en uitgestrekte stad gebou, en Nimrod het die stad genoem wat hy Sinear gebou het, want die Here het sy vyande heftig geskud en hulle vernietig.
44 En Nimrod het in Sinear gewoon, en hy het veilig geregeer, en hy het teen sy vyande geveg en hulle

onderwerp, en hy was voorspoedig in al sy oorloë, en sy koninkryk het baie groot geword.
45 En al die nasies en tale het van sy roem gehoor, en hulle het by hom vergader, en hulle het na die aarde neergebuig, en hulle het vir hom offers gebring, en hy het hulle heer en koning geword, en hulle het almal saam met hom in die stad gewoon. Sinear en Nimrod het op die aarde geregeer oor al die seuns van Noag, en hulle was almal onder sy mag en raad.
46 En die hele aarde was van een tong en woorde van eenheid, maar Nimrod het nie in die weë van die Here gegaan nie, en hy was slegter as al die manne wat voor hom was, van die dae van die vloed af tot daardie dae.
47 En hy het gode van hout en klip gemaak, en hy het hom voor hulle neergebuig, en hy het teen die Here in opstand gekom en al sy onderdane en die mense van die aarde sy goddelose weë geleer; en sy seun Mardon was slegter as sy vader.
48 En elkeen wat gehoor het van die dade van Mardon, die seun van Nimrod, het aangaande hom gesê: Uit die goddelose gaan goddeloosheid voort; daarom het dit 'n spreekwoord geword op die hele aarde wat gesê het: Uit die goddelose gaan goddeloosheid voort, en dit was aktueel in die woorde van mense van daardie tyd af tot nou toe.
49 En Tera, die seun van Nahor, owerste van Nimrod se leër, was in daardie dae baie groot in die oë van die koning en sy onderdane, en die koning en die vorste het hom liefgehad, en hulle het hom baie hoog verhef.
50 En Tera het 'n vrou geneem en haar naam was Amthelo, die dogter van Kornebo; en die vrou van Tera het swanger geword en vir hom 'n seun gebaar in daardie dae.
51Tera was sewentig jaar oud toe hy hom verwek het, en Tera het sy seun wat vir hom gebore is, Abram genoem, omdat die koning hom in dié dae grootgemaak het en hom meer as al sy vorste wat by hom was, vereer het.

HOOFSTUK 8

1 En dit was in die nag dat Abram gebore is, dat al die dienaars van Tera, en al die wyse manne van Nimrod en sy beswaardes gekom het en in die huis van Tera geëet en gedrink het, en hulle was in daardie nag saam met hom bly.
2 En toe al die wyse manne en beswaardes uit die huis van Tera uitgegaan het, het hulle daardie nag hul oë na die hemel opgeslaan om na die sterre te kyk, en hulle het gesien, en daar kom een baie groot ster uit die ooste en hardloop in die hemele, en hy het die vier sterre van die vier kante van die hemele ingesluk.
3 En al die wyse manne van die koning en sy beswaardes was verbaas oor die gesig, en die wyses het hierdie saak verstaan, en hulle het die betekenis daarvan geweet.
4 En hulle sê vir mekaar: Dit is net 'n teken van die kind wat in hierdie nag vir Tera gebore is, wat sal opgroei en vrugbaar wees en vermeerder en die hele aarde besit, hy en sy kinders tot in ewigheid, en hy en sy kinders. nageslag sal groot konings doodmaak en hulle lande beërwe.
5 En die wyse manne en besweerders het daardie nag huis toe gegaan, en in die môre het al hierdie wyse manne en beswaardes vroeg opgestaan en in 'n bepaalde huis vergader.
6 En hulle het gepraat en vir mekaar gesê: Kyk, die gesig wat ons gisteraand gesien het, is vir die koning verborge, dit is nie aan hom bekend gemaak nie.
7 En sou hierdie saak aan die koning bekend word aan die einde van die dae, sal hy vir ons sê: Waarom het julle hierdie saak vir my weggesteek, en dan sal ons almal die dood ly; daarom, laat ons nou gaan en aan die koning vertel die gesig wat ons gesien het, en die uitlegging daarvan, en ons sal dan duidelik bly.
8 En hulle het so gedoen, en hulle het almal na die koning gegaan en voor hom op die grond neergebuig en gesê: Mag die koning lewe, mag die koning lewe!
9 Ons het gehoor dat 'n seun gebore is vir Tera, die seun van Nahor, die owerste van jou leër, en ons het gisteraand by sy huis aangekom, en ons het geëet en gedrink en was saam met hom daardie nag bly.
10 En toe u dienaars uit die huis van Tera uitgegaan het om na ons onderskeie huise te gaan om daar te bly vir die nag, het ons ons oë na die hemel opgeslaan, en ons het 'n groot ster uit die ooste sien kom, en dieselfde ster het geloop met groot spoed, en vier groot sterre verslind, van die vier kante van die hemel af.
11 En u dienaars was verbaas oor die gesig wat ons gesien het, en was baie verskrik, en ons het ons oordeel oor die gesig gemaak en deur ons wysheid die regte uitlegging daarvan geweet dat hierdie saak geld vir die kind wat vir Tera gebore is, wat sal grootword en baie sal vermeerder en magtig word en al die konings van die aarde sal doodmaak en al hulle lande beërwe, hy en sy nageslag vir ewig.
12 En nou, ons heer en koning, kyk, ons het u waarlik bekend gemaak met wat ons aangaande hierdie kind gesien het.
13 As dit goed is vir die koning om sy vader waarde vir hierdie kind te gee, sal ons hom doodmaak voordat hy grootword en vermeerder in die land, en sy boosheid teen ons vermeerder, sodat ons en ons kinders deur sy boosheid omkom.
14 En die koning het hulle woorde gehoor en dit was goed in sy oë, en hy het gestuur en Tera laat roep, en Tera het voor die koning gekom.
15 Toe sê die koning vir Tera: Daar is my meegedeel dat daar gisteraand 'n seun vir jou gebore is, en so is dit in die hemele onderhou by sy geboorte.
16 Gee dan nou vir my die kind, dat ons hom kan doodmaak voordat sy onheil teen ons opkom, en ek sal jou vir sy waarde gee, jou huis vol silwer en goud.
17 En Tera het die koning geantwoord en vir hom gesê: My Here en koning, ek het u woorde gehoor, en u dienaar sal alles doen wat sy koning begeer.
18 Maar my heer en koning, ek sal jou vertel wat gisteraand met my gebeur het, dat ek kan sien watter raad die koning aan sy dienaar sal gee, en dan sal ek die koning antwoord op wat hy sopas gespreek het; en die koning sê: Spreek.
19 Toe sê Tera vir die koning: Ayon, seun van Mored, het gisteraand na my gekom en gesê:
20 Gee vir my die groot en pragtige perd wat die koning aan jou gegee het, en ek sal jou silwer en goud en strooi en voer gee vir die waarde daarvan; en ek het vir hom gesê: Wag totdat ek die koning oor jou woorde sien, en kyk wat die koning ook al sê, dit sal ek doen.

21 En nou, my heer en koning, kyk, ek het hierdie saak aan jou bekend gemaak, en die raad wat my koning aan sy dienaar sal gee, dit sal ek volg.

22 En die koning het die woorde van Tera gehoor, en sy toorn het ontvlam, en hy het hom beskou in die lig van 'n dwaas.

23 En die koning het Tera geantwoord, en hy sê vir hom: Is jy so dwaas, onkundig of gebrekkig in verstand, om hierdie ding te doen, om jou pragtige perd te gee vir silwer en goud of selfs vir strooi en voer?

24 Het jy so tekort aan silwer en goud, dat jy hierdie ding moet doen, omdat jy nie strooi en voer kan kry om jou perd te voed nie? en wat is vir jou silwer en goud, of strooi en voer, dat jy daardie goeie perd wat Ek jou gegee het, sal weggee, soos wat daar nie op die hele aarde te hê is nie?

25 En die koning het opgehou om te spreek, en Tera het die koning geantwoord en gesê: So het die koning met sy dienaar gespreek;

26 Ek smeek u, my heer en koning, wat is dit wat u vir my gesê het deur te sê: Gee u seun dat ons hom kan doodmaak, en ek sal u silwer en goud gee vir sy waarde; wat moet ek doen met silwer en goud ná die dood van my seun? wie sal my erf? sekerlik, by my dood, sal die silwer en goud na my koning terugkeer wat dit gegee het.

27 En toe die koning die woorde van Tera hoor en die gelykenis wat hy oor die koning gebring het, het dit hom baie bedroef, en hy was ontsteld oor hierdie saak, en sy toorn het in hom ontvlam.

28 Toe Tera sien dat die toorn van die koning teen hom ontvlam het, het hy die koning geantwoord en gesê: Alles wat ek het, is in die mag van die koning; wat die koning ook al aan sy dienaar wil doen, laat hom doen, ja, selfs my seun, hy is in die koning se mag, sonder waarde in ruil, hy en sy twee broers wat ouer as hy is.

29 Toe sê die koning vir Tera: Nee, maar ek sal jou jongste seun vir 'n prys koop.

30 Toe het Tera die koning geantwoord en gesê: Ek smeek u, my heer en koning, om u dienaar 'n woord voor u te laat spreek, en laat die koning die woord van sy dienaar hoor; en Tera het gesê: Laat my koning my drie dae tyd gee totdat ek hierdie saak by my in oënskou neem en my familie raadpleeg oor die woorde van my koning; en hy het die koning sterk aangedring om hiermee in te stem.

31 En die koning het na Tera geluister, en hy het so gedoen en hom drie dae tyd gegee, en Tera het van die koning se aangesig uitgegaan, en hy het by sy familie aangekom en met hulle al die woorde van die koning gespreek; en die volk was baie bevrees.

32 En dit was op die derde dag dat die koning na Tera gestuur het om te sê: Stuur vir my jou seun vir 'n prys soos ek met jou gespreek het; En as jy dit nie doen nie, sal Ek stuur en alles wat jy in jou huis het, doodmaak, sodat jy nie eens 'n hond sal oor hê nie.

33 En Tera het hom gehaas (omdat die saak van die koning dringend was), en hy het 'n kind geneem van een van sy dienaars wat sy slavin daardie dag vir hom gebore het, en Tera het die kind na die koning gebring en vir hom waarde ontvang. .

34 En die Here was met Tera in hierdie saak, sodat Nimrod nie Abram se dood sou veroorsaak nie, en die koning het die seun uit Tera geneem en met al sy krag sy kop teen die grond geslaan, want hy het gedink dit was Abram; en dit is van daardie dag af vir hom verberg, en dit is deur die koning vergeet, aangesien dit die wil van die Voorsienigheid was om nie Abram se dood te ly nie.

35 En Tera het sy seun Abram in die geheim geneem, saam met sy moeder en verpleegster, en hy het hulle in 'n spelonk weggesteek en maandeliks vir hulle hul kos gebring.

36 En die Here was by Abram in die spelonk, en hy het grootgeword, en Abram was tien jaar in die spelonk, en die koning en sy vorste, waarsêers en wyses, het gedink dat die koning Abram doodgemaak het.

HOOFSTUK 9

1 En Haran, die seun van Tera, Abram se oudste broer, het in daardie dae 'n vrou geneem.

2 Haran was nege en dertig jaar oud toe hy haar geneem het; en die vrou van Haran het swanger geword en 'n seun gebaar, en hy het hom Lot genoem.

3 En sy het weer swanger geword en 'n dogter gebaar, en sy het haar Milka genoem; en sy het weer swanger geword en 'n dogter gebaar, en sy het haar Sarai genoem.

4 Haran was twee en veertig jaar oud toe hy Sarai verwek het, wat in die tiende lewensjaar van Abram was; en in daardie dae het Abram en sy moeder en verpleegster uit die spelonk uitgegaan, aangesien die koning en sy onderdane die saak van Abram vergeet het.

5 En toe Abram uit die spelonk uitkom, het hy na Noag en sy seun Sem gegaan, en hy het by hulle gebly om die tug van die Here en sy weë te leer ken; en niemand het geweet waar Abram was nie, en Abram het Noag en Sem sy weë gedien. seun vir 'n lang tyd.

6 En Abram was in die huis van Noag nege en dertig jaar, en Abram het die Here geken van drie jaar oud af, en hy het in die weë van die Here gegaan tot die dag van sy dood, soos Noag en sy seun Sem hom geleer het; en al die kinders van die aarde het in daardie dae grootliks teen die Here oortree, en hulle het teen Hom in opstand gekom en ander gode gedien, en hulle het die Here vergeet wat hulle op die aarde geskape het; en die bewoners van die aarde het in dié tyd vir hulleself elkeen sy god gemaak; gode van hout en klip wat nie kon praat, hoor of red nie, en die mensekinders het hulle gedien en hulle het hulle gode geword.

7 En die koning en al sy dienaars, en Tera met sy hele huisgesin was toe die eerstes van dié wat gode van hout en klip gedien het.

8 En Tera het twaalf gode van groot grootte gehad, gemaak van hout en klip, ná die twaalf maande van die jaar, en hy het elkeen maandeliks gedien, en elke maand het Tera sy spysoffer en drankoffer aan sy gode gebring; so het Tera al die dae gedoen.

9 En daardie hele geslag was goddeloos in die oë van die Here, en so het hulle elkeen sy god gemaak, maar hulle het die Here verlaat wat hulle geskep het.

10 En daar was geen man in daardie dae op die hele aarde wat die Here geken het nie (want hulle het elkeen sy eie God gedien) behalwe Noag en sy huisgesin, en almal wat onder sy raad was, het die Here geken in daardie dae .

11 En Abram, die seun van Tera, het in daardie dae groot geword in die huis van Noag, en niemand het dit geweet nie, en die Here was met hom.

12 En die Here het Abram 'n verstandige hart gegee, en hy het geweet dat al die werke van daardie geslag tevergeefs was, en dat al hulle gode tevergeefs en tevergeefs was.
13 En Abram het die son oor die aarde sien skyn, en Abram het vir homself gesê: Waarlik nou, hierdie son wat oor die aarde skyn, is God, en Hom sal Ek dien.
14 En Abram het daardie dag die son gedien en tot hom gebid, en teen die aand het die son soos gewoonlik ondergegaan, en Abram het by homself gesê: Dit kan tog nie God wees nie?
15 En Abram het nog steeds by homself gepraat: Wie is dit wat die hemel en die aarde gemaak het? wie het op aarde geskep? waar is hy?
16 En die nag het oor hom verduister, en hy het sy oë opgeslaan na die weste, noorde, suide en ooste, en hy sien dat die son van die aarde verdwyn het en die dag donker geword het.
17 En Abram het die sterre en die maan voor hom gesien en gesê: Dit is sekerlik die God wat die hele aarde geskep het, sowel as die mens, en kyk, hierdie sy dienaars is gode rondom hom; en Abram het die maan gedien en tot dit alles gebid daardie aand.
18En in die môre toe dit lig was en die son soos gewoonlik oor die aarde skyn, het Abram al die dinge gesien wat die Here God op die aarde gemaak het.
19 En Abram het vir homself gesê: Waarlik, dit is nie gode wat die aarde en die hele mensdom gemaak het nie, maar dit is die dienaars van God, en Abram het in die huis van Noag gebly en daar die Here en sy weë geken, en hy het die Here alles gedien. die dae van sy lewe, en daardie hele geslag het die Here vergeet en ander gode van hout en klip gedien en al hulle dae in opstand gekom.
20 En koning Nimrod het veilig geregeer, en die hele aarde was onder sy beheer, en die hele aarde was van een tong en woorde van eenheid.
21 En al die vorste van Nimrod en sy groot manne het saam raad gehou; Put, Mitzraim, Kus en Kanaän met hulle families, en hulle het vir mekaar gesê: Kom, laat ons vir ons 'n stad bou en daarin 'n sterk toring, en sy top wat tot aan die hemel reik, en ons sal beroemd maak, sodat ons kan heers oor die hele wêreld, sodat die boosheid van ons vyande van ons kan ophou, dat ons magtig oor hulle kan heers en nie oor die aarde verstrooi mag word weens hul oorloë.
22 En hulle het almal voor die koning uit gegaan en hierdie woorde aan die koning meegedeel, en die koning het met hulle ooreengekom in hierdie saak, en hy het so gedoen.
23 En al die families wat uit omtrent seshonderd duisend man bymekaar was, en hulle het gegaan om 'n uitgestrekte stuk grond te soek om die stad en die toring te bou, en hulle het in die hele aarde gesoek en nie gevind soos een vallei aan die oostekant van die land Sinear, omtrent twee dae se wandel, en hulle het daarheen getrek en daar gaan woon.
24 En hulle het begin bakstene maak en vure verbrand om die stad en die toring te bou wat hulle gedink het om te voltooi.
25 En die bou van die toring was vir hulle 'n oortreding en 'n sonde, en hulle het begin om dit te bou, en terwyl hulle gebou het teen die Here God van die hemel, het hulle in hul harte gedink om teen Hom te veg en na die hemel op te klim.
26 En al hierdie mense en al die families het hulle in drie dele verdeel; die eerste het gesê Ons sal na die hemel opvaar en teen hom veg; die tweede het gesê: Ons sal na die hemel opklim en ons eie gode daar plaas en hulle dien; en die derde deel het gesê: Ons sal na die hemel opklim en hom met boë en spiese verslaan; en God het al hulle werke en al hulle bose gedagtes geken, en Hy het die stad en die toring gesien wat hulle besig was om te bou.
27 En toe hulle besig was om te bou, het hulle vir hulle 'n groot stad gebou en 'n baie hoë en sterk toring; en vanweë sy hoogte het die klei en die bakstene die bouers nie bereik toe hulle daarheen geklim het nie, totdat die wat opgegaan het 'n volle jaar voltooi het, en daarna het hulle by die bouers uitgekom en aan hulle die klei en die stene gegee; so is dit daagliks gedoen.
28 En kyk, hierdie het opgestyg en ander het die hele dag neergedaal; en as 'n baksteen uit hulle hande val en gebreek word, sal hulle almal daaroor huil, en as 'n man val en sterf, sal nie een van hulle na hom kyk nie.
29 En die Here het hulle gedagtes geken, en dit het gebeur toe hulle besig was om te bou, het hulle die pyle na die hemel gegooi, en al die pyle het vol bloed op hulle geval, en toe hulle dit sien, sê hulle vir mekaar: Waarlik, ons het almal gedood wat in die hemel is.
30 Want dit was van die Here om hulle te laat dwaal, en in orde; om hulle van die aarde af te vernietig.
31 En hulle het die toring en die stad gebou, en hulle het hierdie ding daagliks gedoen totdat baie dae en jare verloop het.
32 En God het aan die sewentig engele wat voor Hom gestaan het, aan die wat naby Hom was, gesê en gesê: Kom, laat ons neerdaal en hulle tonge verwar, dat een man nie die taal van sy naaste sal verstaan nie, en hulle het so gedoen met hulle.
33 En van daardie volgende dag af het hulle elkeen sy naaste se tong vergeet, en hulle kon nie verstaan om in een taal te praat nie, en as die bouer kalk of klip uit die hande van sy naaste neem wat hy nie beveel het nie, het die bouer gegooi dit weg en gooi dit op sy naaste, dat hy sou sterf.
34 En hulle het soveel dae gedoen, en hulle het baie van hulle op hierdie manier doodgemaak.
35 En die Here het die drie afdelings wat daar was, verslaan, en Hy het hulle gestraf volgens hulle werke en planne; die wat gesê het: Ons sal na die hemel opklim en ons gode dien, het geword soos ape en olifante; en die wat gesê het: Ons sal die hemel met pyle slaan, die Here het hulle gedood, een man deur die hand van sy naaste; en die derde afdeling van die wat gesê het: Ons sal na die hemel opvaar en teen hom veg, die Here het hulle oor die hele aarde verstrooi.
36 En die wat onder hulle oorgebly het, toe hulle die onheil wat oor hulle kom, geweet en verstaan het, het hulle die gebou verlaat, en hulle het ook oor die hele aarde verstrooi geraak.
37 En hulle het opgehou om die stad en die toring te bou; daarom het hy daardie plek Babel genoem, want daar het die Here die taal van die hele aarde in die war gebring; kyk dit was aan die oostekant van die land Sinear.
38 En wat die toring betref wat die mensekinders gebou het, die aarde het sy mond oopgemaak en een derde deel daarvan ingesluk, en 'n vuur het ook uit die hemel neergedaal en nog 'n derde verbrand, en die ander derde bly

oor tot vandag toe, en dit is van die deel wat bo was, en sy omtrek is drie dae se wandel.
39 En baie van die mensekinders het in daardie toring gesterf, 'n volk sonder getal.

HOOFSTUK 10

1 En Peleg, die seun van Heber, het gesterwe in daardie dae, in die agt-en-veertigste jaar van die lewe van Abram, seun van Tera, en al die dae van Peleg was twee honderd nege en dertig jaar.
2 En toe die Here die mensekinders vanweë hulle sonde verstrooi het by die toring, kyk, hulle het versprei in baie afdelings, en al die mensekinders is in die vier uithoeke van die aarde verstrooi.
3 En al die geslagte het elkeen geword volgens sy taal, sy land of sy stad.
4 En die mensekinders het baie stede gebou volgens hulle geslagte, op al die plekke waarheen hulle gegaan het, en oor die hele aarde waarheen die Here hulle verstrooi het.
5 En sommige van hulle het stede gebou op plekke waaruit hulle later uitgeroei is, en hulle het hierdie stede na hulle eie name, of die name van hulle kinders, of na hulle besondere gebeurtenisse genoem.
6 En die seuns van Jafet, die seun van Noag, het gegaan en vir hulle stede gebou in die plekke waarheen hulle verstrooi was, en hulle het al hulle stede na hulle name genoem, en die seuns van Jafet is op die aarde verdeel in baie afdelings en tale.
7 En dit is die seuns van Jafet volgens hulle geslagte: Gomer, Magog, Medai, Javan, Tubal, Meseg en Tiras; dit is die kinders van Jafet volgens hulle geslagte.
8 En die kinders van Gomer, volgens hulle stede, was die Francums wat in die land van Franza gewoon het, by die rivier Franza, by die rivier Sena.
9 En die kinders van Refat is die Bartoniete wat in die land Bartonië woon by die rivier Leda, wat sy waters in die Groot See Gihon uitstroom, dit is Oseanus.
10 En die kinders van Tugarma was tien families, en dit is hulle name: Buzar, Parzunac, Balgar, Elicanum, Ragbib, Tarki, Bid, Sebuk, Ongal en Tilmaz; al hierdie het versprei en in die noorde gerus en vir hulle stede gebou.
11 En hulle het hulle stede na hulle eie name genoem, dit is hulle wat by die riviere Hitla en Italak bly tot vandag toe.
12 Maar die families van Angoli, Balgar en Parzunac, hulle woon by die groot rivier Dubnee; en die name van hulle stede is ook volgens hulle eie name.
13 En die kinders van Javan is die Javane wat in die land Makdonia woon, en die kinders van Medaiare is die Orelum wat in die land Curson woon, en die kinders van Tubal is die wat in die land Tuskanah by die rivier woon. Pashiah.
14 En die kinders van Meseg was die Sibasni en die kinders van Tiras was Rushas, Kusni en Ongolis; hulle almal het gegaan en vir hulle stede gebou; dit is die stede wat by die see Jabus geleë is by die rivier Cura, wat homself in die rivier Tragan uitmond.
15 En die kinders van Elísa was die Almanim, en hulle het ook gegaan en vir hulle stede gebou; dit is die stede wat tussen die berge Job en Sibatmo geleë is; en van hulle was die mense van Lumbardi wat teen die berge van Job en Sibatmo gewoon het, en hulle het die land Italië verower en daar gebly tot vandag toe.
16 En die kinders van Kittim is die Romiete wat in die dal van Canopia by die rivier Tibreu woon.
17 En die kinders van Dudonim is dié wat in die stede van die see Gihon, in die land Bordna, woon.
18 Dit is die geslagte van die kinders van Jafet volgens hulle stede en tale, toe hulle verstrooi was agter die toring aan, en hulle stede na hulle name en gebeurtenisse genoem het; en dit is die name van al hulle stede volgens hulle geslagte wat hulle in dié dae ná die toring gebou het.
19 En die kinders van Gam was Kus, Mitzraim, Put en Kanaän volgens hulle geslag en stede.
20 Hulle almal het gegaan en vir hulle stede gebou soos hulle geskikte plekke vir hulle gevind het, en hulle het hulle stede na die name van hulle vaders Kus, Mitzraim, Put en Kanaän genoem.
21 En die kinders van Mitzraim is die Ludiete, Anamiete, Lehabiete, Naftugime, Patrusiete, Kaslusjime en Kapturiete, sewe families.
22 Hulle almal woon by die rivier Sihor, dit is die spruit van Egipte, en hulle het vir hulle stede gebou en dit na hulle eie name genoem.
23 En die kinders van Patros en Kaslag het met mekaar getrou, en van hulle het uitgegaan die Filistiete, die Asatiete en die Geráriete, die Gitiete en die Ekroniete, in al vyf families; hulle het ook vir hulle stede gebou en hulle stede na die name van hulle vaders genoem tot vandag toe.
24 En die kinders van Kanaän het ook vir hulle stede gebou, en hulle het hulle stede na hulle name genoem, elf stede en ander sonder getal.
25 En vier manne uit die geslag van Gam het na die land van die Vlakte gegaan; dit is die name van die vier mans, Sodom, Gomorra, Adma en Sebojim.
26 En hierdie manne het vir hulle vier stede gebou in die land van die Vlakte, en hulle het die name van hulle stede na hulle eie name genoem.
27 En hulle en hulle kinders en almal wat aan hulle behoort het in daardie stede gewoon, en hulle was vrugbaar en het grootliks vermeerder en in vrede gewoon.
28 En Seïr, die seun van Hur, die seun van Hivi, die seun van Kanaän, het gegaan en 'n dal gevind teenoor die berg Paran, en hy het daar 'n stad gebou, en hy en sy sewe seuns en sy huis het daar gewoon, en hy het die stad genoem wat hy Seïr volgens sy Naam gebou het; dit is die land Seïr tot vandag toe.
29 Dit is die geslagte van die kinders van Gam, volgens hulle tale en stede, toe hulle na die toring verstrooi was in hulle lande.
30 En van die kinders van Sem seun van Noag, die vader van al die kinders van Heber, het ook gegaan en vir hulle stede gebou in die plekke waarin hulle verstrooi was, en hulle stede na hulle name genoem.
31 En die seuns van Sem was Elam, Assur, Arpagsad, Lud en Aram, en hulle het vir hulle stede gebou en die name van al hulle stede na hulle name genoem.
32 En Assur seun van Sem en sy kinders en huisgesin het in daardie tyd uitgegaan, 'n baie groot menigte van hulle, en hulle het na 'n ver land gegaan wat hulle gevind het, en hulle het 'n baie uitgestrekte dal ontmoet in die land waarheen hulle getrek het. , en hulle het vir hulle vier stede gebou en dit na hulle eie name en gebeurtenisse genoem.

33 En dit is die name van die stede wat die kinders van Assur gebou het: Nineva, Resen, Kalag en Rehoboter; en die kinders van Assur het daar gewoon tot vandag toe.
34 En die kinders van Aram het ook gegaan en vir hulle 'n stad gebou, en hulle het die stad Us na hul oudste broer genoem en daarin gewoon; dit is die land Us tot vandag toe.
35 En in die tweede jaar ná die toring het 'n man uit die huis van Assur, wie se naam Bela was, uit die land Nineva gegaan om as vreemdeling by sy huisgesin te vertoef waar hy ook al 'n plek kon kry; en hulle het gekom tot oorkant die stede van die vlakte teen Sodom, en hulle het daar gaan woon.
36 En die man het opgestaan en daar 'n klein stad gebou en dit Bela na sy naam genoem; dit is die land Soar tot vandag toe.
37 En dit is die geslagte van die kinders van Sem volgens hulle taal en stede, nadat hulle na die toring oor die aarde verstrooi is.
38 En elke koninkryk, stad en geslag van die geslagte van die kinders van Noag het daarna vir hulle baie stede gebou.
39 En hulle het regerings in al hulle stede ingestel, om deur hulle bevele gereguleer te word; so het al die geslagte van die kinders van Noag vir altyd gedoen.

HOOFSTUK 11

1 En Nimrod seun van Kus was nog in die land Sinear, en hy het daaroor geregeer en daar gewoon, en hy het stede in die land Sinear gebou.
2 En dit is die name van die vier stede wat hy gebou het, en hy het hulle name genoem na die gebeure wat met hulle gebeur het by die bou van die toring.
3 En hy het die eerste Babel geroep en gesê: Omdat die Here daar die taal van die hele aarde verwar het; en die naam van die tweede het hy Ereg genoem, omdat God hulle daarvandaan verstrooi het.
4 En die derde het hy Eched geroep en gesê dat daar 'n groot geveg op daardie plek was; en die vierde het hy Kalna genoem, omdat sy vorste en helde daar verteer was, en hulle die Here kwaad gemaak het, hulle het in opstand gekom en teen Hom oortree.
5 En toe Nimrod hierdie stede in die land Sinear gebou het, het hy die res van sy volk daarin geplaas, sy vorste en sy magtige manne wat in sy koninkryk oorgebly het.
6 En Nimrod het in Babel gewoon, en hy het daar sy heerskappy oor die res van sy onderdane hernu, en hy het veilig geregeer, en die onderdane en vorste van Nimrod het hom Amrafel genoem en gesê dat by die toring sy vorste en manne deur hom geval het .
7 En nieteenstaande dit, het Nimrod nie na die Here teruggekeer nie, en hy het voortgegaan in goddeloosheid en goddeloosheid aan die mensekinders geleer; en Mardon, sy seun, was erger as sy vader, en het aangehou om by die gruwels van sy vader by te voeg.
8 En Hy het die mensekinders laat sondig, daarom word daar gesê: Uit die goddelose gaan goddeloosheid voort.
9 In dié tyd was daar oorlog tussen die geslagte van die kinders van Gam, terwyl hulle gewoon het in die stede wat hulle gebou het.
10 En Kedorlaomer, die koning van Elam, het weggegaan van die families van die kinders van Gam, en hy het met hulle geveg en hulle onderwerp, en hy het na die vyf stede van die vlakte gegaan en teen hulle geveg en hulle onderwerp, en hulle was onder sy beheer.
11 En hulle het hom twaalf jaar gedien, en hulle het hom 'n jaarlikse belasting gegee.
12 In dié tyd het Nahor, seun van Serug, gesterwe in die nege-en-veertigste lewensjaar van Abram seun van Tera.
13 En in die vyftigste lewensjaar van Abram, seun van Tera, het Abram uit die huis van Noag uitgegaan en na sy vader se huis gegaan.
14 En Abram het die Here geken, en hy het in sy weë en instruksies gegaan, en die Here sy God was met hom.
15 En sy vader Tera was in daardie dae nog owerste van die leër van koning Nimrod, en hy het steeds vreemde gode gevolg.
16 En Abram het by sy vader se huis gekom en twaalf gode daar in hulle tempels sien staan, en die toorn van Abram het ontvlam toe hy hierdie beelde in sy vader se huis sien.
17 Toe sê Abram: So waar as die HERE leef, sal hierdie beelde nie in die huis van my vader bly nie; so sal die Here wat my geskape het aan my doen as ek nie almal oor drie dae breek nie.
18 En Abram het van hulle af weggegaan, en sy toorn het in hom ontvlam. En Abram het hom gou gemaak en van die kamer af na die buitenste voorhof van sy vader gegaan, en hy het sy vader in die voorhof gevind en al sy dienaars saam met hom, en Abram het gekom en voor hom gaan sit.
19 En Abram het sy vader gevra en gesê: Vader, vertel my waar is God wat die hemel en die aarde geskape het, en al die mensekinders op die aarde, en wat jou en my geskape het. En Tera het sy seun Abram geantwoord en gesê: Kyk, die wat ons geskep het, is almal saam met ons in die huis.
20 En Abram sê vir sy vader: My heer, wys dit tog vir my; en Tera het Abram in die kamer van die binneste voorhof ingebring, en Abram sien, en kyk, die hele vertrek was vol gode van hout en klip, twaalf groot beelde en ander minder as hulle ontelbaar.
21 Toe sê Tera vir sy seun: Kyk, dit is hulle wat alles gemaak het wat jy op die aarde sien, en wat my en jou en die hele mensdom geskep het.
22 En Tera het voor sy gode neergebuig, en hy het toe van hulle af weggegaan, en Abram, sy seun, het saam met hom weggegaan.
23 En toe Abram van hulle af weggegaan het, het hy na sy moeder gegaan en voor haar gaan sit, en hy het vir sy moeder gesê: Kyk, my vader het my gewys die wat hemel en aarde gemaak het, en al die mensekinders.
24 Maak dan nou gou en haal 'n bokkie uit die kleinvee, en maak daarvan 'n smaaklike vleis, dat ek dit aan my vader se gode kan bring as 'n offer vir hulle om te eet; miskien kan ek daardeur vir hulle aanvaarbaar word.
25 En sy moeder het so gedoen, en sy het 'n bokkie gaan haal en smaaklike vleis daarvan gemaak en dit na Abram gebring, en Abram het die smaaklike vleis van sy moeder geneem en dit voor sy vader se gode gebring, en hy het na hulle gekom dat hulle mag eet; en sy vader Tera het dit nie geweet nie.
26 En Abram het op die dag toe hy tussen hulle gesit het, gesien dat hulle geen stem, geen gehoor of beweging gehad het nie, en nie een van hulle kon sy hand uitsteek om te eet nie.
27 En Abram het met hulle gespot en gesê: Waarlik, die smaaklike vleis wat ek voorberei het, het hulle nie behaag

nie, of miskien was dit vir hulle te min, en daarom wou hulle nie eet nie; daarom sal ek môre vars smaaklike vleis berei, beter en volop as dit, sodat ek die resultaat kan sien.
28 En dit was die volgende dag dat Abram sy moeder bevel gegee het aangaande die smaaklike vleis, en sy moeder het opgestaan en drie pragtige bokkies uit die kleinvee gaan haal, en sy het van hulle 'n uitstekende smaaklike vleis gemaak, soos haar seun lief was, en sy het dit aan haar seun Abram gegee; en sy vader Tera het dit nie geweet nie.
29 En Abram het die smaaklike vleis van sy moeder geneem en dit voor sy vader se gode in die kamer gebring; en hy het na hulle gekom dat hulle kon eet, en hy het dit voor hulle neergesit, en Abram het die hele dag voor hulle gesit en gedink dat hulle miskien kon eet.
30 En Abram het hulle gesien, en kyk, hulle het geen stem of gehoor gehad nie, en nie een van hulle het sy hand na die vleis uitgesteek om te eet nie.
31 En in die aand van daardie dag was Abram in daardie huis met die Gees van God beklee.
32 En hy het uitgeroep en gesê: Wee my vader en hierdie goddelose geslag, wie se harte almal tot nietigheid geneig is, wat hierdie afgode van hout en klip dien wat nie kan eet, ruik, hoor of praat nie, wat 'n mond het sonder spraak, oë sonder sig, ore sonder gehoor, hande sonder gevoel, en bene wat nie kan beweeg nie; soos hulle is diegene wat hulle gemaak het en wat op hulle vertrou.
33 En toe Abram al hierdie dinge sien, het sy toorn teen sy vader ontvlam, en hy het gou en 'n byl in sy hand geneem en by die godekamer gekom, en hy het al sy vader se gode verbreek.
34 En nadat hy klaar was om die beelde te breek, het hy die byl in die hand van die groot god wat daar voor hulle was, gesit, en hy het uitgegaan; en sy vader Tera het by die huis gekom, want hy het by die deur die geluid van die slag van die byl gehoor; Toe het Tera in die huis gekom om te weet waaroor dit gaan.
35 Toe Tera die geluid van die byl in die beeldkamer hoor, het hy na die kamer na die beelde gehardloop en Abram ontmoet wat uitgaan.
36 En Tera het in die kamer ingegaan en al die afgode gevind wat omgeval en stukkend was, en die byl in die hand van die grootste, wat nie gebreek was nie, en die smaaklike vleis wat sy seun Abram gemaak het, was nog voor hulle.
37 En toe Tera dit sien, het sy toorn baie ontvlam, en hy het gehaas en van die kamer af na Abram gegaan.
38 En hy het sy seun Abram gevind waar hy nog in die huis sit; en hy sê vir hom: Wat is hierdie werk wat jy aan my gode gedoen het?
39 En Abram het sy vader Tera geantwoord en gesê: Nie so nie, my heer, want ek het lekker vleis voor hulle gebring, en toe ek naby hulle kom met die vleis wat hulle kon eet, het hulle dadelik hul hande uitgesteek om voor te eet die grote het sy hand uitgesteek om te eet.
40 En die grote het hulle werke gesien wat hulle voor hom gedoen het, en sy toorn het hewig teen hulle ontvlam, en hy het gegaan en die byl wat in die huis was, geneem en na hulle gekom en hulle almal gebreek, en kyk, die byl is nog in sy hand soos jy sien.
41 En Tera se toorn het ontvlam teen sy seun Abram toe hy dit gesê het; Toe sê Tera vir sy seun Abram in sy toorn: Wat is hierdie verhaal wat jy vertel het? U praat leuens met my.
42 Is daar in hierdie gode gees, siel of krag om alles te doen wat jy vir my gesê het? Is dit nie hout en klip nie, en het Ek dit nie self gemaak nie, en kan jy sulke leuens praat deur te sê dat die groot god wat by hulle was, hulle geslaan het? Dit is jy wat die byl in sy hande gesit het, en toe sê hy het hulle almal geslaan.
43 En Abram het sy vader geantwoord en vir hom gesê: En hoe kan jy dan hierdie drekgode dien in wie daar geen krag is om iets te doen nie? Kan daardie afgode waarop jy vertrou jou red? kan hulle jou gebede verhoor as jy hulle aanroep? kan hulle jou verlos uit die hand van jou vyande, of sal hulle jou gevegte vir jou teen jou vyande voer, dat jy hout en klip dien wat nie kan praat of hoor nie?
44 En nou is dit sekerlik nie goed vir jou of vir die mensekinders wat met jou verbind is, om hierdie dinge te doen nie; is jy so dom, so dwaas of so kort van begrip dat jy hout en klip sal bedien en so doen?
45 En vergeet die Here God wat hemel en aarde gemaak het, en wat julle op die aarde geskep het, en daardeur ’n groot onheil oor julle siele bring in hierdie saak deur klip en hout te dien?
46 Het ons vaders nie in die dae van die ou tyd in hierdie saak gesondig nie, en die Here God van die heelal het die waters van die vloed oor hulle gebring en die hele aarde vernietig?
47 En hoe kan jy voortgaan om dit te doen en gode van hout en klip te dien, wat nie kan hoor, of praat, of jou van verdrukking kan verlos nie, en daardeur die toorn van die God van die heelal oor jou afbring?
48 My vader onthou dan nou hiervan en bring geen onheil oor jou siel en die siele van jou huisgesin nie.
49 En Abram het gehaas en voor sy vader weggespring en die byl van sy vader se grootste afgod geneem, waarmee Abram dit gebreek en weggehardloop het.
50 Toe Tera alles sien wat Abram gedoen het, het hy haastig van sy huis af weggegaan, en hy het na die koning gegaan, en hy het voor Nimrod gekom en voor hom gestaan, en hy het voor die koning neergebuig; en die koning sê: Wat wil jy hê?
51 En hy het gesê: Ek smeek u, my heer, om na my te luister--en vyftig jaar gelede is 'n kind vir my gebore, en so het hy met my gode gedoen en so het hy gespreek; en nou daarom, my heer en koning, stuur hom dat hy voor u kan kom en hom volgens die wet oordeel, dat ons van sy boosheid verlos kan word.
52 En die koning het drie manne van sy dienaars gestuur, en hulle het gegaan en Abram voor die koning gebring. En Nimrod en al sy vorste en dienaars het daardie dag voor hom gesit, en Tera het ook voor hulle gesit.
53 Toe sê die koning vir Abram: Wat is dit wat jy aan jou vader en aan sy gode gedoen het? En Abram het die koning geantwoord in die woorde wat hy met sy vader gespreek het en gesê: Die groot god wat by hulle in die huis was, het aan hulle gedoen wat jy gehoor het.
54 Toe sê die koning vir Abram: Het hulle die mag gehad om te praat en te eet en te doen soos jy gesê het? En Abram het die koning geantwoord en gesê: En as daar geen mag in hulle is nie, waarom dien jy hulle en laat die mensekinders deur jou dwaashede dwaal?

55 Stel jy jou voor dat hulle jou kan verlos of iets kleins of groots kan doen, dat jy hulle kan dien? En waarom sal jy nie die God van die hele heelal aanvoel nie, wat jou geskep het en in wie se krag dit is om dood te maak en aan die lewe te hou?
56 0 Dwase, eenvoudige en onkundige koning, wee jou vir altyd.
57 Ek het gedink jy sou jou dienaars die regskapenweg leer, maar jy het dit nie gedoen nie, maar jy het die hele aarde gevul met jou sondes en die sondes van jou volk wat jou weë gevolg het.
58 Weet jy nie, of het jy nie gehoor nie dat hierdie kwaad wat jy doen, ons voorvaders daarin gesondig het in dae van ouds, en die ewige God het die waters van die vloed oor hulle gebring en hulle almal vernietig, en ook die hele aarde op hul rekening? En sal jy en jou volk nou opstaan en soos hierdie werk doen, om die toorn van die Here God van die heelal af te bring en om onheil oor jou en die hele aarde te bring?
59 Verwyder dan nou hierdie bose daad wat jy doen, en dien die God van die heelal, soos jou siel in sy hande is, en dan sal dit met jou goed gaan.
60 En as jou goddelose hart nie na my woorde sal luister om jou jou bose weë te laat verlaat en die ewige God te dien nie, dan sal jy in die laaste dae in skande sterf, jy, jou volk en almal wat met jou verbind is , om u woorde te hoor of in u verkeerde weë te wandel.
61 En toe Abram opgehou het om voor die koning en die vorste te spreek, het Abram sy oë na die hemel opgeslaan en gesê: Die Here sien al die goddeloses, en Hy sal hulle oordeel.

HOOFSTUK 12

1 En toe die koning die woorde van Abram hoor, het hy beveel dat hy in die gevangenis gesit moes word; en Abram was tien dae in die tronk.
2 En aan die einde van daardie dae het die koning bevel gegee dat al die konings, vorste en goewerneurs van verskillende provinsies en die wyses voor hom moes kom, en hulle het voor hom gesit, en Abram was nog in die huis van bevalling.
3 Toe sê die koning aan die vorste en die wyses: Het julle gehoor wat Abram, die seun van Tera, aan sy vader gedoen het? So het hy hom gedoen, en ek het beveel dat hy voor my gebring moes word, en so het hy gespreek; sy hart het hom nie bedroef nie, en hy het nie in my teenwoordigheid geroer nie, en kyk, nou is hy in die tronk opgesluit.
4 En besluit daarom watter oordeel verskuldig is aan hierdie man wat die koning uitgeskel het; wat gespreek en alles gedoen het wat jy gehoor het.
5 En hulle het almal die koning geantwoord en gesê: Die man wat die koning beledig, moet aan 'n boom opgehang word; maar nadat hy alles gedoen het wat hy gesê het, en ons gode verag het, moet hy dus verbrand word, want dit is die wet in hierdie saak.
6 As dit die koning behaag om dit te doen, laat hy sy dienaars beveel om dag en nag 'n vuur in u baksteen-oond aan te steek, en dan sal ons hierdie man daarin gooi. En die koning het so gedoen, en hy het sy dienaars bevel gegee om 'n vuur vir drie dae en drie nagte te berei in die oond van die koning wat in Kasdim is; en die koning het hulle beveel om Abram uit die tronk te haal en hom uit te bring om verbrand te word.
7 En al die koning se dienaars, vorste, here, goewerneurs en regters, en al die inwoners van die land, omtrent nege honderd duisend man, het oorkant die oond gestaan om Abram te sien.
8 En al die vroue en kindertjies het op die dakke en torings saamgedrom om te sien wat met Abram besig was, en hulle het almal saam op 'n afstand gestaan; en daar was nie 'n man oor wat nie op daardie dag gekom het om die toneel te aanskou nie.
9 En toe Abram aankom, het die besweerders van die koning en die wyses Abram gesien, en hulle het na die koning geroep en gesê: Ons opperheer, dit is sekerlik die man van wie ons weet dat hy die kind was by wie se geboorte die grote ster het die vier sterre ingesluk, wat ons nou vyftig jaar later aan die koning verklaar het.
10 En kyk, nou het sy vader ook jou bevele oortree en jou bespot deur vir jou 'n ander kind te bring wat jy doodgemaak het.
11 En toe die koning hulle woorde hoor, was hy baie kwaad, en hy het beveel dat Tera voor hom gebring moes word.
12 Toe sê die koning: Het jy gehoor wat die besweerders gespreek het? Vertel my nou waarlik, hoe het jy dit gedoen; en as jy die waarheid praat, sal jy vrygespreek word.
13 Toe Tera sien dat die toorn van die koning so ontvlam het, sê Tera vir die koning: My heer en koning, jy het die waarheid gehoor, en wat die wyses gespreek het, is reg. En die koning sê: Hoe kon jy hierdie ding doen om my bevele te oortree en vir my 'n kind te gee wat jy nie verwek het nie, en om vir hom waarde te neem?
14 En Tera het die koning geantwoord: Omdat my teer gevoelens in daardie tyd vir my seun opgewonde was, en ek 'n seun van my slavin geneem het en hom na die koning gebring het.
15 En die koning sê: Wie het jou hiertoe aangeraai? Sê vir my, steek niks vir my weg nie, en dan sal jy nie sterwe nie.
16 En Tera was baie verskrik in die teenwoordigheid van die koning, en hy het aan die koning gesê: Dit was Haran, my oudste seun wat my hiertoe aangeraai het; en Haran was in daardie dae dat Abram gebore is, twee en dertig jaar oud.
17 Maar Haran het sy vader niks aangeraai nie, want Tera het dit aan die koning gesê om sy siel van die koning te red, want hy was baie bang; en die koning sê vir Tera: Jou seun Haran wat jou hiertoe aangeraai het, sal saam met Abram deur vuur sterwe; want die doodvonnis is op hom omdat hy in opstand gekom het teen die begeerte van die koning om hierdie ding te doen.
18 En Haran was in daardie tyd geneig om die weë van Abram te volg, maar hy het dit in homself gehou.
19 En Haran het in sy hart gesê: Kyk, nou het die koning Abram gegryp oor hierdie dinge wat Abram gedoen het, en as Abram die koning oorwin, sal ek hom volg, maar as die koning seëvier, sal ek gaan agter die koning aan.
20 En toe Tera dit met die koning gespreek het oor sy seun Haran, het die koning beveel dat Haran saam met Abram gevange geneem moes word.
21 En hulle het hulle altwee gebring, Abram en sy broer Haran, om hulle in die vuur te werp; en al die inwoners van

die land en die dienaars van die koning en owerstes en al die vroue en kindertjies het daardie dag oor hulle gestaan.
22 En die dienaars van die koning het Abram en sy broer geneem en al hulle klere uitgetrek, behalwe hulle onderklere wat aan hulle was.
23 En hulle het hulle hande en voete met linne toue gebind, en die dienaars van die koning het hulle opgelig en altwee in die oond gegooi.
24 En die Here het Abram liefgehad en hy het hom oor hom ontferm, en die Here het afgekom en Abram uit die vuur verlos en hy is nie verbrand nie.
25 Maar al die toue waarmee hulle hom vasgebind het, is verbrand, terwyl Abram gebly het en in die vuur rondgeloop het.
26 En Haran het gesterwe toe hulle hom in die vuur gegooi het, en hy is tot as verbrand, want sy hart was nie volmaak met die Here nie; en die manne wat hom in die vuur gegooi het, het die vuurvlam oor hulle versprei, en hulle is verbrand, en twaalf man het gesterf.
27 En Abram het drie dae en drie nagte in die middel van die vuur geloop, en al die dienaars van die koning het hom in die vuur sien loop, en hulle het gekom en dit aan die koning meegedeel en gesê: Kyk, ons het Abram in die middel sien rondloop. van die vuur, en selfs die onderklere wat aan hom is, word nie verbrand nie, maar die tou waarmee hy gebind was, word verbrand.
28 En toe die koning hulle woorde hoor, het sy hart beswyk en hy wou hulle nie glo nie; daarom het hy ander getroue vorste gestuur om hierdie saak te sien, en hulle het gegaan en dit gesien en dit aan die koning vertel; en die koning het opgestaan om dit te gaan bekyk, en hy sien Abram heen en weer loop in die middel van die vuur, en hy sien Haran se liggaam verbrand, en die koning was baie verwonderd.
29 En die koning het beveel dat Abram uit die vuur gehaal moet word; en sy dienaars het nader gekom om hom uit te haal, maar hulle kon nie, want die vuur was rondom en die vlam het uit die oond na hulle opgekom.
30 En die dienaars van die koning het daaruit gevlug, en die koning het hulle bestraf en gesê: Maak gou en bring Abram uit die vuur, dat julle nie sterwe nie.
31 En die dienaars van die koning het weer nader gekom om Abram uit te bring, en die vlamme het op hulle gekom en hulle gesigte verbrand, sodat agt van hulle gesterf het.
32 En toe die koning sien dat sy dienaars nie tot die vuur kon nader nie, sodat hulle nie verbrand sou word nie, het die koning Abram geroep, o dienskneg van die God wat in die hemel is, gaan uit tussen die vuur uit en kom hier voor my uit; en Abram het na die stem van die koning geluister, en hy het uit die vuur uitgegaan en gekom en voor die koning gaan staan.
33 En toe Abram uitkom, het die koning en al sy dienaars Abram voor die koning sien aankom, met sy onderklere aan hom, want dit was nie verbrand nie, maar die tou waarmee hy gebind was, is verbrand.
34 Toe sê die koning vir Abram: Hoe is dit dat jy nie met vuur verbrand is nie?
35 En Abram sê vir die koning: Die God van die hemel en die aarde op wie ek vertrou en wat alles in sy mag het, Hy het my verlos van die vuur waarin U my gegooi het.
36 En Haran, die broer van Abram, is tot as verbrand, en hulle het sy liggaam gesoek, en hulle het gevind dat dit verteer is.
37 En Haran was twee en tagtig jaar oud toe hy gesterf het in die vuur van Kasdim. En toe die koning, die vorste en die inwoners van die land sien dat Abram van die vuur verlos is, het hulle gekom en voor Abram neergebuig.
38 En Abram sê vir hulle: Moenie voor my neerbuig nie, maar buig voor die God van die wêreld wat julle gemaak het, en dien Hom, en gaan in sy weë, want dit is Hy wat my uit hierdie vuur verlos het, en dit is Hy wat die siele en geeste van alle mense geskape het, en die mens gevorm het in sy moeder se skoot en hom in die wêreld gebring het, en dit is Hy wat diegene wat op Hom vertrou, van alle pyn sal verlos.
39 En hierdie ding het baie wonderlik gelyk in die oë van die koning en die vorste, dat Abram uit die vuur gered is en dat Haran verbrand is; en die koning het vir Abram baie geskenke gegee, en hy het hom sy twee hoofdienaars uit die huis van die koning gegee; die naam van die een was Oni en die naam van die ander was Eliëser.
40 En al die konings, vorste en dienaars het aan Abram baie geskenke gegee van silwer en goud en pêrels, en die koning en sy vorste het hom weggestuur, en hy het in vrede gegaan.
41 En Abram het in vrede van die koning af weggetrek, en baie van die koning se dienaars het hom gevolg, en omtrent drie honderd man het by hom aangesluit.
42 En Abram het daardie dag teruggekeer en na sy vader se huis gegaan, hy en die manne wat hom gevolg het, en Abram het die Here sy God gedien al die dae van sy lewe, en hy het in sy weë gewandel en sy wet gevolg.
43 En van daardie dag af het Abram die harte van die mensekinders geneig om die Here te dien.
44 En in dié tyd het Nahor en Abram vir hulle vroue geneem, die dogters van hulle broer Haran; die vrou van Nahor was Milka en die naam van Abram se vrou was Sarai. En Sarai, die vrou van Abram, was onvrugbaar; sy het in daardie dae geen nageslag gehad nie.
45 En na die verloop van twee jaar vandat Abram uit die vuur uitgegaan het, dit is in die twee-en-vyftigste jaar van sy lewe, kyk, koning Nimrod het in Babel op die troon gesit, en die koning het aan die slaap geraak en gedroom dat hy saam met sy troepe en leërskare in 'n dal oorkant die koning se oond.
46 En hy het sy oë opgeslaan en 'n man in die gelykenis van Abram uit die oond sien uitkom, en dat hy kom en voor die koning gaan staan het met sy ontblote swaard, en toe na die koning gespring het met sy swaard, toe die koning gevlug het van die man, want hy was bang; en terwyl hy hardloop, gooi die man 'n eier op die koning se kop, en die eier het 'n groot rivier geword.
47 En die koning het gedroom dat al sy troepe in daardie rivier gesink en gesterf het, en die koning het gevlug met drie manne wat voor hom was, en hy het ontsnap.
48 En die koning het na hierdie manne gekyk en hulle was geklee in vorstelike klere soos die klere van konings, en het die voorkoms en majesteit van konings gehad.
49 En terwyl hulle loop, verander die rivier weer in 'n eier voor die koning, en daar het uit die eier gekom 'n jong voël wat voor die koning gekom het, en na sy kop gevlieg en die koning se oog uitgepluk.
50 En die koning was bedroef oor die gesig, en hy het uit sy slaap wakker geword en sy gees was ontsteld; en hy het 'n groot skrik gevoel.

51 En die oggend het die koning bang van sy bed opgestaan en al die wyse manne en towenaars beveel om voor hom te kom, toe die koning sy droom aan hulle vertel het.
52 En 'n wyse dienaar van die koning, wie se naam Anuki was, het die koning geantwoord en gesê: Dit is niks anders nie as die boosheid van Abram en sy nageslag wat teen my Here en koning sal opspring aan die einde van die dae.
53 En kyk, die dag sal kom wanneer Abram en sy nageslag en die kinders van sy huisgesin oorlog sal voer teen my koning, en hulle sal al die koning se leërskare en sy leërs verslaan.
54 En aangaande wat jy gesê het aangaande drie manne wat jy soos vir jouself gesien het, en wat wel ontsnap het, dit beteken dat net jy sal ontsnap met drie konings van die konings van die aarde wat saam met jou in die geveg sal wees.
55 En wat jy gesien het van die rivier wat in 'n eier verander het soos eers, en die jong voël wat jou oog uitpluk, dit beteken niks anders nie as die saad van Abram wat die koning in die laaste dae sal doodmaak.
56 Dit is die droom van my koning, en dit is sy uitlegging, en die droom is waar, en die uitlegging wat u dienaar jou gegee het, is reg.
57 Nou dan, my koning, weet jy sekerlik dat dit nou twee-en-vyftig jaar is sedert jou wyses dit gesien het by die geboorte van Abram, en as my koning Abram sal toelaat om op die aarde te woon, sal dit tot die skade van my heer en koning, want al die dae wat Abram leef, sal nie jy of jou koninkryk bevestig word nie, want dit was vroeër bekend by sy geboorte; en waarom sal my koning hom nie doodmaak nie, sodat sy boosheid van jou weggehou kan word aan die einde van die dae?
58 En Nimrod het na die stem van Anuki geluister, en hy het van sy dienaars in die geheim gestuur om Abram te gaan gryp en hom voor die koning te bring om dood te ly.
59 En Eliëser, Abram se dienaar wat die koning hom gegee het, was in daardie tyd in die teenwoordigheid van die koning, en hy het gehoor wat Anuki die koning aangeraai het en wat die koning gesê het om Abram se dood te veroorsaak.
60 Toe sê Eliëser vir Abram: Maak gou, staan op en red jou siel, dat jy nie deur die hand van die koning sterf nie, want so het hy in 'n droom aangaande jou gesien, en so het Anuki dit uitgelê, en so het hy ook gedoen Anuki gee die koning raad aangaande jou.
61 En Abram het geluister na die stem van Eliëser, en Abram het hom gehaas en vir veiligheid gehardloop na die huis van Noag en sy seun Sem, en hy het hom daar verberg en 'n veilige plek gevind; en die koning se dienaars het na Abram se huis gekom om hom te soek, maar hulle kon hom nie kry nie, en hulle het die hele land deurgesoek en hy was nie te vinde nie, en hulle het gegaan en in alle rigtings gesoek, en hy was nie teëgekom nie. .
62 En toe die dienaars van die koning Abram nie kon kry nie, het hulle na die koning teruggekeer, maar die koning se toorn teen Abram was stil, omdat hulle hom nie gevind het nie, en die koning het hierdie saak aangaande Abram uit sy gedagtes verdryf.
63 En Abram was een maand lank in die huis van Noag verborge, totdat die koning hierdie saak vergeet het, maar Abram was nog steeds bang vir die koning; en Tera het sy seun Abram in die geheim in die huis van Noag kom sien, en Tera was baie groot in die oë van die koning.
64 En Abram sê vir sy vader: Weet jy nie dat die koning dink om my dood te maak en my naam van die aarde te vernietig deur die raad van sy goddelose raadgewers nie?
65 Nou, wie het jy hier en wat het jy in hierdie land? Staan op, laat ons saam na die land Kanaän gaan, dat ons uit sy hand verlos kan word, dat jy nie ook deur hom omkom aan die einde van die dae nie.
66 Weet jy nie of het jy nie gehoor dat dit nie deur liefde is dat Nimrod jou al hierdie eer gee nie, maar dit is net tot sy voordeel dat hy al hierdie goeie aan jou skenk?
67 En as hy groter goed as dit aan jou doen, is dit sekerlik net nietighede van die wêreld, want rykdom en rykdom kan nie baat in die dag van toorn en toorn nie.
68 Luister dan nou na my stem, en laat ons opstaan en na die land Kanaän gaan, buite die bereik van die besering van Nimrod; en dien die Here wat jou op die aarde geskape het, en dit sal met jou goed gaan; en verwerp al die nietige dinge wat jy najaag.
69 En Abram het opgehou om te praat, toe Noag en sy seun Sem Tera geantwoord het en gesê het: Waar is die woord wat Abram aan jou gesê het.
70 En Tera het geluister na die stem van sy seun Abram, en Tera het alles gedoen wat Abram gesê het, want dit was van die HERE, dat die koning nie Abram se dood sou veroorsaak nie.

HOOFSTUK 13

1 En Tera het sy seun Abram en sy kleinseun Lot, die seun van Haran, en Sarai, sy skoondogter, die vrou van sy seun Abram, en al die siele van sy huisgesin geneem en saam met hulle van Ur-Kasdim af gegaan om na die land Kanaän. En toe hulle tot by die land Haran kom, het hulle daar gebly, want dit was uitermate goeie weiveld, en van genoegsame omvang vir die wat hulle vergesel het.
2 En die mense van die land Haran het gesien dat Abram goed en opreg was met God en mense, en dat die Here sy God met hom was, en van die mense van die land Haran het gekom en by Abram aangesluit, en hy het hulle geleer die tug van die Here en sy weë; en hierdie manne het by Abram in sy huis gebly en hulle het hom aangehang.
3 En Abram het drie jaar in die land gebly, en na die verloop van drie jaar het die Here aan Abram verskyn en vir hom gesê: Ek is die Here wat jou uit Ur-Kasdim uitgelei het en jou uit die hande van al jou vyande verlos het.
4 En as jy dan nou na my stem luister en my gebooie, my insettinge en my wette onderhou, dan sal Ek jou vyande voor jou laat val, en Ek sal jou nageslag vermeerder soos die sterre van die hemel, en Ek sal my seën oor al die werke van jou hande, en jou sal niks ontbreek nie.
5 Staan nou op, neem jou vrou en alles wat aan jou behoort en gaan na die land Kanaän en bly daar, en Ek sal daar vir jou wees as 'n God, en Ek sal jou seën. En Abram het opgestaan en sy vrou geneem en alles wat aan hom behoort, en hy het na die land Kanaän gegaan soos die HERE hom gesê het; en Abram was vyftig jaar oud toe hy van Haran af getrek het.

6 En Abram het in die land Kanaän gekom en in die middel van die stad gaan woon, en hy het daar sy tent opgeslaan onder die kinders van Kanaän, inwoners van die land.
7 En die Here het aan Abram verskyn toe hy in die land Kanaän kom, en vir hom gesê: Dit is die land wat Ek aan jou en jou nageslag ná jou gegee het vir ewig, en Ek sal jou nageslag maak soos die sterre van die hemel, en Ek sal aan jou nageslag al die lande wat jy sien as 'n erfdeel gee.
8 En Abram het 'n altaar gebou op die plek waar God met hom gespreek het, en Abram het daar die Naam van die Here aangeroep.
9 In daardie tyd, aan die einde van drie jaar van Abram se inwoning in die land Kanaän, in daardie jaar het Noag gesterwe, wat die agt-en-vyftigste jaar van die lewe van Abram was; en al die dae wat Noag gelewe het, was nege honderd en vyftig jaar, en hy het gesterwe.
10 En Abram het in die land Kanaän gewoon, hy en sy vrou en almal wat aan hom behoort het, en almal wat hom vergesel het, saam met die wat by hom aangesluit het uit die mense van die land; maar Nahor, die broer van Abram, en sy vader Tera, en Lot, die seun van Haran, en almal wat aan hulle behoort het, het in Haran gewoon.
11 In die vyfde jaar van Abram se inwoning in die land Kanaän het die mense van Sodom en Gomorra en al die stede van die Vlakte in opstand gekom van die mag van Kedorlaomer, die koning van Elam; want al die konings van die stede van die Vlakte het Kedor-Laomer twaalf jaar lank gedien en hom 'n jaarlikse belasting gegee, maar in daardie dae in die dertiende jaar het hulle teen hom in opstand gekom.
12 En in die tiende jaar van Abram se woonplek in die land Kanaän was daar oorlog tussen Nimrod, die koning van Sinear, en Kedorlaomer, die koning van Elam, en Nimrod het gekom om teen Kedorlaomer te veg en hom te onderwerp.
13 Want Kedorlaomer was in daardie tyd een van die vorste van die leërskare van Nimrod, en toe al die mense by die toring verstrooi was en die wat oorgebly het ook op die aarde verstrooi is, het Kedorlaomer na die land van Elam gegaan en geregeer daaroor en het teen sy heer in opstand gekom.
14 En in daardie dae toe Nimrod sien dat die stede van die vlakte in opstand gekom het, het hy met trots en toorn na die oorlog teen Kedorlaomer gekom, en Nimrod het al sy vorste en onderdane, omtrent sewe honderd duisend man, bymekaargemaak en teen Kedorlaomer en Kedorlaomer getrek. uitgegaan hom tegemoet met vyf duisend man, en hulle het gereed gemaak vir die geveg in die dal van Babel wat tussen Elam en Sinear is.
15 En al daardie konings het daar geveg, en Nimrod en sy volk is voor die volk van Kedorlaomer verslaan, en daar het van Nimrod se manne omtrent ses honderd duisend geval, en Mardon, die koning se seun, het onder hulle geval.
16 En Nimrod het gevlug en in skande en skande na sy land teruggekeer, en hy was lank onderdanig aan Kedorlaomer, en Kedorlaomer het na sy land teruggekeer en owerstes van sy leër gestuur na die konings wat rondom hom gewoon het, na Arjok, die koning van Elasar en aan Tidal, die koning van Goyim, en 'n verbond met hulle gesluit, en hulle was almal gehoorsaam aan sy bevele.
17 En dit was in die vyftiende jaar van Abram se verblyf in die land Kanaän, dit is die sewentigste jaar van die lewe van Abram, en die Here het in daardie jaar aan Abram verskyn en hy het vir hom gesê: Ek is die Here wat jou gebring het. uit Ur-Kasdim om hierdie land aan jou te gee as erfenis.
18 Wandel dan nou voor my aangesig en wees volmaak en onderhou my gebooie, want aan jou en jou nageslag sal Ek hierdie land as 'n erfdeel gee, van die Mitzraimrivier af tot by die groot Eufraatrivier.
19 En jy sal in vrede en in goeie ouderdom na jou vaders kom, en die vierde geslag sal hierheen terugkeer in hierdie land en dit vir ewig beërwe; en Abram het 'n altaar gebou, en hy het die Naam van die HERE aangeroep wat aan hom verskyn het, en hy het offers op die altaar aan die HERE gebring.
20 In dié tyd het Abram teruggekeer en na Haran gegaan om sy vader en moeder en sy vader se huisgesin te sien, en Abram en sy vrou en almal wat aan hom behoort het, het na Haran teruggekeer, en Abram het vyf jaar in Haran gewoon.
21 En baie van die mense van Haran, omtrent twee en sewentig man, het Abram gevolg en Abram het hulle die tug van die Here en sy weë geleer, en hy het hulle geleer om die Here te ken.
22 In daardie dae het die Here aan Abram in Haran verskyn en vir hom gesê: Kyk, Ek het twintig jaar gelede met jou gespreek en gesê:
23 Gaan uit jou land, uit jou geboorteplek en uit jou vader se huis, na die land wat Ek jou gewys het om dit aan jou en aan jou kinders te gee, want daar in daardie land sal Ek jou seën en jou 'n groot nasie, en maak u Naam groot, en in jou sal die geslagte van die aarde geseën word.
24 Staan dan nou op, gaan uit hierdie plek, jy, jou vrou, en almal wat aan jou behoort, ook elkeen wat in jou huis gebore is en al die siele wat jy in Haran gemaak het, en bring hulle saam met jou hiervandaan, en staan op om terug te keer na die land Kanaän.
25 En Abram het opgestaan en sy vrou Sarai geneem en alles wat aan hom behoort het en almal wat vir hom gebore is in sy huis en die siele wat hulle in Haran gemaak het, en hulle het uitgetrek om na die land Kanaän te gaan.
26 En Abram het gegaan en teruggekeer na die land Kanaän, volgens die woord van die Here. En Lot, die seun van sy broer Haran, het saam met hom gegaan, en Abram was vyf en sewentig jaar oud toe hy uit Haran uitgetrek het om terug te keer na die land Kanaän.
27 En hy het in die land Kanaän gekom volgens die woord van die Here aan Abram, en hy het sy tent opgeslaan en in die vlakte van Mamre gaan woon, en saam met hom was Lot, sy broer se seun, en almal wat aan hom behoort het.
28 En die Here het weer aan Abram verskyn en gesê: Aan jou nageslag sal Ek hierdie land gee; en hy het daar 'n altaar gebou vir die HERE wat aan hom verskyn het, wat tot vandag toe nog in die vlaktes van Mamre is.

HOOFSTUK 14

1 In daardie dae was daar in die land Sinear 'n wyse man wat verstand gehad het in alle wysheid en 'n pragtige voorkoms, maar hy was arm en behoeftig; sy naam was Rikayon en hy was moeilik om homself te onderhou.
2 En hy het besluit om na Egipte te gaan, na Oswiris, die seun van Anom, die koning van Egipte, om aan die koning

sy wysheid te toon; want miskien vind hy genade in sy oë, om hom op te rig en hom onderhoud te gee; en Rikayon het dit gedoen.
3 En toe Rikayon in Egipte aankom, het hy die inwoners van Egipte na die koning gevra, en die inwoners van Egipte het hom die gewoonte van die koning van Egipte vertel, want dit was toe die gewoonte van die koning van Egipte dat hy van sy koninklike paleis af weggetrek het. en is slegs een dag in die jaar in die buiteland gesien, en daarna sou die koning na sy paleis terugkeer om daar te bly.
4 En op die dag toe die koning uitgetrek het, het hy oordeel in die land uitgespreek, en elkeen wat 'n geding het, het daardie dag voor die koning gekom om sy versoek te verkry.
5 En toe Rikayon van die gebruik in Egipte hoor en dat hy nie in die teenwoordigheid van die koning kon kom nie, was hy baie bedroef en was baie bedroef.
6 En in die aand het Rikayon uitgegaan en 'n huis in puin gevind, voorheen 'n bakhuis in Egipte, en hy het die hele nag daar gebly in bitterheid van siel en geknyp van honger, en die slaap is uit sy oë verwyder.
7 En Rikayon het by homself gedink wat hy in die stad moes doen totdat die koning sy verskyning gemaak het, en hoe hy homself daar kon onderhou.
8 En hy het in die môre opgestaan en rondgeloop en op sy pad die mense teëgekom wat groente en verskillende soorte saad verkoop het waarmee hulle die inwoners voorsien het.
9 En Rikayon wou dieselfde doen om 'n onderhoud in die stad te kry, maar hy was onbekend met die gewoontes van die mense, en hy was soos 'n blinde man onder hulle.
10 En hy het gegaan en groente gekry om dit vir sy onderhoud te verkoop, en die gepeupel het om hom saamgedrom en hom belaglik gemaak en sy groente by hom geneem en vir hom niks agtergelaat nie.
11 En hy het daarvandaan in bitterheid van siel opgestaan en sug na die bakhuis gegaan waarin hy die vorige nag gebly het, en hy het die tweede nag daar geslaap.
12 En daardie nag het hy weer in homself geredeneer hoe hy homself van hongersnood kon red, en hy het 'n plan beraam hoe om op te tree.
13 En hy het die môre opgestaan en vernuftig opgetree en gegaan en dertig sterk manne van die gepeupel gehuur, met hul oorlogsinstrumente in hul hande, en hy het hulle na die top van die Egiptiese graf gelei en hulle daar neergesit.
14 En hy het hulle bevel gegee en gesê: So sê die koning: Versterk julle en word dapper manne, en laat niemand hier begrawe word totdat twee honderd sikkels silwer gegee is nie, en dan kan hy begrawe word; en daardie manne het die hele jaar lank volgens die bevel van Rikayon met die mense van Egipte gedoen.
15 En binne agt maande het Rikayon en sy manne groot rykdom silwer en goud bymekaargemaak, en Rikayon het 'n groot hoeveelheid perde en ander diere geneem, en hy het meer manne gehuur, en hy het vir hulle perde gegee en hulle het by hom gebly.
16 En toe die jaar aanbreek, op die tyd dat die koning uitgegaan het na die stad, het al die inwoners van Egipte bymekaargekom om met hom te praat oor die werk van Rikayon en sy manne.
17 En die koning het op die vasgestelde dag uitgegaan, en al die Egiptenaars het voor hom gekom en hom aangeroep en gesê:
18 Mag die koning vir ewig lewe. Wat is hierdie ding wat jy in die stad aan jou dienaars doen om nie 'n dooie liggaam te laat begrawe totdat soveel silwer en goud gegee is nie? Was daar ooit so iets in die hele aarde gedoen, van die dae van vorige konings af, ja, van die dae van Adam af, tot vandag toe, dat die dooies nie net vir 'n vasgestelde prys begrawe sou word nie?
19 Ons weet dat dit die gewoonte van konings is om 'n jaarlikse belasting van die lewendes te neem, maar jy doen dit nie alleen nie, maar jy eis ook van die dooies 'n belasting dag vir dag.
20 Nou, o koning, kan ons dit nie meer verdra nie, want die hele stad is om hierdie rede verwoes, en weet u dit nie?
21 En toe die koning alles hoor wat hulle gespreek het, was hy baie kwaad, en sy toorn het in hom ontvlam oor hierdie saak, want hy het niks daarvan geweet nie.
22 Toe sê die koning: Wie en waar is hy wat dit waag om hierdie goddelose ding in my land te doen sonder my bevel? Sekerlik sal jy my vertel.
23 En hulle het hom al die werke van Rikayon en sy manne vertel, en die koning se toorn het opgewek, en hy het beveel dat Rikayon en sy manne voor hom gebring moes word.
24 En Rikayon het omtrent duisend kinders, seuns en dogters geneem en hulle beklee met sy en borduurwerk, en hy het hulle op perde gesit en hulle na die koning gestuur deur middel van sy manne, en hy het ook 'n groot hoeveelheid silwer en goud geneem en edelgesteentes en 'n sterk en mooi perd, as geskenk vir die koning, waarmee hy voor die koning gekom en voor hom na die aarde neergebuig het; en die koning, sy dienaars en al die inwoners van Egipte was verwonderd oor die werk van Rikayon, en hulle het sy rykdom en die geskenk gesien wat hy vir die koning gebring het.
25 En dit het die koning baie behaag, en hy het hom daaroor verwonder; en toe Rikayon voor hom sit, het die koning hom gevra oor al sy werke, en Rikayon het al sy woorde verstandig gespreek voor die koning, sy dienaars en al die inwoners van Egipte.
26 En toe die koning die woorde van Rikayon en sy wysheid hoor, het Rikayon genade in sy oë gevind, en hy het genade en goedhartigheid ontvang van al die dienaars van die koning en van al die inwoners van Egipte, vanweë sy wysheid en voortreflike toesprake, en van toe af het hulle hom uitermate liefgehad.
27 Toe antwoord die koning en sê vir Rikayon: Jou naam sal nie meer Rikayon genoem word nie, maar Farao sal jou naam wees, aangesien jy belasting van die dode gevorder het; en hy het hom Farao genoem.
28 En die koning en sy onderdane het Rikayon liefgehad vir sy wysheid, en hulle het met al die inwoners van Egipte geraadpleeg om hom as prefek onder die koning te maak.
29 En al die inwoners van Egipte en sy wyse manne het so gedoen, en dit is 'n wet in Egipte gemaak.
30 En hulle het Rikayon Farao aangestel as prefek onder Oswiris, koning van Egipte, en Rikayon Farao het oor Egipte geregeer en daagliks reg gepleeg aan die hele stad, maar Oswiris, die koning sou eendag in die jaar die volk van die land oordeel as hy uitgegaan het om sy verskyning maak.

31 En Rikayon Farao het op listige wyse die regering van Egipte aangegryp, en hy het belasting gevorder van al die inwoners van Egipte.
32 En al die inwoners van Egipte het Rikayon Farao baie liefgehad, en hulle het 'n bevel gemaak om elke koning wat oor hulle en hul nageslag in Egipte sou regeer, Farao te noem.
33 Daarom is al die konings wat van toe af in Egipte geregeer het, Farao genoem tot vandag toe.

HOOFSTUK 15

1 En in daardie jaar was daar 'n swaar hongersnood in die hele land Kanaän, en die inwoners van die land kon weens die hongersnood nie oorbly nie, want dit was baie swaar.
2 En Abram en almal wat aan hom behoort het opgestaan en na Egipte afgetrek vanweë die hongersnood, en toe hulle by die spruit Mitzraim was, het hulle 'n tyd lank daar gebly om te rus van die moegheid van die pad.
3 En Abram en Sarai het by die grens van die spruit Mitzraim geloop, en Abram het gesien dat sy vrou Sarai baie mooi was.
4 En Abram sê vir sy vrou Sarai: Aangesien God jou met so 'n pragtige voorkoms geskape het, is ek bang vir die Egiptenaars dat hulle my nie sou doodmaak en jou wegneem nie, want die vrees van God is nie in hierdie plekke nie.
5 Waarlik, dan moet jy dit doen: Sê jy is my suster vir almal wat jou vra, sodat dit met my goed kan gaan en dat ons kan lewe en nie gedood word nie.
6 En Abram het dit bevel gegee aan almal wat saam met hom na Egipte gekom het vanweë die hongersnood; ook het hy sy broerskind Lot bevel gegee en gesê: As die Egiptenaars jou oor Sarai vra, sê sy is die suster van Abram.
7 En tog het Abram met al hierdie bevele nie vertroue in hulle gestel nie, maar hy het Sarai geneem en haar in 'n kis gesit en dit tussen hulle voorwerpe weggesteek, want Abram was baie besorg oor Sarai vanweë die boosheid van die Egiptenaars.
8 En Abram en almal wat aan hom behoort het, het opgestaan uit die spruit Mitzraim en in Egipte aangekom; en hulle het skaars by die poorte van die stad ingegaan, toe staan die wagte teen hulle en sê: Gee tiendes aan die koning van wat julle het, en dan kan julle in die stad inkom; en Abram en die wat by hom was, het so gedoen.
9 En Abram met die manskappe wat by hom was, het in Egipte gekom, en toe hulle aankom, het hulle die kis gebring waarin Sarai versteek was, en die Egiptenaars het die kis gesien.
10 En die dienaars van die koning het Abram nader en gesê: Wat het jy hier in hierdie kis wat ons nie gesien het nie? Maak nou die kis oop en gee tiendes aan die koning van alles wat daarin is.
11 En Abram sê: Hierdie kis sal ek nie oopmaak nie, maar alles wat jy daarop eis, sal ek gee. En die dienaars van Farao het Abram geantwoord en gesê: Dit is 'n kis van edelgesteentes, gee ons die tiende daarvan.
12 Abram sê: Alles wat jy begeer, sal ek gee, maar jy mag die kis nie oopmaak nie.
13 En die amptenare van die koning het Abram gedruk, en hulle het by die kis gekom en dit met geweld oopgemaak, en hulle het gesien, en daar was 'n pragtige vrou in die bors.
14 En toe die beamptes van die koning Sarai sien, was hulle met bewondering getref oor haar skoonheid, en al die vorste en dienaars van Farao het bymekaargekom om Sarai te sien, want sy was baie mooi. Toe hardloop die koning se dienaars en vertel Farao alles wat hulle gesien het, en hulle het Sarai by die koning geprys; en Farao het beveel om haar te bring, en die vrou het voor die koning gekom.
15 En Farao het Sarai gesien en sy het hom uitermate behaag, en hy was getref deur haar skoonheid, en die koning was baie bly oor haar ontwil en het geskenke gemaak aan dié wat hom die tyding aangaande haar gebring het.
16 En die vrou is toe na die huis van Farao gebring, en Abram was bedroef oor sy vrou, en hy het tot die Here gebid om haar uit die hand van Farao te verlos.
17 En Sarai het ook in daardie tyd gebid en gesê: Here God, U het my Here Abram gesê om uit sy land en van sy vader se huis na die land Kanaän te gaan, en U het belowe om met hom goed te doen as hy jou opdragte; nou kyk, ons het gedoen wat U ons beveel het, en ons het ons land en ons families verlaat, en ons het na 'n vreemde land gegaan en na 'n volk wat ons nie voorheen geken het nie.
18 En ons het na hierdie land gekom om die hongersnood te vermy, en hierdie bose ongeluk het my getref; verlos ons dan nou, Here God, en red ons uit die hand van hierdie verdrukker, en doen goed met my ter wille van u barmhartigheid.
19 En die HERE het na die stem van Sarai geluister, en die HERE het 'n engel gestuur om Sarai uit die mag van Farao te verlos.
20 En die koning het gekom en voor Sarai gaan sit, en daar staan 'n engel van die Here oor hulle, en hy het aan Sarai verskyn en vir haar gesê: Wees nie bevrees nie, want die Here het jou gebed verhoor.
21 En die koning het na Sarai gegaan en vir haar gesê: Wat is daardie man vir jou wat jou hierheen gebring het? en sy sê: Hy is my broer.
22 Toe sê die koning: Dit is ons verantwoordelikheid om hom groot te maak, om hom te verhoog en aan hom te doen al die goeie wat jy ons beveel; en in dié tyd het die koning vir Abram silwer en goud en edelgesteentes in oorvloed gestuur, saam met vee, diensknegte en slavinne; en die koning het beveel dat Abram gebring moes word, en hy het in die voorhof van die koning se huis gaan sit, en die koning het Abram in daardie nag grootliks verhef.
23 En die koning het nader gekom om met Sarai te spreek, en hy het sy hand uitgesteek om haar aan te raak, toe die engel hom swaar slaan, en hy was verskrik en het weerhou om na haar te gryp.
24 En toe die koning naby Sarai kom, het die engel hom op die grond geslaan en die hele nag so met hom gehandel, en die koning was verskrik.
25 En die engel het daardie nag al die dienaars van die koning en sy hele huisgesin swaar geslaan ter wille van Sarai, en daar was 'n groot geklaag daardie nag onder die mense van Farao se huis.
26 Toe Farao die onheil sien wat hom tref, sê hy: Waarlik, ter wille van hierdie vrou het hierdie ding met my gebeur, en hy het hom op 'n afstand van haar verwyder en aangename woorde met haar gespreek.
27 Toe sê die koning vir Sarai: Vertel my tog van die man saam met wie jy hierheen gekom het; en Sarai sê: Hierdie

man is my man, en ek het vir jou gesê dat hy my broer was, want ek was bang dat jy hom nie deur goddeloosheid sou doodmaak nie.
28 En die koning het weggehou van Sarai, en die plae van die engel van die Here het by hom en sy huisgesin opgehou; en Farao het geweet dat hy deur Sarai geslaan is, en die koning was baie verbaas hieroor.
29 En die môre vroeg het die koning Abram geroep en vir hom gesê: Wat het jy my dit aangedoen? Waarom het jy gesê: Sy is my suster, omdat ek haar vir my as vrou geneem het, en daarom het hierdie swaar plaag oor my en my huisgesin gekom?
30 Hier is dan nou jou vrou, neem haar en gaan uit ons land, dat ons nie almal ter wille van haar sterf nie. En Farao het meer vee geneem, diensknegte en slavinne, en silwer en goud, om aan Abram te gee, en hy het sy vrou Sarai aan hom teruggegee.
31 En die koning het 'n meisie geneem wat hy by sy byvroue verwek het, en hy het haar aan Sarai gegee as 'n slavin.
32 Toe sê die koning vir sy dogter: Dit is beter vir jou, my dogter, om 'n slavin in hierdie man se huis te wees as om 'n minnares in my huis te wees, nadat ons die onheil gesien het wat ons oor hierdie vrou getref het.
33 En Abram het hom klaargemaak, en hy en almal wat aan hom behoort het, het uit Egipte weggetrek; en Farao het van sy manne beveel om hom en almal wat saam met hom saamgaan, te vergesel.
34 En Abram het teruggekeer na die land Kanaän, na die plek waar hy die altaar gemaak het, waar hy eers sy tent opgeslaan het.
35 En Lot, die seun van Haran, Abram se broer, het 'n groot vee, kleinvee en beeste en tente gehad, want die Here was oorvloedig aan hulle ter wille van Abram.
36 En toe Abram in die land gewoon het, het die veewagters van Lot met die veewagters van Abram gestry, want hulle eiendom was te groot vir hulle om saam in die land te bly, en die land kon hulle nie dra vanweë hulle vee nie.
37 En toe Abram se veewagters gegaan het om hulle kleinvee op te pas, wou hulle nie in die veld van die mense van die land ingaan nie, maar die vee van Lot se veewagters het anders gedoen, want hulle is toegelaat om in die veld van die mense van die land te wei.
38 En die mense van die land het hierdie gebeurtenis daagliks gesien, en hulle het by Abram gekom en met hom getwis oor Lot se veewagters.
39 Toe sê Abram vir Lot: Wat doen jy dit aan my om my veragtelik te maak vir die inwoners van die land, dat jy jou veewagter beveel om jou vee op die veld van ander volke op te pas? Weet jy nie dat ek 'n vreemdeling is in hierdie land onder die kinders van Kanaän nie, en waarom sal jy dit aan my doen?
40 En Abram het daagliks met Lot hieroor gestry, maar Lot wou nie na Abram luister nie, en hy het dieselfde aangehou en die inwoners van die land het gekom en dit vir Abram vertel.
41 En Abram sê vir Lot: Hoe lank sal jy vir my 'n struikelblok wees by die inwoners van die land? Nou smeek ek jou, laat daar geen rusie meer tussen ons wees nie, want ons is bloedverwante.
42 Maar skei tog van my af, gaan kies 'n plek waar jy kan woon met jou vee en alles wat aan jou behoort, maar hou jou op 'n afstand van my af, jy en jou huisgesin.
43 En wees nie bevrees om van my af weg te gaan nie, want as iemand jou kwaad aandoen, laat my dit weet en ek sal jou saak van hom wreek, verwyder net van my af.
44 En toe Abram al hierdie woorde met Lot gespreek het, het Lot opgestaan en sy oë opgeslaan na die Jordaanvlakte.
45 En hy het gesien dat die hele plek goed natgemaak is en goed was vir die mens, sowel as weiding vir die vee.
46 En Lot het van Abram na daardie plek gegaan, en hy het daar sy tent opgeslaan en in Sodom gaan woon, en hulle is van mekaar geskei.
47 En Abram het gewoon in die vlakte van Mamre wat in Hebron is, en hy het daar sy tent opgeslaan, en Abram het baie jare in daardie plek gebly.

HOOFSTUK 16

1 In daardie tyd het Kedorlaomer, die koning van Elam, na al die naburige konings gestuur, na Nimrod, die koning van Sinear wat toe onder sy mag was, en na Tidal, die koning van Goyim, en na Ariog, die koning van Elasar, met wie hy 'n verbond gesluit het. en gesê: Kom op na my toe en help my, dat ons al die stede van Sodom en sy inwoners kan verslaan, want hulle het teen my in opstand gekom. dertien jaar.
2 En hierdie vier konings het opgetrek met al hulle laers, omtrent agt honderd duisend man, en hulle het getrek soos hulle was, en elkeen verslaan wat hulle op hulle pad gekry het.
3 En die vyf konings van Sodom en Gomorra, Sinab, koning van Adma, Semeber, koning van Seboim, Bera, koning van Sodom, Bersa, koning van Gomorra, en Bela, koning van Soar, het uitgegaan hulle tegemoet, en hulle het almal saam in die vallei gegaan. van Siddim.
4 En hierdie nege konings het oorlog gevoer in die dal van Siddim; en die konings van Sodom en Gomorra is voor die konings van Elam verslaan.
5 En die dal van Siddim was vol kalkputte, en die konings van Elam het die konings van Sodom agtervolg, en die konings van Sodom met hulle laers het gevlug en in die kalkputte geval, en almal wat oorgebly het, het na die berg gegaan vir veiligheid, en die vyf konings van Elam het agter hulle aan gekom en hulle agtervolg tot by die poorte van Sodom, en hulle het alles geneem wat in Sodom was.
6 En hulle het al die stede van Sodom en Gomorra geplunder, en hulle het ook Lot, die seun van Abram se broer, en sy eiendom geneem en al die besittings van die stede van Sodom ingeneem, en hulle het weggegaan; en Unic, die dienaar van Abram, wat in die geveg was, het dit gesien en vir Abram vertel alles wat die konings aan die stede van Sodom gedoen het, en dat Lot deur hulle gevange geneem is.
7 En Abram het dit gehoor, en hy het opgestaan met omtrent drie honderd en agtien man wat by hom was, en daardie nag het hy hierdie konings agtervolg en hulle verslaan, en hulle het almal voor Abram en sy manne geval, en daar het niemand oorgebly nie, behalwe die vier konings wat gevlug het, en hulle het elkeen sy eie pad gegaan.
8 En Abram het al die besittings van Sodom teruggekry, en hy het ook vir Lot en sy besittings, sy vroue en kindertjies

en alles wat aan hom behoort het teruggekry, sodat Lot niks kortgekom het nie.
9 En toe hy terugkom vandat hy hierdie konings verslaan het, het hy en sy manne deur die dal van Siddim getrek waar die konings saam oorlog gevoer het.
10 En Bera, die koning van Sodom, en die res van sy manne wat by hom was, het uit die kalkputte waarin hulle geval het, uitgegaan om Abram en sy manne te ontmoet.
11 En Adonisédek, die koning van Jerusalem, dit was Sem, het saam met sy manne uitgegaan om Abram en sy volk te ontmoet, met brood en wyn, en hulle het saam gebly in die dal van Meleg.
12 En Adonisédek het Abram geseën, en Abram het hom 'n tiende gegee van alles wat hy uit die buit van sy vyande gebring het, want Adonisédek was 'n priester voor God.
13 En al die konings van Sodom en Gomorra wat daar was, met hulle dienaars, het Abram genader en hom gesmeek om hulle dienaars wat hy as gevangenes gemaak het, aan hulle terug te gee en al die besittings vir hom te neem.
14 En Abram het die konings van Sodom geantwoord en gesê: So waar as die Here leef wat die hemel en die aarde geskep het en my siel verlos het uit alle ellende en wat my vandag van my vyande verlos en hulle in my hand gegee het, ek sal nie neem enigiets wat aan jou behoort, dat jy nie môre mag roem en sê: Abram het ryk geword uit ons eiendom wat hy gered het nie.
15 Want die Here my God op wie ek vertrou, het vir my gesê: Jy sal niks ontbreek nie, want Ek sal jou seën in al die werke van jou hande.
16 En nou daarom kyk, hier is alles wat aan jou behoort, neem dit en gaan; So waar as die Here leef, sal ek van jou nie wegneem van 'n lewende siel tot 'n toutjie of draad nie, behalwe die koste van die voedsel van die wat saam met my uitgetrek het in die geveg, soos ook die gedeeltes van die manne wat saam met my getrek het, Anar , Askol en Mamre, hulle en hulle manne, sowel as die wat oorgebly het om die bagasie op te pas, hulle moet hulle deel van die buit neem.
17 En die konings van Sodom het Abram gegee volgens alles wat hy gesê het, en hulle het hom gedruk om te neem van alles wat hy wou, maar hy wou nie.
18 En hy het die konings van Sodom en die res van hulle manne weggestuur, en hy het hulle bevel gegee oor Lot, en hulle het na hulle onderskeie plekke gegaan.
19 En Lot, die seun van sy broer, het hy ook met sy besittings weggestuur, en hy het saam met hulle gegaan, en Lot het teruggekeer na sy huis, na Sodom, en Abram en sy mense het teruggekeer na hulle huis na die vlaktes van Mamre, wat in Hebron.
20 In dié tyd het die Here weer aan Abram in Hebron verskyn en vir hom gesê: Moenie vrees nie, jou loon is baie groot voor my aangesig, want Ek sal jou nie verlaat voordat Ek jou vermenigvuldig en jou geseën en gemaak het nie. jou nageslag soos die sterre in die hemel, wat nie gemeet of getel kan word nie.
21 En Ek sal aan jou nageslag al hierdie lande gee wat jy met jou oë sien, aan hulle sal Ek gee as 'n erfenis vir ewig, wees net sterk en wees nie bevrees nie, wandel voor my aangesig en wees volmaak.
22 En in die agt-en-sewentigste jaar van die lewe van Abram, in daardie jaar het Rehu, die seun van Peleg, gesterwe, en al die dae van Rehu was twee honderd nege en dertig jaar, en hy het gesterwe.
23 En Sarai, die dogter van Haran, Abram se vrou, was in daardie dae nog onvrugbaar; sy het vir Abram geen seun of dogter gebaar nie.
24 En toe sy sien dat sy geen kinders baar nie, het sy haar slavin Hagar geneem, wat Farao haar gegee het, en sy het haar aan haar man Abram gegee as vrou.
25 Want Hagar het al die weë van Sarai geleer soos Sarai haar geleer het, sy het geensins gebrek aan haar goeie weë gehad nie.
26 En Sarai sê vir Abram: Kyk, hier is my slavin Hagar, gaan na haar toe, dat sy op my knieë kan baar, dat ek ook deur haar kinders kan verkry.
27 En aan die einde van tien jaar van Abram se inwoning in die land Kanaän, dit is die vyf-en-tagtigste jaar van Abram se lewe, het Sarai Hagar aan hom gegee.
28 En Abram het geluister na die stem van sy vrou Sarai, en hy het sy slavin Hagar geneem en Abram het na haar gekom en sy het swanger geword.
29 En toe Hagar sien dat sy swanger geword het, was sy baie bly, en haar meesteres was verag in haar oë, en sy het by haarself gesê: Dit kan net wees dat ek beter voor God is as Sarai, my meesteres, vir al die dae wat my meesteres by my heer was, het sy nie swanger geword nie, maar my het die Here in so 'n kort tydjie deur hom laat swanger word.
30 En toe Sarai sien dat Hagar deur Abram swanger geword het, was Sarai jaloers op haar slavin, en Sarai het by haarself gesê: Dit is sekerlik niks anders nie as dat sy beter moet wees as ek.
31 En Sarai sê vir Abram: My onreg is op jou, want in die tyd toe jy voor die aangesig van die Here gebid het vir kinders, waarom het jy nie om my ontwil gebid dat die Here vir my saad van jou moes gee nie?
32 En as ek met Hagar voor u aangesig spreek, verag sy my woorde, omdat sy swanger geword het, en u sal niks met haar sê nie; mag die Here tussen my en jou oordeel oor wat jy aan my gedoen het.
33 En Abram sê vir Sarai: Kyk, jou slavin is in jou hand, doen met haar soos dit goed lyk in jou oë; en Sarai het haar verdruk, en Hagar het van haar na die woestyn gevlug.
34 En 'n engel van die Here het haar gevind in die plek waarheen sy gevlug het, by 'n put, en hy het vir haar gesê: Moenie bevrees wees nie, want Ek sal jou nageslag vermeerder, want jy sal 'n seun baar en jy moet hom noem. Ismael; keer dan nou terug na u meesteres Sarai en onderwerp u aan haar hande.
35 En Hagar het die plek van daardie put Beer-Lahai-Roi genoem, dit is tussen Kades en die woestyn Bered.
36 En Hagar het in dié tyd teruggegaan na die huis van haar heer, en aan die einde van die dae het Hagar vir Abram 'n seun gebaar, en Abram het hom Ismael genoem; en Abram was ses-en-tagtig jaar oud toe hy hom verwek het.

HOOFSTUK 17

1 En in daardie dae, in die een-en-negentigste jaar van die lewe van Abram, het die kinders van Kittim oorlog gevoer teen die kinders van Tubal, want toe die Here die mensekinders op die aarde verstrooi het, het die kinders van Chittim het gegaan en hulleself in die vlakte van

Canopia beliggaam, en hulle het vir hulle stede daar gebou en by die rivier Tibreu gewoon.
2 En die kinders van Tubal het in Toskana gewoon, en hulle grense het tot by die rivier Tibreu gekom, en die kinders van Tubal het 'n stad in Toskane gebou, en hulle het die naam Sabina genoem, na die naam van Sabina seun van Tubal, hulle vader, en hulle het gewoon daar tot vandag toe.
3 En dit was in dié tyd dat die kinders van Kittim oorlog gevoer het teen die kinders van Tubal, en die kinders van Tubal is voor die kinders van Kittim verslaan, en die kinders van Kittim het drie honderd en sewentig man van die kinders van Tubal laat val. .
4 En in dié tyd het die kinders van Tubal aan die kinders van Kittim gesweer en gesê: Julle mag nie onder ons trou nie, en niemand mag sy dogter aan een van die seuns van Kittim gee nie.
5 Want al die dogters van Tubal was in daardie dae mooi, want daar was toe geen vroue op die hele aarde so mooi soos die dogters van Tubal nie.
6 En almal wat behae gehad het in die skoonheid van vroue, het na die dogters van Tubal gegaan en vroue van hulle geneem, en die mensekinders, konings en prinse, wat baie behae gehad het in die skoonheid van vroue, het in daardie dae vroue geneem uit die dogters van Tubal.
7 En aan die einde van drie jaar nadat die kinders van Tubal aan die kinders van Kittim gesweer het om hulle dogters nie vir vroue te gee nie, het omtrent twintig man van die kinders van Kittim gegaan om van die dogters van Tubal te neem, maar hulle het gevind geen.
8 Want die kinders van Tubal het hulle eed gehou om nie met hulle te ondertrou nie, en hulle het hulle eed nie verbreek nie.
9 En in die dae van die oes het die kinders van Tubal in hul lande gegaan om in hul oes te kom, toe die jongmanne van Kittim bymekaargekom het en na die stad Sabina gegaan het, en elke man het 'n jong vrou uit die dogters van Tubal geneem en hulle het na hulle stede gekom.
10 En die kinders van Tubal het dit gehoor en hulle het gegaan om oorlog te voer teen hulle, en hulle kon hulle nie oorwin nie, want die berg was uitermate hoog van hulle af, en toe hulle sien dat hulle hulle nie kon oorwin nie, het hulle na hulle land teruggekeer .
11 En by die omwenteling van die jaar het die kinders van Tubal gegaan en omtrent tienduisend man gehuur uit die stede wat naby hulle was, en hulle het oorlog getrek teen die kinders van Kittim.
12 En die kinders van Tubal het in oorlog getrek teen die kinders van Kittim, om hulle land te vernietig en hulle te benoud, en in hierdie verbintenis het die kinders van Tubal die oorhand gekry oor die kinders van Kittim en die kinders van Kittim, aangesien hulle baie groot was benoud, het hulle die kinders wat hulle by die dogters van Tubal gehad het, opgehef op die muur wat gebou was, om voor die oë van die kinders van Tubal te wees.
13 En die kinders van Kittim sê vir hulle: Het julle gekom om oorlog te voer teen julle eie seuns en dogters, en is ons nie van toe af tot nou toe as julle vlees en gebeente beskou nie?
14 En toe die kinders van Tubal dit hoor, het hulle opgehou om oorlog te voer teen die kinders van Kittim, en hulle het weggegaan.
15 En hulle het na hulle stede teruggekeer, en die kinders van Kittim het in dié tyd bymekaargekom en twee stede by die see gebou, en hulle het die een Purtu en die ander Ariza genoem.
16 En Abram, die seun van Tera, was toe nege en negentig jaar oud.
17 In dié tyd het die Here aan hom verskyn en hy sê vir hom: Ek sal my verbond sluit tussen My en jou, en Ek sal jou nageslag baie vermeerder, en dit is die verbond wat Ek tussen My en jou sluit, dat elke seuntjie laat julle besny, jy en jou nageslag ná jou.
18 Op agt dae oud moet dit besny word, en hierdie verbond sal in julle vlees wees as 'n ewige verbond.
19 En nou daarom sal jou naam nie meer Abram genoem word nie, maar Abraham, en jou vrou sal nie meer Sarai genoem word nie, maar Sara.
20 Want Ek sal julle altwee seën en julle nageslag ná julle vermeerder, sodat julle 'n groot nasie sal word, en konings sal uit julle voortkom.

HOOFSTUK 18

1 En Abraham het opgestaan en alles gedoen wat God hom beveel het, en hy het die manne van sy huisgesin geneem en dié wat met sy geld gekoop is, en hy het hulle besny soos die Here hom beveel het.
2 En daar was nie een oor wat hy nie besny het nie, en Abraham en sy seun Ismael is besny aan die vlees van hulle voorhuid; dertien jaar oud was Ismael toe hy aan die vlees van sy voorhuid besny is.
3 En op die derde dag het Abraham uit sy tent gegaan en by die deur gaan sit om die hitte van die son te geniet, gedurende die pyn van sy vlees.
4 En die Here het aan hom verskyn in die vlakte van Mamre en drie van sy dienende engele gestuur om hom te besoek, en hy het by die ingang van die tent gesit, en hy het sy oë opgeslaan en gesien, en kyk, daar kom drie manne van 'n afstand, en hy het opgestaan en hulle tegemoet gehardloop, en hy het voor hulle neergebuig en hulle in sy huis gebring.
5 En hy sê vir hulle: As ek nou genade in julle oë gevind het, draai dan in en eet 'n stukkie brood; en hy het hulle gedruk, en hulle het ingegaan en hy het hulle water gegee en hulle het hul voete gewas, en hy het dit onder 'n boom by die ingang van die tent neergesit.
6 En Abraham het gehardloop en 'n teer en goeie kalf geneem en hom gehaas om dit te slag en dit aan sy dienaar Eliëser gegee om te berei.
7 En Abraham het by Sara in die tent gekom, en hy sê vir haar: Maak gou drie mate fyn meel gereed, knie dit en maak koeke om die pot met die vleis te bedek, en sy het so gedoen.
8 En Abraham het gou gehaas en botter en melk, bees en skaapvleis voor hulle gebring en dit voor hulle gegee om te eet voordat die vleis van die kalf gaar was, en hulle het geëet.
9 En toe hulle klaar geëet het, sê een van hulle vir hom: Ek sal na jou terugkeer volgens die tyd van die lewe, en jou vrou Sara sal 'n seun hê.
10 En die manne het daarna weggegaan en gegaan na die plekke waarheen hulle gestuur is.

11 In daardie dae was al die mense van Sodom en Gomorra, en van die hele vyf stede, buitengewoon goddeloos en sondig teen die Here, en hulle het die Here geterg met hulle gruwels, en hulle het versterk om gruwelik en spottend voor die Here te verouder, en hulle goddeloosheid en misdade was in daardie dae groot voor die Here.
12 En hulle het in hulle land 'n baie uitgestrekte dal gehad, omtrent 'n halwe dag se wandel, en daarin was daar waterfonteine en 'n groot hoeveelheid gras rondom die water.
13 En al die mense van Sodom en Gomorra het vier maal in die jaar daarheen gegaan, met hulle vroue en kinders en almal wat aan hulle behoort, en hulle was daar verheug met tamboere en danse.
14 En in die tyd van blydskap het hulle almal opgestaan en hulle naaste se vroue gegryp, en sommige, die maagdelike dogters van hulle bure, en hulle het dit geniet, en elkeen het sy vrou en dogter in die hand van sy naaste gesien en gedoen nie 'n woord sê nie.
15 En hulle het so van die môre tot die nag gedoen, en daarna het hulle teruggekeer huis toe, elke man na sy huis en elke vrou na haar tent; so het hulle altyd vier keer in die jaar gedoen.
16 Ook as 'n vreemdeling in hulle stede inkom en goed gebring het wat hy gekoop het om daar te beskik, het die mense van hierdie stede bymekaargekom, mans, vroue en kinders, jonk en oud, en na die man gegaan en sy goedere met geweld, en aan elkeen 'n bietjie gee totdat daar 'n einde was aan al die goed van die eienaar wat hy in die land ingebring het.
17 En as die eienaar van die goed met hulle twis en gesê het: Wat is hierdie werk wat jy aan my gedoen het, dan sou hulle een vir een na hom nader, en elkeen sou hom die bietjie wys wat hy geneem het en hom uittart en sê , Ek het net die bietjie geneem wat U my gegee het; en as hy dit van hulle almal hoor, het hy opgestaan en van hulle weggegaan in droefheid en bitterheid van siel, wanneer hulle almal sou opstaan en agter hom aan loop en hom met groot geraas en rumoer uit die stad verdryf.
18 En daar was 'n man uit die land van Elam wat rustig op die pad gegaan het, sit op sy esel, wat 'n mooi mantel van verskillende kleure gedra het, en die mantel was met 'n tou op die esel gebind.
19 En die man was op sy reis en het deur die straat van Sodom gegaan toe die son saans ondergaan, en hy het daar gebly om in die nag te bly, maar niemand het hom in sy huis toegelaat nie; en in dié tyd was daar in Sodom 'n goddelose en ondeunde man, een wat vaardig was om kwaad te doen, en sy naam was Hedad.
20 En hy het sy oë opgeslaan en die reisiger op die straat van die stad gesien, en hy het na hom gekom en gesê: Waar kom jy vandaan en waarheen gaan jy?
21 En die man sê vir hom: Ek gaan van Hebron af na Elam waar ek hoort, en toe ek verbygaan, het die son ondergegaan en niemand wou my toelaat om in sy huis in te gaan nie, al het ek brood en water en ook strooi en voer vir my gehad. gat, en kort niks.
22 En Hedad antwoord en sê vir hom: Alles wat jy kortkom, sal deur my voorsien word, maar jy mag nie die hele nag op die straat bly nie.
23 En Hedad het hom na sy huis gebring, en hy het die mantel van die esel met die tou afgehaal en dit na sy huis gebring, en hy het aan die esel strooi en voer gegee terwyl die reisiger in die huis van Hedad geëet en gedrink het, en hy het gebly daar daardie aand.
24 En die oggend het die reisiger vroeg opgestaan om sy reis voort te sit, toe Hedad vir hom sê: Wag, troos jou hart met 'n stukkie brood en gaan dan, en die man het so gedoen; en hy het by hom gebly, en hulle het altwee saam geëet en gedrink gedurende die dag as die man opstaan om te gaan.
25 En Hedad sê vir hom: Kyk nou, die dag raak minder; en hy het hom gedruk, sodat hy die hele nag daar gebly het, en op die tweede dag het hy vroeg opgestaan om weg te gaan, toe Hedad hom gedruk het en gesê het: Troos jou hart met 'n stukkie brood en gaan dan, en hy het gebly en saam met hom ook die tweede dag, en toe het die man opgestaan om sy reis voort te sit.
26 En Hedad sê vir hom: Kyk nou, die dag raak minder, bly by my om jou hart te troos en staan in die môre vroeg op en gaan heen.
27 En die man wou nie oorbly nie, maar het opgestaan en sy esel opgesaal, en terwyl hy besig was om sy esel op te saal, het die vrou van Hedad vir haar man gesê: Kyk, hierdie man het twee dae by ons gebly en geëet en gedrink, en hy het ons niks gegee nie. , en nou sal hy van ons weggaan sonder om iets te gee? en Hedad sê vir haar: Bly stil.
28 En die man het sy esel opgesaal om te gaan, en hy het vir Hedad gevra om vir hom die tou en mantel te gee om dit aan die esel vas te bind.
29 En Hedad sê vir hom: Wat sê jy? En hy sê vir hom: Jy, my heer, moet vir my die tou gee en die mantel wat in verskillende kleure gemaak is wat jy saam met jou in jou huis weggesteek het om dit te versorg.
30 En Hedad het die man geantwoord en gesê: Dit is die uitlegging van jou droom: die tou wat jy gesien het, beteken dat jou lewe verleng sal word soos 'n tou, en nadat hy die mantel met allerhande kleure gesien het, beteken dit jy sal 'n wingerd hê waarin jy bome van alle vrugte sal plant.
31 En die reisiger het geantwoord en gesê: Nie so nie, my heer, want ek was wakker toe ek jou die tou gegee het en ook 'n mantel wat in verskillende kleure geweef is, wat jy van die esel afgehaal het om dit vir my aan te sit; en Hedad antwoord en sê: Waarlik, ek het jou die uitlegging van jou droom vertel, en dit is 'n goeie droom, en dit is die uitlegging daarvan.
32 En die mensekinders gee my vier sikkels silwer, dit is my opdrag om drome uit te lê, en van jou net het ek drie sikkels silwer nodig.
33 En die man was geterg oor die woorde van Hedad, en hy het bitterlik gehuil, en hy het Hedad na Serak, regter van Sodom, gebring.
34 En die man het sy saak voor Serak, die regter, gelê, toe Hedad geantwoord het en gesê het: Dit is nie so nie, maar so staan die saak; en die regter sê vir die reisiger: Hierdie man Hedad vertel jou die waarheid, want hy is in die stede beroemd vir die akkurate uitlegging van drome.
35 En die man het uitgeroep op die woord van die regter, en hy het gesê: Nie so nie, my Meester, want dit was op die dag dat ek hom die tou en die mantel gegee het wat aan die esel was, om hulle in sy huis te bring. ; en hulle het altwee voor die regter gestry, terwyl die een gesê het: So was die saak, en die ander het anders verklaar.

36 Daarop sê Hedad aan die man: Gee my vier silwerstukke wat ek vir my uitlegging van drome moet betaal; Ek sal geen toelae maak nie; en gee my die koste van die vier maaltye wat jy in my huis geëet het.
37 En die man sê vir Hedad: Waarlik, ek sal jou betaal vir wat ek in jou huis geëet het; gee my net die tou en die mantel wat jy in jou huis weggesteek het.
38 En Hedad het voor die regter geantwoord en vir die man gesê: Het ek jou nie die uitlegging van jou droom vertel nie? die tou beteken dat jou dae verleng sal word soos 'n tou, en die mantel, dat jy 'n wingerd sal hê waarin jy allerhande vrugtebome sal plant.
39 Dit is die regte uitlegging van jou droom; gee my nou die vier silwerstukke wat ek nodig het as vergoeding, want ek sal jou geen toelae gee nie.
40 En die man het geroep oor die woorde van Hedad, en hulle het albei voor die regter gestry, en die regter het sy dienaars bevel gegee, wat hulle oorhaastig uit die huis verdryf het.
41 En hulle het stryery van die regter af weggegaan toe die mense van Sodom dit hoor, en hulle het rondom hulle vergader en teen die vreemdeling uitgeroep en hom oorhaastig uit die stad verdryf.
42 En die man het sy reis voortgesit op sy esel met bitterheid van siel, terwyl hy weeklaag en geween het.
43 En terwyl hy op pad was, het hy geween oor wat met hom gebeur het in die korrupte stad Sodom.

HOOFSTUK 19

1 En die stede van Sodom het vier rigters in vier stede gehad, en dit was hulle name: Serak in die stad Sodom, Sharkad in Gomorra, Sabnak in Adma, en Menon in Sebojim.
2 En Eliëser, die dienaar van Abraham, het verskillende name op hulle gegee, en hy het Serak in Sakra verander, Sharkad in Shakrura, Sebnak tot Kezobim en Menon in Matzlodin.
3 En na begeerte van hulle vier regters het die mense van Sodom en Gomorra beddens op die strate van die stede laat oprig, en as iemand by hierdie plekke kom, het hulle hom gegryp en hom na een van hulle beddens gebring en met geweld gemaak hom om in hulle te lê.
4 En terwyl hy gaan lê het, sou drie manne aan sy hoof en drie aan sy voete staan en hom aan die lengte van die bed meet, en as die man minder as die bed was, sou hierdie ses manne hom aan elke kant uitstrek, en toe hy hulle aanroep, wou hulle hom nie antwoord nie.
5 En as hy langer as die bed was, sou hulle die twee kante van die bed aan elke kant saamtrek totdat die man die poorte van die dood bereik het.
6 En as hy aanhou om na hulle te roep, sou hulle hom antwoord en sê: So sal dit gedoen word met 'n man wat in ons land inkom.
7 En toe die mense al hierdie dinge hoor wat die mense van die stede van Sodom gedoen het, het hulle daarvan weerhou om daarheen te kom.
8 En as 'n arm man in hul land kom, sou hulle hom silwer en goud gee en 'n proklamasie in die hele stad laat uitroep om hom nie 'n stukkie brood te gee om te eet nie, en as die vreemdeling 'n paar dae daar sou bly en sterwe van honger, omdat hy nie 'n stukkie brood kon kry nie, dan sou al die mense van die stad by sy dood kom en hulle silwer en goud neem wat hulle aan hom gegee het.
9 En die wat die silwer of goud kon herken wat hulle hom gegee het, het dit teruggeneem, en by sy dood het hulle hom ook van sy klere uitgetrek, en hulle het daaroor geveg, en hy wat oor sy naaste oorwin het, het dit geneem.
10 Daarna sou hulle hom dra en hom onder van die struike in die woestyn begrawe; so het hulle al die dae gedoen aan elkeen wat na hulle gekom het en in hul land gesterf het.
11 En met verloop van tyd het Sara Eliëser na Sodom gestuur om Lot te sien en na sy welsyn te vra.
12 En Eliëser het na Sodom gegaan, en hy het 'n man van Sodom ontmoet wat met 'n vreemdeling baklei, en die man van Sodom het die arm man van al sy klere uitgetrek en weggegaan.
13 En hierdie arm man het na Eliëser geroep en sy guns gesmeek oor wat die man van Sodom aan hom gedoen het.
14 En hy sê vir hom: Waarom handel jy so met die arm man wat na jou land gekom het?
15 En die man van Sodom het Eliëser geantwoord en gesê: Is hierdie man jou broer, of het die mense van Sodom jou vandag 'n regter aangestel dat jy oor hierdie man spreek?
16 En Eliëser het met die man van Sodom twis oor die arm man, en toe Eliëser nader kom om die arm man se klere by die man van Sodom terug te kry, het hy hom gehaas en Eliëser met 'n klip op die voorhoof geslaan.
17 En die bloed het oorvloedig van Eliëser se voorhoof gevloei, en toe die man die bloed sien, het hy Eliëser gegryp en gesê: Gee my loon omdat ek van hierdie slegte bloed wat in jou voorkop was van jou ontslae geraak het, want so is die gewoonte en die wet in ons land.
18 En Eliëser sê vir hom: Jy het my gewond en vereis dat ek jou loon aan jou betaal; en Eliëser wou nie luister na die woorde van die man van Sodom nie.
19 En die man het Eliëser gegryp en hom na Sakra, die regter van Sodom, gebring vir oordeel.
20 En die man het met die regter gespreek en gesê: Ek smeek u, my heer, so het hierdie man gedoen, want ek het hom met 'n klip geslaan sodat die bloed van sy voorhoof af gevloei het, en hy wou nie my loon aan my gee nie.
21 Toe sê die regter vir Eliëser: Hierdie man spreek waarheid met jou, gee hom sy loon, want dit is die gewoonte in ons land; en Eliëser het die woorde van die regter gehoor, en hy het 'n klip opgelig en die regter geslaan, en die klip het op sy voorhoof geslaan, en die bloed het oorvloedig van die voorhoof van die regter gevloei, en Eliëser het gesê: As dit dan die gewoonte is Gee jy in jou land aan hierdie man wat Ek hom moes gee, want dit was jou besluit, jy het dit bepaal.
22 En Eliëser het die man van Sodom by die regter laat bly, en hy het weggegaan.
23 En toe die konings van Elam oorlog gevoer het teen die konings van Sodom, het die konings van Elam al die eiendom van Sodom ingeneem, en hulle het Lot gevange geneem, met sy eiendom, en toe dit aan Abraham meegedeel is, het hy gegaan en oorlog gevoer teen die konings van Elam, en hy het al die eiendom van Lot sowel as die eiendom van Sodom uit hulle hande teruggekry.
24 In dié tyd het die vrou van Lot vir hom 'n dogter gebaar, en hy het haar Paltith genoem en gesê: Omdat God hom en sy hele huis van die konings van Elam verlos het; en Paltith,

dogter van Lot, het grootgeword, en een van die manne van Sodom het haar as vrou geneem.
25 En 'n arm man het in die stad gekom om onderhoud te soek, en hy het 'n paar dae in die stad gebly, en al die mense van Sodom het 'n afkondiging van hulle gewoonte gemaak om nie hierdie man 'n stukkie brood te gee om te eet nie, totdat hy val dood op die aarde, en hulle het dit gedoen.
26 En Paltith, die dogter van Lot, het hierdie man op die strate sien lê, uitgehonger van honger, en niemand wou hom iets gee om hom in die lewe te hou nie, en hy was op die punt van die dood.
27 En haar siel is vervul met medelye oor die man, en sy het hom baie dae lank in die geheim met brood gevoed, en die siel van hierdie man het lewend geword.
28 Want as sy uitgegaan het om water te gaan haal, het sy die brood in die waterkruik gegooi, en as sy by die plek kom waar die arm man was, het sy die brood uit die kruik geneem en dit vir hom gegee om te eet; so het sy baie dae gedoen.
29 En al die mense van Sodom en Gomorra het gewonder hoe hierdie man hongersnood vir soveel dae kon verduur.
30 En hulle sê vir mekaar: Dit kan net wees dat hy eet en drink, want geen mens kan honger verduur vir soveel dae of lewe soos hierdie man, sonder dat selfs sy voorkoms verander nie; en drie manne het hulle weggesteek op 'n plek waar die arm man gestaan het, om te weet wie dit was wat vir hom brood gebring het om te eet.
31 En Paltith, dogter van Lot, het daardie dag uitgegaan om water te gaan haal, en sy het brood in haar kruik water gegooi, en sy het gegaan om water te skep by die arm man se plek, en sy het die brood uit die kruik gehaal en dit aan die kruik gegee. arme man en hy het dit geëet.
32 En die drie manne het gesien wat Paltith aan die arm man gedoen het, en hulle het vir haar gesê: Dit is dan jy wat hom ondersteun het, en daarom het hy nie uitgehonger of van voorkoms verander nie en ook nie gesterf soos die ander nie.
33 En die drie manne het uitgegaan van die plek waarin hulle weggesteek was, en hulle het Paltith en die brood wat in die arm man se hand was, gegryp.
34 En hulle het Paltith geneem en haar voor hulle regters gebring, en hulle het vir hulle gesê: So het sy gedoen, en dit is sy wat die arm man van brood voorsien het, daarom het hy nie al hierdie tyd gesterf nie; Verklaar ons dan nou die straf wat hierdie vrou toekom omdat sy ons wet oortree het.
35 En die mense van Sodom en Gomorra het bymekaargekom en 'n vuur op die straat van die stad aangesteek, en hulle het die vrou geneem en haar in die vuur gegooi en sy is tot as verbrand.
36 En in die stad Adma was daar 'n vrou aan wie hulle so gedoen het.
37 Want 'n reisiger het in die stad Adma gekom om die hele nag daar te bly, met die bedoeling om in die môre huis toe te gaan, en hy het oorkant die deur van die huis van die jong vrou se vader gaan sit om daar te bly soos die son ondergegaan het. wanneer daardie plek bereik is; en die jong vrou het hom by die deur van die huis sien sit.
38 En hy het haar gevra om water te drink, en sy sê vir hom: Wie is jy? en hy sê vir haar: Ek was vandag op pad en het hier gekom toe die son ondergaan, daarom sal ek die hele nag hier bly en in die môre vroeg opstaan en my reis voortsit.
39 En die jong vrou het in die huis ingegaan en vir die man brood en water gaan haal om te eet en te drink.
40 En hierdie saak het bekend geword aan die mense van Adam, en hulle het bymekaargekom en die jong vrou voor die regters gebring, dat hulle haar vir hierdie daad sou oordeel.
41 En die regter het gesê: Die oordeel van die dood moet oor hierdie vrou kom, want sy het ons wet oortree, en dit is daarom die beslissing aangaande haar.
42 En die mense van daardie stede het bymekaargekom en die jong vrou uitgebring en haar van kop tot voet met heuning gesalf, soos die regter beveel het, en hulle het haar voor 'n swerm bye wat toe in hulle korwe was, en die bye gesit. op haar gevlieg en haar gesteek dat haar hele lyf opgeswel was.
43 En die jong vrou het uitgeroep oor die bye, maar niemand het haar opgemerk of haar jammer gekry nie, en haar geroep het opgevaar na die hemel.
44 En die Here was geterg oor hierdie en oor al die werke van die stede van Sodom, want hulle het oorvloed van voedsel gehad en rustigheid onder hulle gehad, en nog steeds wou hulle nie die armes en behoeftiges onderhou nie, en in daardie dae hulle bose dade en die sondes het groot geword voor die Here.
45 En die Here het twee van die engele laat roep wat na die huis van Abraham gekom het om Sodom en sy stede te vernietig.
46 En die engele het opgestaan uit die ingang van die tent van Abraham, nadat hulle geëet en gedrink het, en hulle het in die aand by Sodom aangekom, en Lot het toe in die poort van Sodom gesit, en toe hy hulle sien, staan hy hulle tegemoet. en hy het na die grond gebuig.
47 En hy het hulle baie verdruk en hulle in sy huis gebring, en hy het hulle voedsel gegee wat hulle geëet het, en hulle het die hele nag in sy huis gebly.
48 En die engele sê vir Lot: Staan op, gaan uit hierdie plek, jy en almal wat aan jou behoort, dat jy nie verteer word deur die ongeregtigheid van hierdie stad nie, want die Here sal hierdie plek vernietig.
49 En die engele het die hand van Lot gegryp en die hand van sy vrou, en die hande van sy kinders en alles wat aan hom behoort, en hulle het hom uitgelei en hom buite die stede gesit.
50 En hulle het vir Lot gesê: Vlug vir jou lewe, en hy het gevlug en alles wat aan hom behoort.
51 Toe het die Here swawel en vuur op Sodom en Gomorra en op al hierdie stede laat reën van die Here uit die hemel.
52 En hy het hierdie stede omgekeer, die hele vlakte en al die inwoners van die stede, en wat op die grond gegroei het; en Ado, die vrou van Lot, het teruggekyk om die verwoesting van die stede te sien, want haar medelye was bewoë vanweë haar dogters wat in Sodom oorgebly het, want hulle het nie saam met haar gegaan nie.
53 En toe sy terugkyk, het sy 'n soutpilaar geword, en dit is nog op daardie plek tot vandag toe.
54 En die osse wat op daardie plek gestaan het, het daagliks die sout opgelek tot aan die einde van hulle voete, en in die môre sou dit weer uitspruit, en hulle het dit weer opgelek tot vandag toe.

55 En Lot en twee van sy dogters wat by hom oorgebly het, het gevlug en na die grot van Adullam ontsnap, en hulle het 'n tyd lank daar gebly.
56 En Abraham het die môre vroeg opgestaan om te sien wat met die stede van Sodom gebeur het; en hy het gekyk en gesien hoe die rook van die stede opgaan soos die rook van 'n oond.
57 En Lot en sy twee dogters het in die grot gebly, en hulle het hulle vader wyn laat drink, en hulle het by hom gelê, want hulle het gesê dat daar geen mens op aarde was wat saad uit hulle kon verwek nie, want hulle het gedink dat die hele aarde vernietig is.
58 En hulle het altwee by hulle vader gelê, en hulle het swanger geword en seuns gebaar, en die eersgeborene het haar seun Moab genoem en gesê: Van my vader het ek hom ontvang; hy is die vader van die Moabiete tot vandag toe.
59 En die jongste het ook haar seun Benami genoem; hy is die vader van die kinders van Ammon tot vandag toe.
60 En daarna het Lot en sy twee dogters daarvandaan weggegaan, en hy het aan die oorkant van die Jordaan gewoon met sy twee dogters en hulle seuns, en die seuns van Lot het grootgeword, en hulle het gegaan en vir hulle vroue uit die land geneem. van Kanaän, en hulle het kinders verwek en hulle was vrugbaar en het vermeerder.

HOOFSTUK 20

1 En in dié tyd het Abraham van die vlakte van Mamre af weggetrek en na die land van die Filistyne gegaan en in Gerar gaan woon; dit was in die vyf-en-twintigste jaar van Abraham se bestaan in die land Kanaän en die honderdste jaar van die lewe van Abraham dat hy in Gerar in die land van die Filistyne gekom het.
2 En toe hulle in die land ingegaan het, sê hy vir sy vrou Sara: Sê jy is my suster, vir elkeen wat jou vra, sodat ons die boosheid van die inwoners van die land kan ontvlug.
3 En terwyl Abraham in die land van die Filistyne gewoon het, het die dienaars van Abimeleg, die koning van die Filistyne, gesien dat Sara uitermate mooi was, en hulle het Abraham oor haar gevra, en hy het gesê: Sy is my suster.
4 En die dienaars van Abimeleg het na Abimeleg gegaan en gesê: 'n Man uit die land Kanaän het gekom om in die land te woon, en hy het 'n suster wat baie mooi is.
5 En Abiméleg het die woorde gehoor van sy dienaars wat Sara by hom geprys het, en Abiméleg het sy dienaars gestuur, en hulle het Sara na die koning gebring.
6 En Sara het by die huis van Abimeleg gekom, en die koning het gesien dat Sara pragtig was, en sy het hom uitermate behaag.
7 En hy het na haar gegaan en vir haar gesê: Wat is daardie man vir jou met wie jy na ons land gekom het? en Sara het geantwoord en gesê Hy is my broer, en ons het uit die land Kanaän gekom om te woon waar ons ook al 'n plek kon kry.
8 En Abimeleg het vir Sara gesê: Kyk, my land is voor jou, plaas jou broer in enige deel van hierdie land wat jou behaag, en dit sal ons plig wees om hom te verhef en te verhef bo al die mense van die land, aangesien hy jou broer is .
9 En Abiméleg het vir Abraham laat roep, en Abraham het by Abiméleg gekom.
10 En Abiméleg sê vir Abraham: Kyk, ek het bevel gegee dat jy geëer moet word soos jy wil, ter wille van jou suster Sara.
11 En Abraham het van die koning af weggegaan, en die geskenk van die koning het hom gevolg.
12 Soos in die aand, voordat die mense gaan lê om te rus, het die koning op sy troon gesit, en 'n diepe slaap het op hom geval, en hy het op die troon gelê en geslaap tot die môre toe.
13 En hy het gedroom dat 'n engel van die HERE na hom gekom het met 'n ontblote swaard in sy hand, en die engel het oor Abiméleg gaan staan en hom met die swaard wou doodmaak, en die koning het verskrik in sy droom en gesê engel, waarmee het ek teen jou gesondig dat jy gekom het om my met jou swaard dood te maak?
14 En die engel het geantwoord en vir Abimeleg gesê: Kyk, jy het gesterwe ter wille van die vrou wat jy gisteraand na jou huis gebring het, want sy is 'n getroude vrou, die vrou van Abraham wat in jou huis gekom het; Gee dan nou daardie man sy vrou terug, want sy is sy vrou; en as jy haar nie teruggee nie, weet dat jy sekerlik sal sterwe, jy en alles wat aan jou behoort.
15 En daardie nag was daar 'n groot geroep in die land van die Filistyne, en die inwoners van die land het die gestalte van 'n man gesien wat met 'n ontblote swaard in sy hand staan, en hy het die inwoners van die land met die swaard verslaan. ja hy het aangehou om hulle te slaan.
16 En die engel van die HERE het die hele land van die Filistyne in daardie nag verslaan, en daar was 'n groot verwarring in daardie nag en die volgende môre.
17 En elke moederskoot was toe, en al hulle vloeiings, en die hand van die Here was op hulle ter wille van Sara, die vrou van Abraham, wat Abiméleg geneem het.
18 En in die môre het Abiméleg opgestaan met skrik en verwarring en met groot vrees, en hy het gestuur en sy dienaars laat inroep, en hy het sy droom aan hulle vertel, en die volk was baie bevrees.
19 En een man wat tussen die dienaars van die koning gestaan het, het die koning geantwoord en gesê: O soewereine koning, gee hierdie vrou terug aan haar man, want hy is haar man, want so het met die koning van Egipte gebeur toe hierdie man in Egipte gekom het.
20 En hy het van sy vrou gesê: Sy is my suster, want so is sy manier van doen as hy kom om te woon in die land waarin hy 'n vreemdeling is.
21 En Farao het gestuur en hierdie vrou as vrou geneem, en die Here het ernstige plae oor hom gebring totdat hy die vrou aan haar man teruggegee het.
22 Nou dan, o soewereine koning, weet wat gisteraand met die hele land gebeur het, want daar was 'n baie groot ontsteltenis en groot pyn en klaaglied, en ons weet dat dit was as gevolg van die vrou wat jy geneem het.
23 Gee dan nou hierdie vrou aan haar man terug, sodat dit ons nie sou tref soos met Farao, die koning van Egipte, en sy onderdane nie, en dat ons nie sterf nie; en Abiméleg het gehaas en geroep en Sara laat roep, en sy het voor hom gekom, en hy het Abraham laat roep, en hy het voor hom gekom.
24 En Abiméleg sê vir hulle: Wat is hierdie werk wat julle gedoen het deur te sê dat julle broer en suster is, en ek het hierdie vrou as vrou geneem?

25 Toe sê Abraham: Omdat ek gedink het dat ek ter wille van my vrou sou doodgaan; en Abiméleg het kleinvee en beeste en slawe en slavinne en duisend sikkels silwer geneem en dit aan Abraham gegee, en Sara aan hom teruggegee.
26 En Abiméleg sê vir Abraham: Kyk, die hele land is voor jou, woon daarin waar jy ook al wil.
27 En Abraham en Sara, sy vrou, het met eer en aansien van die koning af weggetrek, en hulle het in die land gewoon, in Gerar.
28 En al die inwoners van die land van die Filistyne en die dienaars van die koning was nog in pyn deur die plaag wat die engel hulle die hele nag getref het ter wille van Sara.
29 En Abiméleg het vir Abraham laat roep en gesê: Bid tog vir u dienaars tot die HERE u God, dat Hy hierdie sterflikheid onder ons uit kan verwyder.
30 En Abraham het gebid ter wille van Abiméleg en sy onderdane, en die Here het die gebed van Abraham gehoor, en hy het Abimeleg en al sy onderdane gesond gemaak.

HOOFSTUK 21

1 En dit was in dié tyd aan die einde van 'n jaar en vier maande van Abraham se verblyf in die land van die Filistyne in Gerar, dat God Sara besoek het, en die HERE het aan haar gedink, en sy het swanger geword en vir Abraham 'n seun gebaar.
2 En Abraham het die seun wat vir hom gebore is, wat Sara vir hom gebaar het, Isak genoem.
3 En Abraham het sy seun Isak op agt dae oud besny, soos God Abraham beveel het om aan sy nageslag ná hom te doen; en Abraham was honderd en Sara negentig jaar oud toe Isak vir hulle gebore is.
4 En die kind het grootgeword en hy is gespeen, en Abraham het 'n groot feesmaal gehou op die dag dat Isak gespeen is.
5 En Sem en Heber en die hele groot volk van die land, en Abimeleg, die koning van die Filistyne, en sy dienaars, en Pikol, die owerste van sy leër, het gekom om te eet en te drink en te juig by die fees wat Abraham op die dag gehou het. van sy seun Isak se gespeen word.
6 Ook Tera, die vader van Abraham, en Nahor, sy broer, het uit Haran gekom, hulle en almal wat aan hulle behoort het, want hulle was baie bly toe hulle hoor dat 'n seun vir Sara gebore is.
7 En hulle het by Abraham gekom en geëet en gedrink op die fees wat Abraham gehou het op die dag dat Isak gespeen is.
8 En Tera en Nahor was bly saam met Abraham, en hulle het baie dae by hom gebly in die land van die Filistyne.
9 In daardie tyd het Serug, die seun van Rehu, gesterf, in die eerste jaar van die geboorte van Isak, seun van Abraham.
10 En al die dae van Serug was twee honderd nege en dertig jaar, en hy het gesterwe.
11 En Ismael, die seun van Abraham, het in daardie dae grootgeword; hy was veertien jaar oud toe Sara Isak vir Abraham gebaar het.
12 En God was met Ismael, die seun van Abraham, en hy het grootgeword, en hy het geleer om die boog te gebruik en 'n boogskutter geword.
13 En toe Isak vyf jaar oud was, het hy saam met Ismael by die ingang van die tent gesit.
14 En Ismael het by Isak gekom en oorkant hom gaan sit, en hy het die boog geneem en dit getrek en die pyl daarin gesit, en hy wou Isak doodmaak.
15 En Sara het die daad gesien wat Ismael aan haar seun Isak wou doen, en dit het haar baie bedroef oor haar seun, en sy het vir Abraham laat roep en vir hom gesê: Verdryf hierdie slavin en haar seun, want haar seun sal nie saam met my seun erfgenaam wees nie, want so het hy vandag met hom probeer doen.
16 En Abraham het na die stem van Sara geluister, en hy het die môre vroeg opgestaan en twaalf brode geneem en 'n bottel water wat hy aan Hagar gegee het, en haar met haar seun weggestuur, en Hagar het saam met haar seun gegaan om die woestyn, en hulle het in die woestyn Paran gewoon saam met die inwoners van die woestyn, en Ismael was 'n boogskutter, en hy het 'n lang tyd in die woestyn gewoon.
17 En hy en sy moeder het daarna na Egipteland gegaan, en hulle het daar gewoon, en Hagar het vir haar seun 'n vrou uit Egipte geneem, en haar naam was Meriba.
18 En die vrou van Ismael het swanger geword en vier seuns en twee dogters gebaar, en Ismael en sy moeder en sy vrou en kinders het daarna gegaan en na die woestyn teruggekeer.
19 En hulle het vir hulle tente opgeslaan in die woestyn waarin hulle gewoon het, en hulle het aangehou om te reis en daarna maandeliks en jaarliks te rus.
20 En God het aan Ismael kleinvee en beeste en tente gegee ter wille van Abraham, sy vader, en die man het in beeste vermeerder.
21 En Ismael het in woestyne en in tente gewoon en gereis en 'n lang tyd gerus, en hy het die aangesig van sy vader nie gesien nie.
22 En 'n rukkie daarna het Abraham vir sy vrou Sara gesê: Ek sal gaan en my seun Ismael sien, want ek het 'n begeerte om hom te sien, want ek het hom lanklaas gesien.
23 En Abraham het op een van sy kamele na die woestyn gery om sy seun Ismael te soek, want hy het gehoor dat hy in 'n tent in die woestyn woon met alles wat aan hom behoort.
24 En Abraham het na die woestyn gegaan, en hy het omtrent die middag by die tent van Ismael gekom, en hy het vir Ismael gevra, en hy het die vrou van Ismael gevind wat in die tent sit met haar kinders, en haar man Ismael en sy moeder was nie by hulle nie. .
25 En Abraham het die vrou van Ismael gevra en gesê: Waar is Ismael heen? en sy sê: Hy het na die veld gegaan om te jag, en Abraham was nog steeds op die kameel bestyg, want hy wou nie op die grond klim nie, soos hy aan sy vrou Sara gesweer het dat hy nie van die kameel sou afklim nie.
26 Toe sê Abraham vir Ismael se vrou: My dogter, gee my 'n bietjie water dat ek kan drink, want ek is moeg van die reis.
27 En die vrou van Ismael het geantwoord en vir Abraham gesê: Ons het geen water of brood nie, en sy het in die tent bly sit en Abraham nie opgemerk nie, en sy het hom nie gevra wie hy is nie.
28 Maar sy het haar kinders in die tent geslaan, en sy het hulle gevloek, en sy het ook haar man Ismael gevloek en hom gesmaad, en Abraham het die woorde van Ismael se

vrou aan haar kinders gehoor, en hy was baie kwaad en ontevrede.
29 En Abraham het die vrou geroep om uit die tent na hom uit te gaan, en die vrou het gekom en oorkant Abraham gaan staan, want Abraham was nog op die kameel.
30 Toe sê Abraham vir Ismael se vrou: As jou man Ismael terugkom huis toe, sê hierdie woorde vir hom:
31 'n Baie ou man uit die land van die Filistyne het hierheen gekom om jou te soek, en so was sy voorkoms en gestalte; Ek het hom nie gevra wie hy is nie, en aangesien jy nie hier is nie, het hy met my gespreek en gesê: As jou man Ismael terugkom, sê vir hom so het hierdie man gesê: As jy by die huis kom, moet jy hierdie spyker van die tent wat jy opgesit het, wegsteek. hier, en plaas nog 'n spyker in die plek daarvan.
32 En Abraham het sy opdrag aan die vrou voltooi, en hy het omgedraai en met die kameel weggegaan huiswaarts.
33 En daarna het Ismael van die jaagtog af gekom, hy en sy moeder, en het teruggegaan na die tent, en sy vrou het hierdie woorde met hom gespreek:
34 'n Baie ou man uit die land van die Filistyne het gekom om jou te soek, en so was sy voorkoms en gestalte; Ek het hom nie gevra wie hy is nie, en omdat jy nie by die huis was nie, het hy vir my gesê: As jou man by die huis kom, sê vir hom, so sê die ou man: Bring die spyker van die tent wat jy hier neergesit het weg en plaas 'n ander een spyker in die plek daarvan.
35 En Ismael het die woorde van sy vrou gehoor, en hy het geweet dat dit sy vader was, en dat sy vrou hom nie geëer het nie.
36 En Ismael het die woorde van sy vader verstaan wat hy met sy vrou gespreek het, en Ismael het na die stem van sy vader geluister, en Ismael het daardie vrou verstoot en sy het weggegaan.
37 En Ismael het daarna na die land Kanaän gegaan, en hy het 'n ander vrou geneem en haar na sy tent gebring na die plek waar hy toe gewoon het.
38 En aan die einde van drie jaar het Abraham gesê: Ek sal weer gaan en my seun Ismael sien, want ek het hom lanklaas gesien.
39 En hy het op sy kameel gery en na die woestyn gegaan, en teen die middag het hy by die tent van Ismael gekom.
40 En hy het vir Ismael gevra, en sy vrou het uit die tent gekom en sy het gesê: Hy is nie hier nie, my heer, want hy het gegaan om in die veld te jag en die kamele te laat wei, en die vrou het vir Abraham gesê: Draai om in my heer in die tent in en eet 'n stukkie brood, want jou siel is moeg vanweë die reis.
41 Toe sê Abraham vir haar: Ek sal nie stop nie, want ek is haastig om my reis voort te sit, maar gee my 'n bietjie water om te drink, want ek het dors; en die vrou het gehaas en in die tent ingehardloop, en sy het water en brood na Abraham uitgebring, wat sy voor hom neergesit het, en sy het hom aangespoor om te eet, en hy het geëet en gedrink, en sy hart is vertroos en hy het sy seun Ismael geseën.
42 En hy het sy maaltyd klaargemaak en die Here geprys en vir Ismael se vrou gesê: As Ismael by die huis kom, sê vir hom hierdie woorde:
43 'n Baie ou man uit die land van die Filistyne het hierheen gekom en jou gevra, en jy was nie hier nie; en ek het vir hom brood en water uitgebring, en hy het geëet en gedrink en sy hart was vertroos.
44 En hy het hierdie woorde met my gespreek: As jou man Ismael by die huis kom, sê vir hom: Die spyker van die tent wat jy het, is baie goed, moenie dit van die tent af wegsteek nie.
45 En Abraham het die vrou klaar bevel gegee, en hy het na sy huis gery na die land van die Filistyne; en toe Ismael by sy tent kom, het sy vrou uitgegaan hom tegemoet met blydskap en 'n vrolike hart.
46 En sy sê vir hom: 'n Ou man het hierheen gekom uit die land van die Filistyne en so was sy voorkoms, en hy het na jou gevra en jy was nie hier nie, daarom het ek brood en water te voorskyn gebring, en hy het geëet en gedrink en sy hart was vertroos.
47 En hy het hierdie woorde met my gespreek: As jou man Ismael by die huis kom, sê vir hom: Die spyker van die tent wat jy het, is baie goed, moet dit nie van die tent af wegsteek nie.
48 En Ismael het geweet dat dit sy vader was, en dat sy vrou hom geëer het, en die Here het Ismael geseën.

HOOFSTUK 22

1 En Ismael het toe opgestaan en sy vrou en sy kinders en sy vee en alles wat aan hom behoort geneem het, en hy het daarvandaan weggetrek en na sy vader gegaan in die land van die Filistyne.
2 En Abraham het aan sy seun Ismael vertel van die transaksie met die eerste vrou wat Ismael geneem het, volgens wat sy gedoen het.
3 En Ismael en sy kinders het baie dae saam met Abraham in daardie land gewoon, en Abraham het 'n lang tyd in die land van die Filistyne gewoon.
4 En die dae het toegeneem en ses en twintig jaar bereik, en daarna het Abraham met sy dienaars en alles wat aan hom behoort het uit die land van die Filistyne getrek en ver weggetrek, en hulle het naby Hebron gekom, en hulle het daar gebly, en die dienaars van Abraham het waterputte gegrawe, en Abraham en almal wat aan hom behoort het by die water gewoon, en die dienaars van Abimeleg, die koning van die Filistyne, het die berig gehoor dat Abraham se dienaars waterputte gegrawe in die grense van die land.
5 En hulle het gekom en twis met die dienaars van Abraham en hulle beroof van die groot put wat hulle gegrawe het.
6 En Abimeleg, die koning van die Filistyne, het van hierdie saak gehoor, en hy het saam met Pikol, die owerste van sy leër en twintig van sy manne, na Abraham gekom, en Abimeleg het met Abraham gespreek oor sy dienaars, en Abraham het Abimeleg bestraf oor die put waarvan sy dienaars hom beroof het.
7 En Abiméleg het vir Abraham gesê: So waar as die Here leef wat die hele aarde geskep het, ek het tot vandag toe nie gehoor van die daad wat my dienaars aan u dienaars gedoen het nie.
8 En Abraham het sewe ooilammers geneem en dit aan Abiméleg gegee en gesê: Neem dit tog uit my hande, dat dit vir my 'n getuienis kan wees dat ek hierdie put gegrawe het.
9 En Abimeleg het die sewe ooilammers geneem wat Abraham aan hom gegee het, want hy het ook vir hom beeste en beeste in menigte gegee, en Abimeleg het vir Abraham gesweer aangaande die put, daarom het hy

daardie put Berseba genoem, want daar het hulle altwee daaroor gesweer .
10 En hulle het altwee 'n verbond in Berséba gesluit, en Abimeleg het opgestaan met Pikol, die owerste van sy leër en al sy manne, en hulle het teruggekeer na die land van die Filistyne, en Abraham en almal wat aan hom behoort het in Berséba gewoon en hy was in daardie land lank.
11 En Abraham het 'n groot bos in Berseba geplant, en hy het daarvoor vier poorte gemaak wat na die vier kante van die aarde kyk, en hy het 'n wingerd daarin geplant, sodat as 'n reisiger by Abraham kom, hy in enige poort ingegaan het wat op sy pad was. , en daar gebly en geëet en gedrink en hom versadig en toe vertrek.
12 Want die huis van Abraham was altyd oop vir die mensekinders wat verby- en teruggetrek het, wat daagliks gekom het om te eet en te drink in die huis van Abraham.
13 En elkeen wat honger gehad het en na die huis van Abraham gekom het, sou Abraham vir hom brood gee om te eet en te drink en versadig te word; en elkeen wat naak na sy huis inkom, sou hy klere aantrek soos hy sou wou, en hom gee silwer en goud en maak aan hom bekend die Here wat hom op die aarde geskape het; dit het Abraham sy lewe lank gedoen.
14 En Abraham en sy kinders en almal wat aan hom behoort het, het in Berséba gewoon, en hy het sy tent opgeslaan tot by Hebron.
15 En Abraham se broer Nahor en sy vader en almal wat aan hulle behoort het, het in Haran gewoon, want hulle het nie saam met Abraham na die land Kanaän gekom nie.
16 En vir Nahor is kinders gebore wat Milka, die dogter van Haran, en die suster van Sara, die vrou van Abraham, vir hom gebaar het.
17 En dit is die name van dié wat vir hom gebore is: Us, Bus, Kemuel, Kesed, Chaso, Pildash, Tidlaf en Betuel, agt seuns, dit is die kinders van Milka wat sy vir Nahor, die broer van Abraham, gebaar het.
18 En Nahor het 'n byvrou gehad en haar naam was Reuma, en sy het ook vir Nahor, Sebak, Gagas, Tagas en Maäga gebaar, wat vier seuns was.
19 En die kinders wat vir Nahor gebore is, was twaalf seuns buiten sy dogters, en hulle het ook vir hulle kinders gebore in Haran.
20 En die kinders van Us, die eersgeborene van Nahor, was Abi, Cheref, Gadin, Melus en hulle suster Debora.
21 En die seuns van Bus was Beragel, Naämat, Sewa en Madonu.
22 En die seuns van Kemuel was Aram en Regob.
23 En die seuns van Kesed was Anamleg, Mesai, Benon en Yifi; en die seuns van Kaso was Pildas, Megi en Ofer.
24 En die seuns van Pildas was Arud, Chamum, Mered en Molog.
25 En die seuns van Tidlaf was Musan, Kusan en Mutsi.
26 En die kinders van Betuel was Sekar, Laban en hulle suster Rebekka.
27 Dit is die geslagte van die kinders van Nahor wat vir hulle in Haran gebore is; en Aram, die seun van Kemuel, en Rekob, sy broer, het van Haran af weggetrek, en hulle het 'n dal gevind in die land by die Eufraatrivier.
28 En hulle het daar 'n stad gebou en die stad genoem na die naam van Petor, die seun van Aram, dit is Aram Naherayim tot vandag toe.
29 En die kinders van Kesed het ook gegaan om te woon waar hulle 'n plek kon kry, en hulle het gegaan en 'n dal gevind oorkant die land Sinear, en hulle het daar gaan woon.
30 En hulle het daar vir hulle 'n stad gebou, en hulle het die stad Kesed genoem na die naam van hulle vader, dit is die land Kasdim tot vandag toe, en die Kasdim het in daardie land gewoon en hulle was vrugbaar en het uitermate vermeerder.
31 En Tera, die vader van Nahor en Abraham, het gegaan en 'n ander vrou geneem in sy ouderdom, en haar naam was Pelila, en sy het swanger geword en vir hom 'n seun gebaar, en hy het hom Soba genoem.
32 En Tera het vyf-en-twintig jaar gelewe nadat hy Soba verwek het.
33 En Tera het in daardie jaar gesterwe, dit is in die vyf-en-dertigste jaar van die geboorte van Isak, seun van Abraham.
34 En die dae van Tera was twee honderd en vyf jaar, en hy is begrawe in Haran.
35 En Soba, die seun van Tera, het dertig jaar gelewe en hy was die vader van Aram, Aklis en Merik.
36 En Aram seun van Soba seun van Tera het drie vroue gehad en die vader van twaalf seuns en drie dogters; en die HERE het aan Aram, die seun van Soba, rykdom en besittings en 'n menigte beeste en kleinvee en beeste gegee, en die man het baie vermeerder.
37 En Aram, die seun van Soba, en sy broer en sy hele huisgesin het van Haran af weggetrek, en hulle het gegaan om te woon waar hulle plek sou kry, want hulle eiendom was te groot om in Haran te bly; want hulle kon nie in Haran stop saam met hulle broers, die kinders van Nahor nie.
38 En Aram, die seun van Soba, het saam met sy broers gegaan, en hulle het 'n dal gevind op 'n afstand na die oostelike land toe, en hulle het daar gewoon.
39 En hulle het ook daar 'n stad gebou, en hulle het die naam daarvan Aram genoem, na die naam van hulle oudste broer; dit is Aram Zoba tot vandag toe.
40 En Isak, die seun van Abraham, het in daardie dae grootgeword, en sy vader Abraham het hom die weg van die Here geleer om die Here te ken, en die Here was met hom.
41 En toe Isak sewe en dertig jaar oud was, het sy broer Ismael saam met hom in die tent rondgegaan.
42 En Ismael het oor homself by Isak gespog en gesê: Ek was dertien jaar oud toe die Here met my vader gespreek het om ons te besny, en ek het gedoen volgens die woord van die Here wat hy met my vader gespreek het, en ek het my siel aan my gegee. die Here, en ek het sy woord wat Hy my vader beveel het, nie oortree nie.
43 En Isak het vir Ismael geantwoord en gesê: Waarom roem jy hieroor by my oor 'n bietjie van jou vlees wat jy uit jou liggaam geneem het, waaroor die Here jou beveel het?
44 So waar as die HERE leef, die God van my vader Abraham, as die HERE vir my vader sou sê: Neem tog jou seun Isak en bring vir hom 'n offer voor my aangesig, ek sou dit nie weerhou nie, maar ek sou met blydskap daartoe instem.
45 En die Here het die woord gehoor wat Isak met Ismael gespreek het, en dit het goed gelyk in die oë van die Here, en hy het gedink om Abraham in hierdie saak op die proef te stel.

46 En die dag het aangebreek toe die seuns van God gekom en hulle voor die Here gestel het, en Satan het ook gekom met die seuns van God voor die Here.
47 En die Here het vir Satan gesê: Waar kom jy vandaan? en die Satan het die Here geantwoord en gesê: Van heen en weer op die aarde en van heen en weer daarin wandel.
48 Toe sê die Here vir die Satan: Wat is jou woord aan My aangaande al die kinders van die aarde? en die Satan het die Here geantwoord en gesê: Ek het al die kinders van die aarde gesien wat U dien en aan U dink wanneer hulle iets van U eis.
49 En as jy hulle gee wat hulle van jou eis, sit hulle gerus en verlaat jou en dink nie meer aan jou nie.
50 Het jy Abraham, die seun van Tera, gesien, wat eers geen kinders gehad het nie, en hy het jou gedien en altare vir jou opgerig waar hy ook al gekom het, en hy het offers daarop gebring, en hy het jou naam gedurigdeur aan al die kinders van die aarde.
51 En noudat sy seun Isak vir hom gebore is, het hy jou verlaat, hy het 'n groot feesmaal vir al die inwoners van die land gemaak, en die Here het hy vergeet.
52 Want te midde van alles wat hy gedoen het, het hy vir jou geen offer gebring nie; geen brandoffer of dankoffer nie, geen bees, lam of bok van alles wat hy geslag het op die dag dat sy seun gespeen is nie.
53 Selfs van die tyd van sy seun se geboorte af tot nou toe, sewe-en-dertig jaar, het hy geen altaar voor jou gebou en geen offer aan jou gebring nie, want hy het gesien dat jy gegee het wat hy voor jou versoek het, en daarom het hy jou verlaat .
54 En die Here sê vir die Satan: Het jy so ag geslaan op my kneg Abraham? want daar is niemand soos hy op aarde nie, 'n volmaakte en opregte man voor my aangesig, een wat God vrees en die kwaad vermy; so waar as ek leef, sou ek vir hom sê: Bring jou seun Isak voor my op, hy sal hom nie van my weerhou nie, veel meer as ek hom sê om 'n brandoffer voor my uit sy kleinvee of beeste te bring.
55 En Satan het die Here geantwoord en gesê: Spreek dan nou met Abraham soos jy gesê het, en jy sal sien of hy nie vandag sal oortree en jou woorde tersyde stel nie.

HOOFSTUK 23

1 In dié tyd het die woord van die Here tot Abraham gekom, en Hy het vir hom gesê: Abraham, en hy het gesê: Hier is ek!
2 En hy sê vir hom: Neem nou jou seun, jou enigste seun wat jy liefhet, naamlik Isak, en gaan na die land Moria, en offer hom daar as brandoffer op een van die berge wat aan jou getoon sal word, want daar sal jy 'n wolk en die heerlikheid van die Here sien.
3 En Abraham het by homself gesê: Hoe kan ek my seun Isak van sy moeder Sara skei, om hom as brandoffer voor die aangesig van die HERE te bring?
4 En Abraham het in die tent ingegaan en voor sy vrou Sara gaan sit en hierdie woorde met haar gespreek:
5 My seun Isak het groot geword en hy het vir 'n geruime tyd nie die diens van sy God bestudeer nie, nou sal ek môre gaan en hom na Sem bring, en sy seun Eber, en daar sal hy die weë van die Here leer, want hulle sal hom leer om die Here te ken sowel as om te weet dat wanneer hy voortdurend voor die Here bid, hy hom sal antwoord, daarom sal hy daar die weg ken om die Here sy God te dien.
6 En Sara sê: U het goed gepraat, gaan my heer en doen aan hom soos u gesê het, maar verwyder hom nie op 'n groot afstand van my af nie, en laat hom nie te lank daar bly nie, want my siel is in sy siel gebonde.
7 Toe sê Abraham vir Sara: My dogter, laat ons tot die Here ons God bid dat Hy met ons goed mag doen.
8 En Sara het haar seun Isak geneem, en hy het daardie hele nag by haar gebly, en sy het hom gesoen en omhels en hom bevel gegee tot die môre toe.
9 En sy sê vir hom: O my seun, hoe kan my siel hom van jou skei? En sy het hom nog steeds gesoen en hom omhels, en sy het vir Abraham bevele aangaande hom gegee.
10 En Sara sê vir Abraham: O my heer, let tog op u seun en hou u oë op hom, want ek het geen ander seun of dogter behalwe hy nie.
11 Verlaat hom nie. As hy honger het, gee hom brood, en as hy dors is, gee hom water om te drink; laat hom nie te voet gaan nie, en laat hom nie in die son sit nie.
12 Laat hom ook nie alleen op die pad gaan nie, en dwing hom nie af van wat hy ook al mag hê nie, maar doen met hom wat hy vir jou sê.
13 En Sara het die hele nag bitterlik geween oor Isak, en sy het hom bevel gegee tot die môre toe.
14 En Sara het die môre 'n baie mooi en pragtige kleed gekies uit die klere wat sy in die huis gehad het wat Abiméleg aan haar gegee het.
15 En sy het haar seun Isak daarmee beklee, en sy het 'n tulband op sy kop gesit, en sy het 'n edelsteen bo-op die tulband toegemaak, en sy het vir hulle kos gegee vir die pad, en hulle het uitgegaan, en Isak het saam met sy vader Abraham, en van hulle dienaars het hulle vergesel om hulle van die pad af te sien.
16 En Sara het saam met hulle uitgegaan, en sy het hulle op die pad vergesel om hulle af te sien, en hulle het vir haar gesê: Gaan terug na die tent.
17 En toe Sara die woorde van haar seun Isak hoor, het sy bitterlik geween, en haar man Abraham het saam met haar geween, en hulle seun het 'n groot geween saam met hulle geween; ook die wat saam met hulle gegaan het, het baie geween.
18 En Sara het haar seun Isak gegryp en hom in haar arms vasgehou, en sy het hom omhels en saam met hom bly huil, en Sara het gesê: Wie weet of ek jou ná hierdie dag ooit weer sal sien?
19 En hulle het nog saam gehuil, Abraham, Sara en Isak, en almal wat hulle op die pad vergesel het, het saam met hulle geween, en Sara het daarna van haar seun af weggedraai en bitterlik geween, en al haar diensknegte en slavinne het saam met haar teruggekeer na die tent.
20 En Abraham het saam met sy seun Isak gegaan om hom as offer voor die aangesig van die HERE te bring, soos Hy hom beveel het.
21 En Abraham het twee van sy jongmanne saamgeneem, Ismael, die seun van Hagar, en Eliëser, sy dienaar, en hulle het saam met hulle gegaan, en terwyl hulle op die pad loop, het die jongmanne hierdie woorde met hulleself gespreek:
22 En Ismael sê vir Eliëser: Nou gaan my vader Abraham saam met Isak om hom as brandoffer aan die HERE te bring, soos Hy hom beveel het.

23 Nou wanneer hy terugkom, sal hy aan my gee alles wat hy besit, om ná hom te erf, want ek is sy eersgeborene.
24 En Eliëser het vir Ismael geantwoord en gesê: Waarlik, Abraham het jou saam met jou moeder weggegooi en gesweer dat jy niks van alles wat hy besit, sal erf nie, en aan wie sal hy alles gee wat hy het, met al sy skatte, behalwe aan my sy dienaar, wat getrou was in sy huis, wat hom nag en dag gedien het en alles gedoen het wat hy my begeer het? aan my sal hy by sy dood alles wat hy besit, bemaak.
25 En terwyl Abraham met sy seun Isak op pad was, het Satan gekom en aan Abraham verskyn in die gestalte van 'n baie bejaarde man, nederig en berouvol van gees, en hy het na Abraham gegaan en vir hom gesê: Is jy dwaas of brutaal, dat jy vandag hierdie ding aan jou enigste seun gaan doen?
26 Want God het vir jou 'n seun gegee in jou laaste dae, in jou ouderdom, en sal jy hom vandag gaan slag omdat hy geen geweld gepleeg het nie, en sal jy die siel van jou enigste seun van die aarde laat vergaan?
27 Weet en verstaan jy nie dat hierdie ding nie van die Here kan wees nie? want die Here kan nie so 'n kwaad aan die mens op aarde doen om vir hom te sê: Gaan slag jou kind nie.
28 En Abraham het dit gehoor en geweet dat dit die woord van Satan was wat probeer het om hom van die weg van die Here af te trek, maar Abraham wou nie na die stem van Satan luister nie, en Abraham het hom bestraf sodat hy weggegaan het.
29 En die Satan het teruggekeer en by Isak aangekom; en hy het aan Isak verskyn in die gestalte van 'n jong man, mooi en welgevallig.
30 En hy het nader aan Isak gegaan en vir hom gesê: Weet en verstaan jy nie dat jou ou lawwe vader jou vandag verniet na die slagting bring nie?
31 Nou daarom, my seun, luister nie en gee nie aandag aan hom nie, want hy is 'n simpel ou man, en laat jou dierbare siel en pragtige figuur nie van die aarde af verlore gaan nie.
32 En Isak het dit gehoor en vir Abraham gesê: Het jy gehoor, my vader, wat hierdie man gespreek het? ook so het hy gespreek.
33 En Abraham het sy seun Isak geantwoord en vir hom gesê: Pas op vir hom en luister nie na sy woorde en luister nie na hom nie, want hy is Satan wat probeer om ons vandag van die gebooie van God af te trek.
34 En Abraham het Satan steeds bestraf, en Satan het van hulle weggegaan, en omdat hy hulle nie kon oorwin nie, het hy hom vir hulle verberg, en hy het gegaan en voor hulle op die pad verbygegaan; en hy het hom verander in 'n groot spruit water op die pad, en Abraham en Isak en sy twee jongmanne het by daardie plek gekom, en hulle het 'n spruit gesien groot en kragtig soos die magtige waters.
35 En hulle het in die spruit ingegaan en daardeur gegaan, en die waters het eers by hulle bene uitgekom.
36 En hulle het dieper in die spruit gegaan, en die water het tot by hulle nekke gekom, en hulle was almal verskrik vanweë die water; en terwyl hulle oor die spruit gegaan het, het Abraham daardie plek herken, en hy het geweet dat daar voorheen geen water was nie.
37 Toe sê Abraham vir sy seun Isak: Ek ken hierdie plek waar daar geen spruit of water was nie, daarom is dit nou hierdie Satan wat dit alles aan ons doen om ons vandag van die gebooie van God af te trek.
38 En Abraham het hom bestraf en vir hom gesê: Die Here bestraf jou, o Satan, het van ons af weggegaan, want ons gaan volgens die bevele van God.
39 En Satan was verskrik vir die stem van Abraham, en hy het van hulle af weggegaan, en die plek het weer droë grond geword soos dit eers was.
40 En Abraham het saam met Isak gegaan na die plek wat God hom vertel het.
41 En op die derde dag het Abraham sy oë opgeslaan en die plek gesien op 'n afstand waarvan God hom vertel het.
42 En 'n vuurkolom het aan hom verskyn wat van die aarde na die hemel reik, en 'n wolk van heerlikheid op die berg, en die heerlikheid van die Here is in die wolk gesien.
43 Toe sê Abraham vir Isak: My seun, sien jy op daardie berg wat ons op 'n afstand sien, wat Ek daarop sien?
44 En Isak het geantwoord en vir sy vader gesê: Ek sien en kyk na 'n vuurkolom en 'n wolk, en die heerlikheid van die Here is op die wolk gesien.
45 En Abraham het geweet dat sy seun Isak aangeneem is voor die aangesig van die HERE as brandoffer.
46 Toe sê Abraham vir Eliëser en sy seun Ismael: Sien julle ook wat ons sien op die berg wat ver is?
47 En hulle antwoord en sê: Ons sien niks meer as soos die ander berge van die aarde nie. En Abraham het geweet dat hulle voor die aangesig van die Here nie aangeneem was om saam met hulle te gaan nie, en Abraham sê vir hulle: Bly julle hier by die esel terwyl ek en my seun Isak na die berg toe gaan en daar voor die aangesig van die Here sal aanbid en dan na julle sal terugkeer. .
48 En Eliëser en Ismael het in daardie plek gebly, soos Abraham beveel het.
49 En Abraham het hout as brandoffer geneem en dit op sy seun Isak gesit, en hy het die vuur en die mes geneem, en hulle het altwee na daardie plek gegaan.
50 En toe hulle saamgaan, sê Isak vir sy vader: Kyk, ek sien hier die vuur en hout, en waar is dan die lam wat die brandoffer moet wees voor die aangesig van die Here?
51 En Abraham het sy seun Isak geantwoord en gesê: Die Here het jou uitverkies, my seun, om 'n volmaakte brandoffer in die plek van die lam te wees.
52 En Isak het vir sy vader gesê: Ek sal alles doen wat die Here met jou gespreek het met blydskap en met blymoedigheid van hart.
53 En Abraham sê weer vir sy seun Isak: Is daar in jou hart enige gedagte of raad hieroor wat nie reg is nie? sê tog vir my my seun, o my seun, verberg dit tog nie vir my nie.
54 En Isak het sy vader Abraham geantwoord en vir hom gesê: O my vader, so waar as die Here leef en so waar as u siel leef, daar is niks in my hart wat my regs of links laat afwyk van die woord wat hy het met jou gepraat.
55 Geen ledemaat of spier het hierdeur beweeg of geroer nie, en daar is ook nie in my hart enige gedagte of slegte raad hieroor nie.
56 Maar ek is vrolik en blymoedig in hierdie saak, en ek sê: Geseënd is die Here wat my vandag uitverkies het om 'n brandoffer voor sy aangesig te wees.
57 En Abraham was baie bly oor die woorde van Isak, en hulle het verder gegaan en bymekaargekom by die plek waarvan die Here gespreek het.
58 En Abraham het nader gekom om die altaar op daardie plek te bou, en Abraham het geween, en Isak het klippe en klei geneem totdat hulle die altaar klaar gebou het.

59 En Abraham het die hout geneem en dit reggestel op die altaar wat hy gebou het.
60 En hy het sy seun Isak geneem en hom geboei om hom op die hout te plaas wat op die altaar was, om hom as brandoffer voor die aangesig van die HERE dood te maak.
61 Toe sê Isak vir sy vader: Bind my vas en plaas my dan op die altaar dat ek nie sou draai en beweeg en losbreek van die krag van die mes op my vlees en dit die brandoffer ontheilig nie; en Abraham het dit gedoen.
62 En Isak het nog vir sy vader gesê: O my vader, as jy my gedood en as offer verbrand het, neem dan saam met jou wat van my as oorbly om na my moeder Sara te bring, en sê vir haar: Dit is die soet ruikende geur van Isak; maar moet haar dit nie sê as sy naby 'n put of op enige hoogte sit nie, sodat sy nie haar siel agter my aan werp en sterwe nie.
63 En Abraham het die woorde van Isak gehoor, en hy het sy stem verhef en geween toe Isak hierdie woorde gespreek het; en Abraham se trane het op sy seun Isak afgestroom, en Isak het bitterlik geween, en hy het vir sy vader gesê: Maak gou, my vader, en doen met my die wil van die Here onse God soos Hy jou beveel het.
64 En die harte van Abraham en Isak was bly oor hierdie ding wat die Here hulle beveel het; maar die oog het bitterlik gehuil terwyl die hart bly was.
65 En Abraham het sy seun Isak gebind en hom op die altaar op die hout gesit, en Isak het sy nek op die altaar voor sy vader uitgesteek, en Abraham het sy hand uitgesteek om die mes te neem om sy seun as 'n brandoffer te slag. die Here.
66 In daardie tyd het die engele van barmhartigheid voor die Here gekom en met hom oor Isak gespreek en gesê:
67 0 Here, U is 'n barmhartige en barmhartige Koning oor alles wat U in die hemel en op die aarde geskape het, en U ondersteun hulle almal; gee dan losprys en verlossing in die plek van u kneg Isak, en ontferm u en ontferm u oor Abraham en sy seun Isak, wat vandag u gebooie uitvoer.
68Het U gesien, o Here, hoe Isak, die seun van Abraham, u kneg, soos 'n dier vir die slagting gebind word? Laat dan nou u barmhartigheid oor hulle opgewek word, o Here.
69 In daardie tyd het die Here aan Abraham verskyn en na hom uit die hemel geroep en vir hom gesê: Moenie jou hand op die seun lê nie, en doen niks aan hom nie, want nou weet ek dat jy God vrees deur dit te doen tree op en weerhou jou seun, jou enigste seun, nie van my nie.
70 Toe slaan Abraham sy oë op en sien, en kyk, 'n ram is aan sy horings in 'n bos gevang; dit was die ram wat die Here God op die aarde geskape het op die dag toe Hy die aarde en die hemel gemaak het.
71 Want die Here het hierdie ram van daardie dag af berei as 'n brandoffer in die plek van Isak.
72 En hierdie ram was op pad na Abraham toe die Satan hom gegryp het en sy horings in die bos verstrik het, sodat hy nie na Abraham kon optrek nie, sodat Abraham sy seun kon doodmaak.
73 En toe Abraham die ram na hom sien optrek en Satan hom weerhou, het hy hom gaan haal en voor die altaar gebring, en hy het sy seun Isak losgemaak van sy binding, en hy het die ram in sy plek gesit, en Abraham het die ram op die altaar en dit as offer gebring in die plek van sy seun Isak.
74 En Abraham het van die bloed van die ram op die altaar gesprinkel, en hy het uitgeroep en gesê: Dit is in die plek van my seun, en mag dit vandag beskou word as die bloed van my seun voor die aangesig van die Here.
75 En alles wat Abraham by hierdie geleentheid by die altaar gedoen het, het hy uitgeroep en gesê: Dit is in die kamer van my seun, en mag dit vandag voor die aangesig van die Here beskou word in die plek van my seun; en Abraham het die hele diens by die altaar voltooi, en die diens was welgevallig voor die aangesig van die HERE en is gereken asof dit Isak was; en die Here het Abraham en sy nageslag op dié dag geseën.
76 En Satan het na Sara gegaan, en hy het aan haar verskyn in die gestalte van 'n ou man, baie nederig en sagmoedig, en Abraham was nog besig met die brandoffer voor die aangesig van die Here.
77 En hy sê vir haar: Weet jy nie al die werk wat Abraham vandag met jou enigste seun gemaak het nie? want hy het Isak geneem en 'n altaar gebou en hom gedood en hom as 'n offer op die altaar gebring, en Isak het geroep en geween voor sy vader, maar hy het nie na hom gekyk nie, en hy het nie medelye met hom gehad nie.
78 En Satan het hierdie woorde herhaal, en hy het van haar af weggegaan, en Sara het al die woorde van Satan gehoor, en sy het hom voorgestel as 'n ou man uit die mensekinders wat by haar seun was en gekom het en dit vertel het. haar hierdie dinge.
79 En Sara het haar stem verhef en geween en bitterlik uitgeroep oor haar seun; en sy het haarself op die grond gegooi en stof op haar hoof gegooi en gesê: O my seun, my seun Isak, as ek vandag in jou plek gesterf het! En sy het aangehou om te ween en gesê: Dit maak my hartseer oor jou, my seun, my seun Isak, dat ek vandag in jou plek gesterf het.
80 En sy het nog steeds aangehou om te ween en gesê: Dit maak my hartseer oor jou nadat ek jou grootgemaak en grootgemaak het; nou het my blydskap verander in rou oor jou, ek wat na jou verlang het en tot God geroep en gebid het totdat ek jou op negentig jaar oud gebaar het; en nou het jy vandag vir die mes en die vuur gedien om 'n offer te bring.
81 Maar ek troos myself met jou, my seun, omdat dit die woord van die Here is, want jy het die bevel van jou God uitgevoer; want wie kan die woord van onse God oortree, in wie se hande die siel van al die lewende wesens is?
82 U is regverdig, Here ons God, want al u werke is goed en regverdig; want ek is ook bly oor u woord wat U beveel het, en terwyl my oog bitterlik ween, is my hart bly.
83 En Sara het haar hoof op die boesem van een van haar slavinne gelê, en sy het stil geword soos 'n klip.
84 Sy het daarna opgestaan en rondgegaan om navrae te doen totdat sy in Hebron gekom het, en sy het navraag gedoen by almal wat sy op die pad ontmoet het, en niemand kon haar vertel wat met haar seun gebeur het nie.
85 En sy het gekom met haar slavinne en diensknegte na Kireath-Arba, dit is Hebron, en sy het na haar Seun gevra, en sy het daar gebly terwyl sy van haar diensknegte gestuur het om te soek waarheen Abraham saam met Isak gegaan het; hulle het gegaan om hom te soek in die huis van Sem en Heber, en hulle kon hom nie kry nie, en hulle het die hele land gesoek, maar hy was nie daar nie.
86 En kyk, Satan het na Sara gekom in die gedaante van ’n ou man, en hy het gekom en voor haar gaan staan, en hy het vir haar gesê: Ek het vals met jou gespreek, want

Abraham het nie sy seun doodgemaak nie en hy is nie dood nie; en toe sy die woord hoor, was haar blydskap so geweldig oor haar seun, dat haar siel uitgegaan het van blydskap; sy het gesterf en is by haar mense versamel.
87 En toe Abraham sy diens voltooi het, het hy met sy seun Isak na sy jongmanne teruggekeer, en hulle het opgestaan en saam na Berseba gegaan, en hulle het huis toe gekom.
88 En Abraham het Sara gesoek, maar kon haar nie kry nie, en hy het navraag oor haar gedoen, en hulle het vir hom gesê: Sy het tot by Hebron gegaan om julle altwee te soek waar julle gegaan het, want so is haar ingelig.
89 En Abraham en Isak het na haar gegaan na Hebron, en toe hulle vind dat sy dood was, het hulle hul stemme verhef en bitterlik oor haar geween; en Isak het op sy moeder se aangesig geval en oor haar geween en gesê: My moeder, my moeder, hoe het jy my verlaat en waarheen het jy gegaan? O hoe, hoe het jy my verlaat!
90 En Abraham en Isak het baie geween, en al hulle dienaars het saam met hulle geween oor Sara, en hulle het 'n groot en swaar rou oor haar getreur.

HOOFSTUK 24

1 En die lewe van Sara was honderd sewe en twintig jaar, en Sara het gesterwe; en Abraham het voor sy dode opgestaan om 'n graf te soek om sy vrou Sara te begrawe; en hy het gegaan en met die kinders van Het, die inwoners van die land, gespreek en gesê:
2 Ek is 'n vreemdeling en 'n bywoner by jou in jou land; gee vir my 'n graf in jou land 'n besitting, dat ek my dooies voor my aangesig kan begrawe.
3 En die kinders van Het het vir Abraham gesê: Kyk, die land lê voor jou, begrawe jou dooies in die keuse van ons grafte, want niemand sal jou weerhou om jou dooies te begrawe nie.
4 En Abraham sê vir hulle: As julle hiermee instem, gaan dan en smeek vir my by Efron, die seun van Sogar, en vra dat hy vir my die spelonk van Magpela mag gee wat aan die einde van sy stuk grond is, en ek sal koop dit van hom vir wat hy ook al daarvoor begeer.
5 En Efron het onder die kinders van Het gewoon, en hulle het gegaan en hom geroep, en hy het voor Abraham gekom, en Efron het vir Abraham gesê: Kyk, alles wat jy van jou kneg vereis, sal doen; Toe sê Abraham: Nee, maar ek sal die spelonk en die stuk grond wat jy het, vir waarde koop, sodat dit vir ewig as 'n begraafplaas kan wees.
6 En Efron het geantwoord en gesê: Kyk, die veld en die spelonk is voor jou, gee net wat jy wil; Toe sê Abraham: Net vir volle waarde sal Ek dit koop uit jou hand en uit die hand van die wat by die poort van jou stad ingaan, en uit die hand van jou nageslag vir ewig.
7 Toe Efron en al sy broers dit hoor, het Abraham vir Efron vier honderd sikkels silwer afgeweeg in die hand van Efron en in die hand van al sy broers; en Abraham het hierdie transaksie geskryf, en hy het dit geskryf en dit saam met vier getuies getuig.
8 En dit is die name van die getuies: Amigal seun van Abisna die Hetiet, Adichorom seun van Asunag die Hewiet, Abdon seun van Achiram die Gomeriet, Bakdil seun van Abudis die Sidoniet.
9 En Abraham het die koopboek geneem en dit in sy skatte gesit, en dit is die woorde wat Abraham in die boek geskryf het, naamlik:
10 dat die spelonk en die land wat Abraham gekoop het van Efron, die Hetiet, en van sy nageslag en van die wat uit sy stad uittrek, en uit hulle nageslag vir ewig, 'n koop sal wees vir Abraham en vir sy nageslag en vir dié wat uit sy lendene uitgaan, as 'n besitting van 'n graf vir ewig; en hy het 'n seëlring daaraan gesit en dit saam met getuies getuig.
11 En die stuk grond en die spelonk wat daarin was, en daardie hele plek, is vir Abraham en sy nageslag ná hom, van die kinders van Het, beveilig; kyk dit is voor Mamre in Hebron, wat in die land Kanaän is.
12 En daarna het Abraham sy vrou Sara daar begrawe, en daardie plek en sy hele grens het vir Abraham en sy nageslag geword as 'n besitting van 'n graf.
13 En Abraham het Sara met grootsheid begrawe soos waargeneem is by die teraardebestelling van konings, en sy is begrawe in baie mooi en pragtige klere.
14 En by haar baar was Sem, sy seuns Eber en Abimeleg, saam met Anar, Askol en Mamre, en al die grootmense van die land het haar baar gevolg.
15 En die dae van Sara was honderd-sewe-en-twintig jaar en sy het gesterwe, en Abraham het 'n groot en swaar rou gehad, en hy het sewe dae lank die rousituasies uitgevoer.
16 En al die inwoners van die land het Abraham en sy seun Isak getroos ter wille van Sara.
17 En toe die dae van hulle rou verbygegaan het, het Abraham sy seun Isak weggestuur, en hy het na die huis van Sem en Heber gegaan om die weë van die Here en sy instruksies te leer ken, en Abraham het drie jaar daar gebly.
18 In dié tyd het Abraham opgestaan met al sy dienaars, en hulle het gegaan en teruggegaan huis toe na Berseba, en Abraham en al sy dienaars het in Berseba gebly.
19 En by die omwenteling van die jaar het Abiméleg, die koning van die Filistyne, in daardie jaar gesterf; hy was honderd-drie-en-negentig jaar oud by sy dood; en Abraham het saam met sy volk na die land van die Filistyne gegaan, en hulle het die hele huisgesin en al sy dienaars getroos, en hy het toe omgedraai en huis toe gegaan.
20 En dit was ná die dood van Abimeleg dat die mense van Gerar sy seun Benmalich geneem het, en hy was maar twaalf jaar oud, en hulle het hom laat lê in die plek van sy vader.
21 En hulle het hom Abimeleg genoem na die naam van sy vader, want so was dit hulle gewoonte om in Gerar te doen, en Abimeleg het in die plek van sy vader Abimeleg geregeer, en hy het op sy troon gaan sit.
22 En Lot, die seun van Haran, het ook gesterwe in daardie dae, in die nege-en-dertigste jaar van die lewe van Isak, en al die dae wat Lot gelewe het, was honderd-en-veertig jaar, en hy het gesterwe.
23 En dit is die kinders van Lot wat vir hom gebore is deur sy dogters; die naam van die eersgeborene was Moab, en die naam van die tweede was Benami.
24 En die twee seuns van Lot het gegaan en vir hulle vroue uit die land Kanaän geneem, en hulle het vir hulle kinders gebaar, en die kinders van Moab was Ed, Mayon, Tarsus en Kanvil, vier seuns, dit is vaders vir die kinders van Moab tot vandag toe.

25 En al die geslagte van die kinders van Lot het gegaan om te woon waar hulle ook al sou lig, want hulle was vrugbaar en het oorvloedig vermeerder.
26 En hulle het gegaan en vir hulle stede gebou in die land waar hulle gewoon het, en hulle het die name van die stede wat hulle gebou het na hulle eie name genoem.
27 En Nahor, die seun van Tera, die broer van Abraham, het in daardie dae gesterwe in die veertigste jaar van die lewe van Isak, en al die dae van Nahor was honderd twee en sewentig jaar, en hy het gesterf en is begrawe in Haran.
28 En toe Abraham hoor dat sy broer dood was, was hy hartseer, en hy het baie dae oor sy broer getreur.
29 En Abraham het sy hoofkneg Eliëser geroep om hom bevel te gee aangaande sy huis, en hy het gekom en voor hom gaan staan.
30 Toe sê Abraham vir hom: Kyk, ek is oud, ek weet nie die dag van my dood nie; want ek is gevorderd in dae; Staan dan nou op, gaan uit en neem nie vir my seun 'n vrou uit hierdie plek en uit hierdie land, uit die dogters van die Kanaäniete onder wie ons woon nie.
31 Maar gaan na my land en na my geboorteplek, en neem daarvandaan 'n vrou vir my seun, en die Here God van hemel en aarde wat my uit die huis van my vader geneem en my na hierdie plek gebring het en vir my gesê het: Aan jou nageslag sal Ek hierdie land as 'n erfenis vir ewig gee, hy sal sy engel voor jou uit stuur en jou weg voorspoedig maak, dat jy vir my seun 'n vrou kan kry uit my familie en uit my vader se huis.
32 En die dienaar het sy heer Abraham geantwoord en gesê: Kyk, ek gaan na jou geboorteplek en na die huis van jou vader en neem daarvandaan 'n vrou vir jou seun; maar as die vrou nie gewillig is om my na hierdie land te volg nie, sal ek jou seun terugneem na die land van jou geboorteplek?
33 En Abraham sê vir hom: Pas op dat jy my seun nie hierheen terugbring nie, want die Here voor wie ek gewandel het, Hy sal sy engel voor jou uit stuur en jou weg voorspoedig maak.
34 En Eliëser het gedoen soos Abraham hom beveel het, en Eliëser het aan Abraham sy heer met 'n eed oor hierdie saak gesweer; en Eliëser het opgestaan en tien kamele van die kamele van sy heer geneem en tien manne van sy heer se dienaars saam met hom, en hulle het opgestaan en na Haran, die stad van Abraham en Nahor, gegaan om vir Isak 'n vrou te gaan haal. seun van Abraham; en terwyl hulle weg was, het Abraham na die huis van Sem en Heber gestuur, en hulle het sy seun Isak daarvandaan gebring.
35 En Isak het in die huis van sy vader in Berséba gekom, terwyl Eliëser en sy manne in Haran gekom het; en hulle het in die stad by die waterplek stilgehou, en hy het sy kamele by die water laat kniel, en hulle het daar gebly.
36 En Eliëser, die dienaar van Abraham, het gebid en gesê: O God van Abraham, my heer! stuur my tog vandag spoedig en bewys guns aan my heer, dat jy vandag 'n vrou vir my heer se seun uit sy familie moet aanstel.
37 En die HERE het geluister na die stem van Eliëser ter wille van sy kneg Abraham, en hy het toevallig die dogter van Betuel, die seun van Milka, die vrou van Nahor, broer van Abraham, ontmoet, en Eliëser het in haar huis gekom. .
38 En Eliëser het al sy bekommernisse aan hulle vertel, en dat hy Abraham se dienaar was, en hulle was baie bly oor hom.
39 En hulle het almal die Here geprys wat hierdie saak teweeggebring het, en hulle het vir hom Rebekka, die dogter van Betuel, as vrou vir Isak gegee.
40 En die jong vrou was 'n baie mooi voorkoms, sy was 'n maagd, en Rebekka was tien jaar oud in daardie dae.
41 En Betuel en Laban en sy kinders het daardie nag 'n feesmaal gehou, en Eliëser en sy manne het gekom en geëet en gedrink en hulle in daardie nag daar verheug.
42 En Eliëser het die môre klaargemaak, hy en die manne wat by hom was, en die hele huis van Betuel geroep en gesê: Stuur my weg dat ek na my heer kan gaan; en hulle het opgestaan en Rebekka en haar voogde Debora, die dogter van Us, weggestuur en aan haar silwer en goud gegee, diensknegte en slavinne, en hulle het haar geseën.
43 En hulle het Eliëser met sy manne weggestuur; en die dienaars het Rebekka geneem, en hy het gegaan en na sy heer teruggekeer na die land Kanaän.
44 En Isak het Rebekka geneem, en sy het sy vrou geword, en hy het haar in die tent ingebring.
45 En Isak was veertig jaar oud toe hy Rebekka, die dogter van sy oom Betuel, as vrou geneem het.

HOOFSTUK 25

1 En dit was in daardie tyd dat Abraham weer 'n vrou geneem het op sy ouderdom, en haar naam was Ketura, uit die land Kanaän.
2 En sy het vir hom Simran, Joksan, Medan, Mídian, Jisbak en Suag gebaar, wat ses seuns was. En die kinders van Simran was Abihen, Molich en Narim.
3 En die seuns van Joksan was Skeba en Dedan, en die seuns van Medan was Amida, Joab, Gogi, Elisa en Notag; en die seuns van Mídian was Efa, Efer, Kanog, Abida en Eldaä.
4 En die seuns van Isbak was Makiro, Bejodua en Tator.
5 En die seuns van Suag was Bildad, Mamdad, Munan en Meban; dit alles is die geslagte van die kinders van Ketura, die Kanaänitiese vrou, wat sy vir Abraham, die Hebreeus, gebaar het.
6 En Abraham het al hierdie mense weggestuur, en hy het aan hulle geskenke gegee, en hulle het van sy seun Isak af weggegaan om te woon waar hulle ook al 'n plek sou kry.
7 En hulle almal het na die berg aan die oostekant gegaan en vir hulle ses stede gebou waarin hulle tot vandag toe gewoon het.
8 Maar die kinders van Skeba en Dedan, kinders van Joksan, met hulle kinders, het nie by hulle broers in hulle stede gewoon nie, en hulle het opgebreek en laer opgeslaan in die lande en woestyne tot vandag toe.
9 En die kinders van Mídian, seun van Abraham, het na die ooste van die land Kus gegaan, en hulle het daar 'n groot dal in die oostelike land gevind, en hulle het daar gebly en 'n stad gebou en daarin gewoon, dit is die land van Midian tot vandag toe.
10 En Midian het in die stad gewoon wat hy gebou het, hy en sy vyf seuns en almal wat aan hom behoort het.
11 En dit is die name van die seuns van Mídian volgens hulle name in hulle stede: Efa, Efer, Kanog, Abida en Eldaä.
12 En die seuns van Efa was Metag, Mesar, Avi en Tsanua, en die seuns van Efer was Efron, Sur, Alirun en Medin, en

die seuns van Chanog was Rehuel, Rekem, Asi, Aljosub en Alad.
13 En die seuns van Abida was Gur, Melud, Kerury, Molchi; en die seuns van Eldaä was Miker en Reba en Malkija en Gabol; dit is die name van die Midianiete volgens hulle geslagte; en daarna het die geslagte van Mídian deur die land Mídian versprei.
14 En dit is die geslagte van Ismael, die seun Abraham, wat Hagar, die slavin van Sara, vir Abraham gebaar het.
15 En Ismael het 'n vrou uit Egipteland geneem, en haar naam was Riba, dit is Meriba.
16 En Riba het vir Ismael Nebajot, Kedar, Adbeel, Mibsam en hulle suster Bosmat gebaar.
17 En Ismael het sy vrou Riba weggegooi, en sy het van hom af weggegaan en na Egipte teruggekeer na die huis van haar vader, en sy het daar gewoon, want sy was baie sleg in die oë van Ismael en in die oë van sy vader Abraham .
18 En Ismael het daarna 'n vrou uit die land Kanaän geneem, en haar naam was Malchut, en sy het vir hom Nisma, Duma, Masa, Chadad, Tema, Yetur, Nafis en Kedma gebaar.
19 Dit is die seuns van Ismael, en dit is hulle name, twaalf vorste volgens hulle nasies; en die families van Ismael het daarna versprei, en Ismael het sy kinders geneem en al die goed wat hy verkry het, saam met die siele van sy huisgesin en alles wat aan hom behoort, en hulle het gegaan om te woon waar hulle 'n plek sou kry.
20 En hulle het gegaan en naby die woestyn Paran gaan woon, en hulle woonplek was van Hawila af tot by Sur, dit is voor Egipte, terwyl jy in die rigting van Assirië kom.
21 En Ismael en sy seuns het in die land gewoon, en hulle het kinders vir hulle gebore, en hulle was vrugbaar en het oorvloedig vermeerder.
22 En dit is die name van die seuns van Nebajot, die eersgeborene van Ismael; Maak reg, stuur, Mayon; en die seuns van Kedar was Alyon, Kesem, Chamad en Eli.
23 En die seuns van Adbeël was Chamad en Jabin; en die seuns van Mibsam was Obádja, Ebed-Meleg en Yeus; dit is die geslagte van die kinders van Riba, die vrou van Ismael.
24 En die seuns van Misma, die seun van Ismael, was Samua, Sagarion en Obed; en die seuns van Duma was Kesed, Eli, Magmad en Amed.
25 En die seuns van Masa was Melon, Mula en Ebidadon; en die seuns van Chadad was Asur, Minsar en Ebed-Meleg; en die seuns van Tema was Seïr, Sadon en Jakol.
26 En die seuns van Yetur was Merit, Jais, Aljo en Pachot; en die seuns van Nafis was Ebed-Tamed, Abíasaf en Mir; en die seuns van Kedma was Kalip, Takti en Omir; dit was die kinders van Malkut, die vrou van Ismael, volgens hulle geslagte.
27 Al hierdie is die geslagte van Ismael volgens hulle geslagte, en hulle het gewoon in daardie lande waarin hulle vir hulle stede gebou het tot vandag toe.
28 En Rebekka, die dogter van Betuel, die vrou van Isak, die seun van Abraham, was in daardie dae onvrugbaar, sy het geen nageslag gehad nie; en Isak het by sy vader in die land Kanaän gewoon; en die Here was met Isak; en Arpagsad, die seun van Sem, die seun van Noag, het in daardie dae gesterwe, in die agt-en-veertigste jaar van die lewe van Isak, en al die dae wat Arpagsad gelewe het, was vierhonderd-agt-en-dertig jaar, en hy het gesterwe.

HOOFSTUK 26

1 En in die nege-en-vyftigste jaar van die lewe van Isak, die seun van Abraham, was sy vrou Rebekka in daardie dae nog onvrugbaar.
2 Toe sê Rebekka vir Isak: Voorwaar, ek het gehoor, my heer, dat u moeder Sara onvrugbaar was in haar dae totdat my Here Abraham, u vader, vir haar gebid het en sy by hom swanger geword het.
3 Staan dan nou op, bid ook jy tot God, en Hy sal jou gebed verhoor en aan ons dink deur sy barmhartighede.
4 En Isak het sy vrou Rebekka geantwoord en gesê: Abraham het alreeds vir my tot God gebid om sy nageslag te vermenigvuldig, daarom moet hierdie onvrugbaarheid nou van u af na ons voortgaan.
5 En Rebekka sê vir hom: Maar staan nou ook op en bid, dat die Here jou gebed mag verhoor en vir my kinders kan skenk; en Isak het geluister na die woorde van sy vrou, en Isak en sy vrou het opgestaan en na die land van Moria om daar te bid en die Here te soek, en toe hulle daardie plek bereik het, het Isak opgestaan en tot die Here gebid ter wille van sy vrou omdat sy onvrugbaar was.
6 En Isak het gesê: Here, God van hemel en aarde, wie se goedheid en ontferming die aarde vul, U wat my vader uit sy vader se huis en uit sy geboorteplek geneem het en hom na hierdie land gebring het en vir hom gesê het: Aan jou nageslag sal Ek die land gee, en jy het hom beloof en aan hom verkondig: Ek sal jou nageslag vermeerder soos die sterre van die hemel en soos die sand van die see, mag nou jou woorde bevestig word wat jy met my vader gespreek het.
7 Want U is die Here ons God, ons oë is op U om ons mensesaad te gee, soos U ons beloof het, want U is die Here ons God en ons oë is net op U gerig.
8 En die Here het die gebed van Isak, die seun van Abraham, gehoor, en die Here het hom gesmeek en sy vrou Rebekka het swanger geword.
9 En omtrent sewe maande daarna het die kinders saam in haar gestry, en dit het haar baie pynlik gemaak dat sy moeg was vanweë hulle, en sy het aan al die vroue wat toe in die land was, gesê: Het so iets met julle gebeur as het dit vir my? en hulle sê vir haar: Nee.
10 En sy sê vir hulle: Waarom is ek alleen hierin onder al die vroue wat op die aarde was? en sy het na die land Moria gegaan om die Here hieroor te soek; en sy het na Sem en sy seun Heber gegaan om hulle in hierdie saak te ondersoek, en dat hulle die Here in hierdie saak met betrekking tot haar sou soek.
11 En sy het ook vir Abraham gevra om die Here te soek en te vra oor alles wat haar oorgekom het.
12 En hulle het almal die Here geraadpleeg oor hierdie saak, en hulle het haar woord van die Here af gebring en aan haar gesê: Twee kinders is in jou skoot, en twee nasies sal uit hulle opstaan; en die een nasie sal sterker wees as die ander, en die grootste sal die jongste dien.
13 En toe haar dae verby was om te baar, het sy neergekniel, en daar was tweelinge in haar skoot, soos die Here met haar gespreek het.
14 En die eerste het heeltemal rooi uitgekom soos 'n harige kleed, en die hele volk van die land het hom Esau genoem en gesê: Hierdie een is volmaak van die moederskoot af.

15 En daarna het sy broer gekom, en sy hand het Esau se hakskeen gegryp, daarom het hulle hom Jakob genoem.

16 En Isak, die seun van Abraham, was sestig jaar oud toe hy hulle verwek het.

17 En die seuns het grootgeword tot hulle vyftiende jaar, en hulle het onder die menigte van mense gekom. Esau was 'n ontwerpende en bedrieglike man en 'n kundige jagter in die veld, en Jakob was 'n man volmaak en wys, wat in tente gewoon het, vee gepas het en die bevele van die Here en die gebooie van sy vader en moeder geleer het.

18 En Isak en die kinders van sy huisgesin het by sy vader Abraham in die land Kanaän gewoon, soos God hulle beveel het.

19 En Ismael, die seun van Abraham, het gegaan met sy kinders en alles wat aan hulle behoort, en hulle het daarheen teruggekeer na die land Havila, en hulle het daar gaan woon.

20 En al die kinders van Abraham se byvroue het gegaan om in die land van die ooste te woon, want Abraham het hulle van sy seun af weggestuur en aan hulle geskenke gegee, en hulle het weggegaan.

21 En Abraham het alles wat hy gehad het aan sy seun Isak gegee, en hy het ook al sy skatte aan hom gegee.

22 En hy het hom bevel gegee en gesê: Ken en verstaan jy nie die Here is God in die hemel en op die aarde, en daar is niemand anders buiten Hom nie?

23 En dit was hy wat my uit die huis van my vader en uit my geboorteplek geneem het en my al die lekkernye op aarde gegee het; wat my verlos het van die raad van die goddelose, want op Hom het ek vertrou.

24 En hy het my na hierdie plek gebring en my uit Ur-Kasdim verlos; en Hy het vir my gesê: Aan jou nageslag sal Ek al hierdie lande gee, en hulle sal dit in besit neem as hulle my gebooie, my insettinge en my verordeninge bewaar wat Ek jou beveel het en wat Ek hulle sal beveel.

25 Nou dan, my seun, luister na my stem en onderhou die gebooie van die Here jou God wat ek jou beveel het, moenie van die regte pad af na regs of na links draai nie, sodat dit goed kan gaan met jy en jou kinders ná jou vir ewig.

26 En dink aan die wonderlike werke van die Here, en sy goedertierenheid wat Hy aan ons bewys het, deurdat Hy ons verlos het uit die hande van ons vyande, en die Here ons God hulle in ons hande laat val het; en onderhou dan nou alles wat Ek jou beveel het, en wyk nie af van die gebooie van jou God nie, en dien niemand buiten Hom nie, sodat dit goed kan gaan met jou en jou nageslag ná jou.

27 En leer jy jou kinders en jou nageslag die opdragte van die Here en sy gebooie, en leer hulle die opregte weg waarop hulle moet gaan, sodat dit vir ewig met hulle goed kan gaan.

28 En Isak het sy vader geantwoord en vir hom gesê: Wat my Here beveel het, dit sal ek doen, en ek sal nie afwyk van die bevele van die Here my God nie, ek sal alles onderhou wat hy my beveel het; en Abraham het sy seun Isak en ook sy kinders geseën; en Abraham het Jakob die tug van die Here en sy weë geleer.

29 En dit was in dié tyd dat Abraham gesterwe het, in die vyftiende jaar van die lewe van Jakob en Esau, die seuns van Isak, en al die dae van Abraham was honderd vyf en sewentig jaar, en hy het gesterwe en is versamel om sy volk in goeie ouderdom, oud en versadig van dae, en sy seuns Isak en Ismael het hom begrawe.

30 En toe die inwoners van Kanaän hoor dat Abraham dood was, het hulle almal gekom met hulle konings en vorste en al hulle manne om Abraham te begrawe.

31 En al die inwoners van die land Haran, en al die geslagte van die huis van Abraham, en al die vorste en grootmense, en die seuns van Abraham by die byvroue, het almal gekom toe hulle van Abraham se dood hoor, en hulle het Abraham se dood vergeld. goedhartigheid en sy seun Isak getroos, en hulle het Abraham begrawe in die spelonk wat hy van Efron, die Hetiet, en sy kinders gekoop het om 'n graf te besit.

32 En al die inwoners van Kanaän en almal wat Abraham geken het, het 'n hele jaar oor Abraham geween, en manne en vroue het oor hom getreur.

33 En al die kindertjies en al die inwoners van die land het geween oor Abraham, want Abraham was goed vir hulle almal, en omdat hy opreg was teenoor God en mense.

34 En daar het nie 'n man opgestaan wat God gevrees het soos Abraham nie, want hy het sy God gevrees van sy jeug af, en die Here gedien en in al sy weë gegaan gedurende sy lewe, van sy kinderjare af tot die dag van sy dood .

35 En die Here was met hom en het hom verlos van die raad van Nimrod en sy volk, en toe hy oorlog gevoer het teen die vier konings van Elam, het hy hulle oorwin.

36 En hy het al die kinders van die aarde tot die diens van God gebring, en hy het hulle die weë van die Here geleer en hulle die Here laat ken.

37 En hy het 'n bos gevorm en 'n wingerd daarin geplant, en hy het altyd in sy tent vleis en drank berei vir die wat deur die land getrek het, om hulle in sy huis te versadig.

38 En die Here God het die hele aarde gered ter wille van Abraham.

39 En dit was ná die dood van Abraham dat God sy seun Isak en sy kinders geseën het, en die Here was met Isak soos hy met sy vader Abraham was, want Isak het al die gebooie van die Here gehou soos sy vader Abraham hom beveel het. ; hy het nie regs of links afgedraai van die regte pad wat sy vader hom beveel het nie.

HOOFSTUK 27

1 En Esau het in daardie tyd, ná die dood van Abraham, gereeld in die veld gegaan om te jag.

2 En Nimrod, die koning van Babel, dit was Amrafel, het ook gereeld saam met sy helde gegaan om in die veld te jag en in die koelte van die dag met sy manne rond te loop.

3 En Nimrod het Esau al die dae waargeneem, want 'n jaloesie het al die dae gevorm in die hart van Nimrod teen Esau.

4 En op 'n sekere dag het Esau in die veld gegaan om te jag, en hy het vir Nimrod gevind wat in die woestyn loop met sy twee manne.

5 En al sy magtige manne en sy volk was saam met hom in die woestyn, maar hulle het op 'n afstand van hom af weggetrek, en hulle het van hom af in verskillende rigtings gegaan om te jag, en Esau het hom vir Nimrod verberg, en hy het vir hom in die wildernis.

6 En Nimrod en sy manne wat by hom was, het hom nie geken nie, en Nimrod en sy manne het gereeld in die veld

rondgeloop op die koelte van die dag, en om te weet waar sy manne in die veld jag.
7 En Nimrod en twee van sy manne wat saam met hom was, het by die plek gekom waar hulle was, toe Esau skielik van sy skuilplek af wegspring en sy swaard uittrek, en haas en na Nimrod gehardloop en sy kop afgekap.
8 En Esau het 'n wanhopige geveg gevoer met die twee manne wat by Nimrod was, en toe hulle hom roep, het Esau na hulle gedraai en hulle met sy swaard doodgeslaan.
9 En al die magtige manne van Nimrod, wat hom verlaat het om na die woestyn te gaan, het die geroep op 'n afstand gehoor, en hulle het die stemme van daardie twee manne geken, en hulle het gehardloop om die oorsaak daarvan te weet, toe hulle hul koning en die twee manne wat saam met hom was, lê dood in die woestyn.
10 En toe Esau die magtige manne van Nimrod op 'n afstand sien aankom, het hy gevlug en daardeur ontsnap; en Esau het die kosbare klere van Nimrod geneem, wat Nimrod se vader aan Nimrod bemaak het, en waarmee Nimrod die hele land oorwin het, en hy het gehardloop en dit in sy huis versteek.
11 En Esau het daardie klere geneem en die stad ingehardloop ter wille van Nimrod se manne, en hy het moeg en uitgeput van die geveg by sy vader se huis gekom, en hy was gereed om te sterf deur droefheid toe hy sy broer Jakob nader en voor hom gaan sit het.
12 En hy het vir sy broer Jakob gesê: Kyk, ek sal vandag sterwe, en waarom wil ek dan die eersgeboortereg hê? En Jakob het verstandig met Esau opgetree in hierdie saak, en Esau het sy eersgeboortereg aan Jakob verkoop, want dit is so deur die Here bewerkstellig.
13 En Esau se deel in die spelonk van die stuk grond van Magpela, wat Abraham van die kinders van Het gekoop het vir die besit van 'n begraafplaas, het Esau ook aan Jakob verkoop, en Jakob het dit alles van sy broer Esau gekoop vir die prys wat hy gegee het.
14 En Jakob het dit alles in 'n boek geskryf, en hy het dit met getuies getuig en dit verseël, en die boek het in die hand van Jakob gebly.
15 En toe Nimrod, die seun van Kus, gesterf het, het sy manne hom opgetel en hom in ontsteltenis gebring en hom in sy stad begrawe, en al die dae wat Nimrod gelewe het, was twee honderd en vyftien jaar en hy het gesterf.
16 En die dae wat Nimrod oor die volk van die land geregeer het, was honderd vyf en tagtig jaar; en Nimrod het gesterwe deur die swaard van Esau in skaamte en veragting, en die nageslag van Abraham het sy dood veroorsaak soos hy in sy droom gesien het.
17 En by die dood van Nimrod het sy koninkryk in baie afdelings verdeel, en al daardie dele waaroor Nimrod geregeer het, is herstel aan die onderskeie konings van die land, wat hulle teruggekry het na die dood van Nimrod, en al die mense van die huis van Nimrod was vir 'n lang tyd verslaaf aan al die ander konings van die land.

HOOFSTUK 28

1 En in daardie dae, ná die dood van Abraham, het die Here in daardie jaar ’n swaar hongersnood in die land gebring, en terwyl die hongersnood in die land Kanaän gewoed het, het Isak opgestaan om na Egipte af te gaan vanweë die hongersnood. , soos sy vader Abraham gedoen het.
2 En die Here het daardie nag aan Isak verskyn en vir hom gesê: Moenie na Egipte aftrek nie, maar staan op en gaan na Gerar, na Abiméleg, die koning van die Filistyne, en bly daar totdat die hongersnood ophou.
3 En Isak het opgestaan en na Gerar gegaan, soos die Here hom beveel het, en hy het 'n volle jaar daar gebly.
4 En toe Isak by Gerar kom, het die mense van die land gesien dat sy vrou Rebekka 'n pragtige voorkoms het, en die mense van Gerar het Isak gevra oor sy vrou, en hy het gesê: Sy is my suster, want hy was bang om te sê sy was sy vrou dat die mense van die land hom nie ter wille van haar sou doodmaak nie.
5 En die vorste van Abimeleg het gegaan en die vrou by die koning geprys, maar hy het hulle nie geantwoord nie, en hy het nie ag geslaan op hulle woorde nie.
6 Maar hy het hulle hoor sê dat Isak haar as sy suster verklaar het, en die koning het dit by homself voorgehou.
7 En toe Isak drie maande in die land gebly het, het Abiméleg deur die venster uitgekyk, en hy sien, en kyk, Isak speel met sy vrou Rebekka, want Isak het in die buitenste huis van die koning gewoon, sodat die huis van Isak was oorkant die huis van die koning.
8 Toe sê die koning vir Isak: Wat het jy dit aan ons gedoen deur van jou vrou te sê: Sy is my suster? hoe maklik kon een van die groot manne van die volk by haar gelê het, en dan sou jy skuld oor ons gebring het.
9 Toe sê Isak vir Abimeleg: Omdat ek bang was dat ek weens my vrou sou sterf, het ek gesê: Sy is my suster.
10 In daardie tyd het Abimeleg aan al sy vorste en groot manne bevel gegee, en hulle het Isak en sy vrou Rebekka geneem en hulle voor die koning gebring.
11 En die koning het bevel gegee dat hulle hulle vorstelike klere moes aantrek en hulle deur die strate van die stad moes laat ry en voor hulle deur die hele land moes uitroep en gesê het: Dit is die man en dit is sy vrou; elkeen wat aan hierdie man of sy vrou raak, sal sekerlik sterwe. En Isak het saam met sy vrou na die koning se huis teruggekeer, en die Here was met Isak en hy het voortgegaan om groot te word en niks kortgekom nie.
12 En die HERE het Isak guns laat vind in die oë van Abimeleg en in die oë van al sy onderdane, en Abimeleg het goed met Isak opgetree, want Abimeleg het gedink aan die eed en die verbond wat tussen sy vader en Abraham was.
13 En Abiméleg sê vir Isak: Kyk, die hele aarde is voor jou; woon waar dit ook al goed mag wees in jou oë totdat jy na jou land terugkeer; en Abimeleg het Isak lande en wingerde en die beste deel van die land Gerar gegee om te saai en te oes en die vrugte van die grond te eet totdat die dae van die hongersnood verby sou wees.
14 En Isak het in daardie land gesaai en in dieselfde jaar honderdvoudig ontvang, en die Here het hom geseën.
15 En die man het groot geword, en hy het kleinvee en beeste besit en 'n groot voorraad diensknegte.
16 En toe die dae van die hongersnood verby was, het die Here aan Isak verskyn en vir hom gesê: Staan op, gaan uit hierdie plek en keer terug na jou land, na die land Kanaän; en Isak het opgestaan en teruggegaan na Hebron wat in die land Kanaän is, hy en almal wat aan hom behoort het soos die Here hom beveel het.

17 En daarna het Selag, die seun van Arpagsad, gesterwe in daardie jaar, dit is die agtiende lewensjaar van Jakob en Esau; en al die dae wat Selag gelewe het, was vier honderd drie en dertig jaar, en hy het gesterwe.
18 In daardie tyd het Isak sy jongste seun Jakob na die huis van Sem en Heber gestuur, en hy het die bevele van die Here geleer, en Jakob het twee en dertig jaar in die huis van Sem en Heber gebly, en sy broer Esau het nie gegaan nie , want hy was nie bereid om te gaan nie, en hy het in sy vader se huis in die land Kanaän gebly.
19 En Esau het gedurig in die veld gejag om huis toe te bring wat hy kon kry, so het Esau al die dae gedoen.
20 En Esau was 'n ontwerpende en bedrieglike man, een wat gejag het na die harte van mense en hulle beswadder, en Esau was 'n dapper man in die veld, en het met verloop van tyd soos gewoonlik gegaan om te jag; en hy het gekom tot by die veld van Seïr, dit is Edom.
21 En hy het 'n jaar en vier maande in die land Seïr gebly om in die veld te jag.
22 En Esau het daar in die land van Seïr die dogter van 'n man van Kanaän gesien, en haar naam was Jehudit, die dogter van Beëri, seun van Efer, uit die geslagte van Het, die seun van Kanaän.
23 En Esau het haar as vrou geneem, en hy het na haar gekom; veertig jaar oud was Esau toe hy haar geneem het, en hy het haar na Hebron gebring, die land van sy vader se woonplek, en hy het daar gaan woon.
24 En dit het gebeur in daardie dae, in die honderd en tiende jaar van die lewe van Isak, dit is in die vyftigste jaar van die lewe van Jakob, in daardie jaar het Sem, die seun van Noag, gesterwe; Sem was seshonderd jaar oud by sy dood.
25 En toe Sem gesterf het, het Jakob na sy vader teruggekeer na Hebron wat in die land Kanaän is.
26 En in die ses-en-vyftigste jaar van die lewe van Jakob het mense van Haran af gekom, en Rebekka is meegedeel van haar broer Laban, die seun van Betuel.
27 Want die vrou van Laban was in daardie dae onvrugbaar en het geen kinders gebaar nie, en ook al sy slavinne het vir hom niks gebaar nie.
28 En die HERE het daarna gedink aan Adina, die vrou van Laban, en sy het swanger geword en tweelingdogters gebaar, en Laban het die name van sy dogters die naam van die oudste Lea en die naam van die jongste Ragel genoem.
29 En daardie mense het gekom en hierdie dinge aan Rebekka vertel, en Rebekka was baie bly dat die Here haar broer besoek het en dat hy kinders gekry het.

HOOFSTUK 29

1 En Isak, die seun van Abraham, het oud en gevorderd geword in dae, en sy oë het swaar geword deur die eeue; hulle was dof en kon nie sien nie.
2 In dié tyd het Isak sy seun Esau geroep en gesê: Kry tog jou wapens, jou pylkoker en jou boog, staan op en gaan die veld in en haal vir my wildsvleis en maak vir my lekkervleis en bring dit vir my , dat ek kan eet sodat ek jou kan seën voor my dood, aangesien ek nou oud en gryshoofdig geword het.
3 En Esau het so gedoen; en hy het sy wapen geneem en uitgegaan na die veld om soos gewoonlik wildsvleis te jag, om na sy vader te bring soos hy hom beveel het, sodat hy hom kon seën.
4 En Rebekka het al die woorde gehoor wat Isak met Esau gespreek het, en sy het gehaas en haar seun Jakob geroep en gesê: So het jou vader met jou broer Esau gespreek, en so het ek gehoor; maak jy dan nou gou en maak wat ek sal jou vertel.
5 Staan op en gaan tog na die kleinvee en gaan haal vir my twee mooi bokramme, en ek sal vir jou vader die smaaklike vleis haal, en jy moet die smaaklike vleis bring wat hy mag eet voordat jou broer dit kry. kom uit die jaagtog, sodat jou vader jou kan seën.
6 En Jakob het gehaas en gedoen soos sy moeder hom beveel het, en hy het die smaaklike vleis gemaak en dit voor sy vader gebring voordat Esau uit sy jaagtog gekom het.
7 Toe sê Isak vir Jakob: Wie is jy, my seun? En hy sê: Ek is jou eersgeborene Esau, ek het gedoen soos jy my beveel het; staan tog tog nou op en eet van my jagtog, sodat jou siel my kan seën soos jy met my gespreek het.
8 En Isak het opgestaan en geëet en gedrink, en sy hart was vertroos, en hy het Jakob geseën, en Jakob het van sy vader af weggegaan; en toe Isak vir Jakob geseën het en hy van hom weggegaan het, kyk, Esau het van sy jagtog van die veld af gekom, en hy het ook lekker vleis gemaak en dit na sy vader gebring om daarvan te eet en hom te seën.
9 Toe sê Isak vir Esau: En wie was dit wat wildsvleis geneem en vir my gebring het voordat jy gekom het, en wie ek geseën het? En Esau het geweet dat sy broer Jakob dit gedoen het, en die toorn van Esau het ontvlam teen sy broer Jakob dat hy so teenoor hom gehandel het.
10 En Esau sê: Word hy nie met reg Jakob genoem nie? want hy het my twee keer verdring, hy het my eersgeboortereg weggeneem en nou het hy my seën weggeneem; en Esau het baie geween; en toe Isak die stem van sy seun Esau hoor huil, sê Isak vir Esau: Wat kan ek doen, my seun, jou broer het met listigheid gekom en jou seën weggeneem; en Esau het sy broer Jakob gehaat vanweë die seën wat sy vader hom gegee het, en sy toorn het grootliks teen hom ontvlam.
11 En Jakob was baie bang vir sy broer Esau, en hy het opgestaan en gevlug na die huis van Heber, die seun van Sem, en hy het hom daar weggesteek ter wille van sy broer, en Jakob was drie-en-sestig jaar oud toe hy gegaan het. uit die land Kanaän uit Hebron, en Jakob is veertien jaar in die huis van Heber weggesteek ter wille van sy broer Esau, en hy het daar voortgegaan om die weë van die Here te leer en sy gebooie.
12 En toe Esau sien dat Jakob gevlug en van hom ontsnap het, en dat Jakob die seën op listige wyse verkry het, het Esau baie bedroef geword, en hy was ook kwaad vir sy vader en moeder; en hy het ook opgestaan en sy vrou geneem en van sy vader en moeder af weggegaan na die land Seïr, en hy het daar gaan woon; en Esau het daar 'n vrou uit die dogters van Het gesien met die naam van Bosmat, die dogter van Elon, die Hetiet, en hy het haar as vrou naas sy eerste vrou geneem, en Esau het haar Ada genoem en gesê die seën wat in daardie tyd het van hom verbygegaan.
13 En Esau het ses maande in die land Seïr gewoon sonder om sy vader en moeder te sien, en daarna het Esau sy vroue geneem en opgestaan en na die land Kanaän teruggekeer,

en Esau het sy twee vroue in sy vader se huis in Hebron geplaas.
14 En die vroue van Esau het Isak en Rebekka geterg en geterg met hulle werke, want hulle het nie in die weë van die Here gewandel nie, maar hulle vader se gode van hout en klip gedien soos hulle vader hulle geleer het, en hulle was slegter as hulle vader.
15 En hulle het gegaan volgens die bose begeertes van hulle harte, en hulle het vir die Baäls geoffer en reukwerk gebrand, en Isak en Rebekka het vir hulle moeg geword.
16 En Rebekka sê: Ek is moeg vir my lewe vanweë die dogters van Het; As Jakob 'n vrou neem uit die dogters van Het, soos dié wat uit die dogters van die land is, wat baat die lewe dan vir my?
17 En in daardie dae het Ada, die vrou van Esau, swanger geword en vir hom 'n seun gebaar, en Esau het die seun genoem wat vir hom gebore is, Elifas, en Esau was vyf en sestig jaar oud toe sy hom gebaar het.
18 En Ismael, die seun van Abraham, het gesterwe in daardie dae, in die vier-en-sestigste jaar van die lewe van Jakob, en al die dae wat Ismael gelewe het, was honderd-sewe-en-dertig jaar, en hy het gesterwe.
19 En toe Isak hoor dat Ismael dood was, het hy oor hom getreur, en Isak het baie dae oor hom getreur.
20 En aan die einde van veertien jaar dat Jakob in die huis van Heber gewoon het, het Jakob begeer om sy vader en moeder te sien, en Jakob het by die huis van sy vader en moeder in Hebron gekom, en Esau het in daardie dae vergeet wat Jakob gehad het. aan hom gedoen deurdat hy in daardie dae die seën van hom weggeneem het.
21 En toe Esau Jakob na sy vader en moeder sien aankom het, het hy gedink wat Jakob aan hom gedoen het, en hy was baie toornig op hom en het probeer om hom dood te maak.
22 En Isak, die seun van Abraham, was oud en gevorderd in dae, en Esau het gesê: Nou kom die tyd van my vader dat hy moet sterwe, en as hy sterf, sal ek my broer Jakob doodmaak.
23 En dit is aan Rebekka meegedeel, en sy het gou gestuur en haar seun Jakob laat roep, en sy het vir hom gesê: Staan op, gaan en vlug na Haran na my broer Laban, en bly daar vir 'n geruime tyd totdat jou broer se toorn oorkom. van jou afgedraai en dan sal jy terugkom.
24 En Isak het Jakob geroep en vir hom gesê: Neem nie 'n vrou uit die dogters van Kanaän nie, want so het ons vader Abraham ons beveel volgens die woord van die Here wat Hy hom beveel het deur te sê: Aan jou nageslag sal Ek gee hierdie land; as jou kinders my verbond hou wat Ek met jou gesluit het, dan sal Ek ook aan jou kinders volbring wat Ek met jou gespreek het en hulle nie verlaat nie.
25 Nou dan, luister my seun na my stem, na alles wat ek jou sal beveel, en weerhou hom daarvan om 'n vrou te neem uit die dogters van Kanaän; Staan op, gaan na Haran na die huis van Betuel, jou moeder se vader, en neem vir jou daar 'n vrou uit die dogters van Laban, jou moeder se broer.
26 Pas dan op dat jy nie die Here jou God en al sy weë vergeet in die land waarheen jy gaan nie, en dat jy met die mense van die land verbind word en die nietigheid najaag en die Here jou God verlaat.
27 Maar as jy in die land kom, dien die Here daar, moenie regs of links draai van die weg wat ek jou beveel het en wat jy geleer het nie.
28 En mag die Almagtige God jou guns gee in die oë van die mense van die aarde, dat jy daar 'n vrou kan neem volgens jou keuse; een wat goed en opreg is in die weë van die Here.
29 En mag God aan jou en jou nageslag die seën van jou vader Abraham gee en jou vrugbaar maak en jou vermeerder, en mag jy 'n menigte van mense word in die land waarheen jy gaan, en mag God jou na hierdie land laat terugkeer , die land van jou vader se woning, met kinders en met groot rykdom, met vreugde en met genot.
30 En Isak het Jakob klaar bevel gegee en hom geseën, en hy het hom baie geskenke gegee, saam met silwer en goud, en hy het hom weggestuur; en Jakob het na sy vader en moeder geluister; hy het hulle gesoen en opgestaan en na Paddan-Aram gegaan; en Jakob was sewe en sewentig jaar oud toe hy uit die land Kanaän uit Berséba uitgetrek het.
31 En toe Jakob weggaan om na Haran te gaan, het Esau sy seun Elifas geroep en in die geheim met hom gespreek en gesê: Neem nou gou jou swaard in jou hand en agtervolg Jakob en gaan voor hom verby op die pad en loer vir hom. en maak hom dood met jou swaard op een van die berge, en neem alles wat aan hom behoort en kom terug.
32 En Elifas, die seun van Esau, was 'n bedrywige man en kundig met die boog soos sy vader hom geleer het, en hy was 'n bekende jagter in die veld en 'n dapper man.
33 En Elifas het gedoen soos sy vader hom beveel het, en Elifas was in dié tyd dertien jaar oud, en Elifas het opgestaan en gegaan en tien van sy moeder se broers saamgeneem en Jakob agtervolg.
34 En hy het Jakob stip gevolg en vir hom geloer op die grens van die land Kanaän, teenoor die stad Sigem.
35 Toe Jakob Elifas en sy manne sien wat hom agtervolg, het Jakob stilgestaan op die plek waarheen hy op pad was, om te weet wat dit was, want hy het die saak nie geweet nie; en Elifas het sy swaard uitgetrek en hy het voortgegaan, hy en sy manne, na Jakob toe; en Jakob sê vir hulle: Wat het julle met julle te doen dat julle hierheen gekom het, en wat beteken dit dat julle met julle swaarde agtervolg?
36 En Elifas het nader gekom na Jakob, en hy het geantwoord en vir hom gesê: So het my vader my beveel, en daarom sal ek nou nie afwyk van die bevele wat my vader my gegee het nie; en toe Jakob sien dat Esau met Elifas gespreek het om geweld te gebruik, het Jakob nader gekom en Elifas en sy manne gesmeek en vir hom gesê:
37 Kyk alles wat ek het en wat my vader en moeder aan my gegee het, wat vir jou neem en van my af weggaan, en my nie doodmaak nie, en mag hierdie saak jou as geregtigheid gereken word.
38 En die HERE het Jakob guns laat vind in die oë van Elifas, die seun van Esau, en sy manne, en hulle het geluister na die stem van Jakob, en hulle het hom nie gedood nie, en Elifas en sy manne het alles geneem wat aan Jakob behoort het. Jakob saam met die silwer en goud wat hy van Berseba af saamgebring het; hulle het vir hom niks gelos nie.
39 En Elifas en sy manne het van hom weggegaan en hulle het na Esau teruggekeer na Berséba, en hulle het hom alles vertel wat hulle met Jakob oorgekom het, en hulle het hom alles gegee wat hulle van Jakob afgeneem het.

40 En Esau was verontwaardig oor sy seun Elifas en op sy manne wat by hom was, omdat hulle Jakob nie doodgemaak het nie.
41 En hulle het geantwoord en vir Esau gesê: Omdat Jakob ons in hierdie saak gesmeek het om hom nie dood te maak nie, was ons jammerte oor hom opgewonde, en ons het alles wat aan hom behoort het, geneem en dit na jou gebring; en Esau het al die silwer en goud geneem wat Elifas van Jakob geneem het, en hy het dit in sy huis gesit.
42 In dié tyd toe Esau sien dat Isak Jakob geseën het en hom bevel gegee het en gesê het: Jy mag geen vrou uit die dogters van Kanaän neem nie, en dat die dogters van Kanaän sleg was in die oë van Isak en Rebekka,
43 Daarna het hy na die huis van sy oom Ismael gegaan, en benewens sy ouer vroue het hy Maklat, die dogter van Ismael, die suster van Nebajot, as vrou geneem.

HOOFSTUK 30

1 En Jakob het sy pad na Haran voortgesit, en hy het tot by die berg Moria gekom, en hy het die hele nag daar naby die stad Lus gebly; en die Here het daardie nag daar aan Jakob verskyn, en hy het vir hom gesê: Ek is die Here, die God van Abraham en die God van jou vader Isak; die land waarop jy lê, sal Ek aan jou en jou nageslag gee.
2 En kyk, Ek is met jou en sal jou bewaar waar jy ook al gaan, en Ek sal jou nageslag vermeerder soos die sterre van die Hemel, en Ek sal al jou vyande voor jou laat val; en as hulle teen jou oorlog voer, sal hulle jou nie oorweldig nie, en Ek sal jou na hierdie land terugbring met blydskap, met kinders en met groot rykdom.
3 En Jakob het uit sy slaap wakker geword en hom baie verheug oor die gesig wat hy gesien het; en hy het daardie plek Bet-el genoem.
4 En Jakob het van daardie plek opgestaan, baie bly, en toe hy geloop het, het sy voete vir hom lig gevoel van blydskap, en hy het daarvandaan gegaan na die land van die kinders van die Ooste, en hy het teruggekeer na Haran en by die herder se herder gesit. wel.
5 En hy het daar manne gekry; Van Haran af gegaan om hulle kleinvee op te pas, en Jakob het hulle navraag gedoen en gesê: Ons is van Haran.
6 En hy sê vir hulle: Ken julle vir Laban, die seun van Nahor? en hulle sê: Ons ken hom, en kyk, sy dogter Ragel kom saam om haar vader se kleinvee op te pas.
7 Terwyl hy nog met hulle praat, het Ragel, die dogter van Laban, gekom om haar vader se skape op te pas, want sy was 'n herderin.
8 En toe Jakob Ragel, die dogter van Laban, sy moeder se broer, sien, het hy gehardloop en haar gesoen en sy stem verhef en geween.
9 En Jakob het vir Ragel vertel dat hy die seun was van Rebekka, haar vader se suster, en Ragel het gehardloop en haar vader vertel, en Jakob het aangehou om te huil omdat hy niks by hom gehad het om na die huis van Laban te bring nie.
10 Toe Laban hoor dat Jakob, sy suster se seun, gekom het, het hy gehardloop en hom gesoen en hom omhels en hom in die huis gebring en hom brood gegee, en hy het geëet.
11 En Jakob het aan Laban vertel wat sy broer Esau aan hom gedoen het en wat sy seun Elifas hom op die pad aangedoen het.
12 En Jakob het een maand in Laban se huis gewoon, en Jakob het in die huis van Laban geëet en gedrink, en daarna het Laban vir Jakob gesê: Sê vir my wat jou loon sal wees, want hoe kan jy my verniet dien?
13 En Laban het geen seuns gehad nie, maar net dogters, en sy ander vroue en slavinne was in daardie dae nog onvrugbaar; en dit is die name van Laban se dogters wat sy vrou Adina vir hom gebaar het; die naam van die oudste was Lea en die naam van die jongste was Ragel; en Lea was teer van oë, maar Ragel was mooi en welgevallig, en Jakob het haar liefgehad.
14 Toe sê Jakob vir Laban: Ek sal jou sewe jaar dien vir jou jongste dogter Ragel; en Laban het hiermee ingestem en Jakob het Laban sewe jaar lank vir sy dogter Ragel gedien.
15 En in die tweede jaar van Jakob se woonplek in Haran, dit is in die nege-en-sewentigste jaar van die lewe van Jakob, in daardie jaar het Heber, die seun van Sem, gesterwe; hy was vierhonderd-vier-en-sestig jaar oud by sy dood.
16 En toe Jakob hoor dat Heber dood was, was hy baie bedroef, en hy het baie dae oor hom getreur en getreur.
17 En in die derde jaar van Jakob se woonplek in Haran, het Bosmat, die dogter van Ismael, die vrou van Esau, vir hom 'n seun gebaar, en Esau het hom Rehuel genoem.
18 En in die vierde jaar van Jakob se verblyf in die huis van Laban, het die Here Laban besoek en aan hom gedink ter wille van Jakob, en seuns is vir hom gebore, en sy eersgeborene was Beor, sy tweede was Alib, en die derde was Chorash.
19 En die Here het Laban rykdom en eer gegee, seuns en dogters, en die man het grootliks vermeerder weens Jakob.
20 En Jakob het Laban in daardie dae gedien in allerhande werk, in die huis en in die veld, en die seën van die Here was in alles wat aan Laban behoort het, in die huis en in die veld.
21 En in die vyfde jaar het Jehudit, die dogter van Beëri, die vrou van Esau, in die land Kanaän gesterwe, en sy het geen seuns gehad nie, maar net dogters.
22 En dit is die name van haar dogters wat sy vir Esau gebaar het: die naam van die oudste was Marsit, en die naam van die jongste was Puith.
23 En toe Jehudit gesterf het, het Esau opgestaan en na Seïr gegaan om soos gewoonlik in die veld te jag, en Esau het 'n lang tyd in die land Seïr gewoon.
24 En in die sesde jaar het Esau, benewens sy ander vroue, Ahlibama, die dogter van Sebeon, die Hewiet, as vrou geneem, en Esau het haar na die land Kanaän gebring.
25 En Ahlibama het swanger geword en vir Esau drie seuns gebaar: Yeush, Yaalan en Korag.
26 En in daardie dae, in die land Kanaän, was daar 'n rusie tussen die veewagters van Esau en die veewagters van die inwoners van die land Kanaän, want Esau se vee en goed was te volop vir hom om in die land Kanaän te bly. , in sy vader se huis, en die land Kanaän kon hom vanweë sy vee nie dra nie.
27 En toe Esau sien dat sy twis met die inwoners van die land Kanaän toeneem, het hy opgestaan en sy vroue en sy seuns en sy dogters en alles wat aan hom behoort het, en die vee wat hy besit en al sy besittings geneem hy het in die land Kanaän verwerf, en hy het van die inwoners van

die land na die land Seïr gegaan, en Esau en almal wat aan hom behoort het, het in die land Seïr gewoon.
28 Maar van tyd tot tyd het Esau sy vader en moeder in die land Kanaän gaan sien, en Esau het met die Horiete ondertrou, en hy het sy dogters aan die seuns van Seïr, die Horiet, gegee.
29 En hy het sy oudste dogter Marsit aan Ana, die seun van Sebeon, sy vrou se broer, gegee, en Puit het hy aan Asar, die seun van Bilhan, die Horiet, gegee; en Esau het op die berg gewoon, hy en sy kinders, en hulle was vrugbaar en het vermeerder.

HOOFSTUK 31

1 En in die sewende jaar was Jakob se diens wat hy Laban gedien het, voltooi, en Jakob het vir Laban gesê: Gee my my vrou, want die dae van my diens is verby; en Laban het so gedoen, en Laban en Jakob het al die mense van daardie plek bymekaar laat kom en 'n feesmaal gehou.
2 En die aand het Laban in die huis gekom, en daarna het Jakob daar gekom met die mense van die fees, en Laban het al die ligte wat in die huis was, geblus.
3 Toe sê Jakob vir Laban: Waarom doen jy hierdie ding aan ons? en Laban antwoord: So is ons gewoonte om in hierdie land te handel.
4 En daarna het Laban sy dogter Lea geneem en haar na Jakob gebring, en hy het na haar gekom en Jakob het nie geweet dat sy Lea was nie.
5 En Laban het sy dogter Lea, sy slavin Silpa, as slavin gegee.
6 En die hele volk op die fees het geweet wat Laban aan Jakob gedoen het, maar hulle het dit nie aan Jakob vertel nie.
7 En al die bure het daardie nag in die huis van Jakob gekom, en hulle het geëet en gedrink en was bly, en hulle het voor Lea gespeel op tamboere en met danse, en hulle het geantwoord voor Jakob, Helea, Helea.
8 En Jakob het hulle woorde gehoor, maar nie die betekenis daarvan verstaan nie, maar hy het gedink dat dit hulle gewoonte in hierdie land kon wees.
9 En die bure het hierdie woorde gedurende die nag voor Jakob gespreek, en al die ligte wat in die huis van Laban was, het daardie nag geblus.
10 En in die môre, toe dit aanbreek, draai Jakob na sy vrou en hy sien, en kyk, dit was Lea wat in sy boesem gelê het, en Jakob sê: Kyk, nou weet ek wat die bure gisteraand gesê het: Helea, hulle gesê, en ek het dit nie geweet nie.
11 En Jakob het Laban geroep en vir hom gesê: Wat is dit wat jy aan my gedoen het? Ek het jou tog vir Ragel gedien, en waarom het jy my bedrieg en vir my Lea gegee?
12 En Laban het Jakob geantwoord en gesê: Dit is nie so in ons plek gedoen om nou die jongste voor die oudste te gee nie, daarom as jy haar suster net so wil neem, neem haar na jou toe vir die diens wat jy vir my nog sewe jaar lank sal dien .
13 En Jakob het so gedoen, en hy het Ragel ook as vrou geneem, en hy het Laban nog sewe jaar gedien, en Jakob het ook by Ragel gekom, en hy het Ragel meer liefgehad as Lea, en Laban het vir haar sy slavin Bilha as slavin gegee.
14 En toe die HERE sien dat Lea gehaat was, het die HERE haar skoot geopen, en sy het swanger geword en vir Jakob vier seuns gebaar in daardie dae.
15 En dit is hulle name: Ruben Símeon, Levi en Juda, en sy het later gebaar.
16 En in dié tyd was Ragel onvrugbaar, en sy het geen nageslag gehad nie, en Ragel was afgunstig op haar suster Lea, en toe Ragel sien dat sy vir Jakob geen kinders baar nie, het sy haar slavin Bilha geneem, en sy het vir Jakob twee seuns gebaar, Dan en Naftali .
17 Toe Lea sien dat sy opgehou het om te baar, het sy ook haar slavin Silpa geneem, en sy het haar aan Jakob as vrou gegee, en Jakob het ook by Silpa gekom, en sy het ook vir Jakob twee seuns gebaar, Gad en Aser.
18 En Lea het weer swanger geword en vir Jakob gebaar in daardie dae twee seuns en een dogter, en dit is hulle name: Issaskar, Sébulon en hulle suster Dina.
19 En Ragel was nog onvrugbaar in daardie dae, en Ragel het in daardie tyd tot die Here gebid en gesê: Here God, dink aan my en besoek my tog, want nou sal my man my verstoot, want ek het gebaar hom geen kinders nie.
20 Nou, Here God, hoor my smeking voor U aangesig, en kyk na my ellende, en gee my kinders soos een van die slavinne, sodat ek nie meer my smaad sal dra nie.
21 En God het haar gehoor en haar skoot geopen, en Ragel het swanger geword en 'n seun gebaar, en sy het gesê: Die HERE het my smaad weggeneem, en sy het hom Josef genoem en gesê: Mag die HERE vir my nog 'n seun byvoeg; en Jakob was een-en-negentig jaar oud toe sy hom gebaar het.
22 In daardie tyd het Jakob se moeder, Rebekka, haar verpleegster Debora, die dogter van Us, en twee van Isak se dienaars na Jakob gestuur.
23 En hulle het by Jakob in Haran gekom en vir hom gesê: Rebekka het ons na jou gestuur dat jy na jou vader se huis na die land Kanaän kan terugkeer; en Jakob het na hulle geluister in dit wat sy moeder gespreek het.
24 In dié tyd was die ander sewe jaar wat Jakob Laban vir Ragel gedien het, voltooi, en dit was aan die einde van veertien jaar dat hy in Haran gewoon het dat Jakob vir Laban gesê het: Gee my vrouens vir my en stuur my weg, dat ek kan na my land gaan, want kyk, my moeder het na my gestuur uit die land Kanaän dat ek na my vader se huis sou terugkeer.
25 En Laban sê vir hom: Nie so nie; as ek genade in u oë gevind het, verlaat my nie; bepaal vir my jou loon en ek sal dit gee en by my bly.
26 Toe sê Jakob vir hom: Dit is wat jy my as loon moet gee, dat ek vandag deur jou hele kudde sal trek en elke lam wat gespikkeld en bont is en wat bruin is onder die skape en onder die skape, van hulle wegneem. die bokke, en as jy hierdie ding vir my wil doen, sal ek teruggaan en jou kleinvee laat wei en hulle bewaar soos eers.
27 En Laban het so gedoen, en Laban het alles wat Jakob gesê het van sy kleinvee verwyder en dit aan hom gegee.
28 En Jakob het alles wat hy van Laban se kleinvee verwyder het, in die hand van sy seuns gegee, en Jakob was besig om die res van Laban se kleinvee op te pas.
29 En toe die dienaars van Isak wat hy na Jakob gestuur het, sien dat Jakob dan nie saam met hulle na die land Kanaän na sy vader sou terugkeer nie, het hulle van hom af weggegaan en na die land Kanaän teruggekeer.
30 En Debora het by Jakob in Haran gebly, en sy het nie saam met die dienaars van Isak na die land Kanaän

teruggekeer nie, en Debora het saam met Jakob se vroue en kinders in Haran gewoon.
31 En Jakob het Laban ses jaar langer gedien, en toe die skape gebring het, het Jakob van hulle verwyder die gespikkelde en bonte, soos hy met Laban besluit het, en Jakob het dit ses jaar lank by Laban gedoen, en die man het oorvloedig vermeerder en hy het vee en diensmeisies en slawe gehad, kamele en esels.
32 En Jakob het twee honderd troppe vee gehad, en sy vee was groot en mooi van voorkoms en was baie produktief, en al die families van die mensekinders het begeer om van die vee van Jakob te kry, want hulle was uitermate voorspoedig .
33 En baie van die mensekinders het gekom om van Jakob se kleinvee te bekom, en Jakob het vir hulle 'n skaap gegee vir 'n dienskneg of 'n diensmaagd of vir 'n esel of 'n kameel, of wat Jakob ook al van hulle begeer het, het hulle hom gegee.
34 En Jakob het rykdom en eer en besittings verkry deur middel van hierdie transaksies met die mensekinders, en die kinders van Laban het hom beny op hierdie eer.
35 En met verloop van tyd het hy die woorde van die seuns van Laban gehoor wat sê: Jakob het alles weggeneem wat ons vader s'n was, en van ons vader s'n het hy al hierdie eer verkry.
36 En Jakob het die aangesig van Laban en sy kinders gesien, en kyk, dit was in daardie dae nie teenoor hom soos dit tevore was nie.
37 En die HERE het aan Jakob verskyn aan die einde van die ses jaar en vir hom gesê: Staan op, gaan uit hierdie land uit en keer terug na die land van jou geboorteplek, en Ek sal met jou wees.
38 En Jakob het in dié tyd opgestaan en sy kinders en vroue en alles wat aan hom behoort, op kamele laat klim, en hy het uitgegaan om na die land Kanaän te gaan na sy vader Isak.
39 En Laban het nie geweet dat Jakob van hom weggegaan het nie, want Laban het daardie dag skape geskeer.
40 En Ragel het die beelde van haar vader gesteel, en sy het dit geneem en dit weggesteek op die kameel waarop sy gesit het, en sy het verder gegaan.
41 En dit is die manier van die beelde; deur 'n eersgeborene te neem en hom dood te maak en die hare van sy kop af te haal, en sout te neem en die kop te sout en dit in olie te salf, en dan 'n klein tablet van koper of 'n tablet van goud te neem en die naam daarop te skryf dit, en die tablet onder sy tong gesit het, en die kop met die tablet onder die tong geneem en dit in die huis gesit en ligte daarvoor aangesteek en daarvoor neerbuig.
42 En op die tyd wanneer hulle daarvoor neerbuig, spreek dit tot hulle in alle sake wat hulle dit vra, deur die krag van die naam wat daarin geskrywe is.
43 En sommige maak dit in die beelde van mense, van goud en silwer, en gaan na hulle in tye wat aan hulle bekend is, en die figure ontvang die invloed van die sterre, en vertel hulle toekomstige dinge, en op hierdie manier was die beelde wat Ragel het by haar pa gesteel.
44 En Ragel het hierdie beelde wat haar vader s'n was, gesteel, sodat Laban nie daardeur sou weet waar Jakob gegaan het nie.
45 En Laban het by die huis gekom en hy het na Jakob en sy huisgesin gevra, en hy was nie te vinde nie, en Laban het sy beelde gesoek om te weet waar Jakob gegaan het, en kon dit nie kry nie, en hy het na ander beelde gegaan, en hy het hulle navraag gedoen en hulle het hom meegedeel dat Jakob van hom na sy vader s'n gevlug het, na die land Kanaän.
46 Daarop het Laban opgestaan en sy broers en al sy dienaars geneem, en hy het uitgegaan en Jakob agtervolg, en hy het hom ingehaal op die berg Gílead.
47 Daarop sê Laban vir Jakob: Wat het jy dit aan my gedoen om te vlug en my te bedrieg en my dogters en hulle kinders te lei as gevangenes wat deur die swaard weggevoer is?
48 En jy het my nie toegelaat om hulle te soen en hulle met blydskap weg te stuur nie, en jy het my gode gesteel en weggegaan.
49 En Jakob het Laban geantwoord en gesê: Omdat ek bang was dat jy jou dogters met geweld van my sou wegneem; en nou by wie jy jou gode vind, hy sal sterwe.
50 En Laban het die beelde gesoek en in al Jakob se tente en meubels ondersoek, maar kon dit nie vind nie.
51 Toe sê Laban vir Jakob: Ons sal saam 'n verbond sluit, en dit sal 'n getuienis wees tussen my en jou; as jy my dogters verdruk of ander vroue neem buiten my dogters, dan sal God 'n getuie wees tussen my en jou in hierdie saak.
52 En hulle het klippe geneem en 'n hoop gemaak, en Laban het gesê: Hierdie hoop is 'n getuie tussen my en jou, daarom het hy dit Gílead genoem.
53 En Jakob en Laban het op die berg 'n offer gebring, en hulle het daar by die hoop geëet, en hulle het die hele nag op die berg gebly; en Laban het die môre vroeg opgestaan en met sy dogters geween en hulle gesoen, en hy na sy plek teruggekeer.
54 En hy het hom gehaas en sy seun Beor, wat sewentien jaar oud was, weggestuur saam met Abikorof, die seun van Us, die seun van Nahor, en saam met hulle was tien man.
55 En hulle het gehaas en gegaan en op die pad voor Jakob verbygegaan, en hulle het met 'n ander pad na die land Seïr gekom.
56 En hulle het by Esau gekom en vir hom gesê: So sê jou broer en familie, jou moeder se broer Laban, die seun van Betuel, en sê:
57 Het jy gehoor wat jou broer Jakob aan my gedoen het, wat die eerste keer na my toe gekom en naak, en ek het hom tegemoet gegaan en hom met eer na my huis gebring, en ek het hom groot gemaak, en ek het hom my twee gegee dogters vir vrouens en ook twee van my diensmeisies.
58 En God het hom om my ontwil geseën, en hy het baie vermeerder en seuns, dogters en slavinne gehad.
59 Hy het ook 'n groot voorraad kleinvee en beeste, kamele en esels, ook silwer en goud in oorvloed; en toe hy sien dat sy rykdom toeneem, het hy my verlaat terwyl ek gegaan het om my skape te skeer, en hy het opgestaan en in die geheim gevlug.
60 En hy het sy vroue en kinders op kamele opgetel, en hy het al sy vee en eiendom wat hy in my land verkry het, weggelei, en hy het sy aangesig verhef om na sy vader Isak, na die land Kanaän te gaan.
61 En hy het my nie toegelaat om my dogters en hulle kinders te soen nie, en hy het my dogters as gevangenes gelei deur die swaard, en hy het ook my gode gesteel en hy het gevlug.

62 En nou het Ek hom agtergelaat op die berg van die spruit Jabuk, hom en almal wat aan hom behoort; niks kort hom nie.
63 As dit jou wens is om na hom toe te gaan, gaan dan en daar sal jy hom vind, en jy kan aan hom doen soos jou siel begeer; en Laban se boodskappers het gekom en al hierdie dinge vir Esau vertel.
64 En Esau het al die woorde van Laban se boodskappers gehoor, en sy toorn het baie ontvlam teen Jakob, en hy het aan sy haat gedink, en sy toorn het in hom ontvlam.
65 En Esau het gehaas en sy kinders en dienaars en die siele van sy huisgesin, sestig man, geneem, en hy het gegaan en al die kinders van Seïr, die Horiet, en hulle volk, drie honderd en veertig man, bymekaar laat kom en al hierdie getal van vier honderd man met ontblote swaarde, en hy het na Jakob gegaan om hom te verslaan.
66 En Esau het hierdie getal in verskeie dele verdeel, en hy het die sestig man van sy kinders en dienaars en die siele van sy huisgesin as een hoof geneem en hulle in die sorg van Elifas, sy oudste seun, gegee.
67 En die oorblywende hoofde het hy gegee aan die sorg van die ses seuns van Seïr, die Horiet, en hy het elkeen oor sy geslagte en kinders aangestel.
68 En die hele laer het gegaan soos dit was, en Esau het tussen hulle in gegaan na Jakob toe, en hy het hulle vinnig gelei.
69 En Laban se boodskappers het van Esau af weggetrek en na die land Kanaän gegaan, en hulle het gekom by die huis van Rebekka, die moeder van Jakob, en Esau.
70 En hulle het haar vertel en gesê: Kyk, jou seun Esau het teen sy broer Jakob getrek met vierhonderd man, want hy het gehoor dat hy kom, en hy het gegaan om teen hom oorlog te voer en hom te verslaan en alles te vat wat hy het.
71 En Rebekka het hom gehaas en twee en sewentig man van die dienaars van Isak gestuur om Jakob op die pad te ontmoet; want sy het gesê: Miskien kan Esau oorlog voer op die pad as hy hom teëkom.
72 En hierdie boodskappers het op die pad gegaan om Jakob te ontmoet, en hulle het hom teëgekom op die pad van die spruit aan die oorkant van die spruit Jabuk, en Jakob het gesê toe hy hulle sien: Hierdie kamp is vir my bestem van God en Jakob het die plek Machnayim genoem.
73 En Jakob het al sy vader se volk geken, en hy het hulle gesoen en omhels en saam met hulle gekom, en Jakob het hulle na sy vader en moeder gevra, en hulle het gesê: Dit gaan goed met hulle.
74 En hierdie boodskappers het vir Jakob gesê: Rebekka, jou moeder, het ons na jou gestuur om te sê: Ek het gehoor, my seun, dat jou broer Esau teen jou uitgetrek het op die pad saam met manne uit die kinders van Seïr, die Horiet.
75 En daarom, my seun, luister na my stem en sien met jou raad wat jy sal doen, en as hy na jou toe kom, smeek hom, en moenie oorhaastig met hom praat nie, en gee hom 'n geskenk van wat jy besit, en van wat God jou begunstig het.
76 En wanneer hy jou vra oor jou sake, verberg niks vir hom nie, miskien kan hy van sy toorn teen jou afdraai en jy sal daardeur jou siel red, jy en almal wat aan jou behoort, want dit is jou plig om hom te eer, want hy is jou ouer broer.
77 En toe Jakob die woorde van sy moeder hoor wat die boodskappers met hom gespreek het, het Jakob sy stem verhef en bitterlik geween en gedoen soos sy moeder hom toe beveel het.

HOOFSTUK 32

1 En in dié tyd het Jakob boodskappers na sy broer Esau gestuur na die land Seïr, en hy het met hom woorde van smeking gespreek.
2 En hy het hulle bevel gegee en gesê: So moet julle aan my heer, aan Esau sê: So sê u dienaar Jakob: Laat my heer nie dink dat die seën van my vader waarmee hy my geseën het, vir my nuttig was nie.
3 Want ek was al twintig jaar by Laban, en hy het my bedrieg en my loon tien maal verander, soos dit alles alreeds aan my heer vertel is.
4 En ek het hom baie moeisaam in sy huis gedien, en God het daarna my ellende, my arbeid en die werk van my hande gesien, en Hy het my genade en guns in sy oë laat vind.
5 En ek het daarna deur God se groot barmhartigheid en goedertierenheid osse en esels en beeste en diensknegte en slavinne verkry.
6 En nou kom ek na my land en my huis na my vader en moeder, wat in die land Kanaän is; en ek het gestuur om my heer dit alles te laat weet om guns te vind in die oë van my heer, sodat hy hom nie kan voorstel dat ek uit myself rykdom verkry het, of dat die seën waarmee my vader my geseën het, my bevoordeel het nie .
7 En daardie boodskappers het na Esau gegaan en hom gevind op die grense van die land Edom, op pad na Jakob, en vier honderd man van die kinders van Seïr, die Horiet, het met ontblote swaarde gestaan.
8 En die boodskappers van Jakob het vir Esau al die woorde vertel wat Jakob met hulle oor Esau gespreek het.
9 En Esau het hulle met trots en veragting geantwoord en vir hulle gesê: Voorwaar, ek het gehoor, en waarlik, dit is aan my vertel wat Jakob aan Laban gedoen het, wat hom in sy huis verhef het en hom sy dogters as vrouens gegee het, en hy seuns en dogters verwek, en deur sy middele in die huis van Laban oorvloedig vermeerder in rykdom en rykdom.
10 En toe hy sien dat sy rykdom oorvloedig was en sy rykdom groot was, het hy gevlug met alles wat aan hom behoort, uit Laban se huis, en hy het Laban se dogters weggelei van die aangesig van hulle vader, as gevangenes wat deur die swaard gevange geneem is sonder om hom daarvan te vertel. .
11 En nie alleen aan Laban het Jakob so gedoen nie, maar ook aan my het hy so gedoen en my twee keer verdring, en sal ek swyg?
12 Nou dan kom ek vandag met my laers hom tegemoet, en ek sal met hom handel volgens die begeerte van my hart.
13 En die boodskappers het teruggekom en na Jakob gekom en vir hom gesê: Ons het by jou broer na Esau gekom, en ons het hom al jou woorde vertel, en so het hy ons geantwoord, en kyk, hy kom jou tegemoet met vier honderd man.
14 Weet dan nou en kyk wat jy moet doen, en bid voor God om jou van Hom te verlos.
15 En toe hy die woorde van sy broer hoor wat hy met die boodskappers van Jakob gespreek het, was Jakob baie bevrees en hy was benoud.

16 En Jakob het tot die Here sy God gebid en gesê: Here, God van my vaders, Abraham en Isak, het U vir my gesê toe ek van my vader se huis af weggegaan het, en gesê:
17 Ek is die Here, die God van jou vader Abraham en die God van Isak, aan jou gee Ek hierdie land en jou nageslag ná jou, en Ek sal jou nageslag maak soos die sterre van die hemel, en jy sal na vier kante uitbrei van die hemel, en in jou en in jou nageslag sal al die geslagte van die aarde geseën word.
18 En jy het jou woorde bevestig en aan my rykdom en kinders en vee gegee, soos die uiterste wense van my hart aan jou kneg gegee het; alles wat ek van U gevra het, het U aan my gegee, sodat dit my niks ontbreek het nie.
19 En jy het daarna vir my gesê: Gaan terug na jou ouers en na jou geboorteplek en ek sal nog goed met jou doen.
20 En nou dat ek gekom het, en jy my van Laban verlos het, sal ek val in die hand van Esau wat my sal doodmaak, ja, saam met die moeders van my kinders.
21 Nou dan, Here God, verlos my tog ook uit die hande van my broer Esau, want ek is baie bang vir hom.
22 En as daar geen geregtigheid in my is nie, doen dit ter wille van Abraham en my vader Isak.
23 Want ek weet dat ek deur goedertierenheid en barmhartigheid hierdie rykdom verkry het; nou daarom smeek ek u om my vandag met u goedertierenheid te verlos en my te antwoord.
24 En Jakob het opgehou om tot die Here te bid, en hy het die volk wat by hom was met die kleinvee en die beeste in twee laers verdeel, en hy het die helfte aan Damesek, die seun van Eliëser, die dienaar van Abraham, as 'n laer gegee. met sy kinders, en die ander helfte het hy aan sy broer Elianus, die seun van Eliëser, gegee om saam met sy kinders op te kamp.
25 En hy het hulle bevel gegee en gesê: Hou julle op 'n afstand van julle laers en moenie te naby mekaar kom nie; en as Esau by die een laer kom en dit doodmaak, sal die ander laer op 'n afstand daarvan hom ontvlug.
26 En Jakob het daardie nag daar gebly, en die hele nag het hy sy dienaars bevel gegee aangaande die leërs en sy kinders.
27 En die Here het die gebed van Jakob op daardie dag gehoor, en die Here het Jakob toe verlos uit die hand van sy broer Esau.
28 En die Here het drie engele van die engele van die hemel gestuur, en hulle het voor Esau uit gegaan en na hom gekom.
29 En hierdie engele het aan Esau en sy volk verskyn soos tweeduisend manne, wat op perde gery het wat toegerus was met allerhande oorlogsinstrumente, en hulle het voor die oë van Esau en al sy manne verskyn om in vier kampe verdeel te word, met vier owerstes vir hulle .
30 En een laer het verder gegaan en hulle het Esau gevind met vierhonderd man aankom na sy broer Jakob, en hierdie laer het na Esau en sy volk gehardloop en hulle verskrik, en Esau het van die perd afgeval, en al sy manne het van hom geskei in daardie plek, want hulle was baie bang.
31 En die hele laer het agter hulle aan geskreeu toe hulle vir Esau gevlug het, en al die krygsmanne het geantwoord en gesê:
32 Ons is tog die dienaars van Jakob, wie is die dienaar van God, en wie kan dan teen ons standhou? En Esau sê vir hulle: Ag dan, my heer en broer Jakob is julle heer, wat ek al twintig jaar lank nie gesien het nie, en nou dat ek vandag gekom het om hom te sien, behandel julle my so?
33 En die engele het hom geantwoord en gesê: So waar as die Here leef, was Jakob nie van wie jy jou broer spreek nie, ons het nie een van jou en jou volk laat oorbly nie, maar net ter wille van Jakob sal ons niks aan hulle doen nie.
34 En hierdie laer het by Esau en sy manne verbygegaan en dit het weggegaan, en Esau en sy manne het omtrent 'n bondgenootskap van hulle af weggetrek toe die tweede laer met allerhande wapens na hom gekom het, en hulle het ook met Esau en sy manne gedoen soos die eerste kamp aan hulle gedoen het.
35 En toe hulle dit verlaat het om verder te gaan, kyk, die derde laer het na hom gekom en hulle was almal verskrik, en Esau val van die perd af, en die hele laer het uitgeroep en gesê: Waarlik, ons is die dienaars van Jakob, wat is die dienaar van God, en wie kan teen ons standhou?
36 En Esau het hulle weer geantwoord en gesê: Ag dan, Jakob, my heer en julle heer is my broer, en ek het twintig jaar lank nie sy aangesig gesien nie en toe ek vandag hoor dat hy kom, het ek hom vandag tegemoet gegaan en gedoen behandel jy my so?
37 En hulle het hom geantwoord en vir hom gesê: So waar as die Here leef, was Jakob nie jou broer soos jy gesê het nie, ons het nie 'n oorblyfsel van jou en jou manne agtergelaat nie, maar ter wille van Jakob van wie jy praat, omdat hy jou broer is. , ons sal nie met jou of jou manne bemoei nie.
38 En die derde laer het ook van hulle af verbygegaan, en hy het nog steeds sy pad met sy manne na Jakob voortgesit, toe die vierde laer na hom gekom het, en hulle het ook met hom en sy manne gedoen soos die ander gedoen het.
39 En toe Esau die onheil sien wat die vier engele hom en sy manne aangedoen het, het hy baie bang geword vir sy broer Jakob, en hy het hom in vrede gegaan.
40 En Esau het sy haat teen Jakob verberg, omdat hy bang was vir sy lewe vanweë sy broer Jakob, en omdat hy hom voorgestel het dat die vier laers wat hy opgeslaan het, Jakob se dienaars was.
41 En Jakob het daardie nag saam met sy dienaars in hulle laers gebly, en hy het saam met sy dienaars besluit om aan Esau 'n geskenk te gee van alles wat hy by hom gehad het en van al sy besittings; en Jakob het die môre klaargemaak, hy en sy manne, en hulle het uit die vee 'n geskenk vir Esau gekies.
42 En dit is die bedrag van die geskenk wat Jakob uit sy kleinvee gekies het om aan sy broer Esau te gee; en hy het twee honderd en veertig stuks uit die kleinvee gekies, en hy het uit die kamele en esels elkeen dertig gekies, en van die beeste het hy het vyftig kine gekies.
43 En hy het hulle almal in tien troppe gegooi, en elke soort afsonderlik geplaas, en hy het dit in die hand van tien van sy dienaars gegee, elke troppe afsonderlik.
44 En hy het hulle bevel gegee en vir hulle gesê: Hou julle op 'n afstand van mekaar en maak 'n spasie tussen die troppe, en wanneer Esau en die wat by hom is, julle sal ontmoet en julle sal vra en sê: Wie s'n is julle? en waarheen jy gaan en aan wie dit alles voor jou toe behoort, moet jy vir hulle sê: Ons is die dienaars van Jakob, en ons kom Esau in vrede tegemoet, en kyk, Jakob kom agter ons aan.
45 En wat voor ons is, is 'n geskenk wat van Jakob na sy broer Esau gestuur is.

46 En as hulle vir julle sê: Waarom vertraag hy agter julle om sy broer te ontmoet en sy aangesig te sien, dan moet julle vir hulle sê: Waarlik, hy kom met blydskap agter ons om sy broer te ontmoet, want hy het gesê: Ek sal hom paai met die geskenk wat na hom toe gaan, en daarna sal ek sy aangesig sien, miskien sal hy van my aanneem.
47 En die hele geskenk het deurgegaan in die hand van sy dienaars en op dié dag voor hom uit gegaan, en hy het daardie nag met sy laers oorgebly by die grens van die spruit Jabuk, en hy het opgestaan in die middel van die nag. en hy het sy vroue en sy slavinne geneem en alles wat aan hom behoort het, en daardie nag het hy hulle oor die Dwaal van Jabuk getrek.
48 En toe hy alles wat aan hom behoort oor die spruit getrek het, het Jakob alleen agtergebly, en 'n man het hom ontmoet, en hy het daardie nag met hom geworstel tot die aanbreek van die dag, en die holte van Jakob se heup was uit die gewrig deur met hom stoei.
49 En teen die aanbreek van dag het die man Jakob daar gelaat, en hy het hom geseën en weggegaan, en Jakob het teen die aanbreek van die dag deur die spruit gegaan en op sy heup gestop.
50 En die son het oor hom opgekom toe hy deur die spruit gegaan het, en hy het opgekom na die plek van sy vee en kinders.
51 En hulle het voortgegaan tot die middag toe, en terwyl hulle op pad was, het die geskenk voor hulle uitgegaan.
52 En Jakob het sy oë opgeslaan en gekyk, en kyk, Esau was op 'n afstand en kom saam met baie manne, omtrent vier honderd, en Jakob was baie bang vir sy broer.
53 En Jakob het hom gou gemaak en sy kinders onder sy vroue en sy slavinne verdeel, en sy dogter Dina het hy in 'n kis gesit en haar in die hand van sy dienaars oorgegee.
54 En hy het voor sy kinders en vroue gegaan om sy broer te ontmoet, en hy het na die grond gebuig, ja hy het sewe maal neergebuig totdat hy sy broer genader het, en God het Jakob genade en guns laat vind in die oë van Esau en sy manne, want God het die gebed van Jakob verhoor.
55 En die vrees vir Jakob en sy verskrikking het op sy broer Esau geval, want Esau was baie bang vir Jakob oor wat die engele van God aan Esau gedoen het, en Esau se toorn teen Jakob het verander in goedhartigheid.
56 En toe Esau Jakob na hom toe sien hardloop, het hy ook na hom gehardloop, en hy het hom omhels, en hy het om sy nek geval, en hulle het gesoen en geween.
57 En God het vrees en goedertierenheid teenoor Jakob gegee in die harte van die manne wat saam met Esau gekom het, en hulle het Jakob ook gesoen en hom omhels.
58 En ook Elifas, die seun van Esau, met sy vier broers, seuns van Esau, het saam met Jakob geween, en hulle het hom gesoen en hom omhels, want die vrees vir Jakob het op almal geval.
59 En Esau het sy oë opgeslaan en die vroue met hulle nageslag, die kinders van Jakob, sien loop agter Jakob aan en buig op die pad na Esau toe.
60 En Esau sê vir Jakob: Wie is hierdie by jou, my broer? is dit u kinders of u dienaars? en Jakob het Esau geantwoord en gesê: Dit is my kinders wat God genadiglik aan u kneg gegee het.
61 En terwyl Jakob met Esau en sy manne gespreek het, het Esau die hele laer gesien, en hy het vir Jakob gesê: Waar het jy die hele laer vandaan gekry wat ek gisteraand ontmoet het? en Jakob sê: Om genade te vind in die oë van my heer, dit is wat God genadiglik aan u kneg gegee het.
62 En die geskenk het voor Esau gekom, en Jakob het Esau gedruk en gesê: Neem tog die geskenk wat ek vir my heer gebring het, en Esau het gesê: Waarom is dit my doel? hou wat jy het vir jouself.
63 Toe sê Jakob: Dit is my verantwoordelikheid om dit alles te gee, aangesien ek jou aangesig gesien het, dat jy nog in vrede lewe.
64 En Esau het geweier om die geskenk te neem, en Jakob sê vir hom: Ek smeek u, my heer, as ek nou guns in u oë gevind het, neem dan my geskenk uit my hand, want ek het dan u aangesig gesien asof ek het 'n godagtige gesig gesien, omdat jy 'n welbehae in my gehad het.
65 En Esau het die geskenk geneem, en Jakob het ook aan Esau silwer en goud en bdellium gegee, want hy het hom so gedruk dat hy dit geneem het.
66 En Esau het die vee wat in die laer was verdeel, en hy het die helfte gegee aan die manne wat saam met hom gekom het, want hulle het op loon gekom, en die ander helfte het hy in die hand van sy kinders gegee.
67 En die silwer en goud en bdellium het hy in die hand van Elifas, sy oudste seun, gegee, en Esau het vir Jakob gesê: Laat ons by jou bly, en ons sal stadig met jou saamgaan totdat jy by my in my plek kom, dat ons kan saam daar woon.
68 En Jakob het sy broer geantwoord en gesê: Ek wil doen soos my heer met my spreek, maar my heer weet dat die kinders sag is, en die kleinvee en beeste met hul kleintjies wat by my is, gaan maar stadig, want as hulle gaan vinnig sou hulle almal sterf, want U ken hulle laste en hulle moegheid.
69 Laat my heer daarom voor sy dienaar verbygaan, en ek sal stadig aangaan ter wille van die kinders en die skape, totdat ek by die plek van my heer in Seïr kom.
70 Toe sê Esau vir Jakob: Ek sal van die mense wat by my is by jou plaas om jou op die pad te versorg en jou moegheid en las te dra, en hy het gesê: Wat het dit nodig, my heer, as ek mag genade in u oë vind?
71 Kyk, Ek kom na jou na Seïr om daar saam te woon soos jy gespreek het; gaan dan saam met jou volk, want Ek sal jou volg.
72 En Jakob het dit vir Esau gesê om Esau en sy manne van hom af te verwyder, sodat Jakob later na sy vader se huis na die land Kanaän kon gaan.
73 En Esau het na die stem van Jakob geluister, en Esau het teruggekeer met die vier honderd man wat saam met hom op hulle pad na Seïr was, en Jakob en almal wat aan hom behoort het daardie dag tot by die einde van die land Kanaän in sy grense, en hy het 'n geruime tyd daar gebly.

HOOFSTUK 33

1 En kort daarna het Jakob van die grense van die land af weggetrek en in die land Salem gekom, dit is die stad Sigem wat in die land Kanaän is, en hy het voor die stad gerus.
2 En hy het 'n stuk grond gekoop wat daar was, van die kinders van Hemor, die mense van die land, vir vyf sikkels.
3 En Jakob het daar vir hom 'n huis gebou en daar sy tent opgeslaan en hutte gemaak vir sy vee; daarom het hy daardie plek Sukkot genoem.

4 En Jakob het 'n jaar en ses maande in Sukkot gebly.
5 In dié tyd het van die vroue van die inwoners van die land na die stad Sigem gegaan om te dans en bly wees met die dogters van die mense van die stad; en toe hulle uittrek, het Ragel en Lea, die vroue van Jakob, met hulle families ook gegaan om die vreugde van die dogters van die stad te aanskou.
6 En Dina, die dogter van Jakob, het ook saam met hulle gegaan en die dogters van die stad gesien, en hulle het daar gebly voor hierdie dogters terwyl al die mense van die stad by hulle gestaan het om hulle vreugde te aanskou, en al die groot mense van die stad was daar.
7 En Sigem, die seun van Hemor, die vors van die land, het ook daar gestaan om hulle te sien.
8 En Sigem het Dina, die dogter van Jakob, by haar moeder sien sit voor die dogters van die stad, en die meisie het hom baie goed behaag, en hy het daar sy vriende en sy mense gevra en gesê: Wie se dogter is dit wat tussen die vroue sit wat ek weet nie in hierdie stad nie?
9 En hulle sê vir hom: Waarlik, dit is die dogter van Jakob, die seun van Isak, die Hebreër, wat 'n geruime tyd in hierdie stad gewoon het, en toe dit berig word dat die dogters van die land uitgaan om bly te wees, het sy saam met haar moeder en diensmeisies om tussen hulle te sit soos jy dit sien.
10 En Sigem het Dina, die dogter van Jakob, gesien, en toe hy na haar kyk, het sy siel op Dina vasgevang.
11 En hy het gestuur en haar met geweld laat neem, en Dina het by die huis van Sigem gekom, en hy het haar met geweld gegryp en met haar gelê en haar verneder, en hy het haar uitermate liefgehad en haar in sy huis geplaas.
12 En hulle het gekom en die saak aan Jakob vertel, en toe Jakob hoor dat Sigem sy dogter Dina verontreinig het, het Jakob twaalf van sy dienaars gestuur om Dina uit die huis van Sigem te gaan haal, en hulle het gegaan en by die huis van Sigem gekom om weg vir Dina daarvandaan.
13 En toe hulle aankom, het Sigem met sy manne na hulle toe uitgegaan en hulle uit sy huis verdryf, en hy wou nie toelaat dat hulle voor Dina kom nie, maar Sigem het gesit met Dina en haar voor hulle oë gesoen en omhels.
14 En die dienaars van Jakob het teruggekom en hom meegedeel en gesê: Toe ons kom, het hy en sy manne ons weggejaag, en so het Sigem met Dina voor ons oë gedoen.
15 En Jakob het ook geweet dat Sigem sy dogter verontreinig het, maar hy het niks gesê nie, en sy seuns het sy vee in die veld gepas, en Jakob het stilgebly tot hulle terugkom.
16 En voordat sy seuns by die huis gekom het, het Jakob twee diensmeisies van sy dienaars se dogters gestuur om Dina in die huis van Sigem te versorg en by haar te bly, en Sigem het drie van sy vriende gestuur na sy vader Hemor, die seun van Chiddekem, die seun van Pered en gesê: Kry vir my hierdie meisie as vrou.
17 En Hemor, die seun van Chiddekem, die Hewiet, het by die huis van sy seun Sigem gekom, en hy het voor hom gaan sit, en Hemor het vir sy seun gesê: Sigem, is daar dan geen vrou onder die dogters van jou volk dat jy 'n Hebreër sal neem nie vrou wat nie van u volk is nie?
18 Toe sê Sigem vir hom: Haar enigste moet jy vir my kry, want sy is behaaglik in my oë; en Hemor het gedoen volgens die woord van sy seun, want hy was baie bemin deur hom.
19 En Hemor het uitgegaan na Jakob om met hom te praat oor hierdie saak, en toe hy uit die huis van sy seun Sigem gegaan het, voordat hy na Jakob gekom het om met hom te spreek, kyk, die seuns van Jakob het uit die veld gekom, soos toe hulle hoor wat Sigem, die seun van Hemor, gedoen het.
20 En die manne was baie bedroef oor hulle suster, en hulle het almal afgevuur van toorn huis toe gekom voor die tyd dat hulle hul vee bymekaargemaak het.
21 En hulle het gekom en voor hulle vader gaan sit en met hom gespreek, ontvlam van toorn en gesê: Waarlik, die dood is te wyte aan hierdie man en sy huisgesin, want die Here God van die hele aarde het Noag en sy kinders beveel dat die mens nooit sal roof nie. , en pleeg ook nie egbreuk nie; kyk nou, Sigem het met ons suster verwoes en gehoereer, en nie een van al die mense van die stad het 'n woord met hom gespreek nie.
22 Waarlik, jy weet en verstaan dat die oordeel van die dood aan Sigem en sy vader en die hele stad toekom vanweë die ding wat hy gedoen het.
23 En terwyl hulle voor hulle vader oor hierdie saak gespreek het, kyk, Hemor, die vader van Sigem, het gekom om met Jakob die woorde van sy seun aangaande Dina te spreek, en hy het voor Jakob en voor sy seuns gesit.
24 En Hemor het met hulle gespreek en gesê: Die siel van my seun Sigem verlang na julle dogter; Ek bid dat jy haar vir hom as vrou gee en met ons ondertrou; gee vir ons jou dogters en ons sal vir jou ons dogters gee, en jy sal by ons in ons land woon en ons sal soos een volk in die land wees.
25 Want ons land is baie uitgestrek, so woon en handel daarin en verkry besittings daarin, en doen daarin soos julle wil, en niemand sal julle verhinder deur 'n woord met julle te spreek nie.
26 En Hemor het opgehou om met Jakob en sy seuns te spreek, en kyk, sy seun Sigem het agter hom aan gekom, en hy het voor hulle gesit.
27 En Sigem het voor Jakob en sy seuns gespreek en gesê: Mag ek guns in julle oë vind dat julle my julle dogter sal gee, en wat julle ook al vir my sê, dit sal ek vir haar doen.
28 Vra my vir 'n oorvloed van bruidskat en geskenk, en ek sal dit gee, en wat jy ook al vir my sê, wat sal ek doen, en wie hy ook al is wat teen jou bevele in opstand kom, hy sal sterwe; Gee my net die meisie vir 'n vrou.
29 En Simeon en Levi het Hemor en sy seun Sigem bedrieglik geantwoord en gesê: Alles wat jy met ons gespreek het, sal ons vir jou doen.
30 En kyk, ons suster is in jou huis, maar bly van haar weg totdat ons na ons vader Isak stuur oor hierdie saak, want ons kan niks doen sonder sy toestemming nie.
31 Want hy ken die weë van ons vader Abraham, en wat hy ook al vir ons sê, sal ons julle vertel, ons sal niks vir julle verberg nie.
32 En Simeon en Levi het dit met Sigem en sy vader gespreek om 'n voorwendsel te vind en om raad te vra wat met Sigem en sy stad gedoen moet word in hierdie saak.
33 En toe Sigem en sy vader die woorde van Simeon en Levi hoor, het dit goed gelyk in hulle oë, en Sigem en sy vader het uitgegaan om huis toe te gaan.
34 En toe hulle gegaan het, het die seuns van Jakob aan hulle vader gesê en gesê: Kyk, ons weet dat die dood te wyte is aan hierdie goddeloses en aan hulle stad, omdat

hulle oortree het wat God aan Noag en sy kinders en sy bevel gegee het. saad agter hulle aan.
35 En ook omdat Sigem hierdie ding aan ons suster Dina gedoen het deur haar te verontreinig, want sulke goddeloosheid sal nooit onder ons gedoen word nie.
36 Weet dan nou en kyk wat julle sal doen, en soek raad en voorwendsel wat met hulle gedoen moet word, om al die inwoners van hierdie stad dood te maak.
37 Toe sê Símeon vir hulle: Hier is 'n goeie raad vir julle: Sê vir hulle om al die manlike onder hulle te besny soos ons besny is; en as hulle dit nie wil doen nie, moet ons ons dogter van hulle wegneem en weggaan.
38 En as hulle instem om dit te doen en dit sal doen, dan sal ons, wanneer hulle deur pyn gesink is, hulle aanval met ons swaarde, soos teen een wat stil en rustig is, en ons sal elke manlike persoon onder hulle doodmaak.
39 En Simeon se raad het hulle behaag, en Simeon en Levi het besluit om aan hulle te doen soos voorgeneem is.
40 En die volgende môre het Sigem en sy vader Hemor weer na Jakob en sy seuns gekom om oor Dina te spreek en te hoor watter antwoord die seuns van Jakob op hulle woorde sou gee.
41 En die seuns van Jakob het bedrieglik met hulle gespreek en gesê: Ons het ons vader Isak al jou woorde vertel, en jou woorde het hom behaag.
42 Maar hy het met ons gespreek en gesê: So het sy vader Abraham hom beveel van God, die Here van die hele aarde, dat iemand wat nie uit sy nageslag is wat een van sy dogters wil neem nie, elke manlike wat aan hom om te laat besny, soos ons besny is, en dan kan ons vir hom ons dogter as vrou gee.
43 Nou het ons aan julle al ons weë bekend gemaak wat ons vader met ons gespreek het, want ons kan dit nie doen waarvan julle met ons gespreek het nie, om ons dogter aan 'n onbesnede man te gee, want dit is vir ons 'n skande.
44 Maar hierin sal ons met jou instem om vir jou ons dogter te gee, en ons sal ook jou dogters vir ons neem en onder jou woon en een volk wees soos jy gespreek het, as jy na ons luister en instem om te wees soos ons, om elke man wat aan julle behoort te besny, soos ons besny is.
45 En as julle nie na ons luister om al wat manlik is te laat besny soos ons ons laat besny, soos ons beveel het nie, dan sal ons na julle toe kom en ons dogter van julle wegneem en weggaan.
46 En Sigem en sy vader Hemor het die woorde van die seuns van Jakob gehoor, en die saak het hulle uitermate behaag, en Sigem en sy vader Hemor het hulle gehaas om die wense van die seuns van Jakob te doen, want Sigem was baie lief vir Dina, en sy siel was aan haar vasgenael.
47 En Sigem en sy vader Hemor het na die stadspoort gehaas, en hulle het al die manne van hulle stad bymekaar laat kom en die woorde van die seuns van Jakob aan hulle gespreek en gesê:
48 Ons het na hierdie manne gekom, die seuns van Jakob, en ons het met hulle gespreek oor hulle dogter, en hierdie manne sal instem om te doen volgens ons wense, en kyk, ons land is van groot omvang vir hulle, en hulle sal daarin woon , en handel daarmee, en ons sal een volk wees; ons sal hulle dogters neem, en ons dogters sal ons aan hulle as vrouens gee.
49 Maar slegs op hierdie voorwaarde sal hierdie manne instem om hierdie ding te doen, dat elke manlike onder ons besny word soos hulle besny is, soos hulle God hulle beveel het, en wanneer ons gedoen het volgens hulle voorskrifte om besny te word, dan sal hulle woon onder ons, saam met hulle vee en besittings, en ons sal soos een volk met hulle wees.
50 En toe al die manne van die stad die woorde van Sigem en sy vader Hemor hoor, het al die manne van hulle stad met hierdie voorstel ingestem, en hulle het gehoorsaam om besny te word, want Sigem en sy vader Hemor was grootliks deur hulle geag. , synde die vorste van die land.
51 En die volgende dag het Sigem en sy vader Hemor die môre vroeg opgestaan, en hulle het al die manne van hulle stad in die middel van die stad bymekaar laat kom en die seuns van Jakob geroep, wat al die manlike besny hulle op daardie dag en die volgende.
52 En hulle het Sigem en sy vader Hemor en die vyf broers van Sigem besny, en toe het almal opgestaan en huis toe gegaan, want hierdie saak was van die Here teen die stad Sigem, en van die Here was Simeon se raad in hierdie saak , sodat die Here die stad Sigem in die hande van Jakob se twee seuns kan gee.

HOOFSTUK 34

1 En die getal van al die manspersone wat besny is, was ses honderd vyf en veertig man en twee honderd ses en veertig kinders.
2 Maar Chiddekem, seun van Pered, die vader van Hemor, en sy ses broers, wou nie na Sigem en sy vader Hemor luister nie, en hulle wou nie besny word nie, want die voorstel van die seuns van Jakob was walglik in hulle oë, en hulle toorn het grootliks hieroor ontvlam, dat die mense van die stad nie na hulle geluister het nie.
3 En teen die aand van die tweede dag het hulle agt kindertjies gekry wat nie besny was nie, want hulle moeders het hulle weggesteek vir Sigem en sy vader Hemor en vir die manne van die stad.
4 En Sigem en sy vader Hemor het gestuur om hulle voor hulle te laat bring om besny te word, toe Chiddekem en sy ses broers met hul swaarde op hulle afspring en hulle probeer doodmaak.
5 En hulle het ook probeer om Sigem en sy vader Hemor dood te maak, en hulle het probeer om Dina saam met hulle dood te maak weens hierdie saak.
6 En hulle sê vir hulle: Wat is hierdie ding wat julle gedoen het? Is daar geen vroue onder die dogters van julle broers, die Kanaäniete, wat julle vir julle dogters van die Hebreërs wil neem wat julle nie vantevore geken het nie, en hierdie daad sal doen wat julle vaders julle nooit beveel het nie?
7 Verbeel jy jou dat jy sal slaag deur hierdie daad wat jy gedoen het? en wat sal jy in hierdie saak aan jou broers, die Kanaäniete, antwoord, wat môre sal kom en jou oor hierdie saak vra?
8 En as jou daad nie regverdig en goed voor hulle oë sal blyk nie, wat sal jy vir jou lewe doen, en my vir ons lewe, as jy nie na ons stemme geluister het nie?
9 En as die inwoners van die land en al jou broers, die kinders van Gam, van jou daad hoor en sê:
10 Vanweë ’n Hebreeuse vrou het Sigem en sy vader Hemor, en al die inwoners van hulle stad, gedoen wat hulle onbekend was en wat hulle voorvaders hulle nooit beveel het nie, waarheen sal julle dan vlieg of waarheen julle

skande verberg, almal jou dae voor jou broers, die inwoners van die land Kanaän?
11 Nou dan kan ons nie hierdie ding wat jy gedoen het, verdra nie, en ons kan nie met hierdie juk op ons belas word wat ons voorvaders ons nie beveel het nie.
12 Kyk, môre gaan ons en versamel al ons broers, die Kanaänitiese broers wat in die land woon, en ons sal almal kom en jou verslaan en almal wat op jou vertrou, sodat daar geen oorblyfsel van jou of hulle sal oorbly nie.
13 En toe Hemor en sy seun Sigem en al die mense van die stad die woorde van Chiddekem en sy broers hoor, was hulle verskriklik bang vir hulle lewe oor hulle woorde, en hulle het berou gehad oor wat hulle gedoen het.
14 En Sigem en sy vader Hemor het hulle vader Chiddekem en sy broers geantwoord en vir hulle gesê: Al die woorde wat julle met ons gespreek het, is waar.
15 Moet nou nie sê en dink nie in julle harte dat ons uit die liefde van die Hebreërs hierdie ding gedoen het wat ons voorvaders ons nie beveel het nie.
16 Maar omdat ons gesien het dat dit nie hulle bedoeling en begeerte was om gehoor te gee aan ons wense aangaande hulle dogter met betrekking tot ons neem van haar nie, behalwe op hierdie voorwaarde, daarom het ons na hulle stemme geluister en hierdie handeling gedoen wat julle gesien het, om te verkry ons begeerte van hulle.
17 En wanneer ons ons versoek van hulle verkry het, sal ons dan na hulle terugkeer en aan hulle doen wat jy vir ons sê.
18 Ons smeek julle dan om te wag en te vertoef totdat ons vlees gesond word en ons weer sterk word, en ons sal dan saam teen hulle gaan en aan hulle doen wat in julle harte en in ons s'n is.
19 En Dina, die dogter van Jakob, het al hierdie woorde gehoor wat Chiddekem en sy broers gespreek het, en wat Hemor en sy seun Sigem en die mense van hulle stad hulle geantwoord het.
20 En sy het gou gestuur een van haar diensmeisies wat haar vader gestuur het om haar te versorg in die huis van Sigem, na Jakob, haar vader en haar broers, om te sê:
21 So het Chiddekem en sy broers aangaande jou raad gegee, en so het Hemor en Sigem en die mense van die stad hulle geantwoord.
22 En toe Jakob hierdie woorde hoor, is hy met woede vervul, en hy was verontwaardig oor hulle, en sy toorn het teen hulle ontvlam.
23 En Simeon en Levi het gesweer en gesê: So waar as die HERE leef, die God van die hele aarde, môre hierdie tyd sal daar geen oorblyfsel in die hele stad oorbly nie.
24 En twintig jongmanne het hulle weggesteek wat nie besny was nie, en hierdie jongmanne het teen Simeon en Levi geveg, en Simeon en Levi het agtien van hulle gedood, en twee het van hulle weggevlug en na sommige kalkkuile wat in die stad was, ontsnap en Simeon en Levi het hulle gesoek, maar kon hulle nie kry nie.
25 En Simeon en Levi het voortgegaan om in die stad rond te gaan, en hulle het al die mense van die stad aan die skerpte van die swaard doodgemaak, en hulle het niemand oorgebly nie.
26 En daar was 'n groot ontsteltenis in die middel van die stad, en die geroep van die mense van die stad het opgevaar na die hemel, en al die vroue en kinders het hardop geroep.
27 En Símeon en Levi het die hele stad gedood; hulle het geen man in die hele stad oorgebly nie.
28 En hulle het Hemor en sy seun Sigem gedood aan die skerpte van die swaard, en hulle het Dina uit die huis van Sigem weggebring en daarvandaan weggetrek.
29 En die seuns van Jakob het gegaan en teruggekeer en op die gesneuweldes afgekom en al hulle besittings wat in die stad en in die veld was, geplunder.
30 En terwyl hulle besig was om die buit te neem, het drie honderd man opgestaan en stof oor hulle gegooi en hulle met klippe geslaan, toe Símeon na hulle omdraai en hulle almal met die skerpte van die swaard gedood het, en Símeon het voor Levi gedraai en gekom die stad binne.
31 En hulle het hulle skape en hulle beeste en hulle beeste weggeneem, en ook die oorblyfsel van die vroue en die kindertjies, en hulle het almal weggelei, en hulle het 'n poort oopgemaak en uitgegaan en met krag by hulle vader Jakob aangekom.
32 Toe Jakob alles sien wat hulle aan die stad gedoen het en die buit sien wat hulle van hulle geneem het, was Jakob baie kwaad vir hulle, en Jakob het vir hulle gesê: Wat is dit wat julle my aangedoen het? kyk, ek het rus gekry onder die Kanaänitiese inwoners van die land, en nie een van hulle het met my ingemeng nie.
33 En nou het jy gedoen om my onaangenaam te maak vir die inwoners van die land, onder die Kanaäniete en die Feresiete, en ek is maar 'n klein getal, en hulle sal almal teen my vergader en my doodmaak as hulle hoor van jou werk met hulle broers, en ek en my huisgesin sal vernietig word.
34 En Simeon en Levi en al hulle broers saam met hulle het hulle vader Jakob geantwoord en vir hom gesê: Kyk, ons woon in die land, en sal Sigem dit aan ons suster doen? waarom swyg jy in alles wat Sigem gedoen het? en sal hy met ons suster handel soos met 'n hoer op die strate?
35 En die getal vroue wat Simeon en Levi uit die stad Sigem as gevangenes weggevoer het, wat hulle nie doodgemaak het nie, was vyf en tagtig wat geen man geken het nie.
36 En onder hulle was 'n jong meisie met 'n pragtige voorkoms en welgevallige, wie se naam Buna was, en Simeon het haar as vrou geneem, en die getal mans wat hulle gevange geneem en nie doodgemaak het nie, was sewe en veertig man, en die res het hulle gedood.
37 En al die jongmanne en vroue wat Simeon en Levi uit die stad Sigem as gevangenes weggevoer het, was dienaars van die seuns van Jakob en van hulle kinders ná hulle, tot op die dag dat die seuns van Jakob uit Egipteland uitgetrek het. .
38 En toe Simeon en Levi uit die stad uitgegaan het, het die twee jongmanne wat oorgebly het, opgestaan wat hulle in die stad versteek het en nie onder die mense van die stad gesterf het nie, en hierdie jongmanne het in die stad en daarin rondgeloop en die stad verlate gevind sonder man, en net vroue wat ween, en hierdie jongmanne het uitgeroep en gesê: Kyk, dit is die onheil wat die seuns van Jakob, die Hebreër, aangedoen het toe hierdie stad vandag een van die Kanaänitiese stede vernietig het, het hulle nie gevrees vir hulle lewe oor die hele land Kanaän nie.
39 En hierdie manne het die stad verlaat en na die stad Tapnag gegaan, en hulle het daar aangekom en die inwoners van Tapnag vertel alles wat hulle oorgekom het

en alles wat die seuns van Jakob met die stad Sigem gedoen het.
40 En die inligting het Jasub, die koning van Tapnag, bereik, en hy het manne na die stad Sigem gestuur om daardie jongmanne te sien, want die koning het hulle nie in hierdie verslag geglo nie en gesê: Hoe kon twee manne so 'n groot stad soos Sigem verwoes ?
41 En die boodskappers van Jasub het teruggekom en hom meegedeel en gesê: Ons het by die stad gekom, en dit is verwoes, daar is geen man nie; net huilende vroue; en daar is geen kleinvee of beeste nie, want alles wat in die stad was, het die seuns van Jakob weggeneem.
42 En Jasub het hom hieroor verwonder en gesê: Hoe kon twee manne hierdie ding doen om so 'n groot stad te verwoes, en nie een man wat teen hulle kon standhou nie?
43 Want so iets was nie van die dae van Nimrod af nie, en nie eers van die verste tyd af nie, het so iets plaasgevind; en Jasub, die koning van Tapnag, het aan sy volk gesê: Hou moed, en ons sal teen hierdie Hebreërs gaan veg en met hulle doen soos hulle met die stad gedoen het, en ons sal die saak van die mense van die stad wreek.
44 En Jasub, die koning van Tapnag, het met sy raadgewers oor hierdie saak geraadpleeg, en sy raadgewers het vir hom gesê: U alleen sal nie oor die Hebreërs heers nie, want hulle moet magtig wees om hierdie werk aan die hele stad te doen.
45 As twee van hulle die hele stad verwoes het, en niemand het teen hulle gestaan nie, sekerlik as jy teen hulle wil optrek, sal hulle almal teen ons opstaan en ons net so vernietig.
46 Maar as jy na al die konings wat ons omring, stuur en hulle laat bymekaarkom, dan sal ons saam met hulle gaan en teen die seuns van Jakob veg; dan sal U hulle oorwin.
47 En Jasub het die woorde van sy raadgewers gehoor, en hulle woorde het hom en sy volk behaag, en hy het so gedoen; en Jasub, die koning van Tapnag, het na al die konings van die Amoriete gestuur wat Sigem en Tapnag omsingel het, om te sê:
48 Trek saam met my op en help my, en ons sal Jakob, die Hebreër, en al sy seuns verslaan en hulle van die aarde af vernietig, want so het hy met die stad Sigem gedoen, en weet julle nie daarvan nie?
49 En al die konings van die Amoriete het die onheil gehoor wat die seuns van Jakob die stad Sigem aangedoen het, en hulle was baie verbaas oor hulle.
50 En die sewe konings van die Amoriete het saamgetrek met al hulle leërs, omtrent tienduisend man met ontblote swaarde, en hulle het gekom om te veg teen die seuns van Jakob; en Jakob het gehoor dat die konings van die Amoriete bymekaargekom het om teen sy seuns te veg, en Jakob was baie bang, en dit het hom benoud gemaak.
51 En Jakob het teen Símeon en Levi uitgeroep en gesê: Wat is hierdie daad wat julle gedoen het? waarom het jy my kwaad aangedoen om al die kinders van Kanaän teen my in te bring om my en my huis te vernietig? want ek het gerus, ek en my huisgesin, en julle het hierdie ding aan my gedoen en die inwoners van die land teen my geterg deur julle handelinge.
52 En Juda het sy vader geantwoord en gesê: Was dit verniet dat my broers Símeon en Levi al die inwoners van Sigem doodgemaak het? Dit was sekerlik omdat Sigem ons suster verneder het en die bevel van onse God aan Noag en sy kinders oortree het, want Sigem het ons suster met geweld weggeneem en met haar egbreuk gepleeg.
53 En Sigem het al hierdie kwaad gedoen en nie een van die inwoners van sy stad het hom bemoei om te sê: Waarom wil jy dit doen nie? Waarlik, daarom het my broers gegaan en die stad verslaan, en die HERE het dit in hulle hand gegee, omdat sy inwoners die gebooie van onse God oortree het. Is dit dan verniet dat hulle dit alles gedoen het?
54 En nou, waarom is jy bang of benoud, en waarom is jy kwaad vir my broers, en waarom ontvlam jou toorn teen hulle?
55 Waarlik, ons God, wat die stad Sigem en sy mense in hulle hand gegee het, Hy sal ook al die Kanaänitiese konings wat teen ons kom, in ons hand gee, en ons sal met hulle doen soos my broers met Sigem gedoen het.
56 Wees nou rustig oor hulle en werp jou vrese weg, maar vertrou op die Here ons God, en bid tot Hom om ons by te staan en ons te verlos, en ons vyande in ons hande te gee.
57 En Juda het na een van sy vader se dienaars geroep: Gaan kyk nou waar daardie konings is wat teen ons aankom, met hulle leërs.
58 En die dienaar het gegaan en ver gekyk en teenoor die berg Sihon opgegaan en al die laers van die konings in die veld sien staan, en hy het na Juda teruggekeer en gesê: Kyk, die konings is in die veld met al hulle laers , 'n volk uitermate talryk, soos die sand aan die seekus.
59 En Juda het vir Simeon en Levi en aan al sy broers gesê: Versterk julle en word dapper seuns, want die Here onse God is met ons, moenie vrees vir hulle nie.
60 Staan elkeen op, omgord met sy oorlogswapens, sy boog en sy swaard, en ons sal gaan en veg teen hierdie onbesnede manne; die Here is ons God, Hy sal ons red.
61 En hulle het opgestaan en elkeen sy oorlogswapens omgord, groot en klein, elf seuns van Jakob en al die dienaars van Jakob saam met hulle.
62 En al die dienaars van Isak wat saam met Isak in Hebron was, almal het na hulle gekom, toegerus met allerhande oorlogsgereedskap, en die seuns van Jakob en hulle dienaars, honderd en twaalf man, het na hierdie konings gegaan, en Jakob ook saam met hulle gegaan.
63 En die seuns van Jakob het na hulle vader Isak, die seun van Abraham, na Hebron gestuur, dit is Kireat-Arba, om te sê:
64 Bid ons smeek U vir ons tot die Here ons God, om ons te beskerm teen die hande van die Kanaäniete wat teen ons kom, en om hulle in ons hande te gee.
65 En Isak, die seun van Abraham, het tot die Here gebid vir sy seuns, en hy het gesê: Here God, U het my vader beloof deur te sê: Ek sal u nageslag vermeerder soos die sterre van die hemel, en U het my ook beloof, en Bevestig u woord noudat die konings van Kanaän bymekaarkom om oorlog te voer teen my kinders omdat hulle geen geweld gepleeg het nie.
66 Nou dan, Here God, God van die hele aarde, verdraai tog die raad van hierdie konings dat hulle nie teen my seuns mag veg nie.
67 En beïndruk die harte van hierdie konings en hulle volk met die verskrikking van my seuns en bring hulle trots af, en dat hulle van my seuns af kan wegdraai.

68 En met u sterke hand en u uitgestrekte arm verlos my seuns en hulle dienaars van hulle, want krag en mag is in u hande om dit alles te doen.
69 En die seuns van Jakob en hulle dienaars het na hierdie konings gegaan, en hulle het op die Here hulle God vertrou, en terwyl hulle op pad was, het hulle vader Jakob ook tot die Here gebid en gesê: Here God, magtige en verhewe God, wat het geregeer van dae van ouds af, van daar af tot nou toe en tot in ewigheid;
70 U is Hy wat oorloë aanhits en dit laat ophou, in u hand is krag en krag om te verhef en te vernietig; O, mag my gebed aanneemlik wees voor u aangesig, dat u u met u barmhartighede tot my bekeer, om die harte van hierdie konings en hulle volk te beïndruk met die verskrikking van my seuns, en hulle en hulle laers te verskrik, en met u groot goedertierenheid almal te verlos. wat op U vertrou, want dit is U wat mense onder ons kan bring en nasies onder ons mag kan verminder.

HOOFSTUK 35

1 En al die konings van die Amoriete het gekom en in die veld gaan staan om met hulle raadgewers te raadpleeg wat met die seuns van Jakob gedoen moes word, want hulle was nog steeds bang vir hulle en sê: Kyk, twee van hulle het die hele van die stad Sigem.
2 En die Here het die gebede van Isak en Jakob gehoor, en Hy het die harte van al hierdie konings se raadgewers vervul met groot vrees en verskrikking wat hulle eenparig uitgeroep het:
3 Is jy vandag dwaas, of is daar geen verstand by jou nie, dat jy teen die Hebreërs sal veg, en waarom sal jy jou vandag behae in jou eie vernietiging?
4 Kyk, twee van hulle het na die stad Sigem gekom sonder vrees of skrik, en hulle het al die inwoners van die stad doodgemaak, sodat niemand teen hulle opgestaan het nie, en hoe sal jy met hulle almal kan veg?
5 Waarlik, julle weet dat hulle God baie lief is vir hulle en magtige dinge vir hulle gedoen het, soos nie gedoen is van dae van ouds af nie, en onder al die gode van nasies, daar is niemand wat kan doen soos sy magtige dade .
6 Waarlik, Hy het hulle vader Abraham, die Hebreër, verlos uit die hand van Nimrod en uit die hand van sy hele volk wat baie keer probeer het om hom dood te maak.
7 Hy het hom ook verlos van die vuur waarin koning Nimrod hom gegooi het, en sy God het hom daaruit verlos.
8 En wie anders kan so iets doen? sekerlik was dit Abraham wat die vyf konings van Elam gedood het toe hulle sy broer se seun aangeraak het wat in daardie dae in Sodom gewoon het.
9 En hy het sy dienaar wat getrou was in sy huis en 'n paar van sy manne geneem, en hulle het die konings van Elam in een nag agtervolg en hulle doodgemaak en al sy besittings wat hulle van hom geneem het, aan sy broer se seun teruggegee.
10 En julle weet sekerlik dat die God van hierdie Hebreërs baie behae in hulle het, en hulle het ook behae in Hom, want hulle weet dat Hy hulle van al hulle vyande verlos het.
11 En kyk, deur sy liefde vir sy God het Abraham sy enigste en dierbare seun geneem en van plan om hom as 'n brandoffer aan sy God te bring, en as dit nie was vir God wat hom verhinder het om dit te doen nie, sou hy dan gedoen het dit deur sy liefde tot sy God.
12 En God het al sy werke gesien en vir hom gesweer en hom belowe dat hy sy seuns en al sy nageslag sou verlos van elke benoudheid wat hulle sou tref, omdat hy hierdie ding gedoen het, en deur sy liefde tot sy God sy deernis vir sy kind.
13 En het jy nie gehoor wat hulle God aan Farao, die koning van Egipte, en aan Abiméleg, die koning van Gerar, gedoen het deur Abraham se vrou te neem nie, wat van haar gesê het: Sy is my suster, sodat hulle hom nie oor haar sou doodmaak en dink nie. om haar vir 'n vrou te neem? en God het aan hulle en hulle volk gedoen alles waarvan jy gehoor het.
14 En kyk, ons het self met ons oë gesien dat Esau, die broer van Jakob, met vierhonderd man na hom gekom het, met die doel om hom dood te maak, want hy het in gedagte gehou dat hy sy vader se seën van hom weggeneem het.
15 En hy het hom tegemoetgegaan toe hy uit Sirië gekom het, om die moeder met die kinders te slaan, en wie het hom uit sy hande gered behalwe sy God op wie hy vertrou het? hy het hom verlos uit die hand van sy broer en ook uit die hand van sy vyande, en sekerlik sal hy hulle weer beskerm.
16 Wie weet nie dat dit hulle God was wat hulle met krag besiel het om aan die stad Sigem die onheil aan te doen waarvan julle gehoor het nie?
17 Sou dit dan met hulle eie krag wees dat twee manne so 'n groot stad soos Sigem kon verwoes as dit nie was vir hulle God op wie hulle vertrou het nie? het hy gesê en dit alles aan hulle gedoen om die inwoners van die stad in hulle stad dood te maak.
18 En kan jy dan die oorhand kry oor hulle wat saam uit jou stad uitgetrek het om teen hulle almal te veg, al sou daar duisend maal soveel meer jou te hulp kom?
19 Julle weet en verstaan tog dat julle nie kom om teen hulle te veg nie, maar julle kom in oorlog teen hulle God wat hulle uitverkies het, en daarom het julle almal vandag gekom om vernietig te word.
20 Weerhou julle dan nou van hierdie onheil wat julle probeer om oor julleself te bring, en dit sal vir julle beter wees om nie teen hulle te veg nie, alhoewel hulle maar min in getalle is, want hulle God is met hulle.
21 En toe die konings van die Amoriete al die woorde van hulle raadgewers hoor, was hulle hart met verskrikking vervul, en hulle was bang vir die seuns van Jakob en wou nie teen hulle veg nie.
22 En hulle het hul ore na die woorde van hul raadgewers geluister en na al hul woorde geluister, en die woorde van die raadgewers het die konings baie behaag, en hulle het so gedoen.
23 En die konings het omgedraai en hulle van die seuns van Jakob weerhou, want hulle het nie durf nader na hulle toe om teen hulle oorlog te voer nie, want hulle was baie bang vir hulle, en hulle hart het in hulle gesmelt van hulle vrees vir hulle.
24 Want dit het van die Here na hulle uitgegaan, want Hy het die gebede van sy knegte Isak en Jakob gehoor, want hulle het op Hom vertrou; en al hierdie konings het op dié dag met hulle laers teruggekeer, elkeen na sy eie stad, en hulle het in dié tyd nie teen die seuns van Jakob geveg nie.

25 En die seuns van Jakob het daardie dag tot die aand, teenoor die gebergte Sihon, hul posisie gehou, en toe die seuns van Jakob sien dat hierdie konings nie gekom het om teen hulle te veg nie, het die seuns van Jakob teruggegaan huis toe.

HOOFSTUK 36

1 In dié tyd het die Here aan Jakob verskyn en gesê: Staan op, gaan na Bet-el en bly daar, en maak daar 'n altaar vir die Here wat aan jou verskyn het, wat jou en jou seuns uit ellende verlos het.
2 En Jakob het opgestaan met sy seuns en alles wat aan hom behoort, en hulle het gegaan en in Bet-el gekom volgens die woord van die Here.
3 En Jakob was nege en negentig jaar oud toe hy opgegaan het na Bet-el, en Jakob en sy seuns en al die mense wat by hom was, het in Bet-el in Lus gebly, en hy het daar 'n altaar gebou vir die Here wat aan hom verskyn het. en Jakob en sy seuns het ses maande in Bet-el gebly.
4 In dié tyd het Debora, die dogter van Us, die verpleegster van Rebekka, wat by Jakob was, gesterf; en Jakob het haar onder Bet-el begrawe onder 'n terpentynboom wat daar was.
5 En Rebekka, die dogter van Bétuel, die moeder van Jakob, het ook in dié tyd gesterwe in Hebron, dit is Kireat-Arba, en sy is begrawe in die spelonk van Magpela wat Abraham van die kinders van Het gekoop het.
6 En die lewe van Rebekka was honderd-drie-en-dertig jaar, en sy het gesterwe, en toe Jakob hoor dat sy moeder Rebekka dood was, het hy bitterlik geween oor sy moeder en 'n groot rou gehad oor haar en oor Debora, haar verpleegster onder die eikebome, en hy het daardie plek Allon-Baguth genoem.
7 En Laban, die Arameër, het in daardie dae gesterf, want God het hom getref omdat hy die verbond wat tussen hom en Jakob bestaan het, oortree het.
8 En Jakob was honderd jaar oud toe die Here aan hom verskyn het en hom geseën en hom Israel genoem het, en Ragel, die vrou van Jakob, het in dié dae swanger geword.
9 En in dié tyd het Jakob en almal wat aan hom behoort het van Bet-el af weggetrek om na die huis van sy vader, na Hebron, te gaan.
10 En terwyl hulle op pad was, en daar nog 'n entjie was om na Efrat te kom, het Ragel 'n seun gebaar en sy het harde arbeid gehad en sy het gesterf.
11 En Jakob het haar begrawe op die pad na Efrat, dit is Betlehem, en hy het 'n gedenksteen opgestel op haar graf wat daar is tot vandag toe; en die dae van Ragel was vyf en veertig jaar, en sy het gesterwe.
12 En Jakob het die naam van sy seun wat vir hom gebore is, wat Ragel vir hom gebaar het, Benjamin genoem, want hy is vir hom gebore in die land aan die regterkant.
13 En ná die dood van Ragel het Jakob sy tent opgeslaan in die tent van haar slavin Bilha.
14 En Ruben was hieroor jaloers op sy moeder Lea, en hy was met toorn vervul, en hy het opgestaan in sy toorn en gegaan en in die tent van Bilha ingegaan en daarvandaan die bed van sy vader weggeneem.
15 In daardie tyd is die deel van eersgeboortereg, tesame met die koninklike en priesterlike ampte, van die seuns van Ruben verwyder, want hy het sy vader se bed ontheilig, en die eersgeboortereg is aan Josef gegee, die koninklike amp aan Juda en die priesterskap aan Levi, omdat Ruben die bed van sy vader verontreinig het.
16 En dit is die geslagte van Jakob wat vir hom in Paddan-Aram gebore is, en die seuns van Jakob was twaalf.
17 Die seuns van Lea was Ruben, die eersgeborene, en Símeon, Levi, Juda, Issaskar, Sébulon en hulle suster Dina; en die seuns van Ragel was Josef en Benjamin.
18 Die seuns van Silpa, die slavin van Lea, was Gad en Aser, en die seuns van Bilha, die slavin van Ragel, was Dan en Náftali; dit is die seuns van Jakob wat vir hom in Paddan-Aram gebore is.
19 En Jakob en sy seuns en almal wat aan hom behoort het, het weggetrek en in Mamre gekom, dit is Kireat-Arba, wat in Hebron is, waar Abraham en Isak as vreemdelinge vertoef het, en Jakob met sy seuns en alles wat aan hom behoort het, het by sy vader gewoon in Hebron.
20 En sy broer Esau en sy seuns, en almal wat aan hom behoort het, het na die land Seïr gegaan en daar gewoon en besittings in die land Seïr gehad, en die kinders van Esau was vrugbaar en het uitermate vermeerder in die land Seïr.
21 En dit is die geslagte van Esau wat vir hom gebore is in die land Kanaän, en die seuns van Esau was vyf.
22 En Ada het vir Esau, sy eersgeborene Elifas, gebaar, en sy het ook vir hom Rehuel gebaar, en Ahlibama het vir hom Jeus, Yaälam en Korag gebaar.
23 Dit is die kinders van Esau wat vir hom in die land Kanaän gebore is; en die seuns van Elifas, die seun van Esau, was Teman, Omar, Sefo, Gatam, Kenas en Amaleks, en die seuns van Réhuel was Nagat, Serag, Sama en Misa.
24 En die seuns van Jeus was Timna, Alwa, Jet; en die seuns van Yaälam was Ala, Pinor en Kenas.
25 En die seuns van Korag was Teman, Mibsar, Magdiël en Eram; dit is die geslagte van die seuns van Esau volgens hulle owerhede in die land Seïr.
26 En dit is die name van die seuns van Seïr, die Horiet, inwoners van die land Seïr, Lotan, Sobal, Sibeon, Ana, Disan, Eser en Dison, wat sewe seuns was.
27 En die kinders van Lotan was Hori, Heman en hulle suster Timna, dit is Timna wat na Jakob en sy seuns gekom het, en hulle wou nie na haar luister nie, en sy het gegaan en 'n byvrou geword vir Elifas, die seun van Esau, en sy het vir hom Amalek gebaar.
28 En die seuns van Sobal was Alvan, Manahat, Ebal, Sefo en Onam, en die seuns van Sibeon was Aja en Ana; dit was daardie Ana wat die Yemim in die woestyn gevind het toe hy die esels van sy vader Sibeon gevoed het.
29 En terwyl hy besig was om sy vader se esels op te pas, het hy hulle op verskillende tye na die woestyn gelei om hulle op te pas.
30 En daar was 'n dag dat hy hulle na een van die woestyne aan die seekus gebring het, teenoor die woestyn van die volk, en terwyl hy hulle voed, kyk daar het 'n baie swaar storm van die oorkant van die see af gekom en op die esels wat daar gewei het, en hulle het almal stilgestaan.
31 En daarna het omtrent honderd-en-twintig groot en verskriklike diere uit die woestyn aan die oorkant van die see uitgekom, en hulle het almal gekom by die plek waar die esels was, en hulle het hulle daar gesit.
32 En daardie diere, van hulle middel af ondertoe, was in die gedaante van die mensekinders, en van hulle middel af boontoe, sommige het die gelykenis van bere gehad, en sommige die gelykenis van die bewarings, met sterte agter

hulle van tussen hulle skouers af. op die aarde af, soos die sterte van die hertogefat, en hierdie diere het gekom en geklim en op hierdie esels gery en hulle weggelei, en hulle het weggegaan tot vandag toe.
33 En een van hierdie diere het na Ana gegaan en hom met sy stert geslaan en toe van daardie plek af gevlug.
34 En toe hy hierdie werk sien, was hy baie bang vir sy lewe, en hy het gevlug en na die stad ontsnap.
35 En hy het aan sy seuns en broers alles vertel wat met hom gebeur het, en baie manne het gegaan om die esels te soek, maar hulle kon hulle nie kry nie, en Ana en sy broers het van daardie dag daarna nie meer na daardie plek gegaan nie, want hulle was baie bang vir hul lewens.
36 En die kinders van Ana, die seun van Seïr, was Dison en sy suster Ahlibama, en die kinders van Dison was Hemdan, Esban, Jitran en Cheran, en die kinders van Eser was Bilhan, Saavan en Akan, en die kinders van Dison was Uz en Aran.
37 Dit is die geslagte van die kinders van Seïr, die Horiet, volgens hulle owerhede in die land Seïr.
38 En Esau en sy kinders het gewoon in die land van Seïr, die Horiet, die inwoner van die land, en hulle het besittings daarin gehad en was vrugbaar en het uitermate vermeerder, en Jakob en sy kinders en almal wat aan hulle behoort het, het by hulle vader Isak gewoon. in die land Kanaän, soos die Here hulle vader Abraham beveel het.

HOOFSTUK 37

1 En in die honderd-en-vyfde jaar van die lewe van Jakob, dit is die negende jaar van Jakob se verblyf met sy kinders in die land Kanaän, het hy van Paddan-Aram gekom.
2 En in daardie dae het Jakob met sy kinders van Hebron af weggetrek, en hulle het gegaan en teruggekeer na die stad Sigem, hulle en almal wat aan hulle behoort het, en hulle het daar gewoon, want die kinders van Jakob het goeie en vet weiveld vir hulle vee verkry. in die stad Sigem, die stad Sigem wat toe herbou is, en daar was omtrent drie honderd mans en vroue daarin.
3 En Jakob en sy kinders en almal wat aan hom behoort het, het in die stuk grond gewoon wat Jakob gekoop het van Hemor, die vader van Sigem, toe hy van Paddan-Aram gekom het voordat Simeon en Levi die stad verslaan het.
4 En al daardie konings van die Kanaäniete en Amoriete wat die stad Sigem omsingel het, het gehoor dat die seuns van Jakob weer in Sigem gekom en daar gaan woon het.
5 En hulle sê: Sal die seuns van Jakob, die Hebreër, weer in die stad kom en daarin woon, nadat hulle sy inwoners verslaan en verdryf het? sal hulle nou teruggaan en ook die wat in die stad woon verdryf of hulle doodmaak?
6 En al die konings van Kanaän het weer bymekaargekom, en hulle het bymekaargekom om oorlog te voer teen Jakob en sy seuns.
7 En Jasub, die koning van Tapnag, het ook na al sy naburige konings gestuur, na Elan, die koning van Gaäs, en na Jihuri, die koning van Silo, en na Paraton, die koning van Gasar, en na Susi, die koning van Sarton, en na Laban, die koning van Bet-choran, en na Sabir, die koning van Otnay-Mah, en gesê:
8 Kom op na my toe en help my, en laat ons Jakob, die Hebreër, en sy seuns verslaan, en almal wat aan hom behoort, want hulle het weer na Sigem gekom om dit in besit te neem en om sy inwoners dood te maak soos voorheen.
9 En al hierdie konings het bymekaargekom en met al hulle laers aangekom, 'n volk uitermate volop soos die sand op die seekus, en hulle was almal teenoor Tapnag.
10 En Jasub, die koning van Tapnag, het na hulle uitgetrek met sy hele leër, en hy het saam met hulle laer opgeslaan teenoor Tapnag buitekant die stad, en al hierdie konings het hulle in sewe afdelings verdeel, wat sewe laers teen die seuns van Jakob was.
11 En hulle het 'n verklaring aan Jakob en sy seun gestuur en gesê: Kom julle almal na ons toe, dat ons saam 'n onderhoud in die vlakte kan hê en die saak kan wreek van die manne van Sigem wat julle in hulle stad gedood het, en julle sal gaan nou weer terug na die stad Sigem en woon daarin, en maak sy inwoners dood soos voorheen.
12 En die seuns van Jakob het dit gehoor, en hulle toorn het uitermate ontvlam oor die woorde van die konings van Kanaän, en tien van die seuns van Jakob het gehaas en opgestaan, en elkeen van hulle het sy oorlogswapens omgord; en daar was honderd-en-twee van hulle dienaars saam met hulle, toegerus in die slagorde.
13 En al hierdie manne, die seuns van Jakob met hulle dienaars, het na hierdie konings gegaan, en hulle vader Jakob was by hulle, en hulle het almal op die hoop Sigem gestaan.
14 En Jakob het tot die Here gebid vir sy seuns, en hy het sy hande na die Here uitgebrei en gesê: O God, U is 'n almagtige God, U is ons vader, U het ons gevorm en ons is die werke van U hande; Ek bid U, verlos my seuns deur u barmhartigheid uit die hand van hulle vyande, wat vandag kom om teen hulle te veg en hulle uit hulle hand te red, want in u hand is krag en mag, om die min van die baie te red.
15 En gee aan my seuns, u dienaars, sterkte van hart en krag om teen hulle vyande te veg, om hulle te onderwerp en hulle vyande voor hulle te laat val, en laat my seuns en hulle dienaars nie deur die hande van die kinders van Kanaän sterf nie. .
16 Maar as dit goed lyk in jou oë om die lewe van my seuns en hulle dienaars weg te neem, neem hulle in u groot barmhartigheid deur die hand van u dienaars, sodat hulle nie vandag vergaan deur die hande van die konings van die Amoriete nie. .
17 En toe Jakob ophou om tot die Here te bid, het die aarde van sy plek af geskud, en die son het donker geword, en al hierdie konings het verskrik geword en 'n groot ontsteltenis het hulle aangegryp.
18 En die HERE het geluister na die gebed van Jakob, en die HERE het die harte van al die konings en hulle leërskare beïndruk met die skrik en ontsag van die seuns van Jakob.
19 Want die Here het hulle die stem van strydwaens en die stem van magtige perde van die seuns van Jakob laat hoor, en die stem van 'n groot leër wat hulle vergesel het.
20 En hierdie konings is met groot verskrikking oorval teen die seuns van Jakob, en terwyl hulle in hulle kwartiere gestaan het, het die seuns van Jakob op hulle aangetrek, met honderd en twaalf man, met 'n groot en geweldige geskreeu.
21 En toe die konings die seuns van Jakob na hulle toe sien aantrek, was hulle nog meer paniekerig, en hulle was

geneig om voor die seuns van Jakob terug te trek soos eers, en nie met hulle te veg nie.
22 Maar hulle het nie teruggetrek nie en gesê: Dit sou vir ons so twee keer 'n skande wees om voor die Hebreërs terug te trek.
23 En die seuns van Jakob het nader gekom en opgetrek teen al hierdie konings en hulle leërs, en hulle het gesien, en kyk, dit was 'n baie magtige volk, baie soos die sand van die see.
24 En die seuns van Jakob het die Here aangeroep en gesê: Help ons, Here, help ons en antwoord ons, want ons vertrou op U, en laat ons nie sterwe deur die hande van hierdie onbesnede manne wat vandag teen ons gekom het nie. .
25 En die seuns van Jakob het hulle oorlogswapens omgord, en hulle het elkeen sy skild en sy spies in hul hand geneem, en hulle het na die geveg gekom.
26 En Juda, die seun van Jakob, het eerste voor sy broers gehardloop en tien van sy dienaars saam met hom, en hy het na hierdie konings gegaan.
27 En Jasub, die koning van Tapnag, het ook eerste met sy leër voor Juda uitgetrek, en Juda het Jasub en sy leër na hom sien aankom, en Juda se toorn het ontvlam, en sy toorn het in hom ontvlam, en hy het na die geveg gekom waarin Juda sy lewe gewaag het.
28 En Jasub en sy hele leër het opgetrek na Juda, en hy het op 'n baie sterk en kragtige perd gery, en Jasub was 'n baie dapper man en van kop tot voet met yster en koper bedek.
29 En terwyl hy op die perd was, het hy pyle met albei hande van voor en van agter geskiet, soos hy in al sy gevegte was, en hy het nooit die plek gemis waarheen hy sy pyle gerig het nie.
30 En toe Jasub gekom het om teen Juda te veg en baie pyle teen Juda ingeskiet het, het die Here die hand van Jasub gebind, en al die pyle wat hy geskiet het, het teruggekeer op sy eie manne.
31 En nieteenstaande dit het Jasub aangehou om na Juda toe te vorder om hom met die pyle uit te daag, maar die afstand tussen hulle was omtrent dertig el, en toe Juda sien Jasub sy pyle teen hom uitskiet, het hy na hom gehardloop met sy woede-opgewekte mag .
32 En Juda het 'n groot klip van die grond af opgetel, en sy gewig was sestig sikkels; en Juda het na Jasub gehardloop, en met die klip het hy hom op sy skild geslaan, sodat Jasub verstom was deur die slag en van sy perd afgeval het om die grond.
33 En die skild het uit die hand van Jasub uitmekaar gebars, en deur die krag van die slag het dit op 'n afstand van omtrent vyftien el opgespring, en die skild het voor die tweede laer geval.
34 En die konings wat saam met Jasub gekom het, het op 'n afstand die sterkte van Juda, die seun van Jakob, gesien en wat hy aan Jasub gedoen het, en hulle was verskriklik bang vir Juda.
35 En hulle het naby die laer van Jasub vergader toe hulle sy verwarring sien, en Juda het sy swaard uitgetrek en twee en veertig man van die laer van Jasub verslaan, en die hele laer van Jasub het voor Juda gevlug, en niemand het teen hom gestaan nie, en hulle het Jasub verlaat en vir hom gevlug, en Jasub het nog op die grond neergebuig.
36 En toe Jasub sien dat al die manne van sy laer van hom weggevlug het, het hy hom gehaas en met skrik opgestaan teen Juda en op sy bene gaan staan teenoor Juda.
37 En Jasub het 'n enkele geveg teen Juda gehad en skild na skild gesit, en Jasub se manne het almal gevlug, want hulle was baie bang vir Juda.
38 En Jasub het sy spies in sy hand geneem om Juda op sy kop te slaan, maar Juda het gou sy skild op sy kop teen Jasub se spies gesit, sodat die skild van Juda die slag van Jasub se spies gekry het, en die skild is ook ingeskeur. .
39 En toe Juda sien dat sy skild gesplete was, het hy haastig sy swaard uitgetrek en Jasub by sy enkels geslaan en sy voete afgekap dat Jasub op die grond geval het, en die spies het uit sy hand geval.
40 En Juda het gou die spies van Jasub opgetel, waarmee hy sy kop afgesny en dit langs sy voete gegooi het.
41 En toe die seuns van Jakob sien wat Juda aan Jasub gedoen het, het hulle almal in die geledere van die ander konings ingehardloop, en die seuns van Jakob het geveg teen die leër van Jasub en die leërs van al die konings wat daar was.
42 En die seuns van Jakob het vyftien duisend van hulle manne laat val, en hulle het hulle verslaan asof hulle teen kalbasse geslaan het, en die ander het vir hul lewe gevlug.
43 En Juda het nog by die lyk van Jasub gestaan en Jasub van sy pantser uitgetrek.
44 En Juda het ook die yster en koper wat rondom Jasub was, afgehaal, en kyk, daar het nege manne van die owerstes van Jasub saamgekom om teen Juda te veg.
45 En Juda het gehaas en 'n klip van die grond af opgeneem en een van hulle daarmee op die kop geslaan, en sy skedel het gebreek, en die liggaam het ook van die perd op die grond geval.
46 En die agt owerstes wat oorgebly het, het die sterkte van Juda gesien, en hulle het gevlug, en Juda met sy tien man het hulle agternagesit, en hulle het hulle ingehaal en gedood.
47 En die seuns van Jakob was nog besig om die leërs van die konings te verslaan, en hulle het baie van hulle gedood, maar daardie konings het moedswillig hul stand gehou met hul owerstes en nie van hul plekke teruggetrek nie, en hulle het uitgeroep teen dié van hul leërs dat het voor die seuns van Jakob gevlug, maar niemand wou na hulle luister nie, want hulle was bang vir hul lewe dat hulle sou sterwe.
48 En al die seuns van Jakob, nadat hulle die leërs van die konings verslaan het, het teruggekeer en voor Juda aangekom, en Juda was nog besig om die agt owerstes van Jasub dood te maak en hulle klere uit te trek.
49 En Levi het Elon, die koning van Gaas, met sy veertien owerstes na hom toe sien optrek om hom te verslaan, maar Levi het dit nie vir seker geweet nie.
50 En Elon met sy owerstes het nader gekom, en Levi het omgekyk en gesien dat die geveg aan hom gegee is van agter, en Levi het saam met twaalf van sy dienaars gehardloop, en hulle het gegaan en Elon en sy owerstes met die skerpte van die swaard gedood.

HOOFSTUK 38

1 En Ihuri, die koning van Silo, het opgekom om Elon te help, en hy het na Jakob gekom toe Jakob sy boog wat in

sy hand was, uitgetrek en Ihuri met 'n pyl getref wat sy dood veroorsaak het.
2 En toe Ihuri, die koning van Silo, dood was, het die vier oorblywende konings van hulle plek gevlug saam met die res van die owerstes, en hulle het probeer om terug te trek en gesê: Ons het geen krag meer met die Hebreërs nadat hulle die drie konings en hulle doodgemaak het nie. kapteins wat magtiger as ons was.
3 En toe die seuns van Jakob sien dat die oorblywende konings van hulle plek weggetrek het, het hulle hulle agtervolg, en Jakob het ook van die hoop Sigem af gekom van die plek waar hy gestaan het, en hulle het agter die konings aan gegaan en hulle het na hulle gekom met hul dienaars.
4 Toe die konings en die owerstes met die res van hulle leërs sien dat die seuns van Jakob na hulle toe gekom het, was hulle bang vir hulle lewe en het gevlug totdat hulle by die stad Chasar gekom het.
5 En die seuns van Jakob het hulle agtervolg tot by die poort van die stad Chasar, en hulle het 'n groot slag onder die konings en hulle leërs geslaan, omtrent vier duisend man, en terwyl hulle die leër van die konings verslaan het, was Jakob besig met sy boog het hom daartoe beperk om die konings te slaan, en hy het hulle almal gedood.
6 En hy het Paraton, die koning van Chasar, by die poort van die stad Chasar gedood, en daarna het hy Susi, die koning van Sarton, en Laban, die koning van Bet-chorin, en Sabir, die koning van Machnayma, verslaan, en hy het hulle almal met pyle gedood, 'n pyl vir elkeen van hulle, en hulle het gesterf.
7 Toe die seuns van Jakob sien dat al die konings dood was en dat hulle opgebreek en teruggetrek het, het hulle voortgegaan om die geveg te voer teen die leërs van die konings oorkant die poort van Chasar, en hulle het nog omtrent vier honderd van hulle manne verslaan. .
8 En drie manne van die dienaars van Jakob het in daardie geveg geval, en toe Juda sien dat drie van sy dienaars gesterf het, het dit hom baie bedroef, en sy toorn het in hom ontvlam teen die Amoriete.
9 En al die manne wat oorgebly het van die leërs van die konings was baie bang vir hulle lewe, en hulle het gehardloop en die poort van die mure van die stad Chasar gebreek, en hulle het almal veilig in die stad ingegaan.
10 En hulle het hulle verberg in die middel van die stad Chasar, want die stad Chasar was baie groot en uitgestrek, en toe al hierdie leërs die stad ingetrek het, het die seuns van Jakob agter hulle aan na die stad gehardloop.
11 En vier helde, met ervaring in die geveg, het uit die stad uitgetrek en teen die ingang van die stad gaan staan, met ontblote swaarde en spiese in hulle hande, en hulle het hulle teenoor die seuns van Jakob gestel en hulle nie toegelaat om in te gaan nie. die stad.
12 En Naftali het gehardloop en tussen hulle in gekom en twee van hulle met sy swaard verslaan en hulle koppe in een slag afgekap.
13 En hy het na die ander twee omgedraai, en kyk, hulle het gevlug, en hy het hulle agtervolg, hulle ingehaal, hulle geslaan en hulle gedood.
14 En die seuns van Jakob het in die stad gekom en gesien dat daar 'n ander muur van die stad was, en hulle het die poort van die muur gesoek en dit nie gekry nie, en Juda het bo-op die muur gespring, en Símeon en Levi het hom gevolg, en hulle het al drie van die muur af in die stad neergedaal.
15 En Simeon en Levi het al die manne gedood wat vir veiligheid in die stad gehardloop het, en ook die inwoners van die stad met hulle vroue en kindertjies; hulle het met die skerpte van die swaard gedood, en die geroep van die stad het opgevaar na die hemel .
16 En Dan en Naftali het teen die muur gespring om te sien wat die lawaai van klaaglied veroorsaak het, want die seuns van Jakob was besorg oor hulle broers, en hulle het die inwoners van die stad hoor praat met geween en smekinge en sê: Neem alles wat ons besit in die stad en gaan weg, maar moet ons nie doodmaak nie.
17 En toe Juda, Símeon en Levi opgehou het om die inwoners van die stad te slaan, het hulle die muur bestyg en Dan en Naftali geroep wat op die muur was, en die res van hulle broers, en Símeon en Levi het hulle laat weet die ingang na die stad, en al die seuns van Jakob het gekom om die buit te haal.
18 En die seuns van Jakob het die buit van die stad Gasar, die kleinvee en beeste en die eiendom geneem, en hulle het alles geneem wat gevang kon word, en het daardie dag van die stad af weggegaan.
19 En die volgende dag het die seuns van Jakob na Sarton gegaan, want hulle het gehoor dat die manne van Sarton wat in die stad oorgebly het, vergader het om teen hulle te veg omdat hulle hulle koning gedood het, en Sarton was 'n baie hoë en versterkte stad. en dit het 'n diep skans rondom die stad gehad.
20 En die pilaar van die skans was omtrent vyftig el en sy breedte veertig el, en daar was geen plek vir 'n man om in die stad in te gaan vanweë die vesting nie, en die seuns van Jakob het die walle van die stad gesien en gesoek 'n ingang daarin, maar kon dit nie vind nie.
21 Want die ingang van die stad was aan die agterkant, en elkeen wat in die stad wou ingaan, het met daardie pad gekom en om die hele stad gegaan, en daarna het hy die stad ingegaan.
22 En toe die seuns van Jakob sien dat hulle die pad na die stad nie kon vind nie, het hulle toorn baie ontvlam, en die inwoners van die stad het gesien dat die seuns van Jakob na hulle toe kom, baie bang vir hulle, want hulle het gehoor van hulle krag en wat hulle aan Chasar gedoen het.
23 En die inwoners van die stad Sarton kon nie uittrek na die seuns van Jakob nie, nadat hulle in die stad vergader het om teen hulle te veg, sodat hulle nie daardeur in die stad sou kom nie, maar toe hulle sien dat hulle na hulle toe kom, het hulle was baie bang vir hulle, want hulle het gehoor van hulle krag en wat hulle aan Chasar gedoen het.
24 En die inwoners van Sarton het die brug van die pad van die stad vinnig van sy plek af weggeneem voordat die seuns van Jakob gekom het, en hulle het dit in die stad ingebring.
25 En die seuns van Jakob het gekom en die pad na die stad gesoek, maar hulle kon dit nie kry nie, en die inwoners van die stad het opgegaan na die top van die muur en gesien, en kyk, die seuns van Jakob soek ingang in die stad.
26 En die inwoners van die stad het die seuns van Jakob van die top van die muur af gesmaad, en hulle het hulle vervloek, en die seuns van Jakob het die smaad gehoor, en hulle was baie ontstoke, en hulle toorn het in hulle ontvlam.

27 En die seuns van Jakob was op hulle geterg, en hulle het almal opgestaan en met die krag van hulle sterkte oor die skans uitgespring, en deur hulle mag het die veertig el breedte van die skans verbygegaan.
28 En toe hulle by die skans verby is, het hulle onder die muur van die stad gaan staan, en hulle het gevind dat al die poorte van die stad met ysterdeure toegemaak was.
29 En die seuns van Jakob het nader gekom om die deure van die poorte van die stad oop te breek, en die inwoners het dit nie toegelaat nie, want van die top van die muur af het hulle klippe en pyle op hulle gegooi.
30 En die getal van die manskappe wat op die muur was, was omtrent vier honderd man, en toe die seuns van Jakob sien dat die manne van die stad hulle nie die poorte van die stad wou oopmaak nie, het hulle opgespring en op die top van die stad geklim. muur, en Juda het eerste opgetrek na die oostelike deel van die stad.
31 En Gad en Aser het agter hom aan opgetrek na die westelike hoek van die stad, en Simeon en Levi na die noorde, en Dan en Ruben in die suide.
32 En toe die manne wat op die top van die muur was, die inwoners van die stad, sien dat die seuns van Jakob na hulle opkom, het hulle almal van die muur af gevlug, in die stad neergedaal en hulle verberg in die middel van die stad.
33 En Issaskar en Náftali wat onder die muur oorgebly het, het nader gekom en die poorte van die stad verbreek en 'n vuur aangesteek by die poorte van die stad, sodat die yster gesmelt het, en al die seuns van Jakob het in die stad gekom, hulle en al hulle manne, en hulle het teen die inwoners van die stad Sarton geveg en hulle met die skerpte van die swaard verslaan, en niemand het voor hulle opgestaan nie.
34 En omtrent twee honderd man het uit die stad gevlug, en hulle het almal gegaan en hulle weggekruip in 'n sekere toring in die stad, en Juda het hulle agtervolg tot by die toring, en hy het die toring afgebreek wat op die manne geval het, en hulle het almal gesterf. .
35 En die seuns van Jakob het op die pad van die dak van daardie toring geklim, en hulle het gesien, en kyk, daar was 'n ander sterk en hoë toring op 'n afstand in die stad, en die top daarvan het tot aan die hemel reik, en die seuns van Jakob het gehaas en afgeklim en met al hulle manne na daardie toring gegaan en gevind dat dit vol was met omtrent drie honderd mans, vroue en kleintjies.
36 En die seuns van Jakob het 'n groot slag onder daardie manne in die toring geslaan, en hulle het weggehardloop en van hulle af gevlug.
37 En Simeon en Levi het hulle agtervolg toe twaalf magtige en dapper manne na hulle uitgetrek het van die plek waar hulle hulle weggesteek het.
38 En daardie twaalf manne het 'n sterk geveg teen Simeon en Levi gevoer, en Simeon en Levi kon hulle nie oorwin nie, en daardie dapper manne het die skilde van Simeon en Levi gebreek, en een van hulle het Levi se kop met sy swaard geslaan toe Levi haastig sy hand op sy kop gesit, want hy was bang vir die swaard, en die swaard het Levi se hand getref, en dit wou maar min hê aan die hand van Levi wat afgesny is.
39 En Levi het die swaard van die dapper man in sy hand gegryp en dit met geweld van die man geneem, en daarmee die hoof van die magtige man geslaan en sy hoof afgesny.
40 En elf man het nader gekom om teen Levi te veg, want hulle het gesien dat een van hulle gedood is, en die seuns van Jakob het geveg, maar die seuns van Jakob kon hulle nie oorwin nie, want daardie manne was baie magtig.
41 Toe die seuns van Jakob sien dat hulle nie oor hulle kon oorwin nie, het Simeon 'n harde en geweldige geskreeu gegee, en die elf magtige manne was verstom oor die stem van Simeon se geskreeu.
42 En Juda het op 'n afstand die stem van Simeon se geskreeu geken, en Naftali en Juda het met hulle skilde na Simeon en Levi gehardloop en gevind dat hulle teen daardie magtige manne veg en hulle nie kon oorwin nie, aangesien hulle skilde gebreek was.
43 Toe Naftali sien dat die skilde van Símeon en Levi gebreek was, het hy twee skilde van sy dienaars geneem en dit na Símeon en Levi gebring.
44 En Simeon, Levi en Juda het daardie dag al drie teen die elf helde geveg tot die tyd van sononder, maar hulle kon hulle nie oorweldig nie.
45 En dit is aan Jakob vertel, en hy was erg bedroef, en hy het tot die Here gebid, en hy en sy seun Naftali het teen hierdie magtige manne getrek.
46 En Jakob het nader gekom en sy boog getrek en nader gekom na die helde en drie van hulle manne met die boog gedood, en die oorblywende agt het omgedraai, en kyk, daar was oorlog teen hulle van voor en agter, en hulle was baie bang vir hulle lewe en kon nie voor die seuns van Jakob standhou nie, en hulle het voor hulle uit gevlug.
47 En in hulle vlug het hulle Dan en Aser ontmoet wat na hulle toe gekom het, en hulle het skielik op hulle geval en met hulle geveg en twee van hulle gedood, en Juda en sy broers het hulle agtervolg en die res van hulle verslaan en hulle gedood .
48 En al die seuns van Jakob het teruggekeer en in die stad rondgeloop en gesoek of hulle enige man kon kry, en hulle het omtrent twintig jongmanne in 'n spelonk in die stad gevind, en Gad en Aser het hulle almal verslaan, en Dan en Naftali het aangesteek. die res van die manne wat gevlug en uit die tweede toring ontsnap het, en hulle het almal verslaan.
49 En die seuns van Jakob het al die inwoners van die stad Sarton verslaan, maar die vroue en die kindertjies het hulle in die stad agtergelaat en hulle nie gedood nie.
50 En al die inwoners van die stad Sarton was magtige manne, een van hulle sou duisend agtervolg, en twee van hulle sou nie vlug vir tienduisend van die res van die manne nie.
51 En die seuns van Jakob het al die inwoners van die stad Sarton met die skerpte van die swaard gedood, sodat geen man teen hulle opgestaan het nie, en hulle het die vroue in die stad agtergelaat.
52 En die seuns van Jakob het al die buit van die stad geneem en ingeneem wat hulle begeer het, en hulle het kleinvee en beeste en eiendom uit die stad geneem, en die seuns van Jakob het met Sarton en sy inwoners gedoen soos hulle met Chasar en sy inwoners, en hulle het omgedraai en weggegaan.

HOOFSTUK 39

1 En toe die seuns van Jakob uit die stad Sarton getrek het, het hulle omtrent twee honderd el gegaan toe hulle die

inwoners van Tapnag ontmoet wat na hulle toe kom, want hulle het uitgetrek om teen hulle te veg, omdat hulle die koning van Tapnag verslaan het en al sy manne.
2 En almal wat in die stad Tapnag oorgebly het, het uitgetrek om teen die seuns van Jakob te veg, en hulle het gedink om die buit en die buit wat hulle van Gasar en Sarton gevange geneem het, van hulle terug te neem.
3 En die res van die manne van Tapnag het in daardie plek teen die seuns van Jakob geveg, en die seuns van Jakob het hulle verslaan, en hulle het voor hulle uit gevlug, en hulle het hulle agtervolg tot by die stad Arbelan, en hulle het almal voor die seuns geval. van Jakob.
4 En die seuns van Jakob het teruggekeer en in Tapnag gekom om die buit van Tapnag weg te neem; en toe hulle in Tapnag kom, het hulle gehoor dat die mense van Arbelan uitgegaan het hulle tegemoet om die buit van hulle broers en die seuns te red. van Jakob het tien van hulle manne in Tapnag agtergelaat om die stad te plunder, en hulle het uitgetrek na die mense van Arbelan.
5 En die manne van Arbelan het met hulle vroue uitgetrek om teen die seuns van Jakob te veg, want hulle vroue was ervare in die geveg, en hulle het uitgetrek, omtrent vier honderd mans en vroue.
6 En al die seuns van Jakob het met 'n groot stem uitgeroep, en hulle het almal na die inwoners van Arbelan gehardloop, en met 'n groot en geweldige stem.
7 En die inwoners van Arbelan het die geraas van die geskreeu van die seuns van Jakob gehoor en hulle gebrul soos die geraas van leeus en soos die gedruis van die see en sy golwe.
8 En vrees en verskrikking het hulle hart oorgeneem vanweë die seuns van Jakob, en hulle was verskriklik bang vir hulle, en hulle het teruggetrek en voor hulle uit na die stad gevlug, en die seuns van Jakob het hulle agtervolg tot by die stadspoort, en hulle het op hulle afgekom in die stad.
9 En die seuns van Jakob het met hulle in die stad geveg, en al hulle vroue was besig om teen die seuns van Jakob te slinger, en die geveg was baie hewig onder hulle die hele dag tot aand toe.
10 En die seuns van Jakob kon hulle nie oorweldig nie, en die seuns van Jakob het byna omgekom in daardie geveg, en die seuns van Jakob het die Here aangeroep en baie krag gekry teen die aand, en die seuns van Jakob het al die inwoners van Jakob verslaan. Arbelan by die skerpte van die swaard, mans, vroue en kleintjies.
11 En ook die res van die volk wat van Sarton af gevlug het, die seuns van Jakob het hulle in Arbelan verslaan, en die seuns van Jakob het met Arbelan en Tapnag gedoen soos hulle met Chasar en Sarton gedoen het, en toe die vroue sien dat al die manne was dood, hulle het op die dakke van die stad gegaan en die seuns van Jakob verslaan deur klippe soos reën neer te stort.
12 En die seuns van Jakob het gou in die stad gekom en al die vroue gegryp en hulle met die skerpte van die swaard verslaan, en die seuns van Jakob het al die buit en buit, kleinvee en beeste en beeste, gevang.
13 En die seuns van Jakob het met Magnaïma gedoen soos hulle gedoen het met Tapnag, met Gasar en met Silo, en hulle het daarvandaan omgedraai en weggegaan.
14 En op die vyfde dag het die seuns van Jakob gehoor dat die mense van Gaas teen hulle saamgetrek het om te veg, omdat hulle hul koning en hul owerstes gedood het, want daar was veertien owerstes in die stad Gaas, en die seuns van Jakob het hulle almal in die eerste geveg doodgemaak.
15 En die seuns van Jakob het daardie dag hulle oorlogswapens omgord, en hulle het opgetrek om te veg teen die inwoners van Gaäs, en in Gaäs was daar 'n sterk en magtige volk van die volk van die Amoriete, en Gaäs was die sterkste en beste versterkte stad van al die stede van die Amoriete, en dit het drie mure gehad.
16 En die seuns van Jakob het in Gaäs gekom, en hulle het gevind dat die poorte van die stad gesluit was, en omtrent vyfhonderd man wat bo-op die buitenste muur staan, en 'n volk, baie soos die sand op die seestrand, was in 'n hinderlaag vir die seuns van Jakob van buite die stad aan die agterkant daarvan.
17 En die seuns van Jakob het nader gekom om die poorte van die stad oop te maak, en terwyl hulle nader kom, het die wat in die hinderlaag aan die agterkant van die stad was, uit hulle plekke uitgekom en die seuns van Jakob omsingel.
18 En die seuns van Jakob was ingesluit tussen die mense van Gaäs, en die geveg was van voor en agter, en al die manne wat op die muur was, het van die muur af pyle en klippe op hulle gegooi.
19 Toe Juda sien dat die manne van Gaäs vir hulle te swaar geword het, het hulle 'n baie deurdringende en geweldige geskreeu uitgespreek en al die manne van Gaas was verskrik vir die stem van Juda se geroep, en die manne het van die muur af geval van sy kragtige geskreeu. en almal wat van buite en binne die stad was, was baie bang vir hulle lewe.
20 En die seuns van Jakob het nog nader gekom om die deure van die stad te breek, toe die manne van Gaäs klippe en pyle op hulle gegooi het van die top van die muur af en hulle vir die poort laat vlug het.
21 En die seuns van Jakob het teruggekeer teen die manne van Gaäs wat saam met hulle van buite die stad was, en hulle het hulle verskriklik verslaan as slaan teen kalbasse, en hulle kon nie standhou teen die seuns van Jakob nie, want skrik en verskrikking het hulle aangegryp. by die geskreeu van Juda.
22 En die seuns van Jakob het al daardie manne doodgemaak wat buite die stad was, en die seuns van Jakob het nog nader gekom om in die stad in te gaan en onder die stadsmure te veg, maar hulle kon nie vir al die inwoners van Gaäs wat in die stad oorgebly het, het die mure van Gaäs in alle rigtings omsingel, sodat die seuns van Jakob nie die stad kon nader om teen hulle te veg nie.
23 En die seuns van Jakob het naby die een hoek gekom om onder die muur te veg, en die inwoners van Gaäs het pyle en klippe op hulle gegooi soos reënbuie, en hulle het onder die muur weggevlug.
24 Toe die mense van Gaäs wat op die muur was, sien dat die seuns van Jakob hulle nie van onder die muur af kon oorwin nie, het die seuns van Jakob met hierdie woorde gesmaad en gesê:
25 Wat is dit met jou in die stryd wat jy nie kan oorwin nie? kan jy dan aan die magtige stad Gaäs en sy inwoners doen soos jy gedoen het met die stede van die Amoriete wat nie so magtig was nie? Waarlik, aan die swakkes onder ons het jy hierdie dinge gedoen en hulle by die ingang van die stad gedood, want hulle het geen krag gehad toe hulle verskrik was van die geluid van jou geskreeu nie.

26 En sal julle dan nou in hierdie plek kan veg? Waarlik, julle sal almal hier sterwe, en ons sal die saak wreek van daardie stede wat julle verwoes het.
27 En die inwoners van Gaäs het die seuns van Jakob grootliks gesmaad en hulle met hulle gode uitgeskel en aangehou om pyle en klippe van die muur af op hulle te gooi.
28 En Juda en sy broers het die woorde van die inwoners van Gaäs gehoor en hulle toorn het grootliks ontvlam, en Juda was jaloers op sy God in hierdie saak, en hy het uitgeroep en gesê: Here, help, stuur hulp aan ons en ons broers.
29 En hy het op 'n afstand met al sy krag gehardloop, met sy ontblote swaard in sy hand, en hy het van die aarde af opgespring en deur sy krag teen die muur bestyg, en sy swaard het uit sy hand geval.
30 En Juda het teen die muur geskreeu, en al die manne wat op die muur was, was verskrik, en sommige van hulle het van die muur in die stad geval en gesterf, en die wat nog op die muur was, toe hulle die sterkte van Juda sien, het hulle was baie bang en het vir hul lewens die stad in gevlug vir veiligheid.
31 En sommige was aangemoedig om teen Juda teen die muur te veg, en hulle het nader gekom om hom dood te maak toe hulle sien dat daar geen swaard in Juda se hand was nie, en hulle het gedink om hom van die muur af na sy broers en twintig man van die stad te gooi. opgekom om hulle by te staan, en hulle het Juda omsingel, en hulle het almal oor hom geskreeu en na hom gekom met ontblote swaarde, en hulle het Juda verskrik, en Juda het geroep uit na sy broers van die muur af.
32 En Jakob en sy seuns het die boog onder die muur uitgetrek en drie van die manne verslaan wat op die top van die muur was, en Juda het aangehou om te roep en hy het uitgeroep: Here help ons, Here red ons, en hy het met 'n groot stem op die muur uitgeroep, en die geroep is op 'n groot afstand gehoor.
33 En ná hierdie geroep het hy weer herhaal om te skree, en al die manne wat Juda op die top van die muur omsingel het, was verskrik, en hulle het elkeen sy swaard uit sy hand gegooi op die geluid van Juda se geskreeu en sy bewing, en gevlug.
34 Toe neem Juda die swaarde wat uit hulle hand geval het, en Juda het met hulle geveg en twintig van hulle manne op die muur gedood.
35 En omtrent tagtig mans en vroue het nog steeds die muur van die stad af bestyg en hulle het almal Juda omsingel, en die Here het die vrees van Juda in hulle harte ingedruk, dat hulle nie in staat was om hom te nader nie.
36 En Jakob en almal wat by hom was, het die boog onder die muur uitgetrek, en hulle het tien man op die muur gedood, en hulle het onder die muur geval voor Jakob en sy seuns.
37 En toe die manskappe op die muur sien dat twintig van hulle manne geval het, het hulle nog steeds na Juda gehardloop met ontblote swaarde, maar hulle kon hom nie nader nie, want hulle was baie verskrik oor die krag van Juda.
38 En een van hulle helde wie se naam Arud was, het nader gekom om Juda met sy swaard op die kop te slaan, toe Juda haastig sy skild op sy kop gesit het, en die swaard die skild getref het, en dit is in twee geskeur.
39 En hierdie magtige man, nadat hy Juda verslaan het, het vir sy lewe gehardloop, vir die vrees van Juda, en sy voete het teen die muur gegly en hy het geval tussen die seuns van Jakob wat onder die muur was, en die seuns van Jakob het hom verslaan en hom doodgemaak het.
40 En Juda se hoof het hom pyn gemaak van die slag van die magtige man, en Juda het byna daarvan gesterf.
41 En Juda het uitgeroep teen die muur vanweë die pyn wat deur die slag veroorsaak is, toe Dan hom hoor, en sy toorn het in hom ontvlam, en hy het ook opgestaan en op 'n afstand gegaan en gehardloop en van die aarde af opgespring en die muur bestyg. met sy toorn-opgewekte krag.
42 En toe Dan op die muur naby Juda kom, het al die manne op die muur gevlug wat teen Juda gestaan het, en hulle het opgegaan na die tweede muur, en hulle het pyle en klippe op Dan en Juda gegooi van die tweede muur af. probeer om hulle van die muur af te verdryf.
43 En die pyle en klippe het Dan en Juda getref, en hulle was amper teen die muur doodgemaak, en oral waar Dan en Juda van die muur af gevlug het, is hulle met pyle en klippe van die tweede muur af aangeval.
44 En Jakob en sy seuns was nog by die ingang van die stad onder die eerste muur, en hulle was nie in staat om hul boog teen die inwoners van die stad te trek nie, aangesien hulle nie deur hulle gesien kon word nie, terwyl hulle op die tweede muur was.
45 En toe Dan en Juda die klippe en pyle wat van die tweede muur af op hulle geval het nie meer kon dra nie, het hulle altwee teen die tweede muur gespring naby die mense van die stad, en toe die mense van die stad wat op die tweede muur was Die muur het gesien dat Dan en Juda op die tweede muur na hulle gekom het, en hulle het almal uitgeroep en onder tussen die mure neergedaal.
46 En Jakob en sy seuns het die geluid van die geskreeu van die mense van die stad gehoor, en hulle was nog by die ingang van die stad, en hulle was besorg oor Dan en Juda wat deur hulle nie gesien is nie, terwyl hulle op die tweede muur.
47 En Naftali het met sy woede-opgewekte krag opgegaan en teen die eerste muur gespring om te sien wat die geluid van geskreeu veroorsaak het wat hulle in die stad gehoor het, en Issaskar en Sébulon het nader gekom om die deure van die stad te breek, en hulle het oopgemaak die poorte van die stad en in die stad gekom.
48 En Naftali het van die eerste muur na die tweede gespring en gekom om sy broers te help en die inwoners van Gaäs wat op die muur was, aangesien Naftali die derde was wat opgekom het om sy broers by te staan; hulle het almal gevlug en afgeklim in die stad, en Jakob en al sy seuns en al hulle jongmanne het na hulle in die stad gekom.
49 En Juda en Dan en Naftali het van die muur af in die stad neergedaal en die inwoners van die stad agtervolg, en Simeon en Levi was van buite die stad en het nie geweet dat die poort oop was nie, en hulle het daarvandaan opgegaan na die muur en het na hulle broers afgekom in die stad.
50 En die inwoners van die stad het almal in die stad ingetrek, en die seuns van Jakob het in verskillende rigtings na hulle gekom, en die geveg het teen hulle gevoer van voor en van agter, en die seuns van Jakob het hulle verskriklik verslaan en gedood omtrent twintig duisend van

hulle manne en vroue, nie een van hulle kon opstaan teen die seuns van Jakob nie.
51 En die bloed het oorvloedig in die stad gevloei, en dit was soos 'n spruit water, en die bloed het soos 'n spruit na die buitekant van die stad gevloei en die woestyn van Betchorin bereik.
52 En die mense van Betkorin het op 'n afstand die bloed uit die stad Gaäs sien vloei, en omtrent sewentig man uit hulle het gehardloop om die bloed te sien, en hulle het by die plek gekom waar die bloed was.
53 En hulle het die spoor van die bloed gevolg en by die muur van die stad Gaäs gekom, en hulle het die bloed uit die stad sien vloei, en hulle het die stem van geskreeu van die inwoners van Gaäs gehoor, want dit het opgevaar na die hemel, en die bloed het voortgegaan om oorvloedig te vloei soos 'n spruit water.
54 En al die seuns van Jakob was nog besig om die inwoners van Gaäs te verslaan en was besig om hulle dood te maak tot die aand toe, omtrent twintig duisend manne en vroue, en die mense van Korin het gesê: Dit is sekerlik die werk van die Hebreërs, want hulle is nog steeds oorlog voer in al die stede van die Amoriete.
55 En daardie mense het gehaas en na Bet-chorin gehardloop, en elkeen het sy oorlogswapens geneem, en hulle het uitgeroep na al die inwoners van Bet-chorin, wat ook hul oorlogswapens omgord het om te gaan veg teen die seuns van Jakob.
56 En toe die seuns van Jakob klaar was om die inwoners van Gaäs te slaan, het hulle in die stad rondgeloop om al die gesneuweldes te stroop; en hulle het in die binneste van die stad gekom en verder aan drie baie magtige manne ontmoet, en daar was geen swaard nie. in hul hand.
57 En die seuns van Jakob het opgetrek na die plek waar hulle was, en die magtige manne het weggehardloop, en een van hulle het Sébulon gevat, wat hy gesien het was 'n jong seun en van klein gestalte, en met sy mag het hy hom na die grond.
58 En Jakob het na hom gehardloop met sy swaard, en Jakob het hom onder sy heupe met die swaard geslaan en hom in twee gesny, en die liggaam het op Sébulon geval.
59 En die tweede een het nader gekom en Jakob gegryp om hom op die grond te laat val, en Jakob het na hom gedraai en vir hom geskreeu, terwyl Simeon en Levi gehardloop en hom met die swaard op die heupe geslaan en hom op die grond neergevel het.
60 En die magtige man het van die grond af opgestaan met woede-opgewonde mag, en Juda het na hom gekom voordat hy sy voete gekry het, en hom met die swaard op die kop geslaan, en sy hoof is gesplete en hy het gesterf.
61 En die derde magtige man, toe hy sien dat sy metgeselle gedood is, het voor die seuns van Jakob weggehardloop, en die seuns van Jakob het hom in die stad agtervolg; en terwyl die magtige man gevlug het, het hy een van die swaarde van die inwoners van die stad gevind, en hy het dit opgetel en na die seuns van Jakob gedraai en hulle met daardie swaard beveg.
62 En die magtige man het na Juda gehardloop om hom met die swaard op die kop te slaan, en daar was geen skild in die hand van Juda nie; en terwyl hy mik om hom te slaan, het Naftali haastig sy skild geneem en dit op Juda se kop gesit, en die swaard van die magtige man het die skild van Naftali getref en Juda het die swaard vrygespring.
63 En Simeon en Levi het die magtige man met hul swaarde aangehardloop en hom met hul swaarde geslaan, en die twee swaarde het in die liggaam van die magtige man ingekom en dit in twee verdeel, in die lengte.
64 En die seuns van Jakob het die drie helde in dié tyd verslaan, saam met al die inwoners van Gaäs, en die dag was besig om te daal.
65 En die seuns van Jakob het om Gaäs rondgeloop en al die buit van die stad geneem, selfs die kindertjies en vroue wat hulle nie laat lewe het nie, en die seuns van Jakob het met Gaäs gedoen soos hulle met Sarton en Silo gedoen het.

HOOFSTUK 40

1 En die seuns van Jakob het al die buit van Gaäs weggelei en in die nag uit die stad uitgetrek.
2 Hulle het uitgegaan en opgetrek na die kasteel van Betchorin, en die inwoners van Bet-chorin het na die kasteel gegaan om hulle te ontmoet, en daardie nag het die seuns van Jakob teen die inwoners van Bet-chorin, in die kasteel van Bet-chorin, geveg.
3 En al die inwoners van Betchorin was magtige manne, een van hulle wou nie vlug voor duisend man nie, en hulle het daardie nag op die kasteel geveg, en hulle geskreeu is daardie nag van ver gehoor, en die aarde het gebewe vir hulle skree.
4 En al die seuns van Jakob was bang vir daardie manne, omdat hulle nie gewoond was om in die donker te veg nie, en hulle was grootliks beskaamd, en die seuns van Jakob het die Here aangeroep en gesê: Help ons, Here, red ons, sodat ons nie deur die hande van hierdie onbesnede manne sterf nie.
5 En die HERE het geluister na die stem van die seuns van Jakob, en die HERE het groot verskrikking en verwarring die mense van Betchorin laat beslag gelê, en hulle het onder mekaar geveg in die duisternis van die nag en mekaar verslaan in groot getalle.
6 En die seuns van Jakob, omdat hulle geweet het dat die Here 'n gees van verkeerdheid onder daardie manne gebring het en dat hulle elkeen teen sy naaste geveg het, het uitgegaan onder die bende van die mense van Betchorin en gegaan tot by die afdraand van die kasteel van Betchorin en verder, en hulle het veilig daar gebly saam met hulle jongmanne daardie nag.
7 En die mense van Betchorin het die hele nag geveg, een man met sy broer en die ander met sy buurman, en hulle het in alle rigtings op die kasteel geskreeu, en hulle geroep is op 'n afstand gehoor, en die hele aarde het gebewe hulle stem, want hulle was magtig bo al die mense van die aarde.
8 En al die inwoners van die stede van die Kanaäniete, die Hetiete, die Amoriete, die Hewiete en al die konings van Kanaän, en ook die wat oorkant die Jordaan was, het daardie nag die geluid van die geskreeu gehoor.
9 Toe sê hulle: Dit is sekerlik die oorloë van die Hebreërs wat veg teen die sewe stede wat naby hulle gekom het; en wie kan teen daardie Hebreërs standhou?
10 En al die inwoners van die stede van die Kanaäniete en almal wat oorkant die Jordaan was, was baie bevrees vir die seuns van Jakob, want hulle het gesê: Kyk, net so sal aan ons gedoen word soos aan ons gedoen is. daardie stede, want wie kan standhou teen hulle magtige krag?

11 En die geroep van die Choriniete was daardie nag baie groot en het aanhou toeneem; en hulle het mekaar tot die môre toe verslaan, en talle van hulle is gedood.
12 En die môre het aangebreek, en al die seuns van Jakob het teen dagbreek opgestaan en opgegaan na die kasteel, en hulle het die wat oorgebly het van die Choriniete verskriklik geslaan, en hulle is almal in die kasteel gedood.
13 En die sesde dag het aangebreek, en al die inwoners van Kanaän het op 'n afstand al die mense van Bet-Korin sien dood lê in die kasteel van Bet-chorin, en rondgestrooi soos die lyke van lammers en bokke.
14 En die seuns van Jakob het al die buit wat hulle verower het van Gaäs af gelei en na Bet-chorin gegaan, en hulle het die stad vol mense gevind soos die sand van die see, en hulle het met hulle geveg, en die seuns van Jakob het hulle daar verslaan tot aand tyd.
15 En die seuns van Jakob het met Bet-Korin gedoen soos hulle met Gaäs en Tapnag gedoen het, en soos hulle met Gasar, met Sarton en Silo gedoen het.
16 En die seuns van Jakob het die buit van Bet-Korin en al die buit van die stede saamgeneem, en op dié dag het hulle na Sigem gegaan.
17 En die seuns van Jakob het tuisgekom in die stad Sigem, en hulle het buite die stad gebly, en hulle het toe daar gerus van die oorlog af en die hele nag daar gebly.
18 En al hulle dienaars saam met al die buit wat hulle uit die stede geneem het, het hulle buite die stad verlaat, en hulle het nie in die stad ingegaan nie, want hulle het gesê: Miskien is daar nog meer gevegte teen ons, en hulle kan kom om ons in Sigem te beleër.
19 En Jakob en sy seuns en hulle dienaars het daardie nag en die volgende dag gebly op die stuk grond wat Jakob van Hemor vir vyf sikkels gekoop het, en alles wat hulle gevang het, was by hulle.
20 En al die buit wat die seuns van Jakob gevang het, was op die stuk veld, so groot soos die sand op die seestrand.
21 En die inwoners van die land het hulle van ver af dopgehou, en al die inwoners van die land was bang vir die seuns van Jakob wat hierdie ding gedoen het, want geen koning van die dae van ouds af het ooit so iets gedoen nie.
22 En die sewe konings van die Kanaäniete het besluit om vrede te maak met die seuns van Jakob, want hulle was baie bang vir hulle lewe vanweë die seuns van Jakob.
23 En op daardie dag, wat die sewende dag was, het Jafia, die koning van Hebron, in die geheim gestuur na die koning van Ai en na die koning van Gibeon en na die koning van Salem en na die koning van Adulam en na die koning van Lakis , en aan die koning van Chasar en aan al die Kanaänitiese konings wat onder hulle onderdanigheid was, en gesê:
24 Trek saam met my op en kom na my toe, dat ons na die seuns van Jakob kan gaan, en Ek sal vrede met hulle sluit en 'n ooreenkoms met hulle sluit, sodat al julle lande nie vernietig word deur die swaarde van die seuns van Jakob nie. soos hulle met Sigem en die stede rondom dit gedoen het, soos jy gehoor en gesien het.
25 En as jy na my toe kom, moenie met baie manne kom nie, maar laat elke koning sy drie owerstes bring en elke owerste drie van sy offisiere.
26 En kom julle almal na Hebron, en ons sal saam na die seuns van Jakob gaan en hulle smeek dat hulle 'n vredesooreenkoms met ons sal sluit.
27 En al daardie konings het gedoen soos die koning van Hebron na hulle gestuur het, want hulle was almal onder sy raad en bevel, en al die konings van Kanaän het bymekaargekom om na die seuns van Jakob te gaan om met hulle vrede te maak; en die seuns van Jakob het teruggekeer en na die stuk veld wat in Sigem was, gegaan, want hulle het geen vertroue op die konings van die land gestel nie.
28 En die seuns van Jakob het teruggekeer en tien dae lank op die stuk veld gebly, en niemand het gekom om teen hulle oorlog te voer nie.
29 En toe die seuns van Jakob sien dat daar geen voorkoms van oorlog was nie, het hulle almal bymekaargekom en na die stad Sigem gegaan, en die seuns van Jakob het in Sigem gebly.
30 En na verloop van veertig dae het al die konings van die Amoriete uit al hulle plekke bymekaargekom en in Hebron gekom, by Jafia, die koning van Hebron.
31 En die getal konings wat in Hebron gekom het om vrede te maak met die seuns van Jakob, was een-en-twintig konings, en die getal owerstes wat saam met hulle gekom het, was nege en sestig, en hulle manne was honderd nege en tagtig , en al hierdie konings en hulle manne het gerus by die berg Hebron.
32 En die koning van Hebron het uitgetrek met sy drie owerstes en nege man, en hierdie konings het besluit om na die seuns van Jakob te gaan om vrede te maak.
33 En hulle het aan die koning van Hebron gesê: Gaan jy voor ons uit met jou manne en spreek vir ons met die seuns van Jakob, en ons sal agter jou aan kom en jou woorde bevestig, en die koning van Hebron het so gedoen.
34 En die seuns van Jakob het gehoor dat al die konings van Kanaän bymekaargekom het en in Hebron gerus het, en die seuns van Jakob het vier van hulle dienaars as spioene gestuur om te sê: Gaan bespied hierdie konings en ondersoek en ondersoek hulle manne of hulle is min of baie, en as hulle maar min in getal is, tel hulle almal en kom terug.
35 En die dienaars van Jakob het in die geheim na hierdie konings gegaan en gedoen soos die seuns van Jakob hulle beveel het, en op daardie dag het hulle teruggekeer na die seuns van Jakob en vir hulle gesê: Ons het by daardie konings gekom, en hulle is maar min in getal, en ons het hulle almal getel, en kyk, hulle was twee honderd agt en tagtig, konings en manne.
36 En die seuns van Jakob het gesê: Hulle is maar min in getal, daarom sal ons nie almal na hulle toe uitgaan nie; en die môre vroeg het die seuns van Jakob opgestaan en twee en sestig van hulle manne gekies, en tien van die seuns van Jakob het saam met hulle gegaan; en hulle het hul oorlogswapens omgord, want hulle het gesê: Hulle kom om teen ons oorlog te voer, want hulle het nie geweet dat hulle kom om met hulle vrede te maak nie.
37 En die seuns van Jakob het saam met hulle dienaars na die poort van Sigem gegaan, na daardie konings, en hulle vader Jakob was by hulle.
38 En toe hulle uittrek, kom die koning van Hebron en sy drie owerstes en nege man saam met hom op die pad teen die seuns van Jakob, en die seuns van Jakob het hul oë opgeslaan en Jafia op 'n afstand gesien. Koning van Hebron en sy owerstes het na hulle gekom, en die seuns van Jakob

het by die plek van die Sigempoort gaan staan en nie verder gegaan nie.

39 En die koning van Hebron het voortgegaan om op te trek, hy en sy owerstes, totdat hy naby die seuns van Jakob gekom het, en hy en sy owerstes het voor hulle neergebuig op die grond, en die koning van Hebron het saam met sy owerstes voor Jakob gesit en sy seuns.

40 Toe sê die seuns van Jakob vir hom: Wat het met jou gebeur, o koning van Hebron? waarom het jy vandag na ons toe gekom? wat vra U van ons? en die koning van Hebron het vir Jakob gesê: Ek bid u, my heer, al die konings van die Kanaäniete het vandag gekom om vrede met u te maak.

41 En die seuns van Jakob het die woorde van die koning van Hebron gehoor, en hulle wou nie instem met sy voorstelle nie, want die seuns van Jakob het geen geloof in hom gehad nie, want hulle het gedink dat die koning van Hebron bedrieglik met hulle gespreek het.

42 En die koning van Hebron het uit die woorde van die seuns van Jakob geweet dat hulle sy woorde nie geglo het nie, en die koning van Hebron het nader na Jakob gekom en vir hom gesê: Ek smeek u, my heer, wees verseker dat al hierdie konings het op vredevolle wyse na julle gekom, want hulle het nie met al hulle manne gekom nie, en hulle het nie hulle oorlogswapens saam met hulle gebring nie, want hulle het gekom om vrede te soek by my heer en sy seuns.

43 En die seuns van Jakob het die koning van Hebron geantwoord en gesê: Stuur u na al hierdie konings, en as u waarheid met ons spreek, laat hulle elkeen afsonderlik voor ons uit kom, en as hulle ongewapen na ons toe kom, sal ons dan weet dat hulle soek vrede by ons.

44 En Jafia, die koning van Hebron, het een van sy manne na die konings gestuur, en hulle het almal voor die seuns van Jakob gekom en voor hulle neergebuig op die grond, en hierdie konings het voor Jakob en sy seuns gesit, en hulle het met hulle en sê:

45 Ons het alles gehoor wat jy aan die konings van die Amoriete gedoen het met jou swaard en uitermate magtige arm, sodat niemand voor jou kon opstaan nie, en ons was vir jou bevrees ter wille van ons lewe, dat dit ons nie sou tref nie. soos dit met hulle gedoen het.

46 Ons het dus na julle toe gekom om 'n vredesverdrag tussen ons te sluit, en sluit dan nou met ons 'n verbond van vrede en waarheid, dat julle nie met ons sal bemoei nie, omdat ons nie met julle bemoei het nie.

47 En die seuns van Jakob het geweet dat hulle werklik gekom het om vrede by hulle te soek, en die seuns van Jakob het na hulle geluister en 'n verbond met hulle gesluit.

48 En die seuns van Jakob het vir hulle gesweer dat hulle nie met hulle sou bemoei nie, en al die konings van die Kanaäniete het ook vir hulle gesweer, en die seuns van Jakob het hulle van daardie dag af as skatpligtig gemaak.

49 En daarna het al die owerstes van hierdie konings met hulle manne voor Jakob gekom, met geskenke in hulle hand vir Jakob en sy seuns, en hulle het voor hom neergebuig op die grond.

50 En hierdie konings het toe die seuns van Jakob aangespoor en by hulle gesmeek om al die buit terug te gee wat hulle uit die sewe stede van die Amoriete verower het, en die seuns van Jakob het so gedoen, en hulle het alles teruggegee wat hulle gevange geneem het, die vroue, die kleintjies, die vee en al die buit wat hulle geneem het, en hulle het hulle weggestuur en elkeen na sy stad gegaan.

51 En al hierdie konings het weer voor die seuns van Jakob neergebuig, en hulle het in daardie dae baie geskenke gestuur of vir hulle gebring, en die seuns van Jakob het hierdie konings en hulle manne weggestuur, en hulle het vreedsaam van hulle af weggegaan na hulle stede, en die seuns van Jakob het ook teruggekeer na hulle huis, na Sigem.

52 En van daardie dag af was daar vrede tussen die seuns van Jakob en die konings van die Kanaäniete, totdat die kinders van Israel gekom het om die land Kanaän te beërwe.

HOOFSTUK 41

1 En in die omwenteling van die jaar het die seuns van Jakob van Sigem af weggetrek, en hulle het in Hebron gekom, by hulle vader Isak, en hulle het daar gewoon, maar hulle kleinvee en beeste het hulle daagliks in Sigem gepas, want daar was daar in daardie dae goeie en vet weiveld, en Jakob en sy seuns en hulle hele huisgesin het in die dal van Hebron gewoon.

2 En dit was in daardie dae, in daardie jaar, die honderd-en-sesde jaar van die lewe van Jakob, in die tiende jaar van Jakob se koms uit Paddan-Aram, dat Lea, die vrou van Jakob, gesterwe het; sy was een-en-vyftig jaar oud toe sy in Hebron gesterf het.

3 En Jakob en sy seuns het haar begrawe in die spelonk van die veld van Magpéla wat in Hebron is, wat Abraham van die kinders van Het gekoop het as besit van 'n graf.

4 En die seuns van Jakob het by hulle vader in die dal van Hebron gewoon, en al die inwoners van die land het hulle sterkte geken en hulle roem het deur die land gegaan.

5 En Josef, die seun van Jakob, en sy broer Benjamin, die seuns van Ragel, die vrou van Jakob, was in daardie dae nog jonk en het nie saam met hulle broers uitgetrek tydens hulle oorloë in al die stede van die Amoriete nie.

6 En toe Josef die sterkte van sy broers en hulle grootheid sien, het hy hulle geprys en hulle verheerlik, maar hy het homself groter as hulle gerangskik en hom bo hulle verheerlik; en Jakob, sy vader, het hom ook meer liefgehad as al sy seuns, want hy was 'n seun van sy ouderdom, en deur sy liefde vir hom het hy vir hom 'n mantel van baie kleure gemaak.

7 En toe Josef sien dat sy vader hom meer liefhet as sy broers, het hy voortgegaan om homself bo sy broers te verhef, en hy het aan sy vader slegte gerugte oor hulle gebring.

8 Toe die seuns van Jakob die hele wandel van Josef teenoor hulle gesien het en dat hulle vader hom meer liefgehad het as al die ander, het hulle hom gehaat en kon al die dae nie vreedsaam met hom praat nie.

9 En Josef was sewentien jaar oud, en hy was nog besig om hom bo sy broers groot te maak en het gedink om hom bo hulle uit te styg.

10 In daardie tyd het hy 'n droom gedroom, en hy het by sy broers gekom en hulle sy droom vertel, en hy het vir hulle gesê: Ek het 'n droom gedroom, en kyk, ons was almal besig om gerwe in die veld te bind, en my gerf het opgestaan en hom neergesit. op die grond en julle gerwe het dit omsingel en daarvoor neergebuig.

11 En sy broers antwoord hom en sê vir hom: Wat beteken hierdie droom wat jy gedroom het? dink jy in jou hart om oor ons te heers of te heers?
12 En hy het nog gekom en die woord aan sy vader Jakob vertel, en Jakob het Josef gesoen toe hy hierdie woorde uit sy mond hoor, en Jakob het Josef geseën.
13 En toe die seuns van Jakob sien dat hulle vader Josef geseën het en hom gesoen het, en dat hy hom uitermate liefgehad het, het hulle op hom jaloers geword en hom des te meer gehaat.
14 En hierna het Josef 'n ander droom gedroom en die droom aan sy vader vertel in die teenwoordigheid van sy broers, en Josef het aan sy vader en broers gesê: Kyk, ek het weer 'n droom gedroom, en kyk, die son en die maan en die elf sterre voor my neergebuig.
15 En sy vader het die woorde van Josef en sy droom gehoor, en toe Jakob sien dat sy broers Josef oor hierdie saak haat, het Jakob Josef dan voor sy broers bestraf oor hierdie saak en gesê: Wat beteken hierdie droom wat jy gedroom het? en dit jou groot maak voor jou broers wat ouer is as jy?
16 Dink jy in jou hart dat ek en jou moeder en jou elf broers sal kom en voor jou neerbuig, dat jy hierdie dinge spreek?
17 En sy broers was jaloers op hom vanweë sy woorde en drome, en hulle het aangehou om hom te haat, en Jakob het die drome in sy hart bewaar.
18 En die seuns van Jakob het eendag gegaan om hulle vader se kleinvee in Sigem op te pas, want hulle was in daardie dae nog veewagters; en terwyl die seuns van Jakob daardie dag in Sigem wei het, het hulle uitgestel, en die tyd van die insameling van die vee het verbygegaan, en hulle het nie gekom nie.
19 Toe Jakob sien dat sy seuns in Sigem uitgestel word, het Jakob by homself gesê: Miskien het die mense van Sigem opgestaan om teen hulle te veg, daarom het hulle uitgestel om vandag te kom.
20 En Jakob het sy seun Josef geroep en hom bevel gegee en gesê: Kyk, jou broers wei vandag in Sigem, en kyk, hulle het nog nie teruggekom nie; gaan dan nou en kyk waar hulle is, en bring my 'n boodskap oor die welsyn van jou broers en die welsyn van die kudde.
21 En Jakob het sy seun Josef na die dal van Hebron gestuur, en Josef het vir sy broers in Sigem gekom en hulle nie gekry nie, en Josef het in die veld rondgegaan wat naby Sigem was, om te kyk waar sy broers omgedraai het, en hy het gemis sy pad in die woestyn, en het nie geweet watter kant toe hy moes gaan nie.
22 En 'n engel van die Here het hom gevind terwyl hy op die pad na die veld dwaal, en Josef het vir die engel van die Here gesê: Ek soek my broers; het jy nie gehoor waar hulle wei nie? en die engel van die Here het vir Josef gesê: Ek het jou broers hier sien wei, en ek het gehoor hoe hulle sê dat hulle in Dotan sou gaan wei.
23 En Josef het geluister na die stem van die engel van die Here, en hy het na sy broers in Dotan gegaan en hulle in Dotan gevind terwyl hulle die kudde oppas.
24 En Josef het opgetrek na sy broers, en voordat hy naby hulle gekom het, het hulle besluit om hom dood te maak.
25 Toe sê Simeon vir sy broers: Kyk, die man van drome kom vandag na ons, en kom dan nou en laat ons hom doodmaak en in een van die putte gooi wat in die woestyn is, en wanneer sy vader hom sal soek. van ons af sal ons sê 'n bose dier het hom opgeëet.
26 En Ruben het die woorde van sy broers aangaande Josef gehoor en vir hulle gesê: Julle moet hierdie ding nie doen nie, want hoe kan ons opsien na ons vader Jakob? Gooi hom in hierdie kuil om daar te sterf, maar steek nie 'n hand teen hom uit om sy bloed te stort nie; en Ruben het dit gesê om hom uit hulle hand te verlos en hom na sy vader terug te bring.
27 En toe Josef by sy broers kom, het hy voor hulle gaan sit, en hulle het op hom opgestaan en hom gegryp en hom op die grond geslaan en die mantel wat hy aangetrek het, uitgetrek.
28 En hulle het hom geneem en in 'n put gegooi, en in die put was daar geen water nie, maar slange en skerpioene. En Josef was bang vir die slange en skerpioene wat in die put was. En Josef het met 'n groot stem uitgeroep, en die Here het die slange en skerpioene in die kante van die kuil weggesteek, en hulle het Josef geen kwaad aangedoen nie.
29 En Josef het uit die put na sy broers geroep en vir hulle gesê: Wat het ek julle aangedoen, en waarmee het ek gesondig? waarom vrees julle nie die Here aangaande my nie? is ek nie van jou gebeente en vlees nie, en is Jakob nie jou vader nie, my vader? waarom doen jy vandag hierdie ding aan my, en hoe sal jy kan opsien na ons vader Jakob?
30 En hy het aangehou om uit te roep en sy broers uit die kuil te roep, en hy het gesê: Juda, Simeon en Levi, my broers, hef my op uit die plek van duisternis waarin jy my geplaas het, en kom vandag om my te ontferm, kinders van die Here en seuns van Jakob, my vader. En as ek teen julle gesondig het, is julle nie die seuns van Abraham, Isak en Jakob nie? as hulle 'n weeskind sien, het hulle medelye met hom gehad, of een wat honger was, hulle het vir hom brood gegee om te eet, of een wat dors was, hulle het hom water gegee om te drink, of een wat naak was, hulle het hom met klere bedek!
31 En hoe sal jy dan jou medelye van jou broer weerhou, want ek is van jou vlees en gebeente, en as ek teen jou gesondig het, sal jy dit sekerlik doen ter wille van my vader!
32 En Josef het hierdie woorde uit die kuil gespreek, en sy broers kon nie na hom luister nie en hulle ore nie neig tot die woorde van Josef nie, en Josef het in die kuil gehuil en geween.
33 En Josef het gesê: Ag, as my vader vandag geweet het van die daad wat my broers aan my gedoen het, en die woorde wat hulle vandag met my gespreek het.
34 En al sy broers het sy geroep en geween in die kuil gehoor, en sy broers het gegaan en hulle uit die put verwyder, sodat hulle nie die geroep van Josef en sy geween in die kuil sou hoor nie.

HOOFSTUK 42

1 En hulle het gegaan en aan die oorkant gaan sit, omtrent die afstand van 'n boogskoot, en hulle het daar gaan sit om brood te eet, en terwyl hulle eet, het hulle beraadslaag oor wat met hom gedoen moes word, of hulle hom moes doodmaak. of om hom na sy pa terug te bring.
2 Toe hulle die raad gehou het, het hulle hul oë opgeslaan en gesien, en kyk, daar kom 'n menigte Ismaeliete op 'n afstand langs die pad van Gílead, wat afgaan na Egipte.

3 En Juda sê vir hulle: Watter voordeel sal dit vir ons wees as ons ons broer doodmaak? miskien sal God hom van ons eis; dit is dan die raad wat aangaande hom voorgestel is, wat julle aan hom moet doen: Kyk, hierdie menigte Ismaeliete wat na Egipte aftrek,
4 Nou dan, kom laat ons oor hom aan hulle beskik, en laat ons hand nie op hom wees nie, en hulle sal hom saam met hulle lei, en hy sal verlore gaan onder die mense van die land, en ons sal hom nie aansit nie dood met ons eie hande. En die voorstel het sy broers behaag, en hulle het gedoen volgens die woord van Juda.
5 En terwyl hulle oor hierdie saak gepraat het, en voordat die menigte Ismaeliete na hulle gekom het, het sewe handelaars van Midian by hulle verbygegaan, en terwyl hulle verbygaan, was hulle dors, en hulle het hul oë opgeslaan en die kuil gesien in wat Josef onheilig was, en hulle het gesien, en daar was al die voëls op hom.
6 En hierdie Midianiete het na die kuil gehardloop om water te drink, want hulle het gedink dat dit water bevat, en toe hulle voor die kuil gekom het, het hulle die stem van Josef hoor roep en huil in die kuil, en hulle het in die kuil afgekyk, en hulle het gesien en kyk, daar was 'n jong man met 'n aantreklike voorkoms en welgevallig.
7 En hulle het hom geroep en gesê: Wie is jy en wie het jou hierheen gebring en wie het jou in hierdie kuil, in die woestyn, geplaas? en hulle het almal gehelp om Josef op te wek, en hulle het hom uitgetrek en hom uit die kuil gebring en hom geneem en op hul reis weggegaan en by sy broers verbygegaan.
8 En hulle sê vir hulle: Waarom doen julle dit om ons dienaar van ons weg te neem en weg te gaan? sekerlik het ons hierdie jong man in die put gesit, omdat hy teen ons in opstand gekom het, en jy het gekom en hom opgebring en hom weggelei; gee ons dan nou ons dienaar terug.
9 En die Midianiete het geantwoord en aan die seuns van Jakob gesê: Is dit julle dienaar, of gaan hierdie man na julle toe? Miskien is julle almal sy dienaars, want hy is mooier en meer bevoorreg as enigeen van julle, en waarom praat julle almal vals met ons?
10 Nou daarom sal ons nie na jou woorde luister en nie na jou luister nie, want ons het die jong man in die kuil in die woestyn gevind, en ons het hom gevang; ons gaan dus voort.
11 En al die seuns van Jakob het na hulle toe gekom en na hulle opgestaan en vir hulle gesê: Gee ons ons dienaar terug, en waarom sal julle almal deur die skerpte van die swaard sterwe? En die Midianiete het teen hulle uitgeroep, en hulle het hul swaarde uitgetrek en nader gekom om teen die seuns van Jakob te veg.
12 En kyk, Simeon het opgestaan van sy stoel teen hulle, en op die grond gespring en sy swaard uitgetrek en na die Midianiete gekom, en hy het 'n verskriklike geskreeu voor hulle uitgespreek, sodat sy geskreeu op 'n afstand gehoor is, en die aarde het gebewe vir Simeon s'n. skree.
13 En die Midianiete was verskrik oor Símeon en die geraas van sy geskreeu, en hulle het op hul aangesig geval en uitermate verskrik geword.
14 Toe sê Símeon vir hulle: Voorwaar, ek is Símeon, die seun van Jakob, die Hebreër, wat net saam met my broer die stad Sigem en die stede van die Amoriete vernietig het; so sal God ook met my doen, dat as al jou broers, die volk van Mídian, en ook die konings van Kanaän saam met jou sou kom, hulle nie teen my sou kon veg nie.
15 Gee ons dan nou die jongmens terug wat jy geneem het, sodat ek nie jou vlees aan die voëls van die hemel en die wilde diere van die aarde gee nie.
16 En die Midianiete was meer bevrees vir Símeon, en hulle het na die seuns van Jakob gekom met skrik en angs en met treurige woorde en gesê:
17 Waarlik, jy het gesê dat die jongman jou dienaar is, en dat hy teen jou in opstand gekom het, en daarom het jy hom in die kuil gesit; wat sal jy dan doen met 'n dienskneg wat teen sy heer in opstand kom? Verkoop hom dan nou aan ons, en ons sal jou alles gee wat jy vir hom verlang; en die HERE het dit behaag om dit te doen, sodat die seuns van Jakob nie hulle broer sou doodmaak nie.
18 En die Midianiete het gesien dat Josef 'n aantreklike voorkoms en welgeluk was; hulle het hom in hul harte begeer en was dringend om hom van sy broers te koop.
19 En die seuns van Jakob het na die Midianiete geluister en hulle broer Josef aan hulle verkoop vir twintig sikkels silwer, en hulle broer Ruben was nie by hulle nie, en die Midianiete het Josef geneem en hulle reis na Gílead voortgesit.
20 Hulle het op die pad gegaan, en die Midianiete het berou gehad oor wat hulle gedoen het deur die jongman te koop, en die een het vir die ander gesê: Wat is dit vir hierdie ding wat ons gedoen het deur hierdie jong man uit die Hebreërs weg te neem, wat is van mooi voorkoms en goed begunstig.
21 Miskien is hierdie jongmens gesteel uit die land van die Hebreërs, en waarom het ons dan hierdie ding gedoen? en as hy gesoek en in ons hande gevind word, sal ons deur hom sterwe.
22 Nou het geharde en magtige manne hom sekerlik aan ons verkoop, die krag van een van wie jy vandag gesien het; miskien het hulle hom uit sy land gesteel met hul mag en met hul magtige arm, en het hom daarom aan ons verkoop vir die geringe waarde wat ons aan hulle gegee het.
23 En terwyl hulle so met mekaar gepraat het, het hulle gekyk, en daar was die bende Ismaeliete wat eers aangekom het en wat die seuns van Jakob gesien het, opruk na die Midianiete, en die Midianiete het vir mekaar gesê: Kom, laat ons verkoop hierdie jong man na die menigte Ismaeliete wat na ons toe kom, en ons sal vir hom die bietjie neem wat ons vir hom gegee het, en ons sal verlos word van sy kwaad.
24 En hulle het so gedoen, en hulle het by die Ismaeliete uitgekom, en die Midianiete het Josef aan die Ismaeliete verkoop vir twintig silwerstukke wat hulle vir hom aan sy broers gegee het.
25 En die Midianiete het op hulle pad na Gílead gegaan, en die Ismaeliete het Josef geneem en hom op een van die kamele laat ry, en hulle het hom na Egipte gelei.
26 En Josef het gehoor dat die Ismaeliete na Egipte trek, en Josef het geweeklaag en geween oor hierdie saak dat hy so ver van die land Kanaän van sy vader af verwyder sou word, en hy het bitterlik gehuil terwyl hy op die kameel gery het. en een van hulle manne het hom opgemerk en hom van die kameel laat afgaan en te voet laat loop, en desnieteenstaande het Josef aangehou om te huil en te ween, en hy het gesê: O my vader, my vader.

27 En een van die Ismaeliete het opgestaan en Josef op die wang geslaan, en steeds het hy aangehou om te ween; en Josef was moeg op die pad en kon weens die bitterheid van sy siel nie voortgaan nie, en hulle almal het hom getref en hom op die pad verdruk, en hulle het hom verskrik, sodat hy kon ophou om te ween.
28 En die Here het die ambisie van Josef en sy benoudheid gesien, en die Here het duisternis en verwarring oor daardie manne laat neerkom, en die hand van elkeen wat hom geslaan het, het verdroog.
29 En hulle sê vir mekaar: Wat is hierdie ding wat God ons op die pad gedoen het? en hulle het nie geweet dat dit hulle oor Josef oorgekom het nie. En die manne het op die pad gegaan en op die pad van Efrat gegaan waar Ragel begrawe is.
30 En Josef het by sy moeder se graf gekom, en Josef het gehaas en na die graf van sy moeder gehardloop en op die graf geval en geween.
31 En Josef het hardop uitgeroep op die graf van sy moeder en gesê: O my moeder, my moeder, o jy wat my gebaar het, word nou wakker en staan op en sien jou seun, hoe hy vir 'n slaaf verkoop is, en nie een om hom jammer te kry.
32 Staan op en sien jou seun, ween saam met my oor my benoudhede, en kyk na die hart van my broers.
33 Wek my moeder op, wek op, ontwaak vir my uit jou slaap, en rig jou gevegte teen my broers. O, hoe het hulle my van my rok uitgetrek en my al twee keer vir 'n slaaf verkoop en my van my vader geskei, en daar is niemand om my te ontferm nie.
34 Wek en lê jou saak teen hulle voor God, en kyk wie God sal regverdig in die oordeel en wie Hy sal veroordeel.
35 Staan op, o my moeder, staan op, ontwaak uit jou slaap en sien my vader hoe sy siel vandag met my is, en vertroos hom en maak sy hart kalm.
36 En Josef het aangehou om hierdie woorde te spreek, en Josef het hardop uitgeroep en bitterlik geween op sy moeder se graf; en hy het opgehou spreek, en van bitterheid van hart het hy stil geword soos 'n klip op die graf.
37 En Josef het 'n stem van onder die grond af met hom hoor praat, wat hom geantwoord het met bitterheid van hart en met 'n stem van geween en bid in hierdie woorde:
38 My seun, my seun Josef, ek het die stem van jou geween en die stem van jou weeklag gehoor; Ek het jou trane gesien; Ek ken jou benoudhede, my seun, en dit bedroef my om jou ontwil, en oorvloedige droefheid word by my droefheid gevoeg.
39 Nou dan, my seun, my seun Josef, hoop op die Here en wag op hom en moenie vrees nie, want die Here is met jou, Hy sal jou verlos van alle benoudheid.
40 Staan op, my seun, trek af na Egipte saam met jou here, en wees nie bevrees nie, want die Here is met jou, my seun. En sy het aangehou om soos hierdie woorde met Josef te praat, en sy was stil.
41 En Josef het dit gehoor, en hy was baie verwonderd hieroor, en hy het aangehou om te ween; en daarna het een van die Ismaeliete hom sien huil en huil in die graf, en sy toorn het teen hom ontvlam, en hy het hom daarvandaan verdryf, en hy het hom geslaan en hom vervloek.
42 Toe sê Josef aan die manne: Mag ek genade in julle oë vind om my terug te neem na die huis van my vader, en hy sal vir julle 'n oorvloed van rykdom gee.
43 En hulle antwoord hom en sê: Is jy nie 'n slaaf nie, en waar is jou vader? en as jy 'n vader gehad het, sou jy nie al twee keer vir 'n slaaf vir so min waarde verkoop gewees het nie; en hulle toorn het steeds teen hom ontvlam, en hulle het aangehou om hom te slaan en hom te tugtig, en Josef het bitterlik geween.
44 En die Here het Josef se ellende gesien, en die Here het weer hierdie manne geslaan en hulle getugtig, en die Here het duisternis hulle oor die aarde laat omhul, en die weerlig het geflikker en die donder het gedreun, en die aarde het geskud van die stem van die donder en van die geweldige wind, en die manne was verskrik en het nie geweet waarheen hulle moes gaan nie.
45 En die diere en kamele het stilgestaan en hulle gelei, maar hulle wou nie gaan nie, hulle het hulle geslaan en op die grond gehurk; en die manne sê vir mekaar: Wat is dit wat God aan ons gedoen het? wat is ons oortredinge, en wat is ons sondes dat hierdie saak ons so oorgekom het?
46 En een van hulle het geantwoord en vir hulle gesê: Miskien het hierdie saak ons vandag gebeur weens die sonde om hierdie slaaf te verdruk; smeek hom dan nou sterk om ons te vergewe, en dan sal ons weet om wie se ontwil hierdie onheil ons tref, en as God hom oor ons ontferm, dan sal ons weet dat dit alles oor ons kom weens die sonde om hierdie slaaf te verdruk. .
47 En die manne het so gedoen, en hulle het Josef gesmeek en hom gedwing om hulle te vergewe; en hulle het gesê: Ons het gesondig teen die Here en teen jou; betuig dan nou veilig om van jou God te vra dat Hy hierdie dood onder ons uit sal verwyder, want ons het teen Hom gesondig.
48 En Josef het gedoen volgens hulle woorde, en die Here het na Josef geluister, en die Here het die plaag wat Hy oor Josef aangerig het, weggeneem, en die diere het van die grond af opgestaan en hulle gelei, en hulle het aangegaan, en die woedende storm het bedaar en die aarde het rustig geword, en die manne het voortgegaan op hulle reis om na Egipte af te gaan, en die manne het geweet dat hierdie onheil hulle getref het weens Josef.
49 En hulle het vir mekaar gesê: Kyk, ons weet dat dit weens sy verdrukking was dat hierdie onheil ons getref het; waarom sal ons dan nou hierdie dood oor ons siele bring? Kom ons hou raad wat om aan hierdie slaaf te doen.
50 En een het geantwoord en gesê: Hy het vir ons gesê om hom na sy vader terug te bring; kom dan nou, laat ons hom terugneem en ons sal na die plek gaan wat hy ons sal vertel, en van sy familie die prys neem wat ons vir hom gegee het, en ons sal dan weggaan.
51 En een het weer geantwoord en gesê: Kyk, hierdie raad is baie goed, maar ons kan dit nie doen nie, want die pad is baie ver van ons af, en ons kan nie uit ons pad gaan nie.
52 En nog een het geantwoord en vir hulle gesê: Dit is die raad wat gevolg moet word, ons sal nie daarvan afwyk nie; kyk, ons gaan vandag na Egipte, en as ons in Egipte kom, sal ons hom daar teen 'n duur prys verkoop, en ons sal van sy boosheid verlos word.
53 En hierdie saak het die manne behaag, en hulle het so gedoen, en hulle het saam met Josef na Egipte voortgegaan.

HOOFSTUK 43

1 En toe die seuns van Jakob hulle broer Josef aan die Midianiete verkoop het, was hulle hart deur hom geslaan,

en hulle het berou gehad oor hulle dade, en hulle het gesoek dat hy hom terugbring, maar kon hom nie kry nie.
2 En Ruben het teruggegaan na die kuil waarin Josef gesit was, om hom uit te haal en hom aan sy vader terug te gee; en Ruben het by die kuil gestaan, en hy het geen woord gehoor nie, en hy het Josef uitgeroep. Josef! en niemand het geantwoord of 'n woord uitgespreek nie.
3 En Ruben sê: Josef het van skrik gesterf, of een of ander slang het sy dood veroorsaak; en Ruben het in die kuil neergedaal, en hy het Josef gesoek en hom nie in die kuil gekry nie, en hy het weer uitgekom.
4 En Ruben het sy klere geskeur en gesê: Die kind is nie daar nie, en hoe sal ek my vader oor hom versoen as hy dood is? en hy het na sy broers gegaan en gevind dat hulle bedroef was oor Josef, en saam beraadslaag het hoe om hulle vader oor hom te versoen, en Ruben het aan sy broers gesê: Ek het by die put gekom en kyk, Josef was nie daar nie, wat sal ons dan sê aan ons vader, want my vader sal net die seun by my soek.
5 En sy broers het hom geantwoord en gesê: So en so het ons gedoen, en ons harte het ons daarna getref weens hierdie daad, en ons sit nou om 'n voorwendsel te soek hoe ons ons vader daarmee sal versoen.
6 En Ruben sê vir hulle: Wat het julle gedoen om die grys hare van ons vader in droefheid na die graf af te bring? die ding is nie goed nie, wat jy gedoen het.
7 En Ruben het by hulle gesit, en hulle het almal opgestaan en vir mekaar gesweer om dit nie aan Jakob te vertel nie; en hulle het almal gesê: Die man wat dit aan ons vader of sy huisgesin sal vertel, of wat dit aan enigeen sal vertel van die kinders van die land, ons sal almal teen hom opstaan en hom met die swaard doodmaak.
8 En die seuns van Jakob het mekaar in hierdie saak gevrees, van die jongste tot die oudste, en niemand het 'n woord gespreek nie, en hulle het die saak in hulle hart verberg.
9 En hulle het daarna gaan sit om te besluit en iets uit te dink om vir hulle vader Jakob te sê oor al hierdie dinge.
10 En Issaskar sê vir hulle: Hier is vir julle 'n raad as dit goed lyk in julle oë om hierdie ding te doen, neem dan die mantel wat aan Josef behoort en skeur dit, en slag 'n bokkie van die bok en doop dit in sy bloed.
11 En stuur dit na ons vader en as hy dit sien, sal hy sê 'n bose dier het hom opgeëet; daarom skeur julle sy mantel en kyk, sy bloed sal op sy mantel wees, en deur dit te doen, sal ons vry wees van ons vader se murmureringe .
12 En die raad van Issaskar het hulle behaag, en hulle het na hom geluister en gedoen volgens die woord van Issaskar wat hy hulle aangeraai het.
13 En hulle het gehaas en Josef se mantel geneem en dit geskeur, en hulle het 'n bokkie van die bokkie geslag en die mantel in die bloed van die bokkie gedoop en dit dan in die stof vertrap, en hulle het die mantel na hulle vader Jakob gestuur deur die hand van Naftali, en hulle het hom bevel gegee om hierdie woorde te sê:
14 Ons het die vee bymekaargemaak en gekom tot by die pad na Sigem en verder, toe ons hierdie rok op die pad in die woestyn gevind het, gedoop in bloed en stof; weet dan nou of dit jou seun se mantel is of nie.
15 En Naftali het gegaan, en hy het by sy vader gekom, en hy het hom die rok gegee, en hy het met hom al die woorde gespreek wat sy broers hom beveel het.
16 En Jakob het die mantel van Josef gesien en hy het dit geweet, en hy het op sy aangesig op die grond geval en stil geword soos 'n klip, en daarna het hy opgestaan en met 'n groot en huilende stem uitgeroep en gesê: Dit is die mantel. van my seun Josef!
17 En Jakob het hom gehaas en een van sy dienaars na sy seuns gestuur, wat na hulle gegaan het en hulle met die kleinvee op die pad gevind het.
18 En die seuns van Jakob het teen die aand na hulle vader gekom, en kyk, hulle klere was geskeur en stof was op hulle koppe, en hulle het gevind dat hulle vader skreeu en met 'n groot stem huil.
19 Toe sê Jakob vir sy seuns: Vertel my waarlik, watter onheil het julle vandag skielik oor my gebring? en hulle het hulle vader Jakob geantwoord en gesê: Ons het vandag aangekom nadat die kleinvee bymekaargemaak is, en ons het langs die pad in die woestyn tot by die stad Sigem gekom, en ons het hierdie mantel vol bloed gevind op die grond, en ons het dit geweet en ons het na jou gestuur as jy dit kon weet.
20 En Jakob het die woorde van sy seuns gehoor en met 'n groot stem uitgeroep en gesê: Dit is die mantel van my seun, 'n bose dier het hom opgeëet; Josef is in stukke geskeur, want ek het hom vandag gestuur om te kyk of dit goed gaan met jou en met die kleinvee en om my 'n boodskap van jou te bring, en hy het gegaan soos ek hom beveel het, en dit het vandag met hom gebeur terwyl ek gedink het my seun is by jou.
21 En die seuns van Jakob het geantwoord en gesê: Hy het nie na ons toe gekom nie, en ons het hom nie gesien vandat ons van jou uitgegaan het tot nou toe nie.
22 En toe Jakob hulle woorde hoor, het hy weer hardop uitgeroep, en hy het opgestaan en sy klere geskeur, en hy het 'n roukleed om sy lendene gesit, en hy het bitterlik geween en getreur en sy stem verhef in geween en uitgeroep en hierdie woorde gesê ,
23 My seun Josef, o my seun Josef, ek het jou vandag gestuur na die welstand van jou broers, en kyk, jy is in stukke geskeur; deur my hand het dit met my seun gebeur.
24 Dit bedroef my oor jou, my seun Josef, dit bedroef my oor jou; hoe soet was jy vir my gedurende die lewe, en nou hoe uitermate bitter is jou dood vir my.
25 0 dat ek in jou plek gesterf het, my seun Josef, want dit bedroef my oor jou, my seun, o my seun, my seun! My seun Josef, waar is jy, en waarheen is jy getrek? wek op, wek op uit jou plek, en kom aanskou my droefheid oor jou, o my seun Josef!
26 Kom nou en tel die trane wat uit my oë oor my wange vloei, en bring dit op voor die aangesig van die HERE, dat sy toorn van my af kan afwend.
27 0 My seun Josef, hoe het jy geval deur die hand van iemand deur wie niemand geval het van die begin van die wêreld af tot vandag toe nie; want jy is gedood deur die verslaan van 'n vyand, wat met wreedheid aangedoen is, maar ek weet tog dat dit met jou gebeur het vanweë die menigte van my sondes.
28 Ontwaak nou en kyk hoe bitter is my moeite vir jou, my seun, alhoewel ek jou nie grootgemaak en jou nie gevorm en jou gees en siel gegee het nie, maar dit was God wat jou gevorm en jou gebeente gebou en dit met vleis bedek het, en die asem van die lewe in jou neusgate geblaas, en toe het Hy jou aan my gegee.

29 Nou waarlik, God wat jou aan my gegee het, Hy het jou van my weggeneem, en so het dit jou oorgekom
30 En Jakob het aangehou om te praat soos hierdie woorde aangaande Josef, en hy het bitterlik geween; hy het op die grond geval en stil geword.
31 En toe al die seuns van Jakob die benoudheid van hulle vader sien, het hulle berou gehad oor wat hulle gedoen het, en hulle het ook bitterlik geween.
32 En Juda het opgestaan en sy vader se hoof van die grond af opgelig en dit op sy skoot gesit, en hy het sy vader se trane van sy wange afgevee; as 'n klip.
33 En die seuns van Jakob het die benoudheid van hulle vader gesien, en hulle het hul stem verhef en aangehou om te ween, en Jakob het nog soos 'n klip op die grond gelê.
34 En al sy seuns en sy dienaars en sy dienaar se kinders het opgestaan en rondom hom gaan staan om hom te troos, en hy het geweier om getroos te word.
35 En die hele huis van Jakob het opgestaan en 'n groot rou gerou oor Josef en hulle vader se benoudheid, en die verstand het Isak, die seun van Abraham, die vader van Jakob, bereik, en hy het bitterlik geween oor Josef, hy en sy hele huisgesin, en hy het weggetrek van die plek waar hy in Hebron gewoon het, en sy manne saam met hom, en hy het sy seun Jakob getroos, en hy het geweier om getroos te word.
36 En hierna het Jakob van die grond af opgestaan, en sy trane het oor sy wange geloop, en hy het vir sy seuns gesê: Staan op en neem julle swaarde en julle boë, en gaan uit die veld in en soek of julle kan vind my seun se lyk en bring dit vir my dat ek dit kan begrawe.
37 Soek tog ook onder die diere en jag hulle, en wat die eerste sal kom voordat jy dit gryp en na my toe bring, miskien sal die Here vandag my ellende ontferm en voor jou voorberei wat my verskeur het seun in stukke, en bring dit vir my, en ek sal die saak van my seun wreek.
38 En sy seuns het gedoen soos hulle vader hulle beveel het, en hulle het die môre vroeg opgestaan, en elkeen het sy swaard en sy boog in sy hand geneem, en hulle het uitgegaan die veld in om die diere te jag.
39 En Jakob het nog hardop geroep en geween en heen en weer in die huis geloop en sy hande inmekaargeslaan en gesê: My seun Josef, my seun Josef!
40 En die seuns van Jakob het in die woestyn gegaan om die diere te gryp, en daar het 'n wolf na hulle gekom, en hulle het hom gegryp en hom na hul vader gebring, en hulle het vir hom gesê: Dit is die eerste wat ons gevind het, en ons het hom na u toe gebring soos u ons beveel het, en die liggaam van u seun kon ons nie vind nie.
41 En Jakob het die dier uit die hande van sy seuns geneem, en hy het met 'n groot en huilende stem uitgeroep terwyl hy die dier in sy hand gehou het, en hy het met 'n bitter hart met die dier gespreek: Waarom het jy my seun Josef opgeëet? En hoe het jy geen vrees gehad vir die God van die aarde of vir my benoudheid oor my seun Josef nie?
42 En jy het my seun verniet opgeëet, omdat hy geen geweld gepleeg het nie, en my daardeur skuldig gemaak het om sy rekening, daarom sal God hom eis wat vervolg word.
43 En die Here het die bek van die dier oopgemaak om Jakob te troos met sy woorde, en dit het Jakob geantwoord en hierdie woorde met hom gespreek:
44 So waar as God leef wat ons op die aarde geskape het, en so waar as u siel leef, my heer, ek het u seun nie gesien nie, en ek het hom nie verskeur nie, maar uit 'n ver land het ek ook gekom om my seun te soek wat van my vandag, en ek weet nie of hy lewend of dood is nie.
45 En ek het vandag in die veld gekom om my seun te soek, en jou seuns het my gekry en my gegryp en my droefheid vermeerder, en het my vandag voor jou gebring, en ek het nou al my woorde met jou gespreek.
46 En nou daarom, o mensekind, is ek in u hande, en doen vandag met my soos dit goed mag lyk in u oë, maar deur die lewe van God wat my geskape het, het ek u seun nie gesien nie, en ook nie Ek skeur hom in stukke, en die vlees van 'n mens het nie in my mond ingekom al die dae van my lewe nie.
47 En toe Jakob die woorde van die dier hoor, was hy baie verbaas en het die dier uit sy hand uitgestuur, en sy het weggegaan.
48 En Jakob het nog dag na dag hardop geroep en oor Josef geween, en hy het baie dae oor sy seun getreur.

HOOFSTUK 44

1 En die seuns van Ismael wat Josef van die Midianiete gekoop het, wat hom van sy broers gekoop het, het saam met Josef na Egipte gegaan, en hulle het aan die grense van Egipte gekom, en toe hulle naby Egipte kom, het hulle vier manne ontmoet die seuns van Medan, die seun van Abraham, wat uit Egipteland op hulle reis getrek het.
2 En die Ismaeliete sê vir hulle: Wil julle hierdie slaaf van ons koop? en hulle het gesê: Gee hom oor aan ons, en hulle het Josef aan hulle oorgegee, en hulle het hom gesien dat hy 'n baie aantreklike jongmens was, en hulle het hom vir twintig sikkels gekoop.
3 En die Ismaeliete het hulle reis na Egipte voortgesit, en die Medaan het ook daardie dag na Egipte teruggekeer, en die Medaan het vir mekaar gesê: Kyk, ons het gehoor dat Potifar, 'n offisier van Farao, owerste van die lyfwag, 'n goeie dienskneg soek wat staan voor hom om hom te versorg en hom oor sy huis en alles wat aan hom behoort te maak.
4 Kom dan nou, laat ons hom aan hom verkoop vir wat ons mag begeer, as hy in staat is om aan ons te gee wat ons van hom sal eis.
5 En hierdie Medaniem het gegaan en by die huis van Potifar gekom en vir hom gesê: Ons het gehoor dat jy 'n goeie dienskneg soek om jou te versorg; kyk, ons het 'n dienskneg wat jou sal behaag, as jy aan ons kan gee wat ons mag begeer, en ons sal hom aan jou verkoop.
6 Toe sê Potifar: Bring hom voor my uit, en ek sal hom sien, en as hy my behaag, sal ek aan jou gee wat jy van hom kan eis.
7 En die Medaniërs het gegaan en Josef gebring en hom voor Potifar neergesit, en hy het hom gesien, en hy het hom uitermate behaag, en Potifar het vir hulle gesê: Sê vir my wat julle van hierdie jeug vra?
8 Toe sê hulle: Vierhonderd sikkels silwer wil ons vir hom hê, en Potifar het gesê: Ek sal dit vir jou gee as jy vir my die rekord van sy verkoop aan jou bring en my sy geskiedenis vertel, want miskien word hy gesteel, want hierdie jongmens is nie 'n slaaf of 'n slaafseun nie, maar ek sien in hom die voorkoms van 'n mooi en mooi mens.

9 En die Medaniërs het gegaan en die Ismaeliete wat hom aan hulle verkoop het, na hom gebring, en hulle het hom meegedeel en gesê: Hy is 'n slaaf, en ons het hom aan hulle verkoop.
10 En Potifar het die woorde van die Ismaeliete gehoor toe hy die silwer aan die Medaan gegee het, en die Medaniems het die silwer geneem en op hulle reis gegaan, en die Ismaeliete het ook teruggekeer huis toe.
11 En Potifar het Josef geneem en hom na sy huis gebring om hom te dien, en Josef het guns gevind in die oë van Potifar, en hy het op hom vertrou en hom as opsiener oor sy huis aangestel, en alles wat aan hom behoort het, het hy gered. oor in sy hand.
12 En die Here was met Josef en hy het 'n voorspoedige man geword, en die Here het die huis van Potifar geseën ter wille van Josef.
13 En Potifar het alles wat hy gehad het in die hand van Josef gelos, en Josef was een wat dinge laat in- en uitgaan, en alles is volgens sy wens in die huis van Potifar gereguleer.
14 En Josef was agtien jaar oud, 'n jong man met mooi oë en mooi van voorkoms, en soos hy was hy nie in die hele Egipteland nie.
15 In daardie tyd, terwyl hy in die huis van sy heer was, en in en uit die huis gegaan en sy heer versorg het, het Selika, sy heer se vrou, haar oë na Josef opgeslaan, en sy het na hom gekyk, en kyk, hy was 'n jong man. goed bevoordeel.
16 En sy het sy skoonheid in haar hart begeer, en haar siel was gevestig op Josef, en sy het hom dag na dag verlei, en Selika het Josef daagliks oorreed, maar Josef het nie sy oë opgeslaan om sy heer se vrou te aanskou nie.
17 En Selika sê vir hom: Hoe mooi is jou voorkoms en gedaante, waarlik, ek het na al die slawe gekyk en nie so 'n pragtige slaaf gesien soos jy nie; en Josef sê vir haar: Waarlik, Hy wat my in die skoot van my moeder geskape het, het die hele mensdom geskep.
18 En sy sê vir hom: Hoe mooi is jou oë waarmee jy al die inwoners van Egipte, mans en vroue, verblind het; en hy sê vir haar: Hoe pragtig is hulle terwyl ons lewe, maar as jy hulle in die graf sien, sou jy sekerlik van hulle af wegbeweeg.
19 En sy sê vir hom: Hoe mooi en aangenaam is al jou woorde; Neem tog tog die siter wat in die huis is, en speel met jou hande en laat ons jou woorde hoor.
20 En hy sê vir haar: Hoe mooi en aangenaam is my woorde wanneer ek die lof van my God en sy heerlikheid spreek; en sy sê vir hom: Hoe baie mooi is die hare van jou hoof, kyk, die goue kam wat in die huis is, neem dit tog en krul die hare van jou hoof.
21 En hy sê vir haar: Hoe lank sal jy hierdie woorde spreek? hou op om hierdie woorde aan my te spreek, en staan op en sorg vir jou huishoudelike sake.
22 En sy sê vir hom: Daar is niemand in my huis nie, en daar is niks om na te luister as na jou woorde en na jou wens nie; maar nieteenstaande dit alles, kon sy Josef nie na haar toe bring nie, en hy het ook nie sy oog op haar gelê nie, maar sy oë van onder na die grond gerig.
23 En Selika het Josef in haar hart begeer dat hy met haar moes gemeenskap het, en op die tyd dat Josef in die huis gesit het om sy werk te doen, het Selika gekom en voor hom gaan sit, en sy het hom daagliks verlei met haar rede om met haar te lê. , of ooit na haar te kyk, maar Josef wou nie na haar luister nie.
24 En sy sê vir hom: As jy nie doen volgens my woorde nie, sal ek jou tugtig met die doodstraf en 'n ysterjuk op jou lê.
25 En Josef sê vir haar: Waarlik, God wat die mens geskape het, maak die boeie van gevangenes los, en dit is Hy wat my uit jou gevangenis en uit jou oordeel sal verlos.
26 En toe sy hom nie kon oorwin om hom te oorreed nie, en haar siel nog op hom gevestig was, het haar begeerte haar in 'n ernstige siekte gewerp.
27 En al die vroue van Egipte het gekom om haar te besoek, en hulle het vir haar gesê: Waarom is jy in hierdie dalende toestand? jy wat niks kortkom nie; U man is tog 'n groot en gewaardeerde vors in die oë van die koning, sou u iets ontbreek van wat u hart begeer?
28 En Selika het hulle geantwoord en gesê: Vandag sal aan julle bekend gemaak word van waar hierdie wanorde ontstaan waarin julle my sien; en al die vroue het in die huis van Selika geëet.
29 En sy het vir hulle messe gegee om die sitroene af te skil om dit te eet, en sy het bevel gegee dat hulle vir Josef duur klere moes aantrek en dat hy voor hulle moes verskyn, en Josef het voor hulle oë gekom en al die vroue het na Josef gekyk en kon hulle oë nie van hom af wegneem nie, en hulle het almal hul hande gesny met die messe wat hulle in hul hande gehad het, en al die lemoene wat in hul hande was, was vol bloed.
30 En hulle het nie geweet wat hulle gedoen het nie, maar hulle het aangehou om na die skoonheid van Josef te kyk en hulle ooglede nie van hom afgewend nie.
31 Toe Selika sien wat hulle gedoen het, sê sy vir hulle: Wat is hierdie werk wat julle gedoen het? kyk, Ek het vir julle sitroene gegee om te eet, en julle het almal julle hande gesny.
32 En al die vroue het hulle hande gesien, en kyk, hulle was vol bloed, en hulle bloed het op hulle klere afgevloei, en hulle het vir haar gesê: Hierdie slaaf in jou huis het ons oorwin, en ons kon ons ooglede nie van hom afdraai nie. op grond van sy skoonheid.
33 En sy sê vir hulle: Dit het sekerlik met julle gebeur in die oomblik dat julle na hom gekyk het, en julle kon julle nie van hom hou nie; hoe kan ek my dan weerhou as hy gedurig in my huis is, en ek sien hom dag na dag in en uit my huis gaan? hoe kan ek dan daarvan weerhou om te verwerp of selfs om te gaan as gevolg hiervan?
34 En hulle het vir haar gesê, die woorde is waar, want wie kan hierdie pragtige gedaante in die huis sien en hom van hom weerhou, en is hy nie jou slaaf en dienaar in jou huis nie, en waarom vertel jy hom nie wat in jou hart en laat jou siel deur hierdie saak omkom?
35 En sy sê vir hulle: Ek probeer daagliks om hom te oorreed, en hy sal nie instem tot my wense nie, en ek het hom alles belowe wat goed is, en tog kon ek ontmoet sonder om terug te keer van hom; Ek is dus in 'n dalende toestand soos jy sien.
36 En Selika het baie siek geword vanweë haar begeerte na Josef, en sy was wanhopig siek vanweë hom, en al die mense van die huis van Selica en haar man het niks van hierdie saak geweet nie, dat Selika siek was weens haar liefde vir Josef.

37 En al die mense van haar huis het haar gevra en gesê: Waarom is jy siek en verwerplik en kom jy niks kort nie? en sy sê vir hulle: Ek weet nie hierdie ding wat daagliks oor my toeneem nie.
38 En al die vroue en haar vriende het daagliks gekom om haar te sien, en hulle het met haar gepraat, en sy het vir hulle gesê: Dit kan alleen wees deur die liefde van Josef; en hulle sê vir haar: Verlok hom en gryp hom in die geheim, miskien kan hy na jou luister en hierdie dood van jou aflê.
39 En Selika het erger geword van haar liefde vir Josef, en sy het aangehou om af te wyk totdat sy min krag gehad het om te staan.
40 En op 'n sekere dag was Josef besig om sy heer se werk in die huis te doen, en Selika het in die geheim gekom en skielik op hom geval, en Josef het teen haar opgestaan, en hy was magtiger as sy, en hy het haar op die grond neergebring.
41 En Selika het geween oor die begeerte van haar hart na hom, en sy het hom gesmeek met geween, en haar trane het oor haar wange gevloei, en sy het met hom gespreek met 'n stem van smeking en in bitterheid van siel en gesê:
42 Het jy al ooit gehoor, gesien of geken van so mooi vrou soos ek, of beter as ek, wat daagliks met jou praat, verval deur liefde vir jou, skenk al hierdie eer aan jou, en nog steeds wil jy nie na my stem luister?
43 En as dit uit vrees vir jou heer is dat hy jou nie straf nie, so waar as die koning leef, sal geen kwaad jou van jou heer deur hierdie saak oorkom nie; Bid dan nou, luister na my en stem in ter wille van die eer wat ek aan jou betoon het, en stel hierdie dood van my af, en waarom sou ek om jou ontwil sterf? en sy het opgehou om te praat.
44 En Josef het haar geantwoord en gesê: Weerhou van my en laat hierdie saak aan my heer oor; kyk, my heer weet nie wat daar by my in die huis is nie, want alles wat aan hom behoort het hy in my hand gegee; en hoe moet ek hierdie dinge in die huis van my heer doen?
45 Want hy het my ook grootliks geëer in sy huis, en hy het my ook as opsiener oor sy huis aangestel, en hy het my verhoog, en daar is niemand groter in hierdie huis as ek nie, en my heer het niks van my teruggehou nie. , behalwe jy wat sy vrou is, hoe kan jy dan hierdie woorde met my spreek, en hoe kan ek hierdie groot kwaad en sonde aan God en jou man doen?
46 Weerhou julle dan nou van my en spreek nie meer sulke woorde soos hierdie nie, want ek sal nie na u woorde luister nie. Maar Selika wou nie na Josef luister toe hy hierdie woorde met haar spreek nie, maar sy het hom daagliks verlei om na haar te luister.
47 En dit was daarna dat die spruit van Egipte oor al sy kante gevul is, en al die inwoners van Egipte het uitgetrek, en ook die koning en die vorste het uitgetrek met tamboere en danse, want dit was 'n groot vreugde in Egipte, en 'n vakansiedag in die tyd van die oorstroming van die see Sihor, en hulle het daarheen gegaan om die hele dag bly te wees.
48 En toe die Egiptenaars na die rivier uitgegaan het om bly te wees, soos hulle gewoond was, het die hele volk van die huis van Potifar saam met hulle gegaan, maar Selika wou nie saam met hulle gaan nie, want sy het gesê: Ek is vies, en sy het alleen gebly. in die huis, en geen ander persoon was by haar in die huis nie.
49 En sy het opgestaan en in die huis na haar tempel geklim en haar vorstelike klere aangetrek, en sy het edelstene van oniksstene op haar kop gesit, ingelê met silwer en goud, en sy het haar gesig en vel met allerhande vroue se reinigingsvloeistowwe, en sy het die tempel en die huis geparfumeer met kassie en wierook, en sy het mirre en aalwyne uitgestrooi, en daarna het hy in die ingang van die tempel gesit, in die gang van die huis waar Josef deur gegaan het om sy werk te doen, en kyk, Josef het van die veld af gekom en in die huis ingegaan om sy heer se werk te doen.
50 En hy het by die plek gekom waardeur hy moes gaan, en hy het al die werk van Selika gesien, en hy het omgedraai.
51 En Selika sien Josef van haar af omdraai, en sy het na hom geroep en gesê: Wat is dit met jou, Josef? kom na jou werk toe, en kyk, Ek sal vir jou plek maak totdat jy by jou sitplek verby is.
52 En Josef het teruggekeer en by die huis aangekom en daarvandaan gegaan na die plek van sy sitplek, en hy het gaan sit om sy heer se werk soos gewoonlik te doen, en kyk, Selika het na hom gekom en voor hom gestaan in vorstelike klere, en die geur van haar klere was op 'n afstand versprei.
53 En sy het gou gegryp en Josef en sy klere gegryp, en sy het vir hom gesê: So waar as die koning leef, as jy nie my begeerte uitvoer nie, sal jy vandag sterwe; en sy het gehaas en haar ander hand uitgesteek en 'n swaard uitgetrek uit onder haar klere, en sy het dit om Josef se nek gesit en gesê: Staan op en voer my versoek uit, en so nie, sterf jy vandag.
54 En Josef was bang vir haar omdat sy hierdie ding gedoen het, en hy het opgestaan om van haar te vlug, en sy het die voorkant van sy klere gegryp, en in die skrik van sy vlug is die kleed wat Selika gegryp het geskeur, en Josef het die kleed in die hand van Selika, en hy het gevlug en uitgegaan, want hy was bang.
55 En toe Selika sien dat Josef se kleed geskeur is, en dat hy dit in haar hand gelos het en gevlug het, was sy bang vir haar lewe, dat die berig nie oor haar sou versprei nie, en sy het opgestaan en met listigheid opgetree, en trek die klere uit waarin sy geklee was, en sy het haar ander klere aangetrek.
56 En sy het Josef se kleed geneem en dit langs haar neergelê, en sy het gegaan en gaan sit op die plek waar sy in haar siekte gesit het, voordat die mense van haar huis na die rivier uitgegaan het, en sy het 'n jong seun geroep wat toe in die huis was, en sy het hom beveel om die mense van die huis na haar toe te roep.
57 En toe sy hulle sien, sê sy vir hulle met 'n groot stem en klaaglied: Kyk watter Hebreër julle heer vir my in die huis gebring het, want hy het vandag gekom om by my te lê.
58 Want toe jy uitgegaan het, het hy in die huis gekom, en toe hy sien dat daar niemand in die huis was nie, het hy na my gekom en my gegryp met die doel om met my te lê.
59 En ek het sy klere gegryp en dit geskeur en met 'n groot stem teen hom geroep, en toe ek my stem verhef het, was hy bang vir sy lewe en het sy kleed voor my gelos en gevlug.
60 En die mense van haar huis het niks gepraat nie, maar hulle toorn het baie ontvlam teen Josef, en hulle het na sy heer gegaan en hom die woorde van sy listigheid meegedeel.

61 En Potifar het woedend by die huis gekom, en sy vrou het hom aangeroep en gesê: Wat is dit vir hierdie ding wat jy my aangedoen het deur 'n Hy te bring? bring dienaar in my huis, want hy het vandag na my gekom om met my te sport; so het hy vandag aan my gedoen.
62 En Potifar het die woorde van sy vrou gehoor, en hy het beveel dat Josef met swaar slae gestraf moes word, en hulle het so aan hom gedoen.
63 En terwyl hulle hom slaan, het Josef met 'n groot stem uitgeroep, en hy het sy oë na die hemel opgeslaan en gesê: Here God, U weet dat ek onskuldig is aan al hierdie dinge, en waarom sal ek hierdie sterwe dag deur bedrog, deur die hand van hierdie onbesnede goddelose manne wat jy ken?
64 En terwyl Potifar se manne Josef slaan, het hy aangehou om uit te roep en te ween, en daar was 'n kindjie daar elf maande oud, en die Here het die mond van die kind oopgemaak, en hy het hierdie woorde gespreek voor Potifar se manne wat Josef geslaan het. , sê,
65 Wat wil jy van hierdie man hê, en waarom doen jy hom hierdie kwaad aan? my moeder praat vals en spreek leuens; so was die transaksie.
66 En die kind het hulle alles presies vertel wat gebeur het, en al die woorde van Selika aan Josef dag na dag het hy aan hulle verkondig.
67 En al die manne het die woorde van die kind gehoor en hulle was baie verwonderd oor die woorde van die kind, en die kind het opgehou om te praat en stil geword.
68 En Potifar was baie skaam oor die woorde van sy seun, en hy het sy manne beveel om Josef nie meer te slaan nie, en die manne het opgehou om Josef te slaan.
69 En Potifar het Josef geneem en bevel gegee dat hy voor die geregtigheid gebring moes word voor die priesters wat aan die koning behoort het, om hom oor hierdie saak te oordeel.
70 Toe kom Potifar en Josef voor die priesters wat die koning se regters was, en hy het vir hulle gesê: Besluit tog watter oordeel 'n dienskneg toekom, want so het hy gedoen.
71 Toe sê die priesters vir Josef: Waarom het jy hierdie ding aan jou heer gedoen? En Josef het hulle geantwoord en gesê: Nie so nie, my here, so was die saak; en Potifar sê vir Josef: Ek het tog alles wat aan my behoort in jou hande toevertrou, en ek het niks van jou teruggehou nie, behalwe my vrou, en hoe kon jy hierdie kwaad doen?
72 En Josef het geantwoord en gesê: Nie so nie, my heer, so waar as die Here leef en so waar as u siel leef, my heer, die woord wat u van u vrou gehoor het, is onwaar, want so was die saak vandag.
73 'n Jaar het vir my verbygegaan vandat ek in jou huis was; Het jy enige ongeregtigheid in my gesien of iets wat jou my lewe kan eis?
74 Toe sê die priesters vir Potifar: Stuur tog dat hulle die geskeurde kleed van Josef voor ons kan bring, en laat ons die skeur daarin sien; en as die skeur voor die kleed is, dan gesig moes teenoor haar gewees het en sy moes hom gegryp het om na haar toe te kom, en met bedrog het jou vrou alles gedoen wat sy gespreek het.
75 En hulle het Josef se kleed voor die priesters wat regters was gebring, en hulle het gesien en daar was die skeur voor Josef, en al die regterpriesters het geweet dat sy hom gedruk het, en hulle het gesê: Die doodsoordeel is nie te wyte aan hierdie slaaf, want hy het niks gedoen nie, maar sy oordeel is dat hy in die gevangenis geplaas word ter wille van die berig wat deur hom teen jou vrou uitgegaan het.
76 En Potifar het hulle woorde gehoor en hom in die gevangenis gesit, die plek waar die gevangenes van die koning opgesluit is, en Josef was twaalf jaar in die gevangenis.
77 En nieteenstaande dit, het sy heer se vrou nie van hom afgedraai nie, en sy het nie opgehou om dag na dag met hom te praat om na haar te luister nie, en aan die einde van drie maande het Selika aangehou om na Josef te gaan na die huis van bevalling dag deur dag, en sy het hom verlei om na haar te luister, en Selika sê vir Josef: Hoe lank sal jy in hierdie huis bly? maar luister tog na my stem, en Ek sal jou uit hierdie huis uitbring.
78 En Josef het haar geantwoord en gesê: Dit is beter vir my om in hierdie huis te bly as om na jou woorde te luister, om teen God te sondig; en sy sê vir hom: As jy my wens nie uitvoer nie, sal ek jou oë uitruk, kettings aan jou voete sit en jou oorgee in die hand van die wat jy nie vantevore geken het nie.
79 En Josef het haar geantwoord en gesê: Kyk, die God van die hele aarde is in staat om my te verlos van alles wat jy aan my kan doen, want Hy maak die oë van die blindes oop en maak die geboeides los en bewaar alle vreemdelinge wat is nie bekend met die grond nie.
80 En toe Selika nie in staat was om Josef te oorreed om na haar te luister nie, het sy opgehou om hom te lok; en Josef was nog in die huis van bevalling. En Jakob, die vader van Josef, en al sy broers wat in die land Kanaän was, het in daardie dae nog getreur en geween oor Josef, want Jakob het geweier om vertroos te word oor sy seun Josef, en Jakob het hard geroep en geween en gerou. al daardie dae.

HOOFSTUK 45

1 En dit was in daardie tyd in daardie jaar, dit is die jaar van Josef se aftog na Egipte nadat sy broers hom verkoop het, dat Ruben, die seun van Jakob, na Timna gegaan het en vir hom Eliuram, die dogter van Avi, as vrou geneem het. die Kanaäniet, en hy het na haar gekom.
2 En Eliuram, die vrou van Ruben, het swanger geword en vir hom vier seuns gebaar: Hanog, Palu, Kesron en Karmi; en sy broer Simeon het sy suster Dina as vrou geneem, en sy het vir hom Memuel, Yamin, Ohad, Jagin en Sogar, vyf seuns gebaar.
3 Daarna het hy by Buna, die Kanaänitiese vrou, gekom, dit is Buna wat Símeon uit die stad Sigem as gevangene weggevoer het, en Buna was voor Dina en het haar opgepas, en Símeon het na haar gekom, en sy het vir hom Saul gebaar.
4 En Juda het in dié tyd na Adulam gegaan, en hy het by 'n man van Adulam gekom, en sy naam was Hira, en Juda het daar die dogter van 'n man uit Kanaän gesien, en haar naam was Aliyat, die dogter van Sua, en hy het haar geneem en by haar gekom, en Aliyat het vir Juda, Er, Onan en Silo gebaar; drie seuns.
5 En Levi en Issaskar het na die land van die ooste getrek, en hulle het vir hulle die dogters van Jobab, die seun van Joktan, die seun van Heber, as vroue geneem; en Jobab, die seun van Joktan, het twee dogters gehad; die naam van die oudste was Adina, en die naam van die jongste was Arida.

6 En Levi het Adina geneem, en Issaskar het Arida geneem, en hulle het in die land Kanaän gekom, in die huis van hulle vader, en Adina het vir Levi, Gerson, Kehat en Merári gebaar; drie seuns.
7 En Arida het vir Issaskar gebaar Tola, Puwa, Job en Somron, vier seuns; en Dan het na die land Moab gegaan en Aflalet, die dogter van Chamudan, die Moabiet, as vrou geneem, en hy het haar na die land Kanaän gebring.
8 En Aflalet was onvrugbaar, sy het geen nageslag gehad nie, en God het daarna gedink aan Aflalet, die vrou van Dan, en sy het swanger geword en 'n seun gebaar, en sy het hom Kusim genoem.
9 En Gad en Naftali het na Haran gegaan en daarvandaan die dogters van Amuram, die seun van Us, die seun van Nahor, as vroue geneem.
10 En dit is die name van die dogters van Amuram; die naam van die oudste was Merima, en die naam van die jongste Usit; en Náftali het Merima ingeneem, en Gad het Usit geneem; en hulle het na die land Kanaän gebring, na die huis van hulle vader.
11 En Merima het vir Náftali Jagseël, Guni, Jaser en Salem gebaar, vier seuns; en Usit het vir Gad Sefion, Chagi, Suni, Esbon, Eri, Arodi en Arali, sewe seuns gebaar.
12 En Aser het uitgegaan en Adon, die dogter van Aflal, die seun van Hadad, die seun van Ismael, as vrou geneem, en hy het haar na die land Kanaän gebring.
13 En Adon, die vrou van Aser, het in dié dae gesterwe; sy het geen nageslag gehad nie; en ná die dood van Adon het Aser na die oorkant van die rivier gegaan en Hadura, die dogter van Abimael, die seun van Heber, die seun van Sem, as vrou geneem.
14 En die jong vrou was mooi van voorkoms en 'n vrou van verstand, en sy was die vrou van Malkiël, die seun van Elam, die seun van Sem.
15 En Hadura het vir Malkiël 'n dogter gebaar, en hy het haar Serag genoem, en Malkiël het daarna gesterf, en Hadura het gegaan en in haar vader se huis gebly.
16 En ná die dood van die vrou in Aser het hy gegaan en Hadura as vrou geneem en haar na die land Kanaän gebring, en Serag haar dogter het hy ook saam met hulle gebring, en sy was drie jaar oud, en die meisie is gebring bo in Jakob se huis.
17 En die meisie het 'n mooi voorkoms gehad, en sy het gegaan in die geheiligde weë van die kinders van Jakob; haar het niks kortgekom nie, en die Here het haar wysheid en insig gegee.
18 En Hadura, die vrou van Aser, het swanger geword en vir hom Yamna, Yishvah, Yishvi en Bería gebaar; vier seuns.
19 En Sébulon het na Mídian gegaan en Merisha, die dogter van Molad, die seun van Abida, die seun van Mídian, as vrou geneem en haar na die land Kanaän gebring.
20 En Merusha het vir Sébulon Sered, Elon en Jagleel gebaar; drie seuns.
21 En Jakob het na Aram gestuur, die seun van Soba, die seun van Tera, en hy het vir sy seun Benjamin Megalia, die dogter van Aram, geneem, en sy het in die land Kanaän gekom, by die huis van Jakob; en Benjamin was tien jaar oud toe hy Megalia, die dogter van Aram, as vrou geneem het.
22 En Megalia het swanger geword en vir Benjamin Bela, Beger, Asbel, Gera en Naäman, vyf seuns gebaar; en Benjamin het daarna gegaan en vir 'n vrou geneem Aribat, die dogter van Somron, die seun van Abraham, benewens sy eerste vrou, en hy was agtien jaar oud; en Aribat het vir Benjamin Agi, Vos, Mupim, Chupim en Ord gebaar; vyf seuns.
23 En in daardie dae het Juda na die huis van Sem gegaan en Tamar, die dogter van Elam, die seun van Sem, as vrou geneem vir sy eersgeborene Er.
24 En Er het by sy vrou Tamar gekom, en sy het sy vrou geword, en toe hy by haar kom, het hy sy nageslag uiterlik vernietig, en sy werk was sleg in die oë van die HERE, en die HERE het hom gedood.
25 En dit was ná die dood van Er, die eersgeborene van Juda, dat Juda vir Onan gesê het: Gaan na jou broer se vrou en trou haar as die naasbestaande, en verwek vir jou broer nageslag.
26 En Onan het Tamar as vrou geneem, en hy het na haar gekom, en Onan het ook soos die werk van sy broer gedoen, en sy werk was sleg in die oë van die Here, en hy het hom ook gedood.
27 En toe Onan gesterf het, het Juda vir Tamar gesê: Bly in jou vader se huis totdat my seun Silo groot geword het, en Juda het geen behae meer in Tamar gehad om haar aan Silo te gee nie, want hy het gesê: Miskien sal hy ook sterf soos sy broers.
28 En Tamar het opgestaan en gegaan en in haar vader se huis gebly, en Tamar was 'n geruime tyd in haar vader se huis.
29 En by die omwenteling van die jaar het Aliyat, die vrou van Juda, gesterf; en Juda is getroos vir sy vrou, en na die dood van Aliyat het Juda saam met sy vriend Hira opgegaan na Timna om hulle skape te skeer.
30 En Tamar het gehoor dat Juda opgegaan het na Timna om die skape te skeer, en dat Silo groot geword het, en Juda het geen behae in haar gehad nie.
31 Toe het Tamar opgestaan en die klere van haar weduweeskap uitgetrek, en sy het 'n sluier om haar gesit, en sy het haar heeltemal bedek, en sy het gegaan en gaan sit op die openbare deurgang wat op die pad na Timna is.
32 En Juda het verbygegaan en haar gesien en haar geneem, en hy het na haar gekom, en sy het by hom swanger geword, en op die tyd van sy geboorte, kyk, daar was 'n tweeling in haar skoot, en hy het die naam van die eerste Peres genoem, en die naam van die tweede Zarah.

HOOFSTUK 46

1 In daardie dae was Josef nog in die gevangenis in Egipteland opgesluit.
2 In daardie tyd het die dienaars van Farao voor hom gestaan, die owerste van die skinkers en die owerste van die bakkers wat aan die koning van Egipte behoort het.
3 En die skinker het wyn geneem en dit voor die koning gesit om te drink, en die bakker het brood voor die koning gesit om te eet, en die koning het van die wyn gedrink en van die brood geëet, hy en sy dienaars en dienaars wat by die koning geëet het tafel.
4 En terwyl hulle eet en drink, het die skinker en die bakker daar gebly, en Farao se bedienaars het baie vlieë

gevind in die wyn wat die skinker gebring het, en salpeterstene in die bakker se brood gevind.
5 En die owerste van die lyfwag het Josef aangestel as 'n dienaar by Farao se offisiere, en Farao se offisiere was een jaar in aanhouding.
6 En aan die einde van die jaar het hulle albei drome gedroom in een nag, in die plek van bevalling waar hulle was, en in die môre het Josef na hulle gekom om hulle te versorg soos gewoonlik, en hy het hulle gesien en hulle aangesig gesien was verslae en hartseer.
7 En Josef het vir hulle gevra: Waarom is julle aangesig vandag hartseer en verslae? en hulle sê vir hom: Ons het 'n droom gedroom, en daar is niemand om dit uit te lê nie; en Josef sê vir hulle: Vertel tog julle droom vir my, en God sal julle 'n antwoord van vrede gee soos julle wil.
8 En die skinker het sy droom aan Josef vertel, en hy het gesê: Ek het in my droom gesien, en kyk, daar was 'n groot wingerdstok voor my, en aan daardie wingerdstok het ek drie ranke gesien, en die wingerdstok het vinnig geblom en 'n groot hoogte bereik, en sy trosse het ryp geword en het druiwe geword.
9 En ek het die druiwe geneem en dit in 'n beker uitgedruk en dit in Farao se hand gesit, en hy het gedrink; en Josef sê vir hom: Die drie lote wat aan die wingerdstok was, is drie dae.
10 Maar binne drie dae sal die koning bevel gee dat jy uitgelei moet word, en hy sal jou in jou amp herstel, en jy moet vir die koning sy wyn gee om te drink soos eers toe jy sy skinker was; maar laat my guns in u oë vind, dat u aan my dink aan Farao wanneer dit met u goed gaan, en guns aan my bewys en my uit hierdie gevangenis laat haal, want ek is gesteel uit die land Kanaän en is vir 'n slaaf in hierdie plek verkoop.
11 En ook wat aan jou gesê is aangaande die vrou van my heer, is vals, want hulle het my verniet in hierdie put geplaas; en die skinker het Josef geantwoord en gesê: As die koning my goed doen soos eers, soos jy dit laas uitgelê het, sal ek alles doen wat jy wil en jou uit hierdie put laat uitbring.
12 En toe die bakker sien dat Josef die droom van die skinker presies uitgelê het, het hy ook nader gekom en die hele droom aan Josef vertel.
13 En hy sê vir hom: In my droom het ek gesien en daar was drie wit mandjies op my kop, en ek het gekyk, en kyk, daar was in die boonste mandjie allerhande gebakte vleis vir Farao, en kyk, die voëls eet dit van my kop af.
14 En Josef sê vir hom: Die drie mandjies wat jy gesien het, is drie dae, maar binne drie dae sal Farao jou kop afhaal en jou aan 'n boom ophang, en die voëls sal jou vleis van jou af eet, soos jy gesien het in jou droom.
15 In daardie dae was die koningin op die punt om verlos te word, en op daardie dag het sy 'n seun vir die koning van Egipte gebaar, en hulle het verkondig dat die koning sy eersgebore seun gekry het en die hele volk van Egipte saam met die offisiere en dienaars van Farao was baie bly.
16 En op die derde dag van sy geboorte het Farao 'n feesmaal gehou vir sy dienaars en dienaars, vir die leërskare van die land Soar en van Egipteland.
17 En al die Egiptenaars en die dienaars van Farao het gekom om saam met die koning te eet en te drink op die fees van sy seun en om bly te wees oor die vreugde van die koning.
18 En al die amptenare van die koning en sy dienaars was in dié tyd agt dae lank op die fees bly, en hulle het agt dae lank vrolik gemaak met allerhande musiekinstrumente, met tamboere en met danse in die huis van die koning.
19 En die skinker, aan wie Josef sy droom uitgelê het, het Josef vergeet, en hy het hom nie aan die koning genoem soos hy beloof het nie, want hierdie saak was van die Here om Josef te straf omdat hy op die mens vertrou het.
20 En Josef het daarna twee jaar in die gevangenis gebly totdat hy twaalf jaar voltooi het.

HOOFSTUK 47

1 En Isak, die seun van Abraham, het in daardie dae nog in die land Kanaän gewoon; hy was baie oud, honderd en tagtig jaar oud, en sy seun Esau, die broer van Jakob, was in die land Edom, en hy en sy seuns het besittings daarin gehad onder die kinders van Seïr.
2 En Esau het gehoor dat sy vader se tyd naby was om te sterf, en hy en sy seuns en huisgesin het in die land Kanaän gekom, in sy vader se huis, en Jakob en sy seuns het uitgegaan van die plek waar hulle in Hebron gewoon het, en hulle het almal by hul vader Isak gekom, en hulle het Esau en sy seuns in die tent gevind.
3 En Jakob en sy seuns het voor sy vader Isak gesit, en Jakob het nog getreur oor sy seun Josef.
4 Toe sê Isak vir Jakob: Bring jou seuns vir my hierheen, en ek sal hulle seën; en Jakob het sy elf kinders voor sy vader Isak gebring.
5 En Isak het sy hande op al die seuns van Jakob gelê, en hy het hulle gegryp en hulle omhels en hulle een vir een gesoen, en Isak het hulle op dié dag geseën en vir hulle gesê: Mag die God van julle vaders seën jou en vermeerder jou nageslag soos die sterre van die hemel in getal.
6 En Isak het ook die seuns van Esau geseën en gesê: Mag God julle 'n angs en verskrikking maak vir almal wat julle sal aanskou en vir al julle vyande.
7 En Isak het Jakob en sy seuns geroep, en hulle het almal gekom en voor Isak gaan sit, en Isak het vir Jakob gesê: Die Here God van die hele aarde het vir my gesê: Aan jou nageslag sal Ek hierdie land as erfenis gee as jou kinders dit bewaar. my insettinge en my weë, en Ek sal aan hulle die eed volbring wat Ek aan jou vader Abraham gesweer het.
8 Nou dan, my seun, leer jou kinders en jou kindskinders om die Here te vrees en te gaan op die goeie weg wat die Here jou God behaag, want as jy die weë van die Here en sy insettinge bewaar, sal die Here ook onderhou aan jou sy verbond met Abraham, en sal goed doen met jou en jou nageslag al die dae.
9 En toe Isak klaar bevel gegee het aan Jakob en sy kinders, het hy die gees gegee en gesterwe, en is by sy volk versamel.
10 En Jakob en Esau het op die aangesig van hulle vader Isak geval, en hulle het geween, en Isak was honderd-en-tagtig jaar oud toe hy gesterf het in die land Kanaän, in Hebron, en sy seuns het hom na die spelonk van Magpela gedra. wat Abraham van die kinders van Het gekoop het as 'n besitting van 'n graf.
11 En al die konings van die land Kanaän het saam met Jakob en Esau gegaan om Isak te begrawe, en al die konings van Kanaän het Isak groot eer betoon met sy dood.

12 En die seuns van Jakob en die seuns van Esau het kaalvoet rondom gegaan en geloop en geweeklaag totdat hulle by Kireat-Arba aangekom het.
13 En Jakob en Esau het hulle vader Isak begrawe in die spelonk van Magpela wat in Kireat-Arba in Hebron is, en hulle het hom met baie groot eer begrawe, soos by die begrafnis van konings.
14 En Jakob en sy seuns en Esau en sy seuns en al die konings van Kanaän het 'n groot en swaar rou gehad, en hulle het hom begrawe en baie dae oor hom getreur.
15 En by die dood van Isak het hy sy vee en sy besittings en alles wat aan hom behoort het, aan sy seuns oorgelaat; en Esau sê vir Jakob: Kyk tog, alles wat ons vader oor het, sal ons dit in twee dele verdeel, en ek sal die keuse hê, en Jakob het gesê: Ons sal dit doen.
16 En Jakob het alles geneem wat Isak in die land Kanaän oorgebly het, die vee en die eiendom, en hy het dit in twee dele voor Esau en sy seuns geplaas, en hy het vir Esau gesê: Kyk, dit is alles voor jou, kies jy vir self die helfte wat jy sal neem.
17 Toe sê Jakob vir Esau: Hoor tog wat Ek met jou sal spreek deur te sê: Die Here, die God van die hemel en die aarde het met ons vaders Abraham en Isak gespreek en gesê: Aan jou nageslag sal Ek hierdie land vir ewig as 'n erfdeel gee .
18 Nou dan is alles wat ons vader oor het voor jou, en kyk, die hele land is voor jou; kies jy uit hulle wat jy begeer.
19 As jy die hele land begeer, neem dit vir jou en jou kinders vir ewig, en Ek sal hierdie rykdom neem, en as jy wil hê die rykdom, neem dit vir jou, en Ek sal hierdie land vir my en vir my kinders neem om dit vir ewig te beërwe .
20 En Nebajot, die seun van Ismael, was toe in die land met sy kinders, en Esau het daardie dag verder gegaan en met hom beraadslaag en gesê.
21 So het Jakob met my gespreek, en so het hy my geantwoord, gee nou jou raad en ons sal hoor.
22 Toe sê Nebajot: Wat is dit wat Jakob met jou gespreek het? kyk, al die kinders van Kanaän woon veilig in hulle land, en Jakob het gesê dat hy dit met sy nageslag al die dae sal beërwe.
23 Gaan dan nou en neem al die rykdom van jou vader en laat Jakob, jou broer, in die land, soos hy gespreek het.
24 En Esau het opgestaan en na Jakob teruggekeer en alles gedoen wat Nebajot, die seun van Ismael, aangeraai het; en Esau het al die rykdom geneem wat Isak oorgebly het, die siele, die diere, die vee en die eiendom en al die rykdom; hy het niks aan sy broer Jakob gegee nie; en Jakob het die hele land Kanaän ingeneem, van die spruit van Egipte af tot by die Eufraatrivier, en hy het dit as 'n ewige besitting ingeneem en vir sy kinders en sy nageslag ná hom vir ewig.
25 Jakob het ook van sy broer Esau die spelonk van Makpela wat in Hebron is, geneem wat Abraham van Efron gekoop het as 'n besitting van 'n grafplek vir hom en sy nageslag vir ewig.
26 En Jakob het al hierdie dinge in die koopboek geskrywe, en hy het dit geteken en dit alles met vier getroue getuies getuig.
27 En dit is die woorde wat Jakob in die boek geskryf het en gesê het: Die land Kanaän en al die stede van die Hetiete, die Hewiete, die Jebusiete, die Amoriete, die Feresiete en die Gergasiete, al die sewe nasies van die rivier af van Egipte tot by die Eufraatrivier.
28 En die stad Hebron Kireat-Arba en die spelonk wat daarin is, alles het Jakob van sy broer Esau gekoop vir waarde, as 'n besitting en as erfenis vir sy nageslag ná hom vir ewig.
29 En Jakob het die koopboek en die handtekening, die bevel en die insettinge en die geopenbaarde boek geneem, en hy het dit in 'n erdekruik gesit sodat dit lank sou bly, en hy het dit in die hand van sy kinders.
30 Esau het alles wat sy vader vir hom ná sy dood nagelaat het, van sy broer Jakob geneem, en hy het al die besittings geneem, van mens en dier, kameel en esel, bees en lam, silwer en goud, klippe en bdellium en al die rykdom wat aan Isak, die seun van Abraham, behoort het; daar het niks oorgebly wat Esau nie vir hom geneem het nie, van alles wat Isak ná sy dood oorgebly het.
31 En Esau het dit alles geneem, en hy en sy kinders het huis toe gegaan na die land van Seïr, die Horiet, weg van sy broer Jakob en sy kinders.
32 En Esau het besittings gehad onder die kinders van Seïr, en Esau het nie teruggekeer na die land Kanaän van daardie dag af nie.
33 En die hele land Kanaän het 'n erfdeel vir die kinders van Israel geword as 'n ewige erfenis, en Esau met al sy kinders het die berg Seïr in besit geneem.

HOOFSTUK 48

1 In daardie dae, ná die dood van Isak, het die Here bevel gegee en hongersnood oor die hele aarde veroorsaak.
2 In daardie tyd het Farao, die koning van Egipte, op sy troon in Egipteland gesit en op sy bed gelê en drome gedroom, en Farao het in sy droom gesien dat hy langs die rivier van Egipte staan.
3 En terwyl hy staan, sien hy, en kyk, daar kom sewe vet vleis en lieflike koeie uit die rivier op.
4 En sewe ander koeie, maer van vleis en sleg, het agter hulle aan opgekom, en die sewe benadeeldes het die goedgunstiges verslind, en nog steeds was hulle voorkoms sleg soos eers.
5 En hy het wakker geword, en hy het weer aan die slaap geraak, en hy het 'n tweede keer gedroom, en hy het gesien, en kyk, daar kom sewe are op een steel, rank en goed, en sewe dun are wat deur die oostewind aangeblaas is, het agter hulle opgekom. en die skraal ore het die voles verslind, en Farao het uit sy droom wakker geword.
6 En in die môre het die koning aan sy drome gedink, en sy gees was droewig ontsteld vanweë sy drome, en die koning het gou gestuur en al die towenaars van Egipte en die wyse manne laat roep, en hulle het gekom en voor Farao gaan staan. .
7 En die koning sê vir hulle: Ek het drome gedroom, en daar is niemand om dit uit te lê nie; en hulle het aan die koning gesê: Vertel jou drome aan u dienaars en laat ons dit hoor.
8 En die koning het sy drome aan hulle vertel, en hulle het almal geantwoord en met een stem aan die koning gesê: Mag die koning vir ewig lewe! en dit is die uitlegging van jou drome.
9 Die sewe goeie koeie wat jy gesien het, dui op sewe dogters wat vir jou gebore sal word aan die einde van die dae, en die sewe koeie wat jy agter hulle sien opkom en

hulle verslind het, is vir 'n teken dat die dogters wat vir jou gebore sal almal sterf in die lewe van die koning.
10 En wat jy in die tweede droom gesien het van sewe volle goeie are wat op een steel opkom, dit is hulle uitlegging, dat jy vir jou sal bou aan die einde van die dae sewe stede in die land van Egipte; en wat jy gesien het van die sewe geblaasde are wat agter hulle opkom en hulle insluk terwyl jy hulle met jou oë aanskou het, is vir 'n teken dat die stede wat jy sal bou almal vernietig sal word aan die einde van die dae, in die leeftyd van die koning.
11 En toe hulle hierdie woorde gespreek het, het die koning sy oor nie tot hulle woorde geneig nie, en hy het nie sy hart op hulle gevestig nie, want die koning het in sy wysheid geweet dat hulle nie 'n behoorlike uitlegging van die drome gegee het nie; en toe hulle klaar voor die koning gepraat het, het die koning hulle geantwoord en gesê: Wat is hierdie ding wat julle met my gespreek het? sekerlik het jy leuens uitgespreek en leuens gepraat; gee daarom nou die regte uitlegging van my drome, dat julle nie sterwe nie.
12 En die koning het hierna bevel gegee, en hy het gestuur en weer ander wyse manne laat roep, en hulle het gekom en voor die koning gaan staan, en die koning het sy drome aan hulle vertel, en hulle het hom almal geantwoord volgens die eerste uitlegging, en die Die koning se toorn het ontvlam en hy was baie kwaad, en die koning het vir hulle gesê: Julle spreek tog leuens en spreek leuens in wat julle gesê het.
13 En die koning het bevel gegee dat 'n proklamasie in die hele Egipteland uitgestuur moes word, wat sê: Dit is besluit deur die koning en sy groot manne dat enige wyse man wat die uitlegging van drome ken en verstaan, en nie vandag tevore sal kom nie. die koning, sal sterwe.
14 En die man wat aan die koning die regte uitlegging van sy drome sal verkondig, daar moet aan hom gegee word alles wat hy van die koning sal eis. En al die wyse manne van Egipteland het voor die koning gekom, saam met al die towenaars en towenaars wat in Egipte en in Gosen, in Raämses, in Tagpanches, in Soar en in al die plekke aan die grense van Egipte was, en hulle het almal voor die koning gestaan.
15 En al die edeles en die vorste en die dienaars wat aan die koning behoort het, het uit al die stede van Egipte bymekaargekom, en hulle het almal voor die koning gesit, en die koning het sy drome vertel voor die wyse manne en die vorste en almal wat voor die koning gesit het, was verbaas oor die gesig.
16 En al die wyse manne wat voor die koning was, was baie verdeeld in hulle uitlegging van sy drome; sommige van hulle het dit aan die koning uitgelê en gesê: Die sewe goeie koeie is sewe konings wat uit die vloed van die koning oor Egipte opgewek sal word.
17 En die sewe slegte koeie is sewe vorste wat teen hulle sal opstaan aan die einde van die dae en hulle sal vernietig; en die sewe are is die sewe groot vorste wat aan Egipte behoort, wat sal val in die hande van die sewe minder magtige vorste van hulle vyande, in die oorloë van ons heer die koning.
18 En sommige van hulle het dit aan die koning so uitgelê en gesê: Die sewe goeie koeie is die sterk stede van Egipte, en die sewe slegte koeie is die sewe nasies van die land Kanaän wat teen die sewe stede van Egipte sal kom. in die laaste dae en vernietig hulle.
19 En wat jy in die tweede droom gesien het, van sewe goeie en slegte are, is 'n teken dat die regering van Egipte weer na jou nageslag sal terugkeer soos eers.
20 En in sy regering sal die mense van die stede van Egipte hulle keer teen die sewe stede van Kanaän wat sterker is as hulle, en hulle vernietig, en die regering van Egipte sal terugkeer na jou nageslag.
21 En sommige van hulle het aan die koning gesê: Dit is die uitlegging van jou drome; die sewe goeie koeie is sewe koninginne wat jy aan die einde van die dae as vroue sal neem, en die sewe slegte koeie dui aan dat daardie vroue almal sal sterf in die lewe van die koning.
22 En die sewe goeie en slegte are wat jy in die tweede droom gesien het, is veertien kinders, en dit sal aan die einde van die dae wees dat hulle sal opstaan en onder mekaar veg, en sewe van hulle sal die sewe slaan wat kragtiger.
23 En sommige van hulle het hierdie woorde aan die koning gespreek en gesê: Die sewe goeie koeie dui aan dat sewe kinders vir jou gebore sal word, en hulle sal sewe van jou kinders se kinders doodmaak aan die einde van die dae; en die sewe goeie are wat jy in die tweede droom gesien het, is daardie vorste teen wie sewe ander minder magtige vorste sal veg en hulle in die laaste dae sal vernietig en jou kinders se saak sal wreek, en die regering sal weer na jou terugkeer. saad.
24 En die koning het al die woorde van die wyse manne van Egipte gehoor en hulle uitlegging van sy drome, en nie een van hulle het die koning behaag nie.
25 En die koning het in sy wysheid geweet dat hulle nie heeltemal reg gespreek het in al hierdie woorde nie, want dit was van die HERE om die woorde van die wyse manne van Egipte te verydel, sodat Josef uit die huis van bevalling kon uitgaan, en sodat hy groot sou word in Egipte.
26 Toe die koning sien dat niemand onder al die wyse manne en towenaars van Egipte reg met hom gespreek het nie, en die toorn van die koning het ontvlam, en sy toorn het in hom ontvlam.
27 En die koning het bevel gegee dat al die wyse manne en towenaars voor hom uit moes uitgaan, en hulle het almal voor die koning uitgegaan met skande en skande.
28 En die koning het beveel dat 'n proklamasie deur Egipte gestuur moet word om al die towenaars wat in Egipte was, dood te maak, en nie een van hulle moes toegelaat word om te lewe nie.
29 Toe het die owerstes van die lyfwagte van die koning opgestaan, en elkeen het sy swaard uitgetrek, en hulle het begin om die towenaars van Egipte en die wyse manne te verslaan.
30 En hierna het Merod, die hoof van die skinker van die koning, gekom en voor die koning neergebuig en voor hom gaan sit.
31 En die skinker sê vir die koning: Mag die koning vir ewig lewe en sy heerskappy verhef word in die land.
32 U was toornig vir u dienaar in daardie dae, nou twee jaar gelede, en het my in die bewaring geplaas, en ek was 'n tyd lank in die bewaring, ek en die owerste van die bakkers.
33 En daar was by ons 'n Hebreeuse dienaar wat aan die owerste van die lyfwag behoort het, sy naam was Josef, want sy heer was kwaad vir hom en het hom in die huis van bevalling geplaas, en hy het ons daar versorg.

34 En 'n ruk daarna toe ons in die saal was, het ons in een nag drome gedroom, ek en die hoof van die bakkers; ons het gedroom, elkeen volgens die uitlegging van sy droom.
35 En ons het in die môre gekom en dit aan daardie dienskneg vertel, en hy het vir ons ons drome uitgelê, vir elkeen volgens sy droom, het hy reg uitgelê.
36 En dit het gebeur soos hy dit vir ons uitgelê het, so was die gebeurtenis; daar het geen van sy woorde op die grond geval nie.
37 En nou daarom maak my heer en koning nie die volk van Egipte vir niks dood nie; kyk, daardie slaaf is nog in die huis opgesluit deur die owerste van die lyfwag, sy heer, in die huis van bevalling.
38As die koning dit goedvind, laat hom hom laat haal dat hy voor jou kan kom, en hy sal jou die regte uitlegging van die droom wat jy gedroom het, aan jou bekend maak.
39 En die koning het die woorde van die hoof skinker gehoor, en die koning het bevel gegee dat die wyse manne van Egipte nie gedood moes word nie.
40 En die koning het sy dienaars bevel gegee om Josef voor hom te bring, en die koning het vir hulle gesê: Gaan na hom toe en moenie hom verskrik nie, dat hy nie verwar word en nie weet om behoorlik te praat nie.
41 En die dienaars van die koning het na Josef gegaan, en hulle het hom haastig uit die put uitgebring, en die dienaars van die koning het hom geskeer, en hy het sy gevangeniskleed verander, en hy het voor die koning gekom.
42 En die koning het op sy koninklike troon gesit in 'n vorstelike kleed omgord met 'n goue skouerkleed, en die fyn goud wat daarop was, en die karbonkel en die robyn en die smarag, saam met al die edelgesteentes wat daarop was die koning se kop het die oog verblind, en Josef het hom baie oor die koning verwonder.
43 En die troon waarop die koning gesit het, was bedek met goud en silwer en met oniksstene, en dit het sewentig trappe gehad.
44 En dit was hulle gewoonte in die hele Egipteland dat elke man wat gekom het om met die koning te spreek, as hy 'n vors was of een wat geskat was in die oë van die koning, hy het na die koning se troon geklim tot by die een-en-dertigste tree, en die koning sou na die ses-en-dertigste tree afklim en met hom praat.
45 As hy een van die gewone mense was, het hy na die derde trap geklim, en die koning sou na die vierde trap afklim en met hom praat, en hulle gewoonte was bowendien dat elkeen wat verstaan het om in al die sewentig tale te praat, hy het die sewentig trappe opgeklim en opgegaan en gepraat totdat hy by die koning gekom het.
46 En elkeen wat die sewentig nie kon voltooi nie, hy het soveel trappe opgeklim as die tale wat hy geweet het om in te spreek.
47 En dit was in daardie dae gebruiklik in Egipte dat niemand oor hulle moes regeer nie, maar wat verstaan het om in die sewentig tale te praat.
48 En toe Josef voor die koning kom, het hy voor die koning na die grond neergebuig, en hy het op die derde tree geklim, en die koning het op die vierde trap gaan sit en met Josef gepraat.
49 Toe sê die koning vir Josef: Ek het 'n droom gedroom, en daar is geen uitlegger om dit reg uit te lê nie, en ek het vandag bevel gegee dat al die towenaars van Egipte en sy wyse manne voor my moes kom, en ek het my drome vertel. vir hulle, en niemand het dit vir my reg uitgelê nie.
50 En daarna het ek vandag van jou gehoor dat jy 'n wyse man is en elke droom wat jy hoor reg kan uitlê.
51 En Josef het Farao geantwoord en gesê: Laat Farao vertel van sy drome wat hy gedroom het; sekerlik behoort die interpretasies aan God; en Farao het sy drome aan Josef vertel, die droom van die koeie en die droom van die are, en die koning het opgehou om te praat.
52 En Josef was toe beklee met die gees van God voor die koning, en hy het al die dinge geweet wat die koning van daardie dag af sou oorkom, en hy het geweet wat die regte uitlegging van die koning se droom was, en hy het voor die koning gespreek.
53 En Josef het genade gevind in die oë van die koning, en die koning het sy ore en sy hart geneig, en hy het al die woorde van Josef gehoor. En Josef sê vir die koning: Moenie dink dat dit twee drome is nie, want dit is net een droom, want dit wat God verkies het om te doen in die hele land het hy aan die koning in sy droom gewys, en dit is die regte uitlegging van jou droom:
54 Die sewe goeie koeie en are is sewe jaar, en die sewe slegte koeie en are is ook sewe jaar; dit is een droom.
55 Kyk, die sewe jaar wat kom, sal daar 'n groot oorvloed wees in die hele land, en daarna sal die sewe jare van hongersnood hulle volg, 'n baie ernstige hongersnood; en al die oorvloed sal uit die land vergeet word, en die hongersnood sal die inwoners van die land verteer.
56 Die koning het een droom gedroom, en die droom is dus vir Farao herhaal, want die saak is deur God vasgestel, en God sal dit binnekort laat gebeur.
57 Daarom sal Ek jou nou raad gee en jou siel en die siele van die inwoners van die land verlos van die euwel van die hongersnood, wat jy in jou koninkryk soek na 'n baie verstandige en wyse man, wat al die regeringsake ken, en stel hom aan om toesig te hou oor Egipteland.
58 En laat die man wat jy oor Egipte aanstel, offisiere onder hom aanstel, dat hulle al die voedsel van die goeie jare wat kom, bymekaarmaak, en laat hulle koring opslaan en dit in jou bestemde voorraad bewaar.
59 En laat hulle daardie voedsel bewaar vir die sewe jare van hongersnood, dat dit vir jou en jou volk en jou hele land gevind kan word, en dat jy en jou land nie deur die hongersnood uitgeroei word nie.
60 Laat ook aan al die inwoners van die land bevel gegee word dat hulle in die sewe goeie jare, elkeen die opbrengs van sy land, van allerhande voedsel insamel, en dat hulle dit in hulle voorraad moet sit, sodat dit gevind kan word. vir hulle in die dae van die hongersnood en dat hulle daarop kan lewe.
61 Dit is die regte uitlegging van jou droom, en dit is die raad wat gegee is om jou siel en die siele van al jou onderdane te red.
62 En die koning het geantwoord en vir Josef gesê: Wie sê en wie weet dat jou woorde reg is? En hy sê vir die koning: Dit sal vir jou 'n teken wees met inagneming van al my woorde, dat hulle waar is en dat my raad goed is vir jou.
63 Kyk, jou vrou sit vandag op die stoel van aflewering, en sy sal vir jou 'n seun baar en jy sal saam met hom bly wees; wanneer jou kind uit die skoot van sy moeder uitgegaan het, sal jou eersgebore seun wat hierdie twee jaar terug gebore

is, sterwe, en jy sal vertroos word in die kind wat vandag vir jou gebore sal word.
64 En Josef het klaar hierdie woorde met die koning gespreek, en hy het voor die koning neergebuig en hy het uitgegaan, en toe Josef van die koning se aangesig uitgegaan het, het daardie tekens gebeur wat Josef met die koning gespreek het op daardie dag.
65 En die koningin het daardie dag 'n seun gebaar, en die koning het die blye tyding oor sy seun gehoor, en hy was bly, en toe die beriggewer van die koning se aangesig uitgegaan het, het die koning se dienaars die eersgebore seun van die koning dood aangetref. op die grond.
66 En daar was 'n groot geklaag en geraas in die huis van die koning, en die koning het dit gehoor, en hy het gesê: Wat is die geraas en geklaag wat ek in die huis gehoor het? en hulle het die koning meegedeel dat sy eersgebore seun gesterf het; toe het die koning geweet dat al Josef se woorde wat hy gespreek het, korrek was, en die koning is vir sy seun getroos deur die kind wat op daardie dag vir hom gebore is soos Josef gespreek het.

HOOFSTUK 49

1 Ná hierdie dinge het die koning gestuur en al sy dienaars en dienaars en al die vorste en edeles wat aan die koning behoort, bymekaar laat kom, en hulle het almal voor die koning gekom.
2 En die koning sê vir hulle: Kyk, julle het al die woorde van hierdie Hebreeuse man gesien en gehoor, en al die tekens wat hy gesê het sou gebeur, en nie een van sy woorde het op die grond geval nie.
3 Julle weet dat hy die droom behoorlik uitgelê het, en dit sal sekerlik gebeur, hou dan nou raad en weet wat julle sal doen en hoe die land van die hongersnood verlos sal word.
4 Soek nou en kyk of so iets te vinde is, in wie se hart wysheid en kennis is, en Ek sal hom oor die land aanstel.
5 Want jy het gehoor wat die Hebreeuse man hieroor aangeraai het om die land daarmee van die hongersnood te red, en ek weet dat die land nie van die hongersnood verlos sal word nie, maar met die raad van die Hebreeuse man, hom wat my raad gegee het.
6 En hulle het almal die koning geantwoord en gesê: Die raad wat die Hebreër hieroor gegee het, is goed; nou dan, ons heer en koning, kyk, die hele land is in u hand; doen wat goed is in u oë.
7 Hom wat jy uitkies, en wie jy in jou wysheid weet dat hy wys is en in staat is om die land met sy wysheid te red, hom moet die koning aanstel om onder hom oor die land te wees.
8 En die koning het aan al die offisiere gesê: Ek het gedink dat vandat God aan die Hebreeuse man alles bekend gemaak het wat hy gespreek het, daar niemand so verstandig en wys in die hele land is soos hy nie; as dit goed lyk in jou oë, sal Ek hom oor die land aanstel, want hy sal die land red met sy wysheid.
9 En al die dienaars het die koning geantwoord en gesê: Maar dit is sekerlik geskrywe in die wette van Egipte, en dit mag nie geskend word nie, dat niemand oor Egipte sal regeer nie en ook nie die tweede vir die koning sal wees nie, maar een wat kennis het. in al die tale van die mensekinders.
10 Nou dan, ons heer en koning, kyk, hierdie Hebreeuse man kan net die Hebreeuse taal praat, en hoe kan hy dan oor ons die tweede onder regering wees, 'n man wat nie eers ons taal ken nie?
11 Nou, ons bid jou, stuur hom, en laat hom voor jou kom en hom in alles beproef en doen soos jy goeddink.
12 Toe sê die koning: Dit sal môre gedoen word, en die woord wat jy gespreek het, is goed; en al die dienaars het daardie dag voor die koning gekom.
13 En in daardie nag het die Here een van sy dienende engele gestuur, en hy het in Egipteland na Josef gekom, en die engel van die Here het oor Josef gestaan, en kyk, Josef lê snags in die bed in sy heer se huis in die kerker, want sy heer het hom ter wille van sy vrou in die put teruggesit.
14 En die engel het hom uit sy slaap opgewek, en Josef het opgestaan en op sy bene gaan staan, en kyk, die engel van die Here staan teenoor hom; en die engel van die Here het met Josef gespreek, en hy het hom in daardie nag al die tale van die mens geleer, en hy het hom Jósef genoem.
15 En die Engel van die Here het van hom weggegaan, en Josef het teruggegaan en op sy bed gaan lê, en Josef was verbaas oor die gesig wat hy gesien het.
16 En dit het gebeur in die môre dat die koning al sy dienaars en dienaars laat roep het, en hulle het almal gekom en voor die koning gaan sit, en die koning het beveel dat Josef gebring moes word, en die dienaars van die koning het gegaan en Josef voor Farao gebring.
17 En die koning het uitgegaan en die trappe van die troon bestyg, en Josef het met die koning gespreek in al die tale, en Josef het opgegaan na hom en met die koning gespreek totdat hy in die sewentigste tree voor die koning aangekom het, en hy het voor die die koning.
18 En die koning was baie bly oor Josef, en al die koning se amptenare was baie bly saam met die koning toe hulle al die woorde van Josef hoor.
19 En die saak het goed gelyk in die oë van die koning en die offisiere om Josef aan te stel as tweede na die koning oor die hele Egipteland, en die koning het met Josef gespreek en gesê:
20 Nou het jy my raad gegee om 'n wyse man oor Egipteland aan te stel, om met sy wysheid die land van die hongersnood te red; nou daarom, aangesien God dit alles aan jou bekend gemaak het en al die woorde wat jy gespreek het, is daar in die hele land geen verstandige en wyse man soos jy nie.
21 En jou naam sal nie meer Josef genoem word nie, maar Safnat Paänea sal jou naam wees; jy sal vir my tweede wees, en volgens jou woord sal al die sake van my regering wees, en op jou woord sal my volk uit- en ingaan.
22 Ook van onder u hand sal my dienaars en dienaars hulle salaris ontvang wat maandeliks aan hulle gegee word, en vir jou sal die hele volk van die land neerbuig; net op my troon sal ek groter as jy wees.
23 En die koning het sy ring van sy hand afgehaal en dit aan die hand van Josef gesit, en die koning het Josef 'n vorstelike kleed aangetrek, en hy het 'n goue kroon op sy hoof gesit en 'n goue ketting om sy nek gesit.
24 En die koning het sy dienaars bevel gegee, en hulle het hom laat ry op die tweede wa wat aan die koning behoort het, wat teenoor die strydwa van die koning gery het, en hy het hom op 'n groot en sterk perd van die koning se perde laat ry en deur die strate van Egipteland gevoer.

25 En die koning het beveel dat almal wat op tamboere, siters en ander musiekinstrumente gespeel het, saam met Josef moes uitgaan; duisend tamboere, duisend mecholot en duisend nebalim het agter hom aan gegaan.
26 En vyfduisend man, met ontblote swaarde wat in hulle hande glinster, en hulle het gegaan en voor Josef gemarsjeer en gespeel, en twintigduisend van die groot manne van die koning omgord met velgordels wat met goud bedek was, het aan die regterhand van Josef opgetrek. en twintig duisend aan sy linkerkant, en al die vroue en meisies het op die dakke gegaan of op die strate gestaan en speel en juig na Josef, en na die verskyning van Josef gekyk en aan sy skoonheid.
27 En die koning se volk het voor hom en agter hom aan gegaan en die pad geparfumeer met wierook en met kassie en met allerhande goeie reuke, en mirre en aalwyne op die pad gestrooi, en twintig man het hierdie woorde voor hom verkondig deur die hele land in 'n harde stem:
28 Sien jy hierdie man wat die koning gekies het om sy tweede te wees? al die regeringsake sal deur hom gereguleer word, en hy wat sy bevele oortree, of wat nie voor hom op die grond neerbuig nie, sal sterf, want hy rebelleer teen die koning en sy tweede.
29 En toe die boodskappers opgehou het om uit te roep, het die hele Egiptenaars voor Josef na die grond neergebuig en gesê: Mag die koning lewe, mag ook sy tweede lewe; en al die inwoners van Egipte het langs die pad neergebuig, en toe die aankondigers hulle nader, het hulle neergebuig, en hulle was verheug met allerhande tamboere, mechol en nebal voor Josef.
30 En Josef het op sy perd sy oë na die hemel opgeslaan en uitgeroep en gesê: Hy het die arme man uit die stof opgewek, die behoeftige uit die mishoop verhef. O Here van die Leërskare, gelukkig is die man wat op U vertrou.
31 En Josef het deur die land van Egipte getrek saam met Farao se dienaars en dienaars, en hulle het hom die hele Egipteland en al die koning se skatte gewys.
32 En Josef het teruggekeer en op daardie dag voor Farao aangekom, en die koning het aan Josef 'n besitting in Egipteland gegee, 'n besitting van landerye en wingerde, en die koning het aan Josef drie duisend talente silwer en duisend talente goud gegee. , en oniksstene en bdellium en baie geskenke.
33 En die volgende dag het die koning die hele volk van Egipte beveel om vir Josef offers en geskenke te bring, en dat hy wat die bevel van die koning oortree het, moes sterf; en hulle het 'n hoogte op die straat van die stad gemaak en daar klere uitgesprei, en elkeen wat iets na Josef bring, het dit op die hoogte gesit.
34 En die hele volk van Egipte het iets op die hoogte gegooi, een man 'n goue oorring, en die ander ringe en oorringe, en verskillende voorwerpe van goud en silwerwerk, en oniksstene en bdellium het hy op die hoë plek; elkeen het iets gegee van wat hy besit het.
35 En Josef het dit alles geneem en dit in sy skatkamers geplaas, en al die amptenare en edeles wat aan die koning behoort het, het Josef verhoog, en hulle het hom baie geskenke gegee, aangesien die koning hom gekies het om sy tweede te wees.
36 En die koning het na Potifera, die seun van Ahiram, die priester van On gestuur, en hy het sy jong dogter Osnat geneem en haar aan Josef as vrou gegee.
37 En die meisie was baie mooi, 'n maagd, een wat 'n man nie geken het nie, en Josef het haar as vrou geneem; en die koning sê vir Josef: Ek is Farao, en buiten jou sal niemand dit waag om sy hand of sy voet op te lig om my volk in Egipteland te regeer nie.
38 En Josef was dertig jaar oud toe hy voor Farao gestaan het, en Josef het voor die koning uitgetrek, en hy het die koning se tweede in Egipte geword.
39 En die koning het aan Josef honderd dienaars gegee om hom in sy huis te versorg, en Josef het ook gestuur en baie dienaars gekoop en hulle het in die huis van Josef gebly.
40 Josef het toe vir hom 'n baie pragtige huis gebou soos die huise van konings, voor die voorhof van die koning se paleis, en hy het in die huis 'n groot tempel gemaak, baie elegant van voorkoms en gerieflik vir sy verblyf; drie jaar was Josef besig om sy huis op te rig.
41 En Josef het vir hom 'n baie elegante troon gemaak van oorvloed van goud en silwer, en hy het dit bedek met oniksstene en bdellium, en hy het daarop die gelykenis van die hele Egipteland gemaak, en die gelykenis van die rivier van Egipte wat maak die hele Egipteland nat; en Josef het veilig op sy troon in sy huis gesit en die Here het Josef se wysheid vermeerder.
42 En al die inwoners van Egipte en Farao se dienaars en sy vorste het Josef uitermate liefgehad, want hierdie saak was van die Here tot Josef.
43 En Josef het 'n leër gehad wat oorlog gevoer het, wat in leërskare en leërs uitgetrek het tot 'n getal van veertigduisend-seshonderd man, bekwaam om wapens te dra om die koning en Josef teen die vyand by te staan, behalwe die koning se offisiere en sy dienaars en inwoners van Egipte sonder nommer.
44 En Josef het aan sy helde en aan sy hele leër skilde en spies gegee, en doppies en pantserbroodjies en klippe om te slinger.

HOOFSTUK 50

1 In dié tyd het die kinders van Tarsis teen die seuns van Ismael gekom en teen hulle oorlog gevoer, en die kinders van Tarsis het die Ismaeliete lank geplunder.
2 En die kinders van Ismael was klein in getal in daardie dae, en hulle kon nie die oorhand kry oor die kinders van Tarsis nie, en hulle is erg verdruk.
3 En die ou manne van die Ismaeliete het 'n kroniek aan die koning van Egipte gestuur en gesê: Stuur offisiere en leërskare na u dienaars om ons te help om teen die kinders van Tarsis te veg, want ons het lankal verteer. .
4 En Farao het Josef gestuur saam met die helde en leër wat by hom was, en ook sy helde uit die huis van die koning.
5 En hulle het na die land van Havila gegaan na die kinders van Ismael om hulle te help teen die kinders van Tarsis, en die kinders van Ismael het teen die kinders van Tarsis geveg, en Josef het die Tarsisiete verslaan en hy het hulle hele land onderwerp, en die kinders van Ismael woon daarin tot vandag toe.
6 En toe die land Tarsis onderwerp was, het al die Tarsisiete weggehardloop en op die grens van hulle broers, die kinders van Javan, gekom, en Josef met al sy magtige manne en leër het na Egipte teruggekeer, nie een man van hulle het vermis nie.

7 En by die omwenteling van die jaar, in die tweede jaar van Josef se heerskappy oor Egipte, het die Here sewe jaar lank groot oorvloed in die land gegee soos Josef gespreek het, want die Here het al die opbrengs van die aarde in daardie dae vir sewe geseën. jare, en hulle het geëet en was baie versadig.
8 En Josef het in dié tyd amptenare onder hom gehad, en hulle het al die voedsel van die goeie jare bymekaargemaak en jaar na jaar koring opgehoop en dit in die skatkamers van Josef gesit.
9 En op enige tyd wanneer hulle die voedsel bymekaargemaak het, het Josef beveel dat hulle die koring in die are moes bring en ook van die grond van die veld saambring, sodat dit nie sou bederf nie.
10 En Josef het jaar na jaar volgens hierdie dinge gedoen, en hy het koring opgehoop soos die sand van die see vir menigte, want sy voorraad was groot en kon vir oorvloed nie getel word nie.
11 En ook al die inwoners van Egipte het gedurende die sewe goeie jare allerhande voedsel in hulle voorraad versamel, maar hulle het nie daarmee gedoen soos Josef nie.
12 En al die voedsel wat Josef en die Egiptenaars ingesamel het gedurende die sewe jaar van oorvloed, is vir die land in voorraad bewaar vir die sewe jare van hongersnood, vir die ondersteuning van die hele land.
13 En die inwoners van Egipte het elkeen sy voorraad en sy versteekte plek met koring gevul om te dien as onderhou tydens die hongersnood.
14 En Josef het al die voedsel wat hy bymekaargemaak het, in al die stede van Egipte gesit, en hy het al die voorraadkamers toegemaak en wagte oor hulle geplaas.
15 En Josef se vrou Osnat, die dogter van Potifera, het vir hom twee seuns gebaar, Manasse en Efraim, en Josef was vier en dertig jaar oud toe hy hulle verwek het.
16 En die seuns het grootgeword en hulle het in sy weë en in sy bevele gegaan, hulle het nie afgewyk van die weg wat hulle vader hulle geleer het nie, regs of links.
17 En die Here was met die seuns, en hulle het grootgeword en het verstand en vaardigheid gehad in alle wysheid en in al die regeringsake, en al die koning se amptenare en sy groot manne van die inwoners van Egipte het die seuns verhef, en hulle was onder die koning se kinders grootgemaak.
18 En die sewe jare van oorvloed wat in die hele land was, was verby, en die sewe jare van hongersnood het ná hulle gekom soos Josef gespreek het, en die hongersnood was in die hele land.
19 En die hele volk van Egipte het gesien dat die hongersnood in Egipteland begin het, en al die mense van Egipte het hulle koringvoorraad oopgemaak, want die hongersnood het hulle oorweldig.
20 En hulle het al die voedsel gevind wat in hulle voorraad was, vol ongediertes en nie geskik om te eet nie, en die hongersnood het oor die hele land heers, en al die inwoners van Egipte het gekom en voor Farao uitgeroep, want die hongersnood was swaar op hulle.
21 En hulle het vir Farao gesê: Gee voedsel aan u dienaars, en waarom sal ons deur honger voor u oë sterf, ons en ons kindertjies?
22 Toe antwoord Farao hulle en sê: En waarom roep julle na My? het Josef nie beveel dat die koring gedurende die sewe jare van oorvloed vir die jare van hongersnood weggelê moes word nie? en waarom het julle nie na sy stem geluister nie?
23 En die volk van Egipte het die koning geantwoord en gesê: So waar as u siel leef, ons heer, u dienaars het alles gedoen wat Josef beveel het, want u dienaars het ook al die opbrengs van hulle landerye ingesamel gedurende die sewe jaar van oorvloed en dit neergelê. in die winkels tot vandag toe.
24 En toe die hongersnood oor u dienaars oorheers het, het ons ons voorraadkamers oopgemaak, en kyk, al ons opbrengs was vol ongediertes en was nie geskik vir voedsel nie.
25 En toe die koning alles hoor wat die inwoners van Egipte oorgekom het, was die koning baie bevrees vanweë die hongersnood, en hy was baie verskrik; en die koning het die volk van Egipte geantwoord en gesê: Aangesien dit alles met julle gebeur het, gaan na Josef toe, doen alles wat hy vir julle sê, oortree sy gebooie nie.
26 En die hele volk van Egipte het uitgetrek en na Josef gekom en vir hom gesê: Gee vir ons voedsel, en waarom sal ons van honger voor u aangesig sterf? want ons het ons opbrengs in die sewe jaar ingesamel soos U beveel het, en ons het dit in voorraad gehou, en so het dit met ons gebeur.
27 En toe Josef al die woorde van die mense van Egipte hoor en wat hulle oorgekom het, het Josef al sy voorraad van die opbrengs oopgemaak en dit aan die mense van Egipte verkoop.
28 En die hongersnood het oor die hele land heers, en die hongersnood was in al die lande, maar in Egipteland was produkte te koop.
29 En al die inwoners van Egipte het na Josef gekom om koring te koop, want die hongersnood het oor hulle geheers, en al hulle koring is buitgemaak, en Josef het dit daagliks aan al die Egiptenaars verkoop.
30 En al die inwoners van die land Kanaän en die Filistyne en die anderkant die Jordaan, en die kinders van die Ooste en al die stede van die lande van ver en naby het gehoor dat daar koring in Egipte was, en hulle het almal na Egipte gekom. om koring te koop, want die hongersnood het oor hulle geheers.
31 En Josef het die koringvoorraad oopgemaak en wagte oor hulle aangestel, en hulle het elke dag gestaan en verkoop aan almal wat gekom het.
32 En Josef het geweet dat sy broers ook na Egipte sou kom om koring te koop, want die hongersnood het oor die hele aarde heers. En Josef het aan sy hele volk bevel gegee dat hulle dit in die hele Egipteland moes laat uitroep en gesê:
33 Dit is die behae van die koning, van sy tweede en van hulle groot manne, dat iemand wat koring in Egipte wil koop, nie sy dienaars na Egipte sal stuur om te koop nie, maar sy seuns en ook enige Egiptenaar of Kanaäniet, wat uit enige van die voorrade kom van die koop van koring in Egipte, en gaan en verkoop dit in die hele land; hy sal sterwe, want niemand sal koop nie, behalwe vir die onderhoud van sy huisgesin.
34 En elkeen wat twee of drie diere lei, sal sterwe, want 'n man sal net sy eie dier lei.
35 En Josef het wagte by die poorte van Egipte geplaas en hulle bevel gegee en gesê: Elkeen wat kom om koring te koop, moet hom nie toelaat om in te gaan totdat sy naam en die naam van sy vader en die naam van sy vader se vader

opgeskryf, en wat ook al bedags geskrywe is, stuur hulle name in die aand na my, sodat ek hulle name kan ken.
36 En Josef het offisiere in die hele Egipteland aangestel, en hy het hulle bevel gegee om al hierdie dinge te doen.
37 En Josef het al hierdie dinge gedoen en hierdie insettinge gemaak, sodat hy kon weet wanneer sy broers na Egipte sou kom om koring te koop; en Josef se volk het dit daagliks in Egipte laat uitroep volgens hierdie woorde en insettinge wat Josef beveel het.
38 En al die inwoners van die oostelike en westelike land en van die hele aarde het gehoor van die insettinge en bepalings wat Josef in Egipte uitgevaardig het, en die inwoners van die uiterste dele van die aarde het gekom en hulle koring in Egipte gekoop dag daarna dag, en toe weggegaan.
39 En al die dienaars van Egipte het gedoen soos Josef beveel het, en almal wat na Egipte gekom het om koring te koop; die poortwagters het hulle name en die name van hulle vaders opgeskryf en hulle daagliks in die aand voor Josef gebring.

HOOFSTUK 51

1 En Jakob het daarna gehoor dat daar koring in Egipte was, en hy het sy seuns geroep om na Egipte te gaan om koring te koop, want ook oor hulle het die hongersnood die oorhand gekry, en hy het sy seuns geroep en gesê:
2 Kyk, ek hoor dat daar koring in Egipte is, en al die mense van die aarde gaan daarheen om te koop; waarom sal julle dan nou versadig wees voor die hele aarde? gaan ook af na Egipte toe en koop vir ons 'n bietjie koring onder die wat daar kom, sodat ons nie sterwe nie.
3 En die seuns van Jakob het geluister na die stem van hulle vader, en hulle het opgestaan om na Egipte af te gaan om koring te koop onder die ander wat daar aangekom het.
4 En hulle vader Jakob het hulle bevel gegee en gesê: As julle in die stad kom, moenie saam deur een poort ingaan nie, ter wille van die inwoners van die land.
5 En die seuns van Jakob het uitgetrek en hulle het na Egipte getrek, en die seuns van Jakob het alles gedoen soos hulle vader hulle beveel het, en Jakob het Benjamin nie gestuur nie, want hy het gesê: Dat daar nie 'n ongeluk hom op die pad sou tref soos hy broer; en tien van Jakob se seuns het uitgegaan.
6 En terwyl die seuns van Jakob op pad was, het hulle berou gehad oor wat hulle aan Josef gedoen het, en hulle het met mekaar gepraat en gesê: Ons weet dat ons broer Josef na Egipte afgetrek het, en nou sal ons hom soek waar ons gaan, en as ons hom kry, sal ons hom van sy heer neem as 'n losprys, en so nie, met geweld, en ons sal vir hom sterwe.
7 En die seuns van Jakob het tot hierdie saak ingestem en hulle versterk ter wille van Josef, om hom te verlos uit die hand van sy heer, en die seuns van Jakob het na Egipte getrek; en toe hulle naby Egipte kom, het hulle van mekaar geskei, en hulle het deur tien poorte van Egipte gegaan, en die poortwagters het op dié dag hul name geskrywe en dit in die aand na Josef gebring.
8 En Josef het die name uit die hand van die poortwagters van die stad gelees, en hy het gevind dat sy broers by die tien poorte van die stad ingegaan het, en Josef het in daardie tyd beveel dat dit in die hele Egipteland uitgeroep moes word. , sê,
9 Gaan uit, al julle stoorwagte, maak al die koringwinkels toe en laat net een oop bly, sodat die wat kom daaruit kan koop.
10 En al die amptenare van Josef het in dié tyd so gedoen, en hulle het al die voorraadkamers toegemaak en net een oopgelaat.
11 En Josef het die geskrewe name van sy broers aan hom gegee wat oor die oop voorraadvoorraad was, en hy het vir hom gesê: Elkeen wat na jou toe kom om koring te koop, vra sy naam, en wanneer manne van hierdie name voor jou sal kom, gryp hulle en stuur hulle, en hulle het so gedoen.
12 En toe die seuns van Jakob in die stad inkom, het hulle in die stad bymekaargekom om Josef te soek voordat hulle vir hulle koring koop.
13 En hulle het na die mure van die hoere gegaan, en hulle het Josef drie dae lank in die mure van die hoere gesoek, want hulle het gedink dat Josef in die mure van die hoere sou kom, want Josef was baie mooi en goed begunstig, en die Jakob se seuns het Josef drie dae lank gesoek, maar hulle kon hom nie kry nie.
14 En die man wat oor die oop voorraadkamer aangestel was, het die name gesoek wat Josef hom gegee het, en hy het dit nie gekry nie.
15 En hy het na Josef gestuur om te sê: Hierdie drie dae het verbygegaan, en die manne wie se name jy aan my gegee het, het nie gekom nie; en Josef het dienaars gestuur om die manne in die hele Egipte te soek en hulle voor Josef te bring.
16 En Josef se dienaars het gegaan en in Egipte gekom en hulle nie gevind nie, en na Gosen gegaan en hulle was nie daar nie, en toe na die stad Raämses gegaan en hulle nie gevind nie.
17 En Josef het voortgegaan om sestien dienaars te stuur om sy broers te soek, en hulle het gegaan en hulle versprei in die vier hoeke van die stad, en vier van die dienaars het in die huis van die hoere ingegaan, en hulle het die tien mans daar gevind wat hulle broer gesoek het. .
18 En daardie vier manne het hulle geneem en voor hom gebring, en hulle het voor hom neergebuig op die grond, en Josef het op sy troon in sy tempel gesit, bekleed met vorstelike klere, en op sy hoof was 'n groot goue kroon, en al die helde het rondom hom gesit.
19 En die seuns van Jakob het Josef gesien, en sy gedaante en skoonheid en waardigheid van gelaat het wonderlik gelyk in hulle oë, en hulle het weer voor hom neergebuig op die grond.
20 En Josef het sy broers gesien, en hy het hulle geken, maar hulle het hom nie geken nie, want Josef was baie groot in hulle oë, daarom het hulle hom nie geken nie.
21 En Josef het met hulle gespreek en gesê: Waar kom julle vandaan? en hulle het almal geantwoord en gesê: U dienaars het uit die land Kanaän gekom om koring te koop, want die hongersnood heers oor die hele aarde, en u dienaars het gehoor dat daar koring in Egipte was, en hulle het tussen die ander koms gekom om koring te koop. vir hul ondersteuning.
22 En Josef het hulle geantwoord en gesê: As julle gekom het om te koop soos julle sê, waarom gaan julle deur tien poorte van die stad? dit kan net wees dat jy deur die land kom spioeneer het.

23 En hulle almal saam het Josef geantwoord en gesê: Nie so nie, my heer, ons is reg, u dienaars is nie spioene nie, maar ons het gekom om koring te koop, want u dienaars is almal broers, seuns van een man in die land van Kanaän, en ons vader het ons bevel gegee en gesê: As julle in die stad kom, moenie saam deur een poort ingaan ter wille van die inwoners van die land nie.
24 En Josef het hulle weer geantwoord en gesê: Dit is die woord wat ek met julle gespreek het: julle het gekom om deur die land te verken, daarom het julle almal deur tien poorte van die stad gekom; jy het gekom om die naaktheid van die land te sien.
25 Waarlik, elkeen wat kom om koring te koop, gaan sy gang, en jy is al drie dae in die land, en wat doen jy in die mure van die hoere waarin jy al drie dae lank was? sekerlik doen spioene soos hierdie dinge.
26 En hulle het vir Josef gesê: Dit is ver van ons heer af om so te spreek, want ons is twaalf broers, die seuns van ons vader Jakob, in die land Kanaän, die seun van Isak, die seun van Abraham, die Hebreër, en kyk, die jongste is vandag by ons vader in die land Kanaän, en een is nie, want hy was van ons verlore, en ons het gedink dat hy miskien in hierdie land kon wees, daarom soek ons hom in die hele land, en het kom tot by die huise van hoere om Hom daar te soek.
27 En Josef sê vir hulle: En het julle hom dan oor die hele aarde gesoek, dat daar net Egipte oorgebly het om hom in te soek? En wat moet jou broer ook doen in die huise van die hoere, al was hy in Egipte? Het jy nie gesê dat jy uit die seuns van Isak, die seun van Abraham, is nie, en wat sal die seuns van Jakob dan doen in die huise van hoere?
28 En hulle sê vir hom: Omdat ons gehoor het dat Ismaeliete hom van ons gesteel het, en daar aan ons meegedeel is dat hulle hom in Egipte verkoop het, en u dienaar, ons broer, is baie mooi en goed begunstig, daarom het ons gedink dat hy sekerlik sou wees in die huise van hoere, daarom het u dienaars daarheen gegaan om hom te soek en vir hom losprys te gee.
29 En Josef het hulle nog steeds geantwoord en gesê: Waarlik, julle praat vals en spreek leuens om van julleself te sê dat julle die seuns van Abraham is; so waar as Farao leef, is julle spioene, daarom het julle by die huise van die hoere gekom dat julle nie geken sou word nie.
30 En Josef sê vir hulle: En as julle hom nou kry en sy heer eis 'n groot prys van julle, sal julle dit vir hom gee? en hulle sê: Dit sal gegee word.
31 En hy sê vir hulle: En as sy heer nie wil instem om teen 'n groot prys van hom te skei nie, wat sal julle aan hom doen om sy ontwil? en hulle antwoord hom en sê: As hy hom nie aan ons gee nie, sal ons hom doodmaak en ons broer neem en weggaan.
32 En Josef sê vir hulle: Dit is die woord wat ek met julle gespreek het; julle is spioene, want julle het gekom om die inwoners van die land dood te maak, want ons het gehoor dat twee van jou broers al die inwoners van Sigem, in die land Kanaän, ter wille van jou suster verslaan het, en jy kom nou om die soos in Egipte ter wille van jou broer.
33 Alleen hieraan sal ek weet dat julle ware manne is; as jy een uit jou huis toe stuur om jou jongste broer by jou vader te gaan haal en hom hier na my toe te bring, en deur hierdie ding te doen sal ek weet dat jy reg is.
34 En Josef het na sewentig van sy helde geroep en vir hulle gesê: Neem hierdie manne en bring hulle in die bewaring.
35 En die helde het die tien manne geneem, hulle gegryp en in die bewaring gesit, en hulle was drie dae in die bewaring.
36 En op die derde dag het Josef hulle uit die bewaring laat uitbring, en hy het vir hulle gesê: Doen dit vir julleself as julle ware manne is, sodat julle kan lewe, een van julle broers sal in die gevangenis opgesluit word terwyl julle gaan en bring die koring vir jou huisgesin na die land Kanaän, en haal jou jongste broer en bring hom hier na my toe, dat ek kan weet dat julle ware manne is wanneer julle hierdie ding doen.
37 En Josef het van hulle uitgegaan en in die kamer ingegaan en 'n groot geween geween, want sy medelye was opgewonde oor hulle, en hy het sy gesig gewas en weer na hulle teruggekeer, en hy het Simeon van hulle af geneem en hom beveel gebind, maar Simeon was nie bereid om dit te doen nie, want hy was 'n baie magtige man en hulle kon hom nie bind nie.
38 En Josef het sy helde geroep, en sewentig dapper manne het voor hom gekom met ontblote swaarde in hulle hande, en die seuns van Jakob was vir hulle verskrik.
39 En Josef sê vir hulle: Gryp hierdie man en hou hom op in die gevangenis totdat sy broers na hom kom, en Josef se dapper manne het hulle gehaas en almal het Simeon gegryp om hom te bind, en Simeon het 'n harde en verskriklike geskreeu uitgespreek en op 'n afstand gehoor.
40 En al die dapper manne van Josef was verskrik van die geluid van die geskreeu, dat hulle op hul aangesig geval het, en hulle was baie bevrees en het gevlug.
41 En al die manne wat saam met Josef was, het gevlug, want hulle was baie bang vir hulle lewe, en net Josef en sy seun Manasse het daar oorgebly, en Manassa, die seun van Josef, het die krag van Símeon gesien, en hy was uitermate kwaad.
42 En Manassa, die seun van Josef, het opgestaan na Símeon, en Manassa het Símeon 'n swaar slag met sy vuis teen die agterkant van sy nek geslaan, en Símeon was stil van sy woede.
43 En Manassa het Simeon gegryp, en hy het hom met geweld gegryp en hom geboei en in die huis van bewaring gebring, en al die seuns van Jakob was verbaas oor die daad van die jeug.
44 Toe sê Símeon aan sy broers: Niemand van julle moet sê dat dit die verslaan van 'n Egiptenaar is nie, maar dit is die verslaan van die huis van my vader.
45 En hierna het Josef bevel gegee dat hy geroep moes word, wat oor die skathuis aangestel was, om hulle sakke met koring vol te maak soveel as wat hulle kon dra, en om elkeen se geld in sy sak terug te gee en vir hulle kos te gee vir die pad, en so het hy met hulle gedoen.
46 En Josef het hulle bevel gegee en gesê: Pas op dat julle nie my bevele oortree om julle broer te bring soos ek julle gesê het nie, en as julle julle broer na my toe bring, dan sal ek weet dat julle ware manne is, en julle sal in die land handel dryf, en Ek sal jou broer aan jou teruggee, en jy sal in vrede na jou vader terugkeer.
47 En hulle het almal geantwoord en gesê: Soos ons heer spreek, so sal ons doen, en hulle het voor hom op die grond neergebuig.

48 En elkeen het sy koring op sy esel gelig, en hulle het uitgegaan om na die land Kanaän te gaan na hulle vader; en hulle het by die herberg gekom en Levi het sy sak uitgesprei om voer aan sy esel te gee, toe hy sien en sien dat sy geld in volle gewig nog in sy sak was.
49 En die man was baie bang, en hy het aan sy broers gesê: My geld is teruggegee, en kyk, dit is selfs in my sak, en die manne was baie bang, en hulle het gesê: Wat is dit wat God aan ons gedoen het ?
50 En hulle het almal gesê: En waar is die goedertierenheid van die HERE aan ons vaders, met Abraham, Isak, einde Jakob, dat die HERE ons vandag in die hand van die koning van Egipte oorgegee het om teen ons te twis?
51 Toe sê Juda vir hulle: Waarlik, ons is skuldige sondaars voor die aangesig van die HERE onse God deurdat ons ons broer, ons eie vlees, verkoop het, en waarom sê julle: Waar is die goedertierenheid van die Here met ons vaders?
52 En Ruben sê vir hulle: Ek het nie vir julle gesê nie, sondig nie teen die seun nie, en julle wou nie na my luister nie? nou eis God Hom van ons, en hoe durf julle sê: Waar is die goedertierenheid van die Here aan ons vaders, terwyl julle aan die Here gesondig het?
53 En hulle het op daardie plek oornag, en hulle het die môre vroeg opgestaan en hulle koring op hulle esels gelaai en hulle gelei en verder gegaan en by hulle vader se huis in die land Kanaän gekom.
54 En Jakob en sy huisgesin het uitgegaan sy seuns tegemoet, en Jakob het gesien dat hulle broer Simeon nie by hulle was nie, en Jakob het vir sy seuns gesê: Waar is julle broer Simeon, wat ek nie sien nie? en sy seuns het hom alles vertel wat hulle in Egipte oorgekom het.

HOOFSTUK 52

1 En hulle het in hul huis ingegaan, en elkeen het sy sak oopgemaak en hulle het gesien en daar was elkeen se bondeltjie geld, waaroor hulle en hul vader baie verskrik was.
2 Toe sê Jakob vir hulle: Wat is dit wat julle my aangedoen het? Ek het jou broer Josef gestuur om na jou welstand te vra en jy het vir my gesê. ’n Wilde dier het hom wel verslind.
3 En Simeon het saam met jou gegaan om kos te koop, en jy sê dat die koning van Egipte hom in die gevangenis opgesluit het, en jy wil Benjamin neem om ook sy dood te veroorsaak, en my grys hare met droefheid na die graf af te bring oor Benjamin en sy broer Josef.
4 Nou dan, my seun mag nie saam met jou aftrek nie, want sy broer is dood en hy het alleen oorgebly, en onheil kan hom tref op die pad wat jy gaan, soos dit sy broer getref het.
5 Toe sê Ruben vir sy vader: Jy moet my twee seuns doodmaak as ek jou seun nie bring en hom voor jou neersit nie; en Jakob het aan sy seuns gesê: Bly hier en trek nie af na Egipte nie, want my seun sal nie saam met julle na Egipte aftrek en nie soos sy broer sterwe nie.
6 Toe sê Juda vir hulle: Weerhou julle van hom totdat die koring op is, en hy sal dan sê: Neem julle broer af, wanneer hy sy eie lewe en die lewe van sy huisgesin in gevaar sal vind van die hongersnood.
7 En in daardie dae was die hongersnood hewig deur die hele land, en al die mense van die aarde het gegaan en na Egipte gekom om voedsel te koop, want die hongersnood het grootliks onder hulle oorheers, en die seuns van Jakob het 'n jaar en twee maande in Kanaän gebly. totdat hulle koring klaar was.
8 En nadat hulle koring klaar was, was die hele huis van Jakob van honger geknyp, en al die kinders van die seuns van Jakob het bymekaargekom en hulle het na Jakob gekom, en hulle het hom almal omsingel en vir hom gesê: Gee aan ons brood, en waarom sal ons almal in u teenwoordigheid deur honger omkom?
9 Jakob het die woorde van sy seun se kinders gehoor, en hy het 'n groot geween gehuil, en sy medelye het oor hulle opgewek, en Jakob het na sy seuns geroep, en hulle het almal gekom en voor hom gaan sit.
10 Toe sê Jakob vir hulle: En het julle nie gesien hoe julle kinders vandag oor my ween en gesê het: Gee vir ons brood, en daar is nie een nie? kom dan nou terug en koop vir ons 'n bietjie kos.
11 En Juda het geantwoord en vir sy vader gesê: As jy ons broer saam met ons stuur, sal ons aftrek en vir jou koring koop; en as jy hom nie stuur nie, sal ons nie aftrek nie, want die koning van Egipte het sekerlik besonder bevel gegee. ons en gesê: Jy sal my aangesig nie sien as jou broer nie by jou is nie, want die koning van Egipte is 'n sterk en magtige koning; en kyk, as ons sonder ons broer na hom toe gaan, sal ons almal gesit word. tot die dood toe.
12 Weet jy nie en het jy nie gehoor dat hierdie koning baie magtig en wys is en nie soos hy op die hele aarde is nie? kyk, ons het al die konings van die aarde gesien en ons het nie een soos daardie koning, die koning van Egipte, gesien nie; sekerlik is daar onder al die konings van die aarde niemand groter as Abimeleg, die koning van die Filistyne nie, tog is die koning van Egipte groter en magtiger as hy, en Abimeleg kan net vergelyk word met een van sy offisiere.
13 Vader, jy het nie sy paleis en sy troon en al sy dienaars gesien wat voor hom staan nie; jy het daardie koning nie op sy troon in sy praal en koninklike voorkoms gesien nie, geklee in sy koninklike klere met 'n groot goue kroon op sy hoof; die eer en heerlikheid wat God aan hom gegee het, het jy nie gesien nie, want daar is nie soos hy op die hele aarde nie.
14 Vader, jy het die wysheid, die verstand en die kennis wat God in sy hart gegee het nie gesien nie, en jy het nie sy lieflike stem gehoor toe Hy met ons gespreek het nie.
15 Ons weet nie, vader, wie hom bekend gemaak het met ons name en alles wat ons oorgekom het nie, maar hy het ook na jou gevra en gesê: Leef jou vader nog, en gaan dit goed met hom?
16 Jy het nie gesien hoe die sake van die regering van Egipte deur hom beheer word sonder om by Farao, sy heer, te raadpleeg nie; jy het nie die ontsag en vrees gesien wat hy by al die Egiptenaars ingedruk het nie.
17 En ook toe ons van hom weggegaan het, het ons gedreig om met Egipte te doen soos met die res van die stede van die Amoriete, en ons was uitermate kwaad oor al sy woorde wat hy oor ons as spioene gespreek het, en nou wanneer ons weer sal kom voor hom sal sy verskrikking oor ons almal kom, en nie een van ons sal met hom kan praat nie, hetsy 'n klein ding of 'n groot ding.
18 Nou dan vader, stuur ons bid u die seun saam met ons, en ons sal afgaan en vir u voedsel koop vir ons onderhoud, en nie sterf van die honger nie. Toe sê Jakob: Waarom het

jy my so sleg gehandel om aan die koning te sê dat jy 'n broer het? wat is hierdie ding wat jy my aangedoen het?
19 Toe sê Juda vir sy vader Jakob: Gee die seun in my sorg, en ons sal opstaan en aftrek na Egipte en koring koop en dan teruggaan, en dit sal wees as ons terugkom as die seun nie by ons is nie, laat ek dra u skuld vir ewig.
20 Het jy al ons babas oor jou sien huil van honger en daar is geen krag in jou hand om hulle te versadig nie? laat nou u medelye oor hulle opgewek word en stuur ons broer saam met ons en ons sal gaan.
21 Want hoe sal die goedertierenheid van die Here aan ons voorvaders aan jou openbaar word as jy sê dat die koning van Egipte jou seun sal wegneem? So waar as die Here leef, ek sal hom nie verlaat voordat ek hom bring en hom voor jou neersit nie; maar bid vir ons tot die Here, dat Hy vriendelik met ons kan handel, om ons gunstig en vriendelik te laat ontvang voor die koning van Egipte en sy manne, want as ons nie sekerlik vertraag het nie, het ons nou 'n tweede keer teruggekeer met u seun .
22 En Jakob het aan sy seuns gesê: Ek vertrou op die Here God dat Hy julle sal verlos en julle guns sal gee in die oë van die koning van Egipte en in die oë van al sy manne.
23 Staan dan nou op en gaan na die man toe, en neem vir hom 'n geskenk in julle hande van wat in die land verkry kan word en bring dit voor hom, en mag die Almagtige God julle barmhartigheid bewys voor sy aangesig dat hy Benjamin en Simeon jou broers saam met jou.
24 Toe het al die manne opgestaan en hulle broer Benjamin geneem en 'n groot geskenk van die beste van die land in hul hand geneem, en hulle het ook 'n dubbele deel silwer geneem.
25 En Jakob het sy seuns streng bevel gegee aangaande Benjamin en gesê: Pas op vir hom op die pad wat julle gaan, en skei julle nie van hom af op die pad nie, ook nie in Egipte nie.
26 En Jakob het van sy seuns opgestaan en sy hande uitgebrei en tot die Here gebid ter wille van sy seuns en gesê: Here, God van hemel en aarde, dink aan u verbond met ons vader Abraham, dink daaraan met my vader Isak en Wees vriendelik teenoor my seuns en gee hulle nie oor in die hand van die koning van Egipte nie; doen dit tog, o God, ter wille van u barmhartighede en verlos al my kinders en red hulle uit die mag van Egipte, en stuur hulle twee broers vir hulle.
27 En al die vroue van die seuns van Jakob en hulle kinders het hulle oë na die hemel opgeslaan, en hulle het almal geween voor die aangesig van die HERE en Hom aangeroep om hulle vaders te verlos uit die hand van die koning van Egipte.
28 En Jakob het 'n kroniek geskrywe aan die koning van Egipte en dit in die hand van Juda en in die hand van sy seuns vir die koning van Egipte gegee, en gesê:
29 Van u kneg Jakob, seun van Isak, seun van Abraham, die Hebreër, die vors van God, tot die magtige en wyse koning, die openbaarder van geheime, koning van Egipte, groete.
30 Laat dit aan my heer die koning van Egipte bekend wees, die hongersnood was swaar oor ons in die land Kanaän, en ek het my seuns na u toe gestuur om vir ons 'n bietjie voedsel by u te koop vir ons onderhoud.
31 Want my seuns het my omsingel en as ek baie oud is, kan ek nie met my oë sien nie, want my oë het deur die ouderdom baie swaar geword, sowel as met die daaglikse geween oor my seun, oor Josef wat voor my verlore was, en ek het my beveel seuns dat hulle nie in die poorte van die stad sou ingaan as hulle in Egipte kom nie, vanweë die inwoners van die land.
32 En ek het hulle ook beveel om deur Egipte te trek om my seun Josef te soek, miskien kon hulle hom daar vind, en hulle het so gedoen, en jy het hulle as spioene van die land beskou.
33 Het ons nie van jou gehoor dat jy Farao se droom uitgelê het en waarlik met hom gespreek het nie? hoe weet jy dan nie in jou wysheid of my seuns spioene is of nie?
34 Nou dan, my heer en koning, kyk, ek het my seun voor u uit gestuur, soos u met my seuns gespreek het; Ek smeek jou om jou oë op hom te vestig totdat hy in vrede met sy broers na my teruggekeer het.
35 Want weet jy nie, of het jy nie gehoor wat onse God aan Farao gedoen het toe hy my moeder Sara geneem het nie, en wat hy aan Abimeleg, die koning van die Filistyne, oor haar gedoen het, en ook wat ons vader Abraham aan die nege konings van Elam, hoe hy hulle almal verslaan het met 'n paar manne wat by hom was?
36 En ook wat my twee seuns Simeon en Levi met die agt stede van die Amoriete gedoen het, hoe hulle hulle vernietig het ter wille van hulle suster Dina?
37 En ook ter wille van hulle broer Benjamin het hulle hulleself getroos oor die verlies van sy broer Josef; wat sal hulle dan vir hom doen as hulle die hand van enige volk sien oorwin, ter wille van hom?
38 Weet u nie, o koning van Egipte, dat die krag van God by ons is, en dat God ook altyd ons gebede verhoor en ons nie al die dae verlaat nie?
39 En toe my seuns my vertel van jou handelinge met hulle, het ek nie na die Here geroep ter wille van jou nie, want dan sou jy saam met jou manne omgekom het voordat my seun Benjamin voor jou gekom het, maar ek het gedink dat soos my seun Simeon in jou huis, miskien kan jy vriendelik wees met hom, daarom het ek hierdie ding nie aan jou gedoen nie.
40 Nou daarom kyk, my seun Benjamin kom na jou toe saam met my seuns, let op hom en lê jou oë op hom, en dan sal God sy oë oor jou en in jou hele koninkryk plaas.
41 Nou het ek jou alles vertel wat in my hart is, en kyk, my seuns kom na jou toe saam met hulle broer, ondersoek die aangesig van die hele aarde ter wille van hulle en stuur hulle in vrede met hulle broers terug.
42 En Jakob het die kroniek aan sy seuns gegee onder die sorg van Juda om dit aan die koning van Egipte te gee.

HOOFSTUK 53

1 En die seuns van Jakob het opgestaan en Benjamin en al die geskenke geneem, en hulle het gegaan en in Egipte aangekom en voor Josef gestaan.
2 En Josef het sy broer Benjamin by hulle gesien en hulle gegroet, en hierdie manne het by Josef se huis aangekom.
3 En Josef het die opsigter van sy huis bevel gegee om aan sy broers te gee om te eet, en hy het so aan hulle gedoen.
4 En teen die middag het Josef die manne laat roep om saam met Benjamin voor hom te kom, en die manne het aan die opsigter van Josef se huis vertel van die silwer wat in hulle sakke teruggegee is, en hy het vir hulle gesê: Dit

sal goed gaan met julle, vrees nie, en hy het hulle broer Simeon na hulle gebring.
5 Toe sê Simeon vir sy broers: Die heer van die Egiptenaars het my baie vriendelik gehandel, hy het my nie gebind gehou soos julle met julle oë gesien het nie, want toe julle uit die stad uitgegaan het, het hy my vrygelaat en vriendelik gehandel met my in sy huis.
6 En Juda het Benjamin aan die hand geneem, en hulle het voor Josef gekom en voor hom neergebuig op die grond.
7 En die manne het die geskenk aan Josef gegee, en hulle het almal voor hom gesit, en Josef het vir hulle gesê: Gaan dit goed met julle, gaan dit goed met julle kinders, gaan dit goed met julle bejaarde vader? en hulle sê: Dit is goed, en Juda het die kroniek geneem wat Jakob gestuur het en dit in die hand van Josef gegee.
8 En Josef het die brief gelees en die skrywe van sy vader geken, en hy wou huil, en hy het in 'n binnekamer ingegaan en 'n groot geween geween; en hy het uitgegaan.
9 En hy het sy oë opgeslaan en sy broer Benjamin aanskou en gesê: Is dit jou broer van wie jy met my gepraat het? En Benjamin het na Josef gekom, en Josef het sy hand op sy hoof gelê en hy het vir hom gesê: Mag God jou genadig wees, my seun!
10 En toe Josef sy broer, die seun van sy moeder, sien, wou hy weer huil, en hy het in die kamer ingegaan, en hy het daar geween, en hy het sy gesig gewas en uitgegaan en nie gehuil nie, en hy het gesê: Maak gereed kos.
11 En Josef het 'n beker gehad waaruit hy gedrink het, en dit was van silwer, pragtig ingelê met oniksstene en bdellium, en Josef het die beker geslaan voor die oë van sy broers terwyl hulle saam met hom gesit het om te eet.
12 En Josef het vir die manne gesê: Ek weet aan hierdie beker dat Ruben, die eersgeborene, Simeon en Levi en Juda, Issaskar en Sébulon kinders uit een moeder is, sit vir julle om te eet volgens julle geboortes.
13 En hy het die ander ook geplaas volgens hulle geboortes, en hy het gesê: Ek weet dat hierdie jou jongste broer geen broer het nie, en ek, soos hy, het geen broer nie, daarom moet hy saam met my aansit om te eet.
14 En Benjamin het voor Josef opgetrek en op die troon gaan sit, en die manne het die dade van Josef aanskou, en hulle was verbaas oor hulle; en die manne het in dié tyd saam met Josef geëet en gedrink, en hy het toe geskenke aan hulle gegee, en Josef het een geskenk aan Benjamin gegee, en Manasse en Efraim het die dade van hulle vader gesien, en hulle het ook geskenke aan hom gegee, en Osnat het gegee hom een geskenk, en dit was vyf geskenke in die hand van Benjamin.
15 En Josef het vir hulle wyn uitgebring om te drink, en hulle wou nie drink nie, en hulle het gesê: Van die dag af dat Josef verlore geraak het, het ons geen wyn gedrink en geen lekkernye geëet nie.
16 En Josef het vir hulle gesweer, en hy het hulle hard gedruk, en hulle het daardie dag oorvloedig saam met hom gedrink, en Josef het hom daarna na sy broer Benjamin gewend om met hom te praat, en Benjamin het nog voor Josef op die troon gesit.
17 En Josef sê vir hom: Het jy enige kinders verwek? en hy sê: U dienaar het tien seuns, en dit is hulle name: Bela, Beger, Asbal, Gera, Naäman, Achi, Ros, Mupim, Chupim en Ord, en ek het hulle name na my broer genoem wat ek nie gesien het nie. .
18 En hy het hulle beveel om sy kaart van die sterre, waarby Josef al die tye geweet het, voor hom te bring, en Josef het vir Benjamin gesê: Ek het gehoor dat die Hebreërs met alle wysheid bekend is, weet jy iets hiervan?
19 Toe sê Benjamin: U dienaar ken ook al die wysheid wat my vader my geleer het, en Josef het vir Benjamin gesê: Kyk nou na hierdie instrument en verstaan waar jou broer Josef in Egipte is, wat volgens jou na Egipte afgetrek het.
20 En Benjamin het daardie instrument met die kaart van die sterre van die hemel gesien, en hy was wys en het daarin gekyk om te weet waar sy broer was, en Benjamin het die hele Egipteland in vier afdelings verdeel, en hy het gevind dat hy wat op gesit het die troon voor hom was sy broer Josef, en Benjamin was baie verwonderd, en toe Josef sien dat sy broer Benjamin so verbaas was, sê hy vir Benjamin: Wat het jy gesien, en waarom is jy verstom?
21 Toe sê Benjamin vir Josef: Ek kan hieraan sien dat my broer Josef hier saam met my op die troon sit, en Josef het vir hom gesê: Ek is jou broer Josef, moet dit nie aan jou broers openbaar nie; kyk, Ek stuur jou saam met hulle as hulle wegtrek, en Ek sal bevel gee dat hulle teruggebring moet word na die stad, en Ek sal jou van hulle af wegneem.
22 En as hulle hul lewe waag en vir jou veg, dan sal Ek weet dat hulle berou het oor wat hulle aan my gedoen het, en Ek sal My aan hulle bekend maak, en as hulle jou verlaat as Ek jou neem, dan sal jy bly met My, en Ek sal met hulle twis, en hulle sal weggaan, en Ek sal nie aan hulle bekend word nie.
23 In dié tyd het Josef sy amptenaar bevel gegee om hulle sakke met voedsel te vul en elkeen se geld in sy sak te gooi en die beker in die sak van Benjamin te gooi en vir hulle kos te gee vir die pad, en hulle het so gedoen om hulle.
24 En die volgende dag het die manne die môre vroeg opgestaan en hulle esels met hulle koring gelaai, en hulle het saam met Benjamin uitgetrek en saam met hulle broer Benjamin na die land Kanaän gegaan.
25 Hulle het nie ver van Egipte af gegaan nie toe Josef aan die wat oor sy huis aangestel was, bevel gegee het en gesê: Staan op, jaag hierdie manne agterna voor hulle te ver van Egipte af kom, en sê vir hulle: Waarom het julle die beker van my heer gesteel?
26 Toe staan die dienaar van Josef op, en hy het by hulle uitgekom en al die woorde van Josef met hulle gespreek; en toe hulle dit hoor, het hulle baie kwaad geword en gesê: Hy by wie die beker van jou heer gevind sal word, sal sterwe, en ons sal ook slawe word.
27 En hulle het gehaas en elkeen het sy sak van sy esel afgehaal, en hulle het in hul sakke gekyk en die beker is in die sak van Benjamin gevind, en hulle het almal hul klere geskeur en na die stad teruggekeer en Benjamin op die pad verslaan , en hom gedurig geslaan totdat hy in die stad gekom het, en hulle het voor Josef gestaan.
28 Toe het Juda se toorn ontvlam, en hy het gesê: Hierdie man het my net teruggebring om vandag Egipte te vernietig.
29 Toe die manne in die huis van Josef kom, het hulle Josef gevind waar hy op sy troon sit, en al die helde wat regs en links van hom staan.
30 Toe sê Josef vir hulle: Wat is hierdie daad wat julle gedoen het, dat julle my silwerbeker weggeneem en weggegaan het? maar ek weet dat jy my beker geneem het om daardeur te weet in watter deel van die land jou broer was.

31 Toe sê Juda: Wat moet ons aan ons heer sê, wat moet ons spreek en hoe moet ons onsself regverdig; God het vandag die ongeregtigheid van al u dienaars gevind, daarom het Hy hierdie ding vandag aan ons gedoen.
32 En Josef het opgestaan en Benjamin gegryp en hom met geweld van sy broers geneem, en hy het by die huis gekom en die deur by hulle gesluit, en Josef het aan die wat oor sy huis aangestel was bevel gegee om vir hulle te sê: So sê die koning: Gaan in vrede na jou vader toe, kyk, ek neem die man in wie se hand my beker gevind is.

HOOFSTUK 54

1 En toe Juda die handelinge van Josef met hulle sien, het Juda na hom gekom en die deur oopgebreek en saam met sy broers voor Josef gekom.
2 Toe sê Juda vir Josef: Laat dit nie sleg lyk in die oë van my heer nie, mag u dienaar tog 'n woord voor u spreek? en Josef sê vir hom: Spreek.
3 En Juda het voor Josef gespreek, en sy broers het daar voor hulle gestaan; en Juda sê vir Josef: Waarlik, toe ons die eerste keer by ons heer gekom het om voedsel te koop, het jy ons as spioene van die land beskou, en ons het Benjamin voor jou gebring, en jy speel vandag nog met ons.
4 Laat die koning dan nou na my woorde luister en stuur tog ons broer dat hy saam met ons na ons vader mag gaan, sodat jou siel nie vandag omkom met al die siele van die inwoners van Egipte nie.
5 Weet jy nie wat twee van my broers, Simeon en Levi, met die stad Sigem en met sewe stede van die Amoriete gedoen het ter wille van ons suster Dina, en ook wat hulle sou doen ter wille van hulle broer Benjamin ?
6 En ek met my krag, wat groter en magtiger is as hulle albei, kom vandag oor jou en jou land as jy nie bereid is om ons broer te stuur nie.
7 Het jy nie gehoor wat ons God, wat ons uitverkies het, aan Farao gedoen het vanweë ons moeder Sara, wat hy van ons vader weggeneem het, dat hy hom en sy huisgesin met swaar plae getref het, wat die Egiptenaars tot vandag toe vertel hierdie wonder aan mekaar? so sal onse God met jou doen ter wille van Benjamin wat jy vandag van sy vader weggeneem het, en vanweë die euwels wat jy vandag oor ons in jou land ophoop; want onse God sal dink aan sy verbond met ons vader Abraham en onheil oor jou bring, omdat jy vandag die siel van ons vader bedroef het.
8 Hoor dan nou my woorde wat ek vandag met jou gespreek het, en stuur ons broer dat hy kan weggaan dat jy en die mense van jou land nie deur die swaard sterf nie, want julle kan nie almal oor my oorweldig nie.
9 En Josef het Juda geantwoord en gesê: Waarom het jy jou mond wyd oopgemaak en waarom roem jy oor ons deur te sê: Krag is by jou? so waar as Farao leef, as ek al my dapper manne beveel om teen jou te veg, sou jy en hierdie jou broers sekerlik in die modder sink.
10 Toe sê Juda vir Josef: Dit betaam sekerlik jou en jou volk om My te vrees; So waar as die Here leef as Ek een keer my swaard uittrek, sal Ek dit nie weer in die skede steek nie totdat Ek vandag die hele Egipte gedood het, en Ek sal met jou begin en klaarmaak met jou heer Farao.
11 En Josef antwoord en sê vir hom: Waarlik, krag is nie alleen aan jou nie; Ek is sterker en magtiger as jy, sekerlik as jy jou swaard uittrek, sal ek dit aan jou nek en die nekke van al jou broers steek.
12 Toe sê Juda vir hom: Waarlik, as ek vandag my mond teen jou oopmaak, sou ek jou verslind dat jy van die aarde af verdelg word en vandag uit jou koninkryk vergaan. En Josef sê:Waarlik, as jy jou mond oopmaak, het ek krag en krag om jou mond met 'n klip toe te maak totdat jy geen woord sal kan uitspreek nie; kyk hoeveel klippe daar voor ons is, waarlik, ek kan 'n klip neem en dit in jou mond dwing en jou kake breek.
13 Toe sê Juda: God is getuie tussen ons dat ons tot dusver nie begeer het om teen jou te veg nie; gee ons net ons broer, en ons sal van jou af weggaan; en Josef het geantwoord en gesê: So waar as Farao leef, as al die konings van Kanaän saam met jou gekom het, moet jy hom nie uit my hand neem nie.
14 Gaan dan nou na jou vader toe, en jou broer sal vir my 'n slaaf wees, want hy het die koning se huis beroof. Toe sê Juda: Wat gaan dit aan jou of aan die karakter van die koning, sekerlik stuur die koning uit sy huis deur die hele land silwer en goud, of in geskenke of in onkoste, en jy praat nog oor jou beker wat jy neergesit het in ons broer se sak en sê dat hy dit van jou gesteel het?
15 God verhoed dat ons broer Benjamin of enige van die nageslag van Abraham hierdie ding sou doen om van jou te steel of van enige iemand anders, hetsy koning, prins of enige man.
16 Hou dan nou op met hierdie aanklag, sodat die hele aarde nie u woorde hoor en sê nie: Vir 'n bietjie silwer het die koning van Egipte met die manne getwis, en hy het hulle aangekla en hulle broer as slaaf geneem.
17 En Josef het geantwoord en gesê: Neem vir jou hierdie beker en gaan van my af en laat jou broer as slaaf agter, want dit is die oordeel van 'n dief om 'n slaaf te wees.
18 Toe sê Juda: Waarom skaam jy jou nie oor jou woorde om ons broer te verlaat en jou beker te neem nie? Waarlik, as u ons u beker gee, of 'n duisend maal soveel, sal ons ons broer nie los vir die silwer wat in iemand se hand gevind is nie, sodat ons nie oor hom sal sterf nie.
19 Toe antwoord Josef: En waarom het jy jou broer verlaat en hom vir twintig sikkels silwer verkoop tot vandag toe, en waarom sal jy dan nie dieselfde met hierdie jou broer doen nie?
20 Toe sê Juda: Die HERE is getuie tussen my en jou dat ons nie na jou oorloë begeer nie; Gee ons dan nou ons broer, en ons sal van u af weggaan sonder om te twis.
21 En Josef het geantwoord en gesê: As al die konings van die land vergader, sal hulle jou broer nie uit my hand kan neem nie; Toe sê Juda: Wat moet ons vir ons vader sê as hy sien dat ons broer nie saam met ons kom en oor hom treur nie?
22 Toe antwoord Josef en sê: Dit is die woord wat jy aan jou vader moet vertel deur te sê: Die tou het agter die emmer aan geloop.
23 Toe sê Juda: Waarlik, jy is 'n koning, en waarom spreek jy hierdie dinge deur 'n valse oordeel te gee? wee die koning wat soos jy is.
24 En Josef het geantwoord en gesê: Daar is geen valse oordeel in die woord wat ek oor jou broer Josef gespreek het nie, want julle het hom almal aan die Midianiete verkoop vir twintig sikkels silwer, en julle het dit almal aan

julle vader ontken en gesê vir hom: 'n Bose dier het hom opgeëet, Josef is verskeur.
25 Toe sê Juda: Kyk, die vuur van Sem brand in my hart, nou sal ek jou hele land met vuur verbrand; en Josef antwoord en sê: Waarlik, jou skoonsuster Tamar, wat jou seuns doodgemaak het, het die vuur van Sigem geblus.
26 Toe sê Juda: As ek 'n enkele haar uit my vlees uitruk, sal ek die hele Egipte met sy bloed vul.
27 En Josef het geantwoord en gesê: Dit is jou gewoonte om te doen soos jy gedoen het aan jou broer wat jy verkoop het, en jy het sy mantel in bloed gedoop en dit na jou vader gebring, sodat hy kan sê dat 'n bose dier hom opgeëet het en hier is sy bloed.
28 En toe Juda dit hoor, was hy baie kwaad, en sy toorn het in hom ontvlam, en daar was voor hom op daardie plek 'n klip, waarvan die gewig omtrent vier honderd sikkels was, en Juda se toorn het ontvlam en hy het die klip ingeneem. een hand en gooi dit na die hemel en vang dit met sy linkerhand.
29 En hy het dit agterna onder sy bene gesit, en hy het daarop gaan sit met al sy krag, en die klip het van die mag van Juda in stof verander.
30 En Josef het die daad van Juda gesien en hy was baie bang, maar hy het sy seun Manassa bevel gegee, en hy het ook met 'n ander klip gedoen soos die daad van Juda, en Juda het aan sy broers gesê: Laat niemand van julle dit sê nie die mens is 'n Egiptenaar, maar deur hierdie ding te doen, is hy van ons vader se familie.
31 En Josef het gesê: Aan julle word nie alleen krag gegee nie, want ons is ook magtige manne, en waarom sal julle oor ons almal roem? en Juda sê vir Josef: Stuur tog ons broer en verwoes jou land nie vandag nie.
32 Toe antwoord Josef en sê vir hulle: Gaan vertel julle vader: 'n bose dier het hom opgeëet soos julle van julle broer Josef gesê het.
33 En Juda het met sy broer Náftali gespreek, en hy het vir hom gesê: Maak gou, gaan nou en tel al die strate van Egipte en kom vertel my; en Símeon sê vir hom: Laat hierdie saak vir jou nie 'n moeilikheid wees nie; nou sal Ek na die berg gaan en een groot klip van die berg af opneem en dit gelyk maak aan elkeen in Egipte, en almal doodmaak wat daarin is.
34 En Josef het al hierdie woorde gehoor wat sy broers voor hom gespreek het, en hulle het nie geweet dat Josef dit verstaan het nie, want hulle het gedink dat hy nie geweet het om Hebreeus te praat nie.
35 En Josef was baie bevrees oor die woorde van sy broers dat hulle Egipte sou vernietig, en hy het sy seun Manasse bevel gegee en gesê: Gaan maak nou gou en versamel al die inwoners van Egipte en al die dapper manne by my, en laat hulle kom nou na my toe te perd en te voet en met allerhande musiekinstrumente, en Manasse het gegaan en dit gedoen.
36 En Naftali het gegaan soos Juda hom beveel het, want Naftali was ligvoet soos een van die vinnige takbokke, en hy het op die are gegaan en hulle wou nie onder hom breek nie.
37 En hy het gegaan en al die strate van Egipte getel en gevind dat dit twaalf was, en hy het haastig gekom en Juda vertel, en Juda het aan sy broers gesê: Maak gou en sit elkeen sy swaard op sy lendene, en ons sal kom oor Egipte, en verslaan hulle almal, en laat geen oorblyfsel oorbly nie.
38 Toe sê Juda: Kyk, ek sal drie van die strate met my krag verwoes, en julle sal elkeen een straat verwoes; en toe Juda hierdie woord spreek, kyk, die inwoners van Egipte en al die helde het na hulle gekom met allerhande musiekinstrumente en met groot gejuig.
39 En hulle getal was vyfhonderd perderuiters en tienduisend voetsoldate en vierhonderd man wat sonder swaard of spies kon veg, net met hulle hande en krag.
40 En al die helde het gekom met groot storms en geskreeu, en hulle het almal die seuns van Jakob omsingel en hulle verskrik, en die grond het gebewe van die geluid van hulle geskreeu.
41 En toe die seuns van Jakob hierdie troepe sien, was hulle baie bang vir hulle lewe, en Josef het dit gedoen om die seuns van Jakob bang te maak om kalm te word.
42 En toe Juda sommige van sy broers verskrik sien, sê hy vir hulle: Waarom is julle bang terwyl die genade van God met ons is? en toe Juda al die Egiptenaars sien rondom hulle op bevel van Josef om hulle te verskrik, het Josef net hulle bevel gegee en gesê: Moenie een van hulle aanraak nie.
43 Toe het Juda gou gemaak en sy swaard uitgetrek en 'n harde en bitter geskreeu uitgespreek, en hy het met sy swaard geslaan, en hy het op die grond gespring en steeds teen die hele volk uitgeroep.
44 En toe hy hierdie ding gedoen het, het die HERE die skrik van Juda en sy broers laat val op die dapper manne en die hele volk wat hulle omsingel het.
45 En hulle het almal gevlug vir die geluid van die geskreeu, en hulle was verskrik en het die een op die ander geval, en baie van hulle het gesterf terwyl hulle geval het, en hulle het almal gevlug voor Juda en sy broers en voor Josef.
46 En terwyl hulle gevlug het, het Juda en sy broers hulle agternagesit tot by die huis van Farao, en hulle het almal vrygekom, en Juda het weer voor Josef gaan sit en soos 'n leeu oor hom gebrul en hom 'n groot en geweldige geskreeu uitgespreek.
47 En die geskreeu is op 'n afstand gehoor, en al die inwoners van Sukkot het dit gehoor, en die hele Egipte het gebewe van die geluid van die geskreeu, en ook die mure van Egipte en van die land Gosen het ingeval van die skudding van die aarde , en Farao het ook van sy troon op die grond geval, en ook al die swanger vroue van Egipte en Gosen het 'n miskraam gehad toe hulle die geluid van die skudding hoor, want hulle was verskriklik bang.
48 En Farao het laat weet: Wat is hierdie ding wat vandag in Egipteland gebeur het? en hulle het gekom en hom alles van die begin tot die einde vertel, en Farao was verskrik en het hom verwonder en baie bevrees.
49 En sy skrik het toegeneem toe hy al hierdie dinge hoor, en hy het na Josef gestuur om te sê: U het die Hebreërs na my toe gebring om die hele Egipte te vernietig; wat sal jy met daardie diefslaaf doen? stuur hom weg en laat hom saam met sy broers gaan, en laat ons nie deur hulle boosheid omkom nie, ook ons, jy en die hele Egipte.
50 En as jy nie begeer om hierdie ding te doen nie, gooi al my kosbare dinge van jou af weg, en gaan saam met hulle na hulle land, as jy jou daarin behaag, want hulle sal vandag my hele land vernietig en al my volk doodmaak; selfs al die vroue van Egipte het 'n miskraam gehad deur hulle geskreeu; kyk wat hulle gedoen het bloot deur hul

geskreeu en spreek, en as hulle met die swaard veg, sal hulle die land verwoes; kies dan nou wat jy wil hê, of Ek of die Hebreërs, of Egipte of die land van die Hebreërs.
51 En hulle het gekom en vir Josef al die woorde van Farao vertel wat hy oor hom gesê het, en Josef was baie bevrees vir die woorde van Farao en Juda en sy broers het nog verontwaardig en woedend voor Josef gestaan, en al die seuns van Jakob het gebrul by Josef, soos die gedruis van die see en sy golwe.
52 En Josef was baie bang vir sy broers en ter wille van Farao, en Josef het 'n voorwendsel gesoek om homself aan sy broers bekend te maak, sodat hulle nie die hele Egipte sou vernietig nie.
53 En Josef het sy seun Manasse bevel gegee, en Manasse het gegaan en Juda genader en sy hand op sy skouer gelê, en die toorn van Juda het bedaar.
54 En Juda het aan sy broers gesê: Laat niemand van julle sê dat dit die daad van 'n Egiptiese jeug is nie, want dit is die werk van my vader se huis.
55 En toe Josef sien en weet dat Juda se toorn stil geword het, het hy nader gekom om met Juda te spreek in 'n taal van sagmoedigheid.
56 En Josef het vir Juda gesê: Waarlik, jy spreek waarheid en het vandag jou bewerings aangaande jou krag bevestig, en mag jou God wat 'n welbehae in jou het, jou welstand vermeerder; maar vertel my waarlik waarom jy uit al jou broers met my twis ter wille van die seun, aangesien nie een van hulle een woord met my oor hom gespreek het nie.
57 En Juda het Josef geantwoord en gesê: Jy moet sekerlik weet dat ek die seun vir sy vader veilig was en gesê: As ek hom nie na hom toe bring nie, sal ek sy skuld vir ewig dra.
58 Daarom het ek jou uit al my broers genader, want ek het gesien dat jy nie gewillig was om hom toe te laat om van jou weg te gaan nie; mag ek dan nou genade in u oë vind dat u hom stuur om saam met ons te gaan, en kyk, ek sal as plaasvervanger vir hom bly, om u te dien in alles wat u wil, want waar u my ook al stuur, sal ek gaan om u te dien met groot energie.
59 Stuur my nou na 'n magtige koning wat teen jou in opstand gekom het, en jy sal weet wat Ek aan hom en aan sy land sal doen; alhoewel hy ruiters en voetsoldate of 'n baie magtige volk het, sal Ek hulle almal doodmaak en die koning se hoof voor jou bring.
60 Weet jy nie of het jy nie gehoor dat ons vader Abraham met sy dienaar Eliëser al die konings van Elam met hulle leërs in een nag verslaan het nie, hulle het nie een oorgebly nie? en van daardie dag af is die krag van ons vader aan ons gegee as 'n erfdeel, vir ons en ons nageslag tot in ewigheid.
61 En Josef het geantwoord en gesê: Jy praat waarheid, en valsheid is nie in jou mond nie, want daar is ook aan ons meegedeel dat die Hebreërs mag het en dat die Here hulle God baie in hulle behae het, en wie kan dan voor hulle standhou?
62 Maar op hierdie voorwaarde sal Ek jou broer stuur as jy sy broer, die seun van sy moeder, van wie jy gesê het dat hy van jou af na Egipte toe gegaan het, voor my sal bring; en as jy sy broer na my toe bring, sal ek hom in sy plek neem, omdat nie een van julle vir hom vir jou vader borg was nie, en as hy na my toe kom, sal ek dan sy broer saam met jou stuur vir wie jy sekuriteit was.
63 En Juda se toorn het ontvlam teen Josef toe hy hierdie woord gespreek het, en sy oë het bloed van toorn laat druppel, en hy het aan sy broers gesê: Hoe soek hierdie man vandag sy eie vernietiging en dié van die hele Egipte?
64 En Simeon het Josef geantwoord en gesê: Het ons nie eers vir jou gesê dat ons nie die spesifieke plek weet waarheen hy gegaan het nie, en of hy dood of lewend is nie, en waarom spreek my heer soos hierdie dinge?
65 En Josef het die voorkoms van Juda waargeneem en gesien dat sy toorn begin ontvlam het toe hy met hom gespreek en gesê het: Bring jou ander broer na my in die plek van hierdie broer.
66 En Josef het vir sy broers gesê: Julle het sekerlik gesê dat julle broer òf dood òf verlore is, as ek hom vandag sou roep en hy sou voor julle kom, sou julle hom vir my gee in plaas van sy broer?
67 En Josef het begin spreek en uitroep: Josef, Josef, kom vandag voor my, en verskyn aan jou broers en sit voor hulle.
68 En toe Josef hierdie ding voor hulle gespreek het, het hulle elkeen op 'n ander manier gekyk om te sien waarvandaan Josef voor hulle sou kom.
69 En Josef het al hulle dade opgemerk en vir hulle gesê: Waarom kyk julle hier en daar? Ek is Josef wat jy aan Egipte verkoop het, laat dit jou dan nou nie bedroef dat jy my verkoop het nie, want God het my voor jou uit gestuur as 'n ondersteuning tydens die hongersnood.
70 En sy broers was verskrik vir hom toe hulle die woorde van Josef hoor, en Juda was baie bang vir hom.
71 En toe Benjamin die woorde van Josef hoor, was hy voor hulle in die binnekant van die huis, en Benjamin het na sy broer Josef gehardloop en hom omhels en om sy nek geval, en hulle het geween.
72 En toe Josef se broers sien dat Benjamin om sy broer se nek geval het en saam met hom geween het, het hulle ook op Josef geval en hom omhels, en hulle het 'n groot geween saam met Josef geween.
73 En die stem is gehoor in die huis van Josef dat hulle Josef se broers was, en dit het Farao uitermate behaag, want hy was vir hulle bang dat hulle Egipte sou vernietig.
74 En Farao het sy dienaars na Josef gestuur om hom geluk te wens met sy broers wat na hom gekom het, en al die owerstes van die leërs en troepe wat in Egipte was, het gekom om saam met Josef te juig, en die hele Egipte was baie bly oor Josef se broers.
75 En Farao het sy dienaars na Josef gestuur en gesê: Sê vir jou broers om alles wat aan hulle behoort te gaan haal en laat hulle na my toe kom, en ek sal hulle in die beste deel van Egipteland plaas, en hulle het so gedoen.
76 En Josef het aan hom wat oor sy huis aangestel was, bevel gegee om geskenke en klere aan sy broers uit te bring, en hy het vir hulle baie klere uitgebring wat koninklikes was en baie geskenke, en Josef het dit onder sy broers verdeel.
77 En hy het aan elkeen van sy broers 'n wisselklere van goud en silwer gegee, en driehonderd sikkels silwer, en Josef het beveel dat hulle almal hierdie klere aangetrek moes word en voor Farao gebring moes word.
78 En Farao het gesien dat al die broers van Josef dapper manne en mooi aansien was, en hy was baie bly.

79 En hulle het daarna uitgegaan van die teenwoordigheid van Farao af om na die land Kanaän te gaan, na hulle vader, en hulle broer Benjamin was by hulle.
80 En Josef het opgestaan en aan hulle elf strydwaens van Farao gegee, en Josef het aan hulle sy strydwa gegee waarop hy gery het op die dag dat hy in Egipte gekroon is, om sy vader na Egipte te gaan haal; en Josef het aan al sy broers se kinders klere gestuur volgens hulle getal, en honderd sikkels silwer vir elkeen van hulle, en hy het ook klere gestuur aan die vroue van sy broers uit die klere van die vroue van die koning, en hy het hulle gestuur .
81 En hy het aan elkeen van sy broers tien man gegee om saam met hulle na die land Kanaän te gaan om hulle te dien, om hulle kinders en almal wat aan hulle behoort te dien wanneer hulle na Egipte kom.
82 En Josef het deur die hand van sy broer Benjamin tien pakke klere vir sy tien seuns gestuur, 'n deel bo die res van die kinders van die seuns van Jakob.
83 En hy het vir elkeen vyftig silwerstukke en tien strydwaens gestuur ter wille van Farao, en hy het na sy vader tien esels gestuur, gelaai met al die weelde van Egipte, en tien esels gelaai met koring en brood en voedsel vir sy vader , en aan almal wat by hom was as voedsel vir die pad.
84 En hy het vir sy suster Dina klere van silwer en goud, en wierook en mirre, en aalwyne en vroueversierings in groot oorvloed gestuur, en hy het dit van die vroue van Farao na die vroue van Benjamin gestuur.
85 En hy het aan al sy broers, ook aan hulle vroue, allerhande oniksstene en bdellium gegee, en van al die waardevolle dinge onder die groot mense van Egipte, niks van al die duur dinge het oorgebly nie, behalwe wat Josef aan sy vader se huishouding.
86 En hy het sy broers weggestuur, en hulle het gegaan, en hy het sy broer Benjamin saam met hulle gestuur.
87 En Josef het saam met hulle uitgegaan om hulle te vergesel op die pad na die grense van Egipte, en hy het hulle bevel gegee aangaande sy vader en sy huisgesin om na Egipte te kom.
88 En hy het vir hulle gesê: Moenie twis op die pad nie, want hierdie ding was van die Here om 'n groot volk van hongersnood te weerhou, want daar sal nog vyf jaar van hongersnood in die land wees.
89 En hy het hulle bevel gegee en gesê: Wanneer julle in die land Kanaän kom, moenie skielik voor my vader kom in hierdie saak nie, maar handel in julle wysheid.
90 En Josef het opgehou om hulle te beveel, en hy het omgedraai en teruggegaan na Egipte, en die seuns van Jakob het na die land Kanaän gegaan met blydskap en blymoedigheid na hulle vader Jakob.
91 En hulle het by die grense van die land gekom en vir mekaar gesê: Wat moet ons in hierdie saak voor ons vader doen, want as ons skielik na hom kom en hom die saak vertel, sal hy baie ontsteld wees oor ons woorde en sal ons nie glo nie.
92 En hulle het saamgegaan totdat hulle naby hulle huise gekom het, en hulle gevind het vir Serag, die dogter van Aser, wat uitgaan om hulle te ontmoet, en die meisie was baie goed en slim en het geweet hoe om op die siter te speel.
93 En hulle het haar geroep, en sy het voor hulle gekom, en sy het hulle gesoen, en hulle het haar geneem en vir haar 'n siter gegee en gesê: Gaan nou voor ons vader en sit voor hom en slaan op die siter en spreek dit woorde.
94 En hulle het haar bevel gegee om na hulle huis te gaan, en sy het die siter geneem en voor hulle uit gehaas, en sy het gekom en naby Jakob gaan sit.
95 En sy het goed gespeel en gesing en in die soetheid van haar woorde uitgespreek: My oom Josef leef, en hy heers oor die hele Egipteland en is nie dood nie.
96 En sy het aangehou om hierdie woorde te herhaal en uit te spreek, en Jakob het haar woorde gehoor en dit was vir hom aangenaam.
97 Hy het geluister terwyl sy dit twee keer en drie keer herhaal het, en vreugde het in die hart van Jakob ingekom oor die soetheid van haar woorde, en die gees van God was op hom, en hy het geweet dat al haar woorde waar was.
98 En Jakob het Serag geseën toe sy hierdie woorde voor hom gespreek het, en hy het vir haar gesê: My dogter, mag die dood jou nooit oorweldig nie, want jy het my gees weer lewend gemaak; spreek nog net voor my aangesig soos U gespreek het, want U het my verbly met al u woorde.
99 En sy het aangehou om hierdie woorde te sing, en Jakob het geluister en dit het hom behaag, en hy was bly, en die Gees van God was op hom.
100 Terwyl hy nog met haar gepraat het, kyk, sy seuns het na hom gekom met perde en strydwaens en koninklike klere en dienaars wat voor hulle uit hardloop.
101 En Jakob het opgestaan om hulle te ontmoet, en hy sien sy seuns geklee in koninklike klere en hy het al die skatte gesien wat Josef aan hulle gestuur het.
102 En hulle het vir hom gesê: Wees ingelig dat ons broer Josef lewe, en dit is hy wat regeer in die hele Egipteland, en dit is hy wat met ons gespreek het soos ons jou gesê het.
103 En Jakob het al die woorde van sy seuns gehoor, en sy hart het hartklop oor hulle woorde, want hy kon hulle nie glo totdat hy alles gesien het wat Josef aan hulle gegee het en wat hy hom gestuur het, en al die tekens waarmee Josef gespreek het nie. hulle.
104 En hulle het voor hom oopgemaak, en hom alles gewys wat Josef gestuur het, hulle het aan elkeen gegee wat Josef vir hom gestuur het, en hy het geweet dat hulle die waarheid gespreek het, en hy het uitermate verheug oor sy seun.
105 Toe sê Jakob: Dit is vir my genoeg dat my seun Josef nog lewe, ek sal hom gaan sien voordat ek sterf.
106 En sy seuns het hom alles vertel wat hulle oorgekom het, en Jakob het gesê: Ek sal aftrek na Egipte om my seun en sy nageslag te sien.
107 En Jakob het opgestaan en die klere aangetrek wat Josef hom gestuur het, en nadat hy gewas en sy hare afgeskeer het, het hy die tulband wat Josef vir hom gestuur het, op sy hoof gesit.
108 En al die mense van die huis van Jakob en hulle vroue het die klere aangetrek wat Josef na hulle gestuur het, en hulle was baie bly oor Josef dat hy nog lewe en dat hy in Egipte regeer het.
109 En al die inwoners van Kanaän het van hierdie saak gehoor, en hulle het gekom en was baie bly saam met Jakob dat hy nog lewe.
110 En Jakob het vir hulle drie dae lank 'n feesmaal berei, en al die konings van Kanaän en edeles van die land het geëet en gedrink en hulle verheug in die huis van Jakob.

HOOFSTUK 55

1 En dit het gebeur hierna dat Jakob gesê het: Ek sal gaan en my seun in Egipte sien en sal dan terugkom na die land Kanaän waarvan God met Abraham gespreek het, want ek kan die land van my geboorteplek nie verlaat nie .
2 Kyk, die woord van die Here het tot hom gekom en gesê: Trek af na Egipte met jou hele huisgesin en bly daar; wees nie bevrees om na Egipte af te trek nie, want Ek sal jou daar 'n groot nasie maak.
3 En Jakob het by homself gesê: Ek sal gaan en my seun kyk of die vrees van sy God nog in sy hart is onder al die inwoners van Egipte.
4 En die Here het vir Jakob gesê: Wees nie bevrees vir Josef nie, want hy behou nog steeds sy opregtheid om My te dien, soos dit goed sal lyk in jou oë, en Jakob was uitermate bly oor sy seun.
5 In dié tyd het Jakob sy seuns en huisgesin bevel gegee om na Egipte te gaan volgens die woord van die Here aan hom, en Jakob het opgestaan met sy seuns en sy hele huisgesin, en hy het uit die land Kanaän uit Berseba getrek, met blydskap en blydskap van hart, en hulle het na Egipteland gegaan.
6 En toe hulle naby Egipte kom, stuur Jakob Juda voor hom uit na Josef om hom 'n situasie in Egipte te wys; en Juda het gedoen volgens die woord van sy vader, en hy het gou gehardloop en by Josef gekom. en hulle het vir hulle 'n plek in die land Gosen aangewys vir sy hele huisgesin, en Juda het teruggekeer en op die pad na sy vader gekom.
7 En Josef het die strydwa ingespan en al sy magtige manne en sy dienaars en al die offisiere van Egipte bymekaar laat kom om sy vader Jakob te ontmoet, en Josef se mandaat is in Egipte uitgeroep en gesê: Almal wat nie tegemoetgaan nie Jakob sal sterf.
8 En die volgende dag het Josef saam met die hele Egipte uitgetrek, 'n groot en magtige leër, almal geklee in klere van fyn linne en purper en met silwer- en goudinstrumente en met hulle oorlogsinstrumente daarmee.
9 En hulle het almal Jakob tegemoetgegaan met allerhande musiekinstrumente, met tromme en tamboere, terwyl hulle mirre en aalwyne op die hele pad gestrooi het, en hulle het almal op hierdie manier gegaan, en die aarde het gebewe van hulle geskreeu.
10 En al die vroue van Egipte het op die dakke van Egipte en op die mure gegaan om Jakob te ontmoet, en op die hoof van Josef was Farao se koninklike kroon, want Farao het dit na hom gestuur om dit aan te trek ten tyde van sy ontmoeting. sy pa.
11 En toe Josef binne vyftig el van sy vader af kom, het hy van die wa afgeklim en na sy vader geloop, en toe al die offisiere van Egipte en haar edeles sien dat Josef te voet na sy vader gegaan het, het hulle ook afgeklim en geloop te voet na Jakob toe.
12 En toe Jakob die laer van Josef nader, het Jakob die laer gesien wat saam met Josef na hom toe kom, en dit het hom behaag en Jakob was daaroor verbaas.
13 Toe sê Jakob vir Juda: Wie is daardie man wat ek in die laer van Egipte sien, geklee in koninklike klere met 'n baie rooi kleed aan en 'n koninklike kroon op sy hoof, wat van sy strydwa afgeklim het en na ons toe kom? en Juda het sy vader geantwoord en gesê: Hy is jou seun Josef, die koning; en Jakob was bly om die heerlikheid van sy seun te sien.
14 En Josef het nader gekom na sy vader, en hy het voor sy vader gebuig, en al die manne van die laer het saam met hom ter aarde gebuig voor Jakob.
15 En kyk, Jakob het gehardloop en na sy seun Josef gehaas en om sy nek geval en hom gesoen, en hulle het geween, en Josef het ook sy vader omhels en hom gesoen, en hulle het geween en al die Egiptenaars het saam met hulle geween.
16 Toe sê Jakob vir Josef: Nou sal ek vrolik sterwe nadat ek jou aangesig gesien het, dat jy nog lewe en met heerlikheid is.
17 En die seuns van Jakob en hulle vroue en hulle kinders en hulle dienaars, en die hele huis van Jakob het baie saam met Josef geween, en hulle het hom gesoen en saam met hom geween.
18 En Josef en sy hele volk het daarna teruggegaan huis toe na Egipte, en Jakob en sy seuns en al die kinders van sy huis het saam met Josef na Egipte gekom, en Josef het hulle in die beste deel van Egipte, in die land Gosen, geplaas.
19 En Josef het aan sy vader en sy broers gesê: Ek sal optrek en dit aan Farao vertel en sê: My broers en my vader se huis en alles wat aan hulle behoort, het na my gekom, en kyk, hulle is in die land Gosen.
20 En Josef het so gedoen en van sy broers Ruben, Issaskar Sébulon en sy broer Benjamin geneem en hy het hulle voor Farao gestel.
21 En Josef het met Farao gespreek en gesê: My broers en my vader se huis en almal wat aan hulle behoort, saam met hulle kleinvee en vee het na my gekom uit die land Kanaän om in Egipte te vertoef; want die hongersnood was swaar oor hulle.
22 Toe sê Farao vir Josef: Plaas jou vader en jou broers in die beste deel van die land;
23 En Josef het geantwoord en gesê: Kyk, ek het hulle in die land Gosen aangestel, want hulle is herders; laat hulle daarom in Gosen bly om hulle vee te wei buiten die Egiptenaars.
24 Toe sê Farao vir Josef: Doen met jou broers alles wat hulle aan jou sal sê; en die seuns van Jakob het voor Farao neergebuig, en hulle het in vrede van hom af weggetrek, en Josef het daarna sy vader voor Farao gebring.
25 En Jakob het gekom en voor Farao neergebuig, en Jakob het Farao geseën, en hy het toe uitgegaan; en Jakob en al sy seuns en sy hele huis het in die land Gosen gewoon.
26 In die tweede jaar, dit is in die honderd-en-dertigste jaar van die lewe van Jakob, het Josef sy vader en sy broers en die hele huis van sy vader onderhou met brood volgens hulle kindertjies, al die dae van die hongersnood; hulle het niks kortgekom nie.
27 En Josef het aan hulle die beste deel van die hele land gegee; die beste van Egipte het hulle gehad al die dae van Josef; en Josef het ook aan hulle en aan die hele huis van sy vader jaar na jaar klere en klere gegee; en die seuns van Jakob het veilig in Egipte gebly al die dae van hulle broer.
28 En Jakob het altyd aan Josef se tafel geëet; Jakob en sy seuns het nie dag en nag van Josef se tafel verlaat nie, behalwe wat Jakob se kinders in hulle huise geëet het.
29 En die hele Egipte het brood geëet gedurende die dae van die hongersnood uit die huis van Josef, want al die Egiptenaars het alles verkoop wat aan hulle behoort het weens die hongersnood.

30 En Josef het al die lande en velde van Egipte vir brood gekoop ter wille van Farao, en Josef het die hele Egipte van brood voorsien al die dae van die hongersnood, en Josef het al die silwer en goud wat na hom gekom het, bymekaargemaak vir die koring wat hulle deur die hele land gekoop, en hy het baie goud en silwer versamel, behalwe 'n groot hoeveelheid oniksstene, bdellium en kosbare klere wat hulle vir Josef gebring het uit elke deel van die grond toe hulle geld bestee is.
31 En Josef het al die silwer en goud wat in sy hand gekom het, omtrent twee en sewentig talente goud en silwer geneem, en ook oniksstene en bdellium in groot menigte, en Josef het gegaan en dit in vier dele weggesteek, en hy het een deel in die woestyn naby die Rooi See, en een deel by die rivier Perat, en die derde en vierde deel het hy in die woestyn versteek teenoor die woestyn van Persië en Media.
32 En hy het 'n deel van die goud en silwer wat oorgebly het, geneem en dit aan al sy broers en aan die hele huis van sy vader en aan al die vroue van sy vader se huis gegee, en die res het hy na die huis van Farao gebring, omtrent twintig talente goud en silwer.
33 En Josef het al die goud en silwer wat oorgebly het aan Farao gegee, en Farao het dit in die skatkis gesit, en die dae van die hongersnood het daarna in die land opgehou, en hulle het gesaai en in die hele land gemaai, en hulle het hul gewone hoeveelheid jaar na jaar; hulle het niks kortgekom nie.
34 En Josef het veilig in Egipte gewoon, en die hele land was onder sy raad, en sy vader en al sy broers het in die land Gosen gewoon en dit in besit geneem.
35 En Josef was baie oud, gevorderde dae, en sy twee seuns, Efraim en Manasse, het gedurig in die huis van Jakob gebly, saam met die kinders van die seuns van Jakob, hulle broers, om die weë van die Here en sy wet te leer ken. .
36 En Jakob en sy seuns het in Egipteland in die land Gosen gewoon, en hulle het dit in besit geneem, en hulle was vrugbaar en het daarin vermeerder.

HOOFSTUK 56

1 En Jakob het sewentien jaar in Egipteland gewoon, en die dae van Jakob, en die jare van sy lewe was honderd sewe en veertig jaar.
2 In daardie tyd is Jakob aangeval met die siekte waaraan hy gesterf het, en hy het sy seun Josef uit Egipte laat roep, en sy seun Josef het uit Egipte gekom en Josef het na sy vader toe gekom.
3 En Jakob het vir Josef en sy seuns gesê: Kyk, ek sterf, en die God van julle voorvaders sal julle besoek en julle terugbring na die land wat die Here met 'n eed gesweer het om aan julle en aan julle kinders ná julle te gee. as ek dood is, begrawe my in die spelonk wat in Machpela in Hebron in die land Kanaän is, naby my voorvaders.
4 En Jakob het sy seuns laat sweer om hom te begrawe in Makpéla, in Hebron, en sy seuns het vir hom gesweer oor hierdie saak.
5 En hy het hulle bevel gegee en gesê: Dien die Here julle God, want Hy wat julle vaders verlos het, sal julle ook van alle benoudheid verlos.
6 Toe sê Jakob: Roep al julle kinders na my toe, en al die kinders van Jakob se seuns het gekom en voor hom gaan sit, en Jakob het hulle geseën, en hy het vir hulle gesê: Die Here, die God van julle vaders, sal julle duisend maal soveel gee en seën jou, en mag Hy jou die seën van jou vader Abraham gee; en al die kinders van Jakob se seuns het daardie dag uitgetrek nadat hy hulle geseën het.
7 En die volgende dag het Jakob weer sy seuns geroep, en hulle het almal bymekaargekom en na hom gekom en voor hom gaan sit, en Jakob het op daardie dag sy seuns voor sy dood geseën, elkeen het hy geseën volgens sy seën; kyk, dit is geskrywe in die wetboek van die Here wat op Israel betrekking het.
8 Toe sê Jakob vir Juda: Ek weet my seun dat jy 'n held is vir jou broers; heers oor hulle, en jou seuns sal vir ewig oor hulle seuns heers.
9 Leer jou seuns net die boog en al die oorlogswapens, sodat hulle die gevegte kan voer van hul broer wat oor sy vyande sal heers.
10 En Jakob het op dié dag weer sy seuns bevel gegee en gesê: Kyk, ek sal vandag by my volk versamel word; dra my op uit Egipte en begrawe my in die spelonk van Magpela soos ek jou beveel het.
11 Maar pas op, ek bid julle dat nie een van julle seuns my dra nie, net julleself, en dit is die manier wat julle met my moet doen as julle my liggaam dra om daarmee na die land Kanaän te gaan om my te begrawe,
12 Juda, Issaskar en Sébulon sal my baar aan die oostekant dra; Ruben, Simeon en Gad in die suide, Efraim, Manasse en Benjamin in die weste, Dan, Aser en Naftali in die noorde.
13 Laat Levi nie saam met jou dra nie, want hy en sy seuns sal die verbondsark van die HERE saam met die Israeliete in die laer dra, en laat my seun Josef nie dra nie, want soos 'n koning sal sy eer so wees; maar Efraim en Manasse sal in hulle plek wees.
14 So moet julle met my doen as julle my wegvoer; verwaarloos niks van alles wat ek jou beveel nie; en as jy dit aan my doen, sal die Here aan jou en jou kinders ná jou altyd goed dink.
15 En julle, my seuns, eer elkeen sy broer en sy bloedverwant, en beveel julle kinders en julle kindskinders ná julle om die Here, die God van julle voorvaders, al die dae te dien.
16 sodat jy jou dae in die land kan verleng, jy en jou kinders en jou kindskinders tot in ewigheid, as jy doen wat goed en opreg is in die oë van die Here jou God, om in al sy weë te gaan.
17 En jy, my seun Josef, vergewe tog die tande van jou broers en al hulle wandade in die skade wat hulle jou aangedoen het, want God het dit bedoel tot jou en jou kinders se voordeel.
18 En o my seun laat nie jou broers aan die inwoners van Egipte oor nie, en benadeel hulle gevoelens nie, want kyk, Ek gee hulle oor aan die hand van God en in jou hand om hulle van die Egiptenaars te bewaar; en die seuns van Jakob het hulle vader geantwoord en gesê: O, ons vader, alles wat u ons beveel het, so sal ons doen; mag God net met ons wees.
19 Toe sê Jakob aan sy seuns: Mag God dan met julle wees as julle al sy weë onderhou; draai nie regs of links van sy weë af om te doen wat goed en opreg is in sy oë nie.
20 Want ek weet dat baie en erge benoudhede julle sal tref aan die einde van die dae in die land, ja julle kinders en

kinderkinders, dien net die Here en Hy sal julle red van alle benoudheid.
21 En dit sal gebeur wanneer jy agter God aan gaan om Hom te dien en jou kinders ná jou en jou kinderkinders sal leer om die Here te ken, dan sal die Here vir jou en jou kinders ’n diensknег verwek uit jou midde kinders, en die Here sal julle deur sy hand uit alle ellende verlos en julle uit Egipte bring en julle terugbring na die land van julle vaders om dit veilig te beërwe.
22 En Jakob het opgehou om sy seuns bevel te gee, en hy het sy voete in die bed getrek, hy het gesterf en is by sy volk versamel.
23 En Josef het op sy vader geval, en hy het uitgeroep en oor hom geween, en hy het hom gesoen, en hy het met 'n bitter stem uitgeroep en gesê: My vader, my vader!
24 En die vroue van sy seun en sy hele huis het gekom en Jakob aangeval, en hulle het oor hom geween en met 'n baie groot stem oor Jakob uitgeroep.
25 En al die seuns van Jakob het saam opgestaan, en hulle het hul klere geskeur, en hulle het almal rouklere om hul heupe getrek, en hulle het op hul aangesig geval en stof op hul hoofde na die hemel gegooi.
26 En die saak is aan Osnat, die vrou van Josef, meegedeel, en sy het opgestaan en 'n sak aangetrek, en sy met al die Egiptiese vroue saam met haar het gekom en oor Jakob getreur en geween.
27 En ook al die mense van Egipte wat Jakob geken het, het almal gekom op daardie dag toe hulle hierdie woord gehoor het, en die hele Egipte het baie dae geween.
28 En ook uit die land Kanaän het die vroue na Egipte gekom toe hulle hoor dat Jakob dood was, en hulle het oor hom geween in Egipte sewentig dae lank.
29 En dit het gebeur hierna dat Josef sy dienaars, die dokters, beveel het om sy vader te balsem met mirre en wierook en allerhande reukwerk en reukwerk, en die dokters het Jakob gebalsem soos Josef hulle beveel het.
30 En al die mense van Egipte en die oudstes en al die inwoners van die land Gosen het geween en getreur oor Jakob, en al sy seuns en die kinders van sy huisgesin het baie dae oor hulle vader Jakob getreur en getreur.
31 En nadat die dae van sy geween verby was, aan die einde van sewentig dae, het Josef vir Farao gesê: Ek sal optrek en my vader in die land Kanaän begrawe soos hy my laat sweer het, en dan sal ek terugkeer.
32 En Farao het Josef gestuur om te sê: Trek op en begrawe jou vader soos hy gesê het, en soos hy jou laat sweer het; en Josef het opgestaan met al sy broers om na die land Kanaän te gaan om hulle vader Jakob te begrawe soos hy hulle beveel het.
33 En Farao het bevel gegee dat dit in Egipte uitgeroep moes word en gesê: Elkeen wat nie saam met Josef en sy broers na die land Kanaän optrek om Jakob te begrawe nie, moet sterwe.
34 En die hele Egipte het gehoor van Farao se aankondiging, en hulle het almal saam opgestaan, en al die dienaars van Farao en die oudstes van sy huis en al die oudstes van Egipteland het saam met Josef opgetrek, en al die amptenare en edeles van Farao het opgetrek as die dienaars van Josef, en hulle het gegaan om Jakob in die land Kanaän te begrawe.
35 En die seuns van Jakob het die baar gedra waarop hy gelê het; net soos hulle vader hulle beveel het, so het sy seuns met hom gedoen.
36 En die baar was van suiwer goud, en dit was rondom ingelê met oniksstene en bdellium; en die deksel van die baar was goud geweefde werk, met drade verbind, en daaroor was hake van oniksstene en bdellium.
37 En Josef het op die hoof van sy vader Jakob 'n groot goue kroon geplaas, en hy het 'n goue septer in sy hand gesit, en hulle het die baar omsingel soos die gewoonte van konings gedurende hulle lewe was.
38 En al die troepe van Egipte het voor hom uitgegaan in hierdie reeks, eers al die helde van Farao en die helde van Josef, en ná hulle die res van die inwoners van Egipte, en hulle was almal omgord met swaarde en toegerus met pantserbroodjies, en die oorlogsgoed was op hulle.
39 En al die huilers en roubeklaers het op 'n afstand teenoor die baar gegaan en gegaan en geween en geklaag, en die res van die volk het agter die baar aan gegaan.
40 En Josef en sy huisgesin het saam na die baar gegaan, kaalvoet en huilend, en die res van Josef se dienaars het om hom gegaan; elkeen het sy versierings op hom gehad, en hulle was almal gewapen met hul oorlogswapens.
41 En vyftig van Jakob se dienaars het voor die baar gegaan, en hulle het mirre en aalwyne en allerhande reuke op die pad gestrooi, en al die seuns van Jakob wat die baar gedra het, het op die baar geloop, en die dienaars van Jakob het gegaan voor hulle wat die parfuum langs die pad strooi.
42 En Josef het opgetrek met 'n swaar laer, en hulle het elke dag so gedoen totdat hulle die land Kanaän bereik het, en hulle het by die dorsvloer van Atad gekom wat anderkant die Jordaan was, en hulle het baie getreur groot en swaar rou in daardie plek.
43 En al die konings van Kanaän het van hierdie saak gehoor, en hulle het almal uitgetrek, elkeen uit sy huis, een-en-dertig konings van Kanaän, en hulle het almal gekom met hulle manne om oor Jakob te treur en te ween.
44 En al hierdie konings het Jakob se baar gesien, en kyk, Josef se kroon was daarop, en hulle het ook hul krone op die baar gesit en dit met krone omring.
45 En al hierdie konings het in daardie plek 'n groot en swaar rou gemaak saam met die seuns van Jakob en Egipte oor Jakob, want al die konings van Kanaän het die dapperheid van Jakob en sy seuns geken.
46 En die berig het Esau bereik en gesê: Jakob het in Egipte gesterf, en sy seuns en die hele Egipte bring hom na die land Kanaän om hom te begrawe.
47 En Esau het dit gehoor, en hy het op die berg Seïr gewoon, en hy het opgestaan met sy seuns en sy hele volk en sy hele huisgesin, 'n uitermate groot volk, en hulle het gekom om te treur en te ween oor Jakob.
48 En toe Esau kom, het hy oor sy broer Jakob getreur, en die hele Egipte en die hele Kanaän het weer opgestaan en 'n groot rou saam met Esau oor Jakob getreur in daardie plek
49 En Josef en sy broers het hulle vader Jakob van daardie plek af gebring, en hulle het na Hebron gegaan om Jakob in die spelonk by sy vaders te begrawe.
50 En hulle het by Kireat-Arba in die spelonk gekom, en toe hulle aankom, het Esau saam met sy seuns teen Josef en sy broers gestaan as 'n hindernis in die spelonk en gesê:

Jakob sal nie daarin begrawe word nie, want dit behoort aan ons en aan ons vader.
51 En Josef en sy broers het die woorde van die seuns van Esau gehoor, en hulle was uitermate kwaad, en Josef het na Esau gekom en gesê: Wat is hierdie woord wat hulle gespreek het? sekerlik het my vader Jakob dit van jou gekoop vir groot rykdom ná die dood van Isak, nou vyf en twintig jaar gelede, en ook die hele land Kanaän het hy van jou gekoop en van jou seuns en jou nageslag ná jou.
52 En Jakob het dit vir sy seuns en sy nageslag ná hom gekoop as 'n erfenis vir ewig, en waarom spreek jy hierdie dinge vandag?
53 En Esau het geantwoord en gesê: Jy spreek vals en spreek leuens uit, want ek het niks verkoop wat aan my behoort in hierdie hele land, soos jy sê nie, en my broer Jakob het niks gekoop wat aan my behoort in hierdie land nie.
54 En Esau het hierdie dinge gespreek om Josef met sy woorde te mislei, want Esau het geweet dat Josef nie teenwoordig was in daardie dae toe Esau alles wat aan hom in die land Kanaän behoort het, aan Jakob verkoop het nie.
55 En Josef het vir Esau gesê: Waarlik, my vader het hierdie dinge by jou ingesluit in die koopregister en die kroniek met getuies getuig, en kyk, dit is by ons in Egipte.
56 En Esau antwoord en sê vir hom: Bring die kroniek, alles wat u in die kroniek sal vind, so sal ons doen.
57 En Josef het na sy broer Naftali geroep en gesê: Maak gou, bly nie en hardloop tog na Egipte en bring al die kronieke; die rekord van die aankoop, die verseëlde rekord en die oop rekord, en ook al die eerste rekords waarin al die transaksies van die geboortereg geskryf is, haal jy.
58 En jy moet hulle hier na ons toe bring, dat ons van hulle kan weet al die woorde van Esau en sy seuns wat hulle vandag gespreek het.
59 En Naftali het na die stem van Josef geluister, en hy het gehaas en gehardloop om na Egipte af te gaan, en Naftali was ligter te voet as al die takbokke wat in die woestyn was, want hy het op are gegaan sonder om hulle te vergruis.
60 En toe Esau sien dat Naftali gegaan het om die kronieke te gaan haal, het hy en sy seuns hulle weerstand teen die spelonk verskerp, en Esau en sy hele volk het opgestaan teen Josef en sy broers om te veg.
61 En al die seuns van Jakob en die volk van Egipte het teen Esau en sy manne geveg, en die seuns van Esau en sy volk is voor die seuns van Jakob verslaan, en die seuns van Jakob het van Esau se volk veertig man gedood.
62 En Kusim, die seun van Dan, die seun van Jakob, was in daardie tyd by die seuns van Jakob, maar hy was omtrent honderd el ver van die gevegsplek af, want hy het by die kinders van Jakob se seuns by Jakob se baar gebly om dit te bewaak .
63 En Chusim was stom en doof, nogtans het hy die stem van ontsteltenis onder die mense verstaan.
64 En hy het gevra en gesê: Waarom begrawe julle nie die dooies nie, en wat is hierdie groot ontsteltenis? en hulle het hom die woorde van Esau en sy seuns geantwoord; en hy het na Esau gehardloop in die middel van die geveg, en hy het Esau met 'n swaard gedood, en hy het sy kop afgekap, en dit het op 'n afstand gespring, en Esau het onder die manskappe van die geveg geval.
65 En toe Kusim hierdie ding gedoen het, het die seuns van Jakob die oorhand gekry oor die seuns van Esau, en die seuns van Jakob het hulle vader Jakob met geweld in die spelonk begrawe, en die seuns van Esau het dit aanskou.
66 En Jakob is begrawe in Hebron, in die spelonk van Magpéla wat Abraham van die seuns van Het gekoop het as besit van 'n graf, en hy is begrawe in baie duur klere.
67 En geen koning het hom so eer betoon as wat Josef aan sy vader by sy dood betaal het nie, want hy het hom met groot eer begrawe soos met die begrafnis van konings.
68 En Josef en sy broers het 'n rou van sewe dae oor hulle vader gehad.

HOOFSTUK 57

1 En dit was daarna dat die seuns van Esau oorlog gevoer het teen die seuns van Jakob, en die seuns van Esau het geveg teen die seuns van Jakob in Hebron, en Esau het nog dood gelê en nie begrawe nie.
2 En die geveg was hewig tussen hulle, en die seuns van Esau is voor die seuns van Jakob verslaan, en die seuns van Jakob het van die seuns van Esau tagtig man gedood, en nie een het gesterf van die volk van die seuns van Jakob nie; en die hand van Josef het die oorhand gekry oor die hele volk van die seuns van Esau, en hy het Sefo, die seun van Elifas, die seun van Esau, en vyftig van sy manne gevange geneem, en hy het hulle met ysterkettings gebind en aan hulle gegee in die hand van sy dienaars om hulle na Egipte te bring.
3 En toe die seuns van Jakob Sefo en sy volk in ballingskap weggevoer het, was almal wat oorgebly het, baie bang vir hulle lewe uit die huis van Esau, dat hulle nie ook as gevangenes weggevoer sou word nie, en hulle het almal saam met Elifas, die seun van Esau en sy volk, met Esau se liggaam, en hulle het op hul pad na die berg Seïr gegaan.
4 En hulle het by die berg Seïr aangekom en Esau in Seïr begrawe, maar hulle het sy kop nie na Seïr saamgebring nie, want dit was begrawe op die plek waar die geveg in Hebron was.
5 En dit het gebeur toe die seuns van Esau voor die seuns van Jakob gevlug het, het die seuns van Jakob hulle agtervolg tot by die grense van Seïr, maar hulle het geen enkele man uit hulle midde gedood toe hulle hulle agtervolg het nie, want Esau se liggaam wat hulle saam met hulle gedra het, het hulle verwarring opgewek, en hulle het gevlug, en die seuns van Jakob het van hulle af omgedraai en opgekom na die plek waar hulle broers in Hebron was, en hulle daardie dag en die volgende dag daar gebly totdat hulle van die geveg gerus het.
6 En op die derde dag het hulle al die seuns van Seïr, die Horiet, versamel, en hulle het al die kinders van die Ooste, 'n menigte mense soos die sand van die see, versamel, en hulle het gegaan en na Egipte afgekom om veg teen Josef en sy broers om hulle broers te verlos.
7 En Josef en al die seuns van Jakob het gehoor dat die seuns van Esau en die kinders van die Ooste op hulle gekom het om te veg om hulle broers te verlos.
8 En Josef en sy broers en die magtiges van Egipte het uitgetrek en in die stad Raämses geveg, en Josef en sy broers het 'n geweldige slag toegedien onder die seuns van Esau en die kinders van die Ooste.
9 En hulle het van hulle ses honderd duisend man gedood, en hulle het onder hulle al die helde van die kinders van Seïr, die Horiet, gedood; daar was net 'n paar van hulle oor,

en hulle het ook 'n groot menigte van die kinders van die Ooste en van die kinders van Esau gedood; en Elifas, die seun van Esau, en die kinders van die Ooste het almal voor Josef en sy broers gevlug.

10 En Josef en sy broers het hulle agtervolg totdat hulle in Sukkot gekom het, en hulle het nog dertig man van hulle in Sukkot gedood, en die res het vrygekom en hulle het elkeen na sy stad gevlug.

11 En Josef en sy broers en die magtige manne van Egipte het met blydskap en blymoedigheid van hulle weggedraai, want hulle het al hulle vyande verslaan.

12 En Sefo, die seun van Elifas, en sy manne was nog slawe in Egipte vir die seuns van Jakob, en hulle pyne het toegeneem.

13 En toe die seuns van Esau en die seuns van Seïr na hulle land teruggekeer het, het die seuns van Seïr gesien dat hulle almal in die hande van die seuns van Jakob en die mense van Egipte geval het vanweë die geveg van die seuns van Esau.

14 En die seuns van Seïr het aan die seuns van Esau gesê: Julle het dit gesien en daarom weet julle dat hierdie laer vir julle ontwil was, en nie een held of 'n held in die oorlog het oorgebly nie.

15 Trek dan nou uit ons land, trek van ons af na die land Kanaän na die land van die woning van julle vaders; waarom sal julle kinders die besittings van ons kinders in die laaste dae erwe?

16 En die kinders van Esau wou nie na die kinders van Seïr luister nie, en die kinders van Seïr het dit oorweeg om teen hulle oorlog te voer.

17 En die kinders van Esau het in die geheim gestuur na Angeas, die koning van Afrika, dit is Dinhaba, om te sê:

18 Stuur 'n paar van u manne na ons en laat hulle na ons toe kom, en ons sal saam veg teen die kinders van Seïr, die Horiet, want hulle het besluit om met ons te veg om ons uit die land te verdryf.

19 En Angeas, die koning van Dinhaba, het so gedoen, want hy was in daardie dae vriendelik met die kinders van Esau, en Angeas het vyf honderd dapper voetsoldate na die kinders van Esau gestuur en agt honderd perderuiters.

20 En die kinders van Seïr het na die kinders van die Ooste en na die kinders van Mídian gestuur om te sê: Julle het gesien wat die kinders van Esau aan ons gedoen het, om wie se ontwil ons byna almal vernietig is in hulle geveg met die seuns van Jakob.

21 Kom dan nou na ons en help ons, en ons sal hulle saam beveg, en ons sal hulle uit die land verdryf en gewreek word op die saak van ons broers wat om hulle ontwil gesterf het in hulle stryd met hulle broers, die seuns van Jakob.

22 En al die kinders van die Ooste het na die kinders van Seïr geluister, en hulle het omtrent agt honderd man met ontblote swaarde na hulle gekom, en die kinders van Esau het teen die kinders van Seïr geveg in dié tyd in die woestyn Paran.

23 En die kinders van Seïr het toe die oorhand gekry oor die seuns van Esau, en die kinders van Seïr het op daardie dag van die kinders van Esau in daardie geveg omtrent twee honderd man van die mense van Angeas, die koning van Dinhaba, gedood.

24 En op die tweede dag het die kinders van Esau weer gekom om 'n tweede keer te veg teen die kinders van Seïr, en die geveg was vir die tweede keer hewig teen die kinders van Esau, en dit het hulle baie ontstel vanweë die kinders van Seïr.

25 En toe die kinders van Esau sien dat die kinders van Seïr magtiger was as hulle, het sommige manne van die kinders van Esau omgedraai en die kinders van Seïr hulle vyande bygestaan.

26 En van die volk van die kinders van Esau het in die tweede geveg nog agt en vyftig man van die volk geval by Angeas, die koning van Dinhaba.

27 En op die derde dag het die kinders van Esau gehoor dat sommige van hulle broers van hulle afgewyk het om teen hulle te veg in die tweede geveg; en die kinders van Esau het getreur toe hulle dit hoor.

28 En hulle sê: Wat moet ons met ons broers doen wat van ons af weggedraai het om die kinders van Seïr, ons vyande, by te staan? en die kinders van Esau het weer na Angeas, die koning van Dinhaba, gestuur om te sê:

29 Stuur weer ander manne na ons dat ons saam met hulle kan veg teen die kinders van Seïr, want hulle was al twee keer swaarder as ons.

30 En Angeas het weer omtrent seshonderd dapper manne na die kinders van Esau gestuur, en hulle het gekom om die kinders van Esau by te staan.

31 En oor tien dae het die kinders van Esau weer oorlog gevoer teen die kinders van Seïr in die woestyn Paran, en die geveg was baie hewig teen die kinders van Seïr, en die kinders van Esau het in hierdie tyd die oorhand gekry oor die kinders van Seïr en die kinders van Seïr is voor die kinders van Esau verslaan, en die kinders van Esau het omtrent twee duisend man van hulle verslaan.

32 En al die helde van die kinders van Seïr het in hierdie geveg gesterf, en daar het net hulle jong kinders oorgebly wat in hulle stede oorgebly het.

33 En die hele Mídian en die kinders van die Ooste het hulle besweer om van die geveg te vlug, en hulle het die kinders van Seïr verlaat en gevlug toe hulle sien dat die geveg hewig op hulle was, en die kinders van Esau het al die kinders van die Ooste agtervolg. totdat hulle hul land bereik het.

34 En die kinders van Esau het nog omtrent tweehonderd-en-vyftig man van hulle gedood, en uit die mense van die kinders van Esau het daar in daardie geveg omtrent dertig man geval, maar hierdie onheil het oor hulle gekom deur hulle broers wat van hulle afgedraai het om die kinders by te staan. van Seïr, die Horiet, en die kinders van Esau het weer gehoor van die bose dade van hulle broers, en hulle het weer oor hierdie saak getreur.

35 En ná die geveg het die kinders van Esau omgedraai en in Seïr tuisgekom, en die kinders van Esau het die wat in die land van die kinders van Seïr oorgebly het, doodgemaak; hulle het ook hulle vroue en kindertjies gedood; hulle het geen siel in die lewe gelaat nie, behalwe vyftig jong seuns en meisies wat hulle laat lewe het, en die kinders van Esau het hulle nie gedood nie, en die seuns het hulle slawe geword, en die meisies het hulle vir vroue geneem het.

36 En die kinders van Esau het in Seïr gewoon in die plek van die kinders van Seïr, en hulle het hul land in besit geneem en dit in besit geneem.

37 En die kinders van Esau het alles wat in die land was vir die kinders van Seïr geneem, ook hulle kleinvee, hulle

bulle en hulle goed, en alles wat aan die kinders van Seïr behoort het, het die kinders van Esau geneem, en die kinders van Esau het gewoon in Seïr in die plek van die kinders van Seïr tot vandag toe, en die kinders van Esau het die land in afdelings verdeel onder die vyf seuns van Esau volgens hulle geslagte.
38 En dit het gebeur in daardie dae dat die kinders van Esau besluit het om 'n koning oor hulle te kroning in die land waarvan hulle in besit geneem het. En hulle het vir mekaar gesê: Nie so nie, want hy sal oor ons heers in ons land, en ons sal onder sy raad wees, en hy sal ons oorloë voer teen ons vyande, en hulle het so gedoen.
39 En al die kinders van Esau het gesweer en gesê: Niemand van hulle broers sou ooit oor hulle heers nie, behalwe 'n vreemde man wat nie van hulle broers is nie, want die siele van al die kinders van Esau was verbitterd, elkeen teen sy seun. broer en vriend, vanweë die onheil wat hulle van hulle broers verduur het toe hulle met die kinders van Seïr geveg het.
40 Daarom het die seuns van Esau gesweer en gesê: Van daardie dag af sou hulle geen koning uit hulle broers kies nie, maar een uit 'n vreemde land tot vandag toe.
41 En daar was 'n man uit die mense van Angeas, die koning van Dinhaba; sy naam was Bela, die seun van Beor, wat 'n baie dapper man was, mooi en mooi en wys in alle wysheid, en 'n man van verstand en raad; en daar was niemand van die mense van Angeas soos hy nie.
42 En al die kinders van Esau het hom geneem en hom gesalf en hom as koning gekroon, en hulle het voor hom neergebuig en vir hom gesê: Mag die koning lewe, mag die koning lewe!
43 En hulle het die laken uitgesprei en vir hom elkeen goue en silwer-oorringe of ringe of armbande gebring, en hulle het hom baie ryk gemaak in silwer en goud, in oniksstene en bdellium, en hulle het vir hom 'n koninklike troon gemaak. en hulle het 'n koninklike kroon op sy hoof geplaas, en hulle het vir hom 'n paleis gebou en hy het daarin gaan woon, en hy het koning geword oor al die kinders van Esau.
44 En die mense van Angeas het hulle loon vir hulle geveg by die kinders van Esau geneem, en hulle het gegaan en in dié tyd teruggekeer na hulle heer in Dinhaba.
45 En Bela het dertig jaar oor die kinders van Esau geregeer, en die kinders van Esau het in die land gewoon in die plek van die kinders van Seïr, en hulle het veilig in hulle plek gewoon tot vandag toe.

HOOFSTUK 58

1 En dit het gebeur in die twee-en-dertigste jaar van die Israeliete wat na Egipte afgetrek het, dit is in die een-en-sewentigste jaar van die lewe van Josef, in daardie jaar het Farao, die koning van Egipte, gesterwe, en sy seun Magron het geregeer in sy plek.
2 En Farao het Josef voor sy dood beveel om 'n vader vir sy seun, Magron, te wees, en dat Magron onder die sorg van Josef en onder sy raad moes wees.
3 En die hele Egipte het ingestem tot hierdie saak dat Josef koning oor hulle moes wees, want al die Egiptenaars het Josef liefgehad van tevore, net Magron, die seun van Farao, het op sy vader se troon gesit, en hy het in daardie dae koning geword in sy vader se plek .
4 Magron was een-en-veertig jaar oud toe hy begin regeer het, en veertig jaar het hy in Egipte geregeer, en die hele Egipte het hom Farao genoem na die naam van sy vader, soos hulle gewoond was om in Egipte te doen met elke koning wat geregeer het. oor hulle.
5 En dit het gebeur toe Farao in sy vader se plek geregeer het, het hy die wette van Egipte en al die regeringsake in die hand van Josef gegee, soos sy vader hom beveel het.
6 En Josef het koning oor Egipte geword, want hy het toesig gehou oor die hele Egipte, en die hele Egipte was onder sy sorg en onder sy raad, want die hele Egipte het na Josef na die dood van Farao geneig, en hulle het hom uitermate liefgehad om oor hulle te heers.
7 Maar daar was sommige mense onder hulle wat nie van hom gehou het nie en gesê het: Geen vreemdeling sal oor ons heers nie; nogtans het die hele regering van Egipte in daardie dae na die dood van Farao op Josef afgewentel, hy wat die reguleerder was, en deur die hele land gedoen soos hy wou sonder dat iemand ingemeng het.
8 En die hele Egipte was onder die sorg van Josef, en Josef het oorlog gevoer teen al sy vyande rondom, en hy het hulle onderwerp; ook die hele land en al die Filistyne, tot by die grense van Kanaän, het Josef onderwerp, en hulle was almal onder sy mag en hulle het 'n jaarlikse belasting aan Josef gegee.
9 En Farao, die koning van Egipte, het op sy troon gesit in die plek van sy vader, maar hy was onder die beheer en raad van Josef, soos hy eers onder die beheer van sy vader was.
10 Hy het ook nie geregeer nie, behalwe in Egipteland alleen, onder die raad van Josef, maar Josef het in daardie tyd oor die hele land geregeer, van Egipte af tot by die groot rivier Perat.
11 En Josef was suksesvol in al sy weë, en die Here was met hom, en die Here het Josef bykomende wysheid en eer en heerlikheid en liefde aan hom gegee in die harte van die Egiptenaars en in die hele land, en Josef het oor die hele land veertig jaar.
12 En al die lande van die Filistyne en Kanaän en Sidon en oorkant die Jordaan het vir Josef geskenke gebring al sy dae, en die hele land was in die hand van Josef, en hulle het aan hom 'n jaarlikse belasting gebring soos dit was gereguleer, want Josef het teen al sy omliggende vyande geveg en hulle onderwerp, en die hele land was in die hand van Josef, en Josef het veilig op sy troon in Egipte gesit.
13 En ook al sy broers, die seuns van Jakob, het veilig in die land gewoon, al die dae van Josef, en hulle was vrugbaar en het uitermate vermeerder in die land, en hulle het die Here gedien al hulle dae, soos hulle vader Jakob hulle beveel het.
14 En aan die einde van baie dae en jare, toe die kinders van Esau rustig in hulle land gewoon het by hulle koning Bela, was die kinders van Esau vrugbaar en vermeerder in die land, en hulle het besluit om te gaan en veg teen die seuns van Jakob en die hele Egipte, en om hulle broer Sefo, die seun van Elifas, en sy manne te verlos, want hulle was in daardie dae nog slawe van Josef.
15 En die kinders van Esau het na al die kinders van die Ooste gestuur, en hulle het vrede met hulle gesluit, en al die kinders van die Ooste het na hulle gekom om saam met die kinders van Esau na Egipte te gaan om te veg.

16 En daar het ook na hulle gekom van die mense van Angeas, die koning van Dinhaba, en hulle het ook na die kinders van Ismael gestuur, en hulle het ook na hulle gekom.
17 En hierdie hele volk het bymekaargekom en na Seïr gekom om die kinders van Esau by te staan in hulle geveg, en hierdie laer was baie groot en swaar van mense, baie soos die sand van die see, omtrent agt honderd duisend man, voetsoldate en ruiters, en al hierdie leërs het na Egipte afgetrek om teen die seuns van Jakob te veg, en hulle het laer opgeslaan by Raämses.
18 En Josef het uitgetrek saam met sy broers met die magtige manne van Egipte, omtrent seshonderd man, en hulle het teen hulle geveg in die land Raämses; en die seuns van Jakob het in dié tyd weer geveg teen die kinders van Esau, in die vyftigste jaar van die seuns van Jakob wat na Egipte afgetrek het, dit is die dertigste jaar van die regering van Bela oor die kinders van Esau in Seïr.
19 En die HERE het al die helde van Esau en die kinders van die Ooste in die hand van Josef en sy broers gegee, en die mense van die kinders van Esau en die kinders van die Ooste is voor Josef verslaan.
20 En van die mense van Esau en die kinders van die Ooste wat gedood is, het voor die seuns van Jakob omtrent twee honderd duisend man geval, en hulle koning Bela, die seun van Beor, het saam met hulle geval in die geveg, en toe die kinders van Esau het gesien dat hulle koning in die geveg geval het en dood was, hulle hande het swak geword in die geveg.
21 En Josef en sy broers en die hele Egipte was nog besig om die mense van die huis van Esau te verslaan, en die hele volk van Esau was bang vir die seuns van Jakob en het voor hulle uit gevlug.
22 En Josef en sy broers en die hele Egipte het hulle 'n dagreis agtervolg, en hulle het nog omtrent drie honderd man van hulle verslaan, terwyl hulle hulle op die pad verslaan het; en hulle het daarna van hulle af omgedraai.
23 En Josef en al sy broers het na Egipte teruggekeer, nie een man het by hulle vermis nie, maar van die Egiptenaars het twaalf man geval.
24 En toe Josef na Egipte teruggekeer het, het hy beveel dat Sefo en sy manne verder gebind moes word, en hulle het hulle in ysters gebind en hulle verdriet vermeerder.
25 En al die mense van die kinders van Esau en die kinders van die Ooste het beskaamd teruggekeer, elkeen na sy stad, want al die helde wat saam met hulle was, het in die geveg geval.
26 En toe die kinders van Esau sien dat hulle koning in die geveg gesterf het, het hulle gou gemaak en 'n man geneem uit die mense van die kinders van die Ooste; sy naam was Jobab, die seun van Sarag, uit die land Botsra, en hulle het hom oor hulle laat regeer in die plek van hulle koning Bela.
27 En Jobab het op die troon van Bela as koning in sy plek gesit, en Jobab het tien jaar in Edom geregeer oor al die kinders van Esau, en die kinders van Esau het nie meer gegaan om te veg teen die seuns van Jakob van daardie dag af nie, want die seuns van Esau het die dapperheid van die seuns van Jakob geken, en hulle was baie bang vir hulle.
28 Maar van daardie dag af het die kinders van Esau die seuns van Jakob gehaat, en die haat en vyandskap was baie sterk tussen hulle al die dae, tot vandag toe.
29 En daarna, aan die einde van tien jaar, het Jobab, die seun van Sarag, van Botsra, gesterf, en die kinders van Esau het 'n man geneem met die naam van Kusam, uit die land Teman, en hulle het koning oor hulle in die plek van Jobab, en Kusam het twintig jaar lank in Edom geregeer oor al die kinders van Esau.
30 En Josef, die koning van Egipte, en sy broers en al die kinders van Israel het in daardie dae veilig in Egipte gewoon, saam met al die kinders van Josef en sy broers, sonder enige hindernis of onheil, en Egipteland was by daardie tyd met rus van oorlog in die dae van Josef en sy broers.

HOOFSTUK 59

1 En dit is die name van die kinders van Israel wat in Egipte gewoon het, wat saam met Jakob gekom het, al die seuns van Jakob het na Egipte gekom, elkeen met sy huisgesin.
2Die kinders van Lea was Ruben, Simeon, Levi, Juda, Issaskar en Sébulon en hulle suster Dina.
3 En die seuns van Ragel was Josef en Benjamin.
4 En die seuns van Silpa, die slavin van Lea, was Gad en Aser.
5 En die seuns van Bilha, die slavin van Ragel, was Dan en Náftali.
6 En dit was hulle nageslag wat vir hulle gebore is in die land Kanaän, voordat hulle saam met hulle vader Jakob na Egipte gekom het.
7Die seuns van Ruben was Chanog, Pallu, Ketzron en Karmi.
8 En die seuns van Simeon was Jemuel, Jamin, Ohad, Jagin, Sogar en Saul, die seun van die Kanaänitiese vrou.
9 En die kinders van Levi was Gerson, Kehat en Merári, en hulle suster Jogebed, wat vir hulle gebore is toe hulle na Egipte afgetrek het.
10 En die seuns van Juda was Er, Onan, Sela, Peres en Sarag.
11 En Er en Onan het gesterwe in die land Kanaän; en die seuns van Peres was Kesron en Chamul.
12 En die seuns van Issaskar was Tola, Puwa, Job en Somron.
13 En die seuns van Sébulon was Sered, Elon en Jagleël, en die seun van Dan was Kusim.
14 En die seuns van Náftali was Jagseël, Guni, Jeser en Silam.
15 En die seuns van Gad was Sifion, Chaggi, Suni, Esbon, Eri, Arodi en Areli.
16 En die kinders van Aser was Jimna, Jiswa, Jiswi, Beria en hulle suster Serag; en die seuns van Bería was Keber en Malkiël.
17 En die seuns van Benjamin was Bela, Beger, Asbel, Gera, Naäman, Aki, Ros, Mupim, Chupim en Ord.
18 En die seuns van Josef wat vir hom in Egipte gebore is, was Manasse en Efraim.
19 En al die siele wat uit die lendene van Jakob uitgegaan het, was sewentig siele; dit is hulle wat saam met hulle vader Jakob na Egipte gekom het om daar te woon; en Josef en al sy broers het veilig in Egipte gewoon, en hulle het geëet van die beste van Egipte al die dae van die lewe van Josef.

20 En Josef het drie-en-negentig jaar in Egipteland gewoon, en Josef het tagtig jaar oor die hele Egipte geregeer.
21 En toe die dae van Josef nader kom dat hy sou sterwe, het hy gestuur en sy broers en die hele huis van sy vader laat roep, en hulle het almal bymekaargekom en voor hom gaan sit.
22 En Josef het aan sy broers en aan die hele huis van sy vader gesê: Kyk, ek sterf, en God sal julle sekerlik besoek en julle uit hierdie land laat optrek na die land wat Hy aan julle vaders met 'n eed beloof het om aan hulle te gee.
23 En dit sal wees wanneer God jou besoek om jou hiervandaan op te bring na die land van jou vaders, dan bring my gebeente van hier af saam met jou op.
24 En Josef het die kinders van Israel vir hulle nageslag ná hulle laat sweer en gesê: God sal sekerlik op julle ag gee, en julle moet my gebeente van hier af saam met julle opbring.
25 En dit het gebeur dat Josef in daardie jaar gesterf het, die een-en-sewentig jaar van die Israeliete wat na Egipte afgetrek het.
26 En Josef was honderd en tien jaar oud toe hy in Egipteland gesterf het, en al sy broers en al sy dienaars het opgestaan en Josef gebalsem soos hulle gewoond was, en sy broers en die hele Egipte het sewentig oor hom getreur. dae.
27 En hulle het Josef in 'n kis gesit vol speserye en allerhande reuke, en hulle het hom begrawe langs die rivier, dit is Sihor, en sy seuns en al sy broers, en die hele huis van sy vader het 'n sewe dag se rou vir hom.
28 En ná die dood van Josef het al die Egiptenaars in daardie dae begin om oor die kinders van Israel te heers, en Farao, die koning van Egipte, wat in sy vader se plek geregeer het, het al die wette van Egipte geneem en die die hele regering van Egipte onder sy raad, en hy het veilig oor sy volk geregeer.

HOOFSTUK 60

1 En toe die jaar aanbreek, die twee-en-sewentigste jaar van die Israeliete wat na Egipte afgetrek het, ná die dood van Josef, het Sefo, die seun van Elifas, die seun van Esau, uit Egipte gevlug, hy en sy manne, en hulle het weggegaan.
2 En hy het in Afrika gekom, dit is Dinhaba, by Angeas, die koning van Afrika, en Angeas het hulle met groot eer ontvang, en hy het Sefo die owerste van sy leër aangestel.
3 En Sefo het guns gevind in die oë van Angeas en in die oë van sy volk, en Sefo was owerste van die leër van Angeas, die koning van Afrika, vir baie dae.
4 En Sefo het Angeas, die koning van Afrika, verlei om sy hele leër bymekaar te maak om te gaan veg teen die Egiptenaars en teen die seuns van Jakob, en om die saak van sy broers aan hulle te wreek.
5 Maar Angeas wou nie na Sefo luister om hierdie ding te doen nie, want Angeas het geweet wat die sterkte van die seuns van Jakob was en wat hulle aan sy leër gedoen het in hulle oorlogvoering met die kinders van Esau.
6 En Sefo was in daardie dae baie groot in die oë van Angeas en in die oë van sy hele volk, en hy het hulle gedurigdeur verlei om oorlog te voer teen Egipte, maar hulle wou nie.
7 En dit het gebeur in daardie dae dat daar in die land Kittim 'n man in die stad Pusimna was, wie se naam Uzu was, en hy het deur die kinders van Kittim vergoddelik geword, en die man het gesterf en geen seun gehad nie, net een dogter wie se naam Jania was.
8 En die meisie was buitengewoon mooi, deftig en intelligent, daar was niemand soos sy gesien vir skoonheid en wysheid in die hele land nie.
9 En die mense van Angeas, die koning van Afrika, het haar gesien en hulle het gekom en haar by hom geprys, en Angeas het na die kinders van Kittim gestuur, en hy het versoek om haar vir hom as vrou te neem, en die mense van Kittim het ingestem om haar te gee vir hom as vrou.
10 En toe die boodskappers van Angeas uit die land Kittim uittrek om hulle reis te onderneem, kyk, die boodskappers van Turnus, die koning van Bibentu, het na Chittim gekom, want Turnus, die koning van Bibentu, het ook sy boodskappers gestuur om Jania vir hom te vra om homself as vrou, want al sy manne het haar ook by hom geprys, daarom het hy al sy dienaars na haar toe gestuur.
11 En die dienaars van Turnus het by Kittim gekom en gevra dat Jania na hulle koning Turnus geneem moet word as vrou.
12 En die mense van Kittim het vir hulle gesê: Ons kan haar nie gee nie, want Angeas, die koning van Afrika, wou hê dat sy haar vir hom as vrou moes neem voordat julle gekom het, en dat ons haar aan hom moes gee, en daarom kan ons dit nou nie doen nie. ding om Angeas van die meisie te ontneem om haar aan Turnus te gee.
13 Want ons is baie bang vir Angeas dat hy teen ons in die geveg kom en ons vernietig, en Turnus, jou heer, sal ons nie uit sy hand kan red nie.
14 En toe die boodskappers van Turnus al die woorde van die kinders van Kittim hoor, het hulle na hulle heer teruggekeer en hom al die woorde van die kinders van Kittim vertel.
15 En die kinders van Kittim het 'n gedenkteken aan Angeas gestuur en gesê: Kyk, Turnus het Jania laat roep om haar vir hom as vrou te neem, en so het ons hom geantwoord; en ons het gehoor dat hy sy hele leër bymekaargemaak het om teen jou oorlog te voer, en hy is van plan om langs die pad van Sardunia te gaan om teen jou broer Lucus te veg, en daarna sal hy kom om teen jou te veg.
16 En Angeas het die woorde van die kinders van Kittim gehoor wat hulle aan hom gestuur het in die kroniek, en sy toorn het ontvlam, en hy het opgestaan en sy hele leër versamel en deur die eilande van die see gekom, die pad na Sardunia, na sy broer Lucus, koning van Sardonië.
17 En Niblos, die seun van Lucus, het gehoor dat sy oom Angeas kom, en hy het uitgegaan hom tegemoet met 'n swaar leër, en hy het hom gesoen en hom omhels, en Niblos het vir Angeas gesê: As jy my vader vra na sy welsyn, as ek saam met jou gaan om teen Turnus te veg, vra van hom om my owerste van sy leër aan te stel, en Angeas het dit gedoen, en hy het by sy broer en sy broer gekom het hom tegemoet gekom, en hy het hom na sy welsyn gevra.
18 En Angeas het sy broer Lucus gevra na sy welsyn en om sy seun Niblos kaptein van sy leër te maak, en Lucus het dit gedoen, en Angeas en sy broer Lucus het opgestaan en hulle het na Turnus gegaan om te veg, en daar was 'n groot leër en 'n swaar volk.

19 En hy het in skepe gekom, en hulle het in die provinsie Ashtorash gekom, en kyk, Turnus het na hulle gekom, want hy het uitgetrek na Sardunia, en was van plan om dit te vernietig en daarna om daarvandaan na Angeas te gaan om teen hom te veg.
20 En Angeas en Lucus, sy broer, het Turnus ontmoet in die dal van Canopia, en die geveg was sterk en magtig tussen hulle op daardie plek.
21 En die geveg was hewig teen Lucus, die koning van Sardunia, en sy hele leër het geval, en sy seun Niblos het ook in daardie geveg geval.
22 En sy oom Angeas het sy dienaars bevel gegee en hulle het vir Niblos 'n goue kis gemaak en hom daarin gesit, en Angeas het weer geveg teen Turnus, en Angeas was sterker as hy, en hy het hom gedood, en hy het al sy mense verslaan met die skerpte van die swaard, en Angeas het die saak van Niblos, sy broer se seun, en die saak van die leër van sy broer Lucus gewreek.
23 En toe Turnus gesterf het, het die hande van dié wat die geveg oorleef het, swak geword, en hulle het gevlug voor Angeas en Lucus, sy broer.
24 En Angeas en sy broer Lucus het hulle agtervolg tot by die grootpad wat tussen Alfanu en Roma is, en hulle het die hele leër van Turnus met die skerpte van die swaard gedood.
25 En Lukus, die koning van Sardunia, het sy dienaars bevel gegee om 'n kis van koper te maak en die liggaam van sy seun Niblos daarin te plaas, en hulle het hom op daardie plek begrawe.
26 En hulle het 'n hoë toring daarop gebou daar op die grootpad, en hulle het die naam daarvan na die naam Niblos genoem tot vandag toe, en hulle het ook Turnus, die koning van Bibentu, daar in daardie plek saam met Niblos begrawe.
27 En kyk, op die grootpad tussen Alfanu en Roma is die graf van Niblos aan die een kant en die graf van Turnus aan die ander kant, en 'n plaveisel tussen hulle tot vandag toe.
28 En toe Niblos begrawe is, het sy vader Lucus met sy leër na sy land Sardunia teruggekeer, en Angeas, sy broer, koning van Afrika, het saam met sy volk na die stad Bibentu gegaan, dit is die stad Turnus.
29 En die inwoners van Bibentu het van sy roem gehoor en hulle was baie bang vir hom, en hulle het uitgegaan hom tegemoet met geween en smeking, en die inwoners van Bibentu het van Angeas gesmeek om hulle nie dood te maak of hulle stad te vernietig nie; en hy het dit gedoen, want Bibentu is in daardie dae gereken as een van die stede van die kinders van Kittim; daarom het hy nie die stad verwoes nie.
30 Maar van daardie dag af sou die troepe van die koning van Afrika na Kittim gaan om dit te plunder en te plunder, en wanneer hulle ook al gaan, het Sefo, die leërowerste van Angeas, saam met hulle gegaan.
31 En dit was hierna dat Angeas met sy leër omgedraai het en hulle by die stad Puzimna aangekom het, en Angeas het Jania, die dogter van Uzu, daarvandaan as vrou geneem en haar na sy stad na Afrika gebring.

HOOFSTUK 61

1 En dit het gebeur in dié tyd dat Farao, die koning van Egipte, aan al sy volk bevel gegee het om vir hom 'n sterk paleis in Egipte te bou.
2 En hy het ook die seuns van Jakob beveel om die Egiptenaars by te staan in die gebou, en die Egiptenaars het 'n pragtige en elegante paleis gemaak vir 'n koninklike woning, en hy het daarin gewoon en hy het sy regering vernuwe en hy het veilig geregeer.
3 En Sébulon, die seun van Jakob, het gesterwe in daardie jaar, dit is die twee-en-sewentig jaar van die aftog van die Israeliete na Egipte; van sy kinders.
4 En in die vyf-en-sewentigste jaar het sy broer Simeon gesterwe, hy was honderd-en-twintig jaar oud by sy dood, en hy is ook in 'n kis gesit en in die hand van sy kinders gegee.
5 En Sefo, die seun van Elifas, die seun van Esau, die leërowerste van Angeas, die koning van Dinhaba, het Angeas nog daagliks verlei om vir die geveg voor te berei om teen die seuns van Jakob in Egipte te veg, en Angeas was nie bereid om hierdie ding te doen nie. want sy dienaars het aan hom vertel al die magtige dade van die seuns van Jakob, wat hulle hulle aangedoen het in hulle geveg met die kinders van Esau.
6 En Sefo het in daardie dae Angeas daagliks verlei om teen die seuns van Jakob te veg in daardie dae.
7 En ná 'n tyd het Angeas geluister na die woorde van Sefo en hom ingewillig om te veg teen die seuns van Jakob in Egipte, en Angeas het al sy volk in orde gebring, 'n volk baie soos die sand wat op die seestrand is, en hy het sy besluit gevorm om na Egipte te gaan om te veg.
8 En onder die dienaars van Angeas was 'n jong man van vyftien jaar oud, sy naam was Bíleam, die seun van Beor, en die jong man was baie wys en het die kuns van towery verstaan.
9 En Angeas sê vir Bíleam: Besweer tog vir ons met die towery, dat ons kan weet wie sal oorwin in hierdie geveg waarheen ons nou aangaan.
10 En Bíleam het bevel gegee dat hulle vir hom was moes bring, en hy het daarvan die gelykenis gemaak van strydwaens en ruiters wat die leër van Angeas en die leër van Egipte verteenwoordig, en hy het hulle in die listig voorbereide waters gesit wat hy daarvoor gehad het, en hy het die takke mirte in sy hand geneem en sy listigheid uitgeoefen, en hy het hulle oor die water gevoeg, en in die water het aan hom verskyn soortgelyke beelde van die leërskare van Angeas wat voor die soortgelyke beelde van die Egiptenaars en die seuns van Jakob geval het.
11 En Bíleam het dit aan Angeas vertel, en Angeas was wanhopig en het hom nie bewapen om na Egipte af te trek om te veg nie, en hy het in sy stad gebly.
12 En toe Sefo, die seun van Elifas, sien dat Angeas wanhopig was om teen die Egiptenaars te veg, het Sefo van Angeas uit Afrika gevlug, en hy het gegaan en by Kittim aangekom.
13 En al die mense van Kittim het hom met groot eer ontvang, en hulle het hom gehuur om hulle gevegte al die dae te voer, en Sefo het in daardie dae uitermate ryk geword, en die troepe van die koning van Afrika het hulleself steeds versprei in daardie dae, en die kinders van Kittim het bymekaargekom en na die berg Cuptizia gegaan

vanweë die troepe van Angeas, die koning van Afrika, wat op hulle opgetrek het.
14 En dit was eendag dat Sefo 'n jong vers verloor het, en hy het dit gaan soek, en hy het dit rondom die berg hoor laag.
15 En Sefo het gegaan en hy sien en daar is 'n groot grot op die bodem van die berg, en daar was 'n groot klip daar by die ingang van die grot, en Sefo het die klip gekloof en hy het in die grot gekom en hy het gekyk en kyk, 'n groot dier was besig om die os op te eet; van die middel na bo het dit soos 'n mens gelyk, en van die middel af ondertoe soos 'n dier, en Sefo het opgestaan teen die dier en dit met sy swaarde gedood.
16 En die inwoners van Kittim het van hierdie saak gehoor, en hulle was baie bly, en hulle het gesê: Wat moet ons met hierdie man doen wat hierdie dier wat ons vee opgeëet het, geslag het?
17 En hulle het almal vergader om een dag in die jaar aan hom te wy, en hulle het die naam daarvan Sefo na sy naam genoem, en hulle het vir hom drankoffers jaar na jaar op daardie dag gebring, en hulle het vir hom geskenke gebring.
18 In daardie tyd het Jania, die dogter van Uzu, vrou van koning Angeas siek geword, en haar siekte is swaar gevoel deur Angeas en sy offisiere, en Angeas het vir sy wyse manne gesê: Wat moet ek aan Jania doen en hoe sal ek haar van haar genees siekte? En sy wyse manne sê vir hom: Omdat die lug van ons land nie is soos die lug van die land Kittim nie, en ons water nie soos hulle water is nie, daarom het die koningin hieruit siek geword.
19 Want deur die verandering van lug en water het sy siek geword, en ook omdat sy in haar land net die water gedrink het wat uit Purma gekom het, wat haar voorvaders met brûe grootgemaak het.
20 En Angeas het sy dienaars bevel gegee, en hulle het na hom gebring in houers van die waters van Purma wat aan Kittim behoort, en hulle het daardie waters afgeweeg met al die waters van die land van Afrika, en hulle het gevind dat daardie waters ligter is as die waters van Afrika.
21 En Angeas het hierdie ding gesien, en hy het al sy amptenare bevel gegee om die klipkappers bymekaar te maak in duisende en tienduisende, en hulle het klippe gekap sonder getal, en die bouers het gekom en hulle het 'n baie sterk brug gebou, en hulle het die fontein deurgebring. water van die land Chittim tot in Afrika, en daardie waters was vir Jania, die koningin en vir al haar bekommernisse, om van te drink en te bak, te was en bad daarmee, en ook om alle saad waaruit voedsel verkry kan word, en alle vrugte van die grond daarmee nat te maak.
22 En die koning het beveel dat hulle van die grond van Kittim in groot skepe moes bring, en hulle het ook klippe gebring om daarmee te bou, en die bouers het paleise vir Jania, die koningin, gebou, en die koningin het van haar siekte genees.
23 En by die omwenteling van die jaar het die troepe van Afrika voortgegaan om na die land Kittim te kom om soos gewoonlik te plunder, en Sefo seun van Elifas het hulle berig gehoor, en hy het bevele aangaande hulle gegee en hy het met hulle geveg, en hulle het voor hom gevlug , en hy het die land Kittim van hulle verlos.
24 En die kinders van Kittim het die dapperheid van Sefo gesien, en die kinders van Kittim het besluit en hulle het Sefo koning oor hulle gemaak, en hy het koning oor hulle geword, en terwyl hy geregeer het, het hulle gegaan om die kinders van Tubal en die hele omgewing te onderwerp. eilande.
25 En hulle koning Sefo het aan hulle hoof gegaan en hulle het oorlog gevoer teen Tubal en die eilande, en hulle het hulle onderwerp, en toe hulle van die geveg teruggekeer het, het hulle sy regering vir hom vernuwe, en hulle het vir hom 'n baie groot paleis gebou vir sy koninklike woning en setel, en hulle het vir hom 'n groot troon gemaak, en Sefo het oor die hele land Kittim en oor die land Italië vyftig jaar geregeer.

HOOFSTUK 62

1 In daardie jaar, die nege-en-sewentigste jaar van die Israeliete wat na Egipte afgetrek het, het Ruben, die seun van Jakob, in Egipteland gesterf; Ruben was honderd vyf en twintig jaar oud toe hy gesterf het, en hulle het hom in 'n kis gesit, en hy is in die hand van sy kinders gegee.
2 En in die tagtigste jaar het sy broer Dan gesterwe; hy was honderd en twintig jaar by sy dood, en hy is ook in 'n kis gesit en in die hand van sy kinders gegee.
3 En in daardie jaar het Kusam, die koning van Edom, gesterwe, en ná hom het Hadad, die seun van Bedad, vyf-en-dertig jaar lank geregeer; en in die een-en-tagtigste jaar het Issaskar, die seun van Jakob, in Egipte gesterwe; en Issaskar was honderd-twee-en-twintig jaar oud by sy dood, en hy is in 'n kis in Egipte gesit en in die hand van sy kinders gegee .
4 En in die twee-en-tagtigste jaar het sy broer Aser gesterwe, hy was honderd-drie-en-twintig jaar oud by sy dood, en hy is in 'n kis in Egipte gelê en in die hand van sy kinders gegee.
5 En in die drie-en-tagtigste jaar het Gad gesterwe, hy was honderd vyf en twintig jaar oud by sy dood, en hy is in 'n kis in Egipte gesit en in die hand van sy kinders gegee.
6 En dit het gebeur in die vier-en-tagtigste jaar, dit is die vyftigste jaar van die regering van Hadad, seun van Bedad, koning van Edom, dat Hadad al die kinders van Esau bymekaar laat kom het, en hy het sy hele leër gereed gemaak, omtrent vier honderd duisend man, en hy het sy weg na die land Moab gerig, en hy het gegaan om teen Moab te veg en hulle aan hom belastingpligtig te maak.
7 En die kinders van Moab het dit gehoor, en hulle was baie bevrees, en hulle het na die kinders van Mídian gestuur om hulle te help om te veg teen Hadad, seun van Bedad, koning van Edom.
8 En Hadad het in die land Moab gekom, en Moab en die kinders van Mídian het uitgetrek hom tegemoet, en hulle het teen hom opgestel in die veld van Moab.
9 En Hadad het teen Moab geveg, en van die kinders van Moab en die kinders van Mídian het baie gesneuweldes geval, omtrent twee honderd duisend man.
10 En die geveg was baie hewig teen Moab, en toe die kinders van Moab sien dat die geveg hewig op hulle was, het hulle hul hande verswak en hul rug gedraai en die kinders van Mídian laat staan om die geveg voort te sit.
11 En die kinders van Mídian het nie geweet wat die bedoelings van Moab was nie, maar hulle het hulle in die geveg versterk en teen Hadad en sy hele leër geveg, en die hele Mídian het voor hom geval.

12 En Hadad het die hele Midianiete met 'n swaar slag verslaan en hulle met die skerpte van die swaard gedood; hy het niemand oorgebly van die wat gekom het om Moab te help nie.
13 En toe al die kinders van Mídian in die geveg omgekom het en die kinders van Moab vrygekom het, het Hadad die hele Moab in dié tyd aan hom skatpligtig gemaak, en hulle het onder sy hand gekom, en hulle het 'n jaarlikse belasting gegee soos dit beveel is. en Hadad het omgedraai en na sy land teruggegaan.
14 En by die omwenteling van die jaar, toe die res van die mense van Mídian wat in die land was, hoor dat al hulle broers in die geveg met Hadad geval het ter wille van Moab, omdat die kinders van Moab hulle rug in die geveg gedraai het. en die Midianiete laat veg het, het vyf van die vorste van Midian saam met die res van hulle broers wat in hulle land oorgebly het, besluit om teen Moab te veg om die saak van hulle broers te wreek.
15 En die kinders van Mídian het na al hulle broers die kinders van die Ooste gestuur, en al hulle broers, al die kinders van Ketura het gekom om Mídian te help om teen Moab te veg.
16 En die kinders van Moab het dit gehoor, en hulle was baie bevrees dat al die kinders van die Ooste teen hulle bymekaargekom het vir die oorlog, en hulle, die kinders van Moab, het 'n gedenkteken gestuur na die land Edom aan Hadad, die seun van Bedad. , sê,
17 Kom nou na ons toe en help ons, en ons sal die Midianiete verslaan, want hulle het almal saam vergader en teen ons gekom met al hulle broers, die kinders van die Ooste, om te veg, om die saak te wreek van Midian wat in die geveg geval het.
18 En Hadad, seun van Bedad, koning van Edom, het met sy hele leër uitgetrek en na die land Moab getrek om teen Mídian te veg, en Mídian en die kinders van die Ooste het teen Moab geveg in die veld van Moab en die geveg was baie fel tussen hulle.
19 En Hadad het al die kinders van Mídian en die kinders van die Ooste met die skerpte van die swaard verslaan; Hadad en sy leër, en Hadad het hulle na hul land agtervolg en hulle met 'n baie swaar slagting verslaan, en die gesneuweldes het op die pad geval.
20 En Hadad het Moab uit die hand van Mídian verlos, want al die kinders van Mídian het deur die skerpte van die swaard geval, en Hadad het omgedraai en na sy land teruggegaan.
21 En van daardie dag af het die kinders van Mídian die kinders van Moab gehaat, omdat hulle ter wille van hulle in die oorlog geval het, en daar was al die dae 'n groot en magtige vyandskap tussen hulle.
22 En almal wat van Mídian gevind is op die pad van die land van Moab, het omgekom deur die swaard van Moab, en almal wat van Moab gevind is op die pad van die land van Mídian, het omgekom deur die swaard van Mídian; so het die Midianiete met Moab en Moab met Midian gedoen vir baie dae.
23 En dit het gebeur in dié tyd dat Juda, die seun van Jakob, in Egipte gesterwe het, in die ses-en-tagtigste jaar van Jakob se aftog na Egipte, en Juda was honderd nege en twintig jaar oud by sy dood, en hulle het gebalsem hom en hom in 'n kis gesit, en hy is in die hand van sy kinders gegee.
24 En in die nege-en-tagtigste jaar het Naftali gesterwe, hy was honderd twee en dertig jaar oud, en hy is in 'n kis gesit en in die hand van sy kinders gegee.
25 En dit het gebeur in die een-en-negentigste jaar van die Israeliete wat na Egipte afgetrek het, dit was in die dertigste jaar van die regering van Sefo, die seun van Elifas, die seun van Esau, oor die kinders van Kittim, die kinders van Afrika het op die kinders van Kittim afgekom om hulle soos gewoonlik te plunder, maar hulle het vir hierdie dertien jaar nie op hulle afgekom nie.
26 En hulle het in daardie jaar by hulle aangekom, en Sefo, die seun van Elifas, het na hulle uitgegaan met van sy manne en hulle wanhopig verslaan, en die troepe van Afrika het voor Sefo gevlug, en die gesneuweldes het voor hom geval, en Sefo en sy manne het hulle agtervolg en voortgegaan en hulle verslaan totdat hulle naby Afrika was.
27 En Angeas, die koning van Afrika, het gehoor wat Sefo gedoen het, en dit het hom baie gekwel, en Angeas was al die dae bang vir Sefo.

HOOFSTUK 63

1 En in die drie-en-negentigste jaar het Levi, die seun van Jakob, in Egipte gesterwe; en Levi was honderd-sewe-en-dertig jaar oud toe hy gesterf het, en hulle het hom in 'n kis gesit, en hy is in die hand van sy kinders.
2 En dit het gebeur ná die dood van Levi, toe die hele Egipte sien dat die seuns van Jakob, die broers van Josef dood was, het al die Egiptenaars begin om die kinders van Jakob te verdruk en hulle lewe te verbitter van daardie dag af tot die dag toe. van hulle uittog uit Egipte, en hulle het al die wingerde en landerye wat Josef aan hulle gegee het, en al die pragtige huise waarin die volk Israel gewoon het, uit hulle hand geneem, en al die vet van Egipte, die Egiptenaars het in daardie dae alles van die seuns van Jakob geneem.
3 En die hand van die hele Egipte het in daardie dae swaarder geword teen die kinders van Israel, en die Egiptenaars het die Israeliete gewond totdat die kinders van Israel moeg geword het van hulle lewe vanweë die Egiptenaars.
4 En dit het gebeur in daardie dae, in die honderd en tweede jaar van Israel se aftog na Egipte, dat Farao, die koning van Egipte, gesterwe het, en sy seun Melol het in sy plek geregeer, en al die helde van Egipte en die hele geslag wat geweet het dat Josef en sy broers in daardie dae gesterf het.
5 En 'n ander geslag het in hulle plek opgestaan wat die seuns van Jakob en al die goeie wat hulle aan hulle gedoen het, en al hulle krag in Egipte nie geken het nie.
6 Daarom het die hele Egipte van daardie dag af begin om die lewe van die seuns van Jakob te verbitter en hulle te verdruk met allerhande harde arbeid, omdat hulle nie hulle voorvaders geken het wat hulle verlos het in die dae van die hongersnood nie.
7 En dit was ook van die HERE, vir die kinders van Israel, om hulle te bevoordeel in hulle laaste dae, sodat al die kinders van Israel die HERE hulle God kan ken.
8 En om die tekens en kragtige wonders te weet wat die Here in Egipte sou doen ter wille van sy volk Israel, sodat die kinders van Israel die Here, die God van hulle

voorvaders, sou vrees en in al sy weë sou wandel, het hulle en hulle nageslag al die dae agter hulle aan.

9 Melol was twintig jaar oud toe hy begin regeer het, en hy het vier en negentig jaar geregeer, en die hele Egipte het hom Farao genoem na die naam van sy vader, soos hulle gewoond was om te doen met elke koning wat oor hulle geregeer het in Egipte .

10 In daardie tyd het al die troepe van Angeas, die koning van Afrika, uitgetrek om soos gewoonlik langs die land Chittim te versprei vir plundering.

11 En Sefo, die seun van Elifas, die seun van Esau, het hulle gerug gehoor, en hy het uitgetrek hulle tegemoet met sy leër, en hy het hulle daar op die pad beveg.

12 En Sefo het die troepe van die koning van Afrika met die skerpte van die swaard verslaan en niemand van hulle oorgebly nie, en selfs nie een het na sy heer in Afrika teruggekeer nie.

13 En Angeas het dit gehoor wat Sefo, die seun van Elifas, aan al sy leërs gedoen het, dat hy hulle vernietig het, en Angeas het al sy leërs bymekaargeroep, al die manne van die land van Afrika, 'n volk baie soos die sand by die see oewer.

14 En Angeas het na sy broer Lucus gestuur om te sê: Kom na my toe met al jou manne en help my om Sefo en al die kinders van Kittim te verslaan wat my manne verdelg het, en Lukus het gekom met sy hele leër, 'n baie groot leër, om sy broer Angeas help om teen Zefo en die kinders van Chittim te veg.

15 En Sefo en die kinders van Kittim het hierdie ding gehoor, en hulle was baie bevrees en 'n groot verskrikking het op hulle hart gekom.

16 En Sefo het ook 'n brief na die land Edom gestuur aan Hadad, die seun van Bedad, die koning van Edom en aan al die kinders van Esau, en gesê:

17 Ek het gehoor dat Angeas, die koning van Afrika, saam met sy broer na ons toe kom om teen ons te veg, en ons is baie bang vir hom, want sy leër is baie groot, veral omdat hy met sy broer en sy leër teen ons kom.

18 Nou kom julle dan ook saam met my op en help my, en ons sal saam veg teen Angeas en sy broer Lucus, en julle sal ons uit hulle hande red, maar so nie, weet julle dat ons almal sal sterf.

19 En die kinders van Esau het 'n brief aan die kinders van Kittim en aan Sefo, hulle koning gestuur en gesê: Ons kan nie teen Angeas en sy volk veg nie, want daar is 'n vredesverbond tussen ons al hierdie baie jare, van die dae van Bela af, die eerste koning, en van die dae van Josef, die seun van Jakob, die koning van Egipte af, met wie ons geveg het oorkant die Jordaan toe hy sy vader begrawe het.

20 En toe Sefo die woorde van sy broers, die kinders van Esau, hoor, het hy hulle daarvan weerhou, en Sefo was baie bang vir Angeas.

21 En Angeas en Lukus, sy broer, het al hulle leër, omtrent agt honderd duisend man, opgestel teen die kinders van Kittim.

22 En al die kinders van Kittim het vir Sefo gesê: Bid vir ons tot die God van jou voorvaders, miskien kan Hy ons verlos uit die hand van Angeas en sy leër, want ons het gehoor dat Hy 'n groot God is en dat Hy alles red. wat op Hom vertrou.

23 En Sefo het hulle woorde gehoor, en Sefo het die Here gesoek en gesê:

24 0 Here God van Abraham en Isak, my voorvaders, vandag weet ek dat U 'n ware God is, en al die gode van die nasies is ydel en nutteloos.

25 Dink nou vandag vir my aan u verbond met ons vader Abraham, wat ons voorvaders aan ons vertel het, en doen my vandag genadiglik ter wille van ons vaders Abraham en Isak, en red my en die kinders van Kittim uit die hand van die koning van Afrika wat teen ons kom vir die stryd.

26 En die HERE het na die stem van Sefo geluister, en hy het hom aanskou ter wille van Abraham en Isak, en die HERE het Sefo en die kinders van Kittim verlos uit die hand van Angeas en sy volk.

27 En Sefo het op daardie dag teen Angeas, die koning van Afrika, en al sy volk geveg, en die Here het die hele volk van Angeas in die hand van die kinders van Kittim gegee.

28 En die geveg was hewig teen Angeas, en Sefo het al die manne van Angeas en Lukus, sy broer, met die skerpte van die swaard verslaan, en daar het van hulle geval tot die aand van daardie dag omtrent vier honderd duisend man.

29 En toe Angeas sien dat al sy manne omgekom het, het hy 'n brief aan al die inwoners van Afrika gestuur om na hom te kom om hom by te staan in die geveg, en hy het in die brief geskryf en gesê: Almal wat in Afrika gevind word, laat hulle kom na my toe van tien jaar oud en daarbo; laat hulle almal na my toe kom, en kyk, as hy nie kom nie, sal hy sterwe, en alles wat hy het, met sy hele huisgesin, sal die koning neem.

30 En al die res van die inwoners van Afrika was verskrik oor die woorde van Angeas, en omtrent drie honderd duisend man en seuns het uit die stad uitgetrek, van tien jaar af, en hulle het in Angeas gekom.

31 En aan die einde van tien dae het Angeas die geveg teen Sefo en die kinders van Kittim hernu, en die geveg was baie groot en sterk tussen hulle.

32 En uit die leër van Angeas en Lucus het Sefo baie van die gewondes na sy hand gestuur, omtrent twee duisend man, en Sosiftar, die owerste van die leër van Angeas, het in daardie geveg geval.

33 En toe Sosiphtar geval het, het die Afrikaanse troepe hulle rug gedraai om te vlug, en hulle het gevlug, en Angeas en Lucus, sy broer, was by hulle.

34 En Sefo en die kinders van Kittim het hulle agtervolg, en hulle het hulle nog steeds swaar op die pad verslaan, omtrent twee honderd man, en hulle het Asdrubal, die seun van Angeas, wat saam met sy vader gevlug het, agtervolg, en hulle het twintig van sy manne in die pad, en Asdrubal het van die kinders van Kittim ontvlug, en hulle het hom nie gedood nie.

35 En Angeas en Lucus, sy broer, het saam met die res van hulle manskappe gevlug, en hulle het ontsnap en met skrik en ontsteltenis na Afrika gekom, en Angeas was al die dae bang dat Sefo, die seun van Elifas, teen hom sou oorlog voer.

HOOFSTUK 64

1 En Bíleam, die seun van Beor, was in daardie tyd saam met Angeas in die geveg, en toe hy sien dat Sefo die oorhand oor Angeas was, het hy daarvandaan gevlug en by Kittim gekom.

2 En Sefo en die kinders van Kittim het hom met groot eer ontvang, want Sefo het Bileam se wysheid geken, en Sefo

het aan Bíleam baie geskenke gegee en hy het by hom gebly.
3 En toe Sefo van die oorlog af teruggekeer het, het hy bevel gegee om al die kinders van Kittim te tel wat saam met hom in die oorlog getrek het, en kyk, daar is nie een gemis nie.
4 En Sefo was bly oor hierdie saak, en hy het sy koninkryk vernuwe, en hy het 'n feesmaal vir al sy onderdane berei.
5 Maar Sefo het nie aan die Here gedink nie en nie daaraan gedink dat die Here hom in die geveg gehelp het en dat Hy hom en sy volk uit die hand van die koning van Afrika verlos het nie, maar steeds in die weë van die kinders van Kittim en die goddelose kinders van Esau, om ander gode te dien wat sy broers, die kinders van Esau, hom geleer het; daarom word gesê: Uit die goddelose gaan goddeloosheid voort.
6 En Sefo het veilig oor al die kinders van Kittim geregeer, maar hy het die Here nie geken wat hom en al sy volk uit die hand van die koning van Afrika verlos het nie; en die troepe van Afrika het nie meer na Kittim gekom om soos gewoonlik te plunder nie, want hulle het geweet van die mag van Sefo wat hulle almal aan die skerpte van die swaard verslaan het, sodat Angeas bang was vir Sefo, die seun van Elifas, en vir die kinders van Chittim al die dae.
7 In daardie tyd toe Sefo teruggekeer het van die oorlog, en toe Sefo gesien het hoe hy die oorhand gekry het oor die hele volk van Afrika en hulle in die geveg verslaan het aan die skerpte van die swaard, het Sefo saam met die kinders van Kittim aangeraai om te gaan na Egipte om te veg teen die seuns van Jakob en teen Farao, die koning van Egipte.
8 Want Sefo het gehoor dat die magtige manne van Egipte dood was en dat Josef en sy broers, die seuns in Jakob, dood was, en dat al hulle kinders, die kinders van Israel, in Egipte gebly het.
9 En Sefo het dit oorweeg om te gaan om teen hulle en die hele Egipte te veg, om die saak te wreek van sy broers, die kinders van Esau, wat Josef met sy broers en die hele Egipte verslaan het in die land Kanaän, toe hulle opgetrek het om Jakob te begrawe in Hebron.
10 En Sefo het boodskappers gestuur na Hadad, die seun van Bedad, die koning van Edom, en na al sy broers, die kinders van Esau, om te sê:
11 Het jy nie gesê dat jy nie teen die koning van Afrika sal veg nie, want hy is 'n lid van jou verbond? kyk, Ek het teen hom geveg en hom en al sy volk verslaan.
12 Nou daarom het Ek besluit om te veg teen Egipte en die kinders van Jakob wat daar is, en Ek sal my op hulle wreek oor wat Josef, sy broers en voorvaders aan ons gedoen het in die land Kanaän toe hulle opgetrek het om hul vader te begrawe in Hebron.
13 As jy dan nou na my toe wil kom om my te help om teen hulle en Egipte te veg, dan sal ons die saak van ons broers wreek.
14 En die kinders van Esau het geluister na die woorde van Sefo, en die kinders van Esau het bymekaargekom, 'n baie groot volk, en hulle het gegaan om Sefo en die kinders van Kittim by te staan in die geveg.
15 En Sefo het na al die kinders van die Ooste en na al die kinders van Ismael gestuur met woorde soos hierdie, en hulle het bymekaargekom en Sefo en die kinders van Kittim bygestaan in die oorlog teen Egipte.
16 En al hierdie konings, die koning van Edom en die kinders van die Ooste, en al die kinders van Ismael en Sefo, die koning van Kittim, het uitgetrek en al hulle leërs in Hebron opgestel.
17 En die laer was baie swaar, en het 'n lengte van drie dae se reis uitgestrek, 'n volk baie soos die sand op die seestrand wat nie getel kan word nie.
18 En al hierdie konings en hulle leërskare het afgetrek en die hele Egipte aangetrek in die geveg en saam laer opgeslaan in die Patros-vallei.
19 En die hele Egipte het hulle gerug gehoor, en hulle het ook bymekaargekom, al die mense van Egipteland en van al die stede wat aan Egipte behoort, omtrent drie honderd duisend man.
20 En die manne van Egipte het ook na die kinders van Israel gestuur wat in daardie dae in die land Gosen was, om na hulle te kom om teen hierdie konings te gaan veg.
21 En die manne van Israel het bymekaargekom en was omtrent honderd en vyftig man, en hulle het in die geveg uitgetrek om die Egiptenaars by te staan.
22 En die manne van Israel en Egipte het uitgetrek, omtrent drie honderd duisend man en honderd en vyftig man, en hulle het na hierdie konings getrek om te veg, en hulle het hulle van buite af die land Gosen, teenoor Patros, opgestel.
23 En die Egiptenaars het nie in Israel geglo om saam met hulle in hulle laers te gaan vir die geveg nie, want al die Egiptenaars het gesê: Miskien sal die kinders van Israel ons oorgee in die hand van die kinders van Esau en Ismael, want hulle is hulle broers.
24 En al die Egiptenaars het aan die kinders van Israel gesê: Bly julle hier saam in julle stand, en ons sal gaan en veg teen die kinders van Esau en Ismael; en as hierdie konings ons oorwin, kom julle dan heeltemal teen hulle en help ons, en die kinders van Israel het so gedoen.
25 En Sefo, die seun van Elifas, die seun van Esau, die koning van Kittim, en Hadad, die seun van Bedad, die koning van Edom, en al hulle laers, en al die kinders van die Ooste en die kinders van Ismael, 'n volk baie soos sand, het laer opgeslaan saam in die Pathros-vallei oorkant Tachpanches.
26 En Bíleam, die seun van Beor, die Arameër, was daar in die laer van Sefo, want hy het saam met die kinders van Kittim na die geveg gekom, en Bíleam was 'n man wat hoogs geëer was in die oë van Sefo en sy manne.
27 Toe sê Sefo vir Bíleam: Beproef vir ons deur waarsêery, dat ons kan weet wie in die geveg sal oorwin, ons of die Egiptenaars.
28 En Bíleam het opgestaan en die kuns van waarsêery beproef, en hy was vaardig in die kennis daarvan, maar hy was verward en die werk is in sy hand vernietig.
29 En hy het dit weer probeer, maar dit het nie geslaag nie, en Bíleam was wanhopig daaroor en het dit verlaat en dit nie voltooi nie, want dit was van die Here, om Sefo en sy volk te laat val in die hand van die kinders van Israel wat in hulle oorlog op die Here, die God van hulle voorvaders, vertrou het.
30 En Sefo en Hadad het hulle leërs in die slagorde gestel, en al die Egiptenaars het alleen teen hulle getrek, omtrent drie honderd duisend man, en nie een man van Israel was saam met hulle nie.

31 En al die Egiptenaars het teen hierdie konings geveg teenoor Patros en Takpanche, en die geveg was hewig teen die Egiptenaars.
32 En die konings was sterker as die Egiptenaars in daardie geveg, en omtrent honderd en tagtig man van Egipte het op daardie dag geval, en omtrent dertig man van die leër van die konings, en al die manne van Egipte het voor die konings gevlug, en die kinders van Esau en Ismael het die Egiptenaars agternagesit en aangehou om hulle te verslaan tot by die plek waar die laer van die kinders van Israel was.
33 En al die Egiptenaars het die kinders van Israel aangeroep en gesê: Maak gou na ons en help ons en verlos ons uit die hand van Esau, Ismael en die kinders van Kittim.
34 En die honderd en vyftig man van die kinders van Israel het van hulle plek na die laers van hierdie konings gehardloop, en die kinders van Israel het die HERE hulle God aangeroep om hulle te red.
35 En die HERE het na Israel geluister, en die HERE het al die manne van die konings in hulle hand gegee, en die kinders van Israel het teen hierdie konings geveg, en die kinders van Israel het omtrent vier duisend manne van die konings verslaan.
36 En die HERE het 'n groot ontsteltenis in die laer van die konings gewerp, sodat die vrees vir die kinders van Israel op hulle geval het.
37 En al die leërskare van die konings het voor die kinders van Israel uit gevlug, en die kinders van Israel het hulle agtervolg en aangehou om hulle te verslaan tot by die grense van die land Kus.
38 En die kinders van Israel het van hulle op die pad nog twee duisend man gedood, en nie een het van die kinders van Israel geval nie.
39 En toe die Egiptenaars sien dat die kinders van Israel met so min manne teen die konings geveg het, en dat die geveg teen hulle so baie hewig was,
40 Al die Egiptenaars was baie bevrees vir hulle lewe vanweë die hewige geveg, en die hele Egipte het gevlug, elkeen wat hom weggesteek het vir die saamgestelde leër, en hulle het weggekruip op die pad, en hulle het die Israeliete verlaat om te veg.
41 En die kinders van Israel het die konings se manne 'n verskriklike slag toegedien, en hulle het van hulle teruggekeer nadat hulle hulle verdryf het na die grens van die land Kus.
42 En die hele Israel het geweet wat die Egiptenaars hulle aangedoen het, dat hulle in die oorlog van hulle weggevlug het en hulle alleen laat veg het.
43 So het die kinders van Israel ook met listigheid opgetree, en toe die kinders van Israel van die oorlog af teruggekeer het, het hulle van die Egiptenaars op die pad gevind en hulle daar verslaan.
44 En terwyl hulle hulle doodmaak, het hulle hierdie woorde aan hulle gesê:
45 Waarom het jy van ons weggegaan en ons, wat 'n paar mense was, verlaat om te veg teen hierdie konings wat 'n groot volk gehad het om ons te verslaan, sodat jy daardeur jou eie siele kon red?
46 En van sommige wat die Israeliete op die pad teëgekom het, het die kinders van Israel met mekaar gespreek en gesê: Slaan, slaan, want hy is 'n Ismaeliet of 'n Edomiet of uit die kinders van Kittim, en hulle het oor hom gaan staan. en hulle het hom gedood, en hulle het geweet dat hy 'n Egiptenaar was.
47 En die kinders van Israel het hierdie dinge listig gedoen teen die Egiptenaars, omdat hulle hulle in die oorlog in die steek gelaat het en van hulle gevlug het.
48 En die kinders van Israel het van die manne van Egipte op hierdie manier op die pad gedood, omtrent twee honderd man.
49 En al die manne van Egipte het die onheil gesien wat die kinders van Israel hulle aangedoen het, en die hele Egipte was baie bang vir die kinders van Israel, want hulle het hul groot mag gesien, en nie een man van hulle het geval nie.
50 En al die kinders van Israel het met blydskap teruggekeer op hulle pad na Gosen, en die res van Egipte het elkeen na sy plek teruggekeer.

HOOFSTUK 65

1 En ná hierdie dinge het al die raadgewers van Farao, die koning van Egipte, en al die oudstes van Egipte vergader en voor die koning gekom en na die aarde neergebuig, en hulle het voor hom gaan sit.
2 En die raadgewers en oudstes van Egipte het met die koning gespreek en gesê:
3 Kyk, die volk van die kinders van Israel is groter en magtiger as ons, en jy ken al die onheil wat hulle ons op die pad aangedoen het toe ons teruggekeer het van die oorlog.
4 En jy het ook hulle sterk krag gesien, want hierdie krag is vir hulle van hulle vaders af, want maar 'n paar manne het opgestaan teen 'n volk wat baie is soos die sand, en hulle het hulle verslaan aan die skerpte van die swaard, en nie een uit hulleself nie geval het, sodat as hulle talryk was, hulle hulle dan heeltemal vernietig sou het.
5 Gee ons dan nou raad wat om met hulle te doen, totdat ons hulle geleidelik onder ons uit vernietig, sodat hulle nie vir ons te veel in die land word nie.
6 Want as die kinders van Israel vermeerder in die land, sal hulle 'n hindernis vir ons word, en as daar enige oorlog sou plaasvind, sal hulle met hul groot krag ons vyand teen ons aansluit en teen ons veg, ons vernietig van die land af en gaan daarvan weg.
7 Toe antwoord die koning die oudstes van Egipte en sê vir hulle: Dit is die plan wat teen Israel aangeraai is, waarvan ons nie sal afwyk nie.
8 Kyk, in die land is Pitom en Raämses, stede wat onbevestig is teen oorlog; dit betaam jou en ons om hulle te bou en te versterk.
9 Gaan julle dan nou ook en handel slinks teenoor hulle, en roep ’n stem uit in Egipte en in Gosen op bevel van die koning en sê:
10 Al julle manne van Egipte, Gosen, Patros en al hulle inwoners! die koning het ons beveel om Pitom en Raämses te bou en hulle vir die oorlog te versterk; wie onder julle uit die hele Egipte, van die kinders van Israel en van al die inwoners van die stede, saam met ons wil bou, elkeen moet sy loon elke dag op bevel van die koning aan hom gee; gaan dus eers en doen slinks, en maak julle bymekaar en kom na Pitom en Raämses om te bou.
11 En terwyl jy bou, laat 'n aankondiging van hierdie soort elke dag in Egipte gemaak word op bevel van die koning.

12 En as sommige van die kinders van Israel kom om saam met jou te bou, moet jy hulle elke dag vir 'n paar dae hul loon gee.
13 En nadat hulle by julle gebou het vir hulle daaglikse loon, sleep julle elke dag een vir een in die geheim van hulle weg, en dan sal julle opstaan en hulle werkmeesters en offisiere word, en julle moet hulle daarna laat om buite te bou. loon, en sou hulle weier, dwing hulle dan met al jou krag om te bou.
14 En as jy dit doen, sal dit goed wees met ons om ons land te versterk teen die kinders van Israel, want vanweë die moegheid van die gebou en die werk, sal die kinders van Israel minder word, omdat jy hulle van hulle vroue sal ontneem dag vir dag.
15 En al die oudstes van Egipte het die raad van die koning gehoor, en die raad het goed gelyk in hulle oë en in die oë van die dienaars van Farao en in die oë van die hele Egipte, en hulle het gedoen volgens die woord van die koning .
16 En al die dienaars het van die koning af weggegaan, en hulle het 'n uitroeping in die hele Egipte, in Takpanches en in Gosen en in al die stede wat Egipte omring, laat uitroep, en gesê:
17 U het gesien wat die kinders van Esau en Ismael aan ons gedoen het wat teen ons oorlog gemaak het en ons wou vernietig.
18 Nou het die koning ons dan bevel gegee om die land te versterk, om die stede Pitom en Raämses te bou, en om hulle te versterk vir die oorlog, as hulle weer teen ons sou kom.
19 Elkeen van julle uit die hele Egipte en uit die kinders van Israel wat kom om saam met ons te bou, aan hom moet sy dagloon deur die koning gegee word, soos sy bevel aan ons is.
20 En toe Egipte en al die kinders van Israel alles hoor wat die dienaars van Farao gespreek het, het daar van die Egiptenaars en die kinders van Israel gekom om saam met die dienaars van Farao, Pitom en Raämses te bou, maar nie een van die kinders van Levi nie. het saam met hulle broers gekom om te bou.
21 En al die dienaars van Farao en sy vorste het eers met bedrog gekom om saam met die hele Israel te bou as dagarbeiders, en hulle het aan Israel hulle dagloon aan die begin gegee.
22 En die dienaars van Farao het saam met die hele Israel gebou en 'n maand lank saam met Israel in daardie werk gewerk.
23 En aan die einde van die maand het al die dienaars van Farao daagliks in die geheim van die volk Israel begin onttrek.
24 En Israel het in dié tyd met die werk voortgegaan, maar hulle het toe hul daaglikse loon ontvang, omdat sommige van die manne van Egipte nog in daardie tyd die werk met Israel aan die gang was; daarom het die Egiptenaars in daardie dae hulle loon aan Israel gegee, sodat hulle, die Egiptenaars, hulle medearbeiders, ook die loon vir hulle arbeid kon neem.
25 En aan die einde van 'n jaar en vier maande het al die Egiptenaars hulle van die kinders van Israel onttrek, sodat die kinders van Israel alleen oorgebly het met die werk.
26 En nadat al die Egiptenaars van die kinders van Israel teruggetrek het, het hulle teruggekeer en verdrukkers en beamptes oor hulle geword, en sommige van hulle het oor die kinders van Israel gestaan as werkmeesters, om van hulle alles te ontvang wat hulle hulle gegee het vir die betaling van hul arbeid.
27 En die Egiptenaars het dag vir dag so met die kinders van Israel gedoen om in hulle werk te verdruk.
28 En al die kinders van Israel was alleen besig met die arbeid, en die Egiptenaars het van daardie tyd af geen loon aan die kinders van Israel gegee nie.
29 En toe sommige van die manne van Israel geweier het om te werk omdat die loon nie aan hulle gegee is nie, het die owerstes en die dienaars van Farao hulle verdruk en hulle met swaar houe geslaan en hulle met geweld laat terugkom om mee te werk. hulle broers; so het al die Egiptenaars al die dae met die kinders van Israel gedoen.
30 En al die kinders van Israel was baie bevrees vir die Egiptenaars in hierdie saak, en al die kinders van Israel het teruggekeer en alleen sonder betaling gewerk.
31 En die kinders van Israel het Pitom en Raämses gebou, en al die kinders van Israel het die werk gedoen, sommige het bakstene gemaak en 'n ander gebou, en die kinders van Israel het die hele Egipteland en sy mure gebou en versterk, en die kinders van Israel Israel was baie jare lank besig met werk, totdat die tyd gekom het dat die Here aan hulle gedink het en hulle uit Egipte uitgelei het.
32 Maar die kinders van Levi was nie in die werk saam met hulle broers van Israel werksaam nie, van die begin af tot die dag van hulle uittog uit Egipte.
33 Want al die kinders van Levi het geweet dat die Egiptenaars al hierdie woorde met bedrog tot die Israeliete gespreek het, daarom het die kinders van Levi hulle daarvan weerhou om saam met hulle broers na die werk toe te gaan.
34 En die Egiptenaars het hulle nie daarop gevestig om die kinders van Levi daarna te laat werk nie, aangesien hulle van die begin af nie by hulle broers was nie, daarom het die Egiptenaars hulle met rus gelaat.
35 En die hande van die manne van Egipte was met voortdurende strengheid gerig teen die kinders van Israel in daardie werk, en die Egiptenaars het die kinders van Israel met strengheid laat werk.
36 En die Egiptenaars het die lewe van die kinders van Israel verbitter met harde werk, met klei en bakstene, en ook met allerhande werk in die veld.
37 En die kinders van Israel het Melol, die koning van Egipte, "Meror, koning van Egipte" genoem, want in sy dae het die Egiptenaars hulle lewe verbitter met allerhande werk.
38 En al die werk waarmee die Egiptenaars die kinders van Israel laat arbei het, het hulle met strengheid geëis om die kinders van Israel te verdruk, maar hoe meer hulle hulle verdruk het, hoe meer het hulle toegeneem en gegroei, en die Egiptenaars was bedroef oor die kinders van Israel.

HOOFSTUK 66

1 In dié tyd het Hadad, die seun van Bedad, die koning van Edom, gesterf, en Samla uit Mesreka, uit die land van die kinders van die Ooste, het in sy plek geregeer.
2 In die dertiende jaar van die regering van Farao, die koning van Egipte, dit was die honderd-vyf-en-twintigste jaar van die Israeliete wat na Egipte afgetrek het, het Samla agttien jaar oor Edom geregeer.

3 En toe hy geregeer het, het hy sy leërs uitgetrek om te gaan veg teen Sefo, die seun van Elifas, en die kinders van Kittim, omdat hulle oorlog gevoer het teen Angeas, die koning van Afrika, en hulle het sy hele leër vernietig.
4 Maar hy het nie met hom gehandel nie, want die kinders van Esau het hom verhinder en gesê: Hy was hulle broer, en Samla het geluister na die stem van die kinders van Esau en met al sy leërs teruggekeer na die land Edom en nie voortgegaan om teen Sefo, die seun van Elifas, te veg nie.
5 En Farao, die koning van Egipte, het hierdie ding gehoor en gesê: Samla, die koning van Edom, het besluit om teen die kinders van Kittim te veg, en daarna sal hy kom om teen Egipte te veg.
6 En toe die Egiptenaars hierdie saak hoor, het hulle die arbeid op die kinders van Israel vermeerder, sodat die Israeliete nie met hulle sou doen soos hulle met hulle gedoen het in hul oorlog teen die kinders van Esau in die dae van Hadad nie.
7 Toe sê die Egiptenaars aan die kinders van Israel: Maak gou en doen julle werk en voltooi julle taak en versterk die land, sodat die kinders van Esau julle broers nie sou kom om teen ons te veg nie, want om julle ontwil sal hulle teen ons kom .
8 En die kinders van Israel het die werk van die manne van Egipte dag vir dag gedoen, en die Egiptenaars het die kinders van Israel verdruk om hulle in die land te verminder.
9 Maar soos die Egiptenaars die arbeid op die kinders van Israel vermeerder het, so het die kinders van Israel vermeerder en vermeerder, en die hele Egipte is gevul met die kinders van Israel.
10 En in die honderd-vyf-en-twintigste jaar van Israel se aftog na Egipte, het al die Egiptenaars gesien dat hulle raad teen Israel nie geslaag het nie, maar dat hulle vermeerder en gegroei het, en die land van Egipte en die land Gosen is gevul met die kinders van Israel.
11 Toe het al die oudstes van Egipte en sy wyse manne voor die koning gekom en voor hom neergebuig en voor hom gaan sit.
12 En al die oudstes van Egipte en sy wyse manne het aan die koning gesê: Mag die koning vir ewig lewe; U het ons die raad gegee teen die kinders van Israel, en ons het met hulle gedoen volgens die woord van die koning.
13 Maar in verhouding tot die vermeerdering van die arbeid, so vermeerder en groei hulle in die land, en kyk, die hele land is vol van hulle.
14 Nou dan, ons heer en koning, die oë van die hele Egipte is op U om hulle met u wysheid raad te gee, waardeur hulle Israel kan oorwin om hulle te vernietig of uit die land te verdelg; en die koning het hulle geantwoord en gesê: Gee julle raad in hierdie saak, sodat ons kan weet wat om met hulle te doen.
15 En 'n offisier, een van die koning se raadgewers, wie se naam Job was, van Mesopotamië, in die land Us, het die koning geantwoord en gesê:
16 As die koning dit goedvind, laat hy die raad van sy dienaar hoor; en die koning sê vir hom: Spreek.
17 En Job het voor die koning, die vorste en voor al die oudstes van Egipte gespreek en gesê:
18 Kyk, die raad van die koning wat hy vroeër aangeraai het met betrekking tot die arbeid van die kinders van Israel, is baie goed, en jy mag nie vir ewig van die wat arbei nie verwyder nie.
19 Maar dit is die raad waarmee jy hulle kan verminder as dit goed is vir die koning om hulle te verdruk.
20 Kyk, ons het lankal oorlog gevrees, en ons het gesê: Wanneer Israel vrugbaar word in die land, sal hulle ons uit die land verdryf as daar oorlog sou plaasvind.
21 As dit die koning behaag, laat 'n koninklike bevel uitgaan, en laat dit in die wette van Egipte geskrywe staan wat nie herroep mag word nie, dat elke seuntjie wat vir die Israeliete gebore word, sy bloed op die grond vergiet moet word.
22 En deur dit te doen, as al die manlike kinders van Israel gesterf het, sal die boosheid van hulle oorloë ophou; laat die koning dit doen en stuur al die Hebreeuse vroedvroue en beveel hulle in hierdie saak om dit te doen; so het die saak die koning en die vorste behaag, en die koning het gedoen volgens die woord van Job.
23 En die koning het die Hebreeuse vroedvroue laat roep, waarvan die naam van die een Sefra was en die naam van die ander Pua.
24 En die vroedvroue het voor die koning gekom en voor hom gaan staan.
25 Toe sê die koning vir hulle: As julle die amp van vroedvrou vir die Hebreeuse vroue doen en hulle op die stoele sien, as dit 'n seun is, moet julle hom doodmaak, maar as dit 'n dogter is, dan moet sy leef.
26 Maar as julle hierdie ding nie doen nie, dan sal Ek julle en al julle huise met vuur verbrand.
27 Maar die vroedvroue het God gevrees en nie geluister na die koning van Egipte of na sy woorde nie, en toe die Hebreeuse vroue vir die vroedvrou seun of dogter gebring het, het die vroedvrou alles gedoen wat nodig was aan die kind en dit laat lewe ; so het die vroedvroue al die dae gedoen.
28 En hierdie ding is aan die koning meegedeel, en hy het gestuur en die vroedvroue laat roep, en hy het vir hulle gesê: Waarom het julle hierdie ding gedoen en die kinders in die lewe gebring?
29 En die vroedvroue het geantwoord en saam voor die koning gepraat en gesê:
30 Laat die koning nie dink dat die Hebreeuse vroue is soos die Egiptiese vroue nie, want al die kinders van Israel is gesond, en voordat die vroedvrou by hulle kom, word hulle gebaar, en wat ons jou slavinne betref, vir baie dae het geen Hebreeuse vrou oor ons gebring, want al die Hebreeuse vroue is hulle eie vroedvroue, omdat hulle gesond is.
31 En Farao het hulle woorde gehoor en hulle in hierdie saak geglo, en die vroedvroue het van die koning af weggegaan, en God het goed met hulle gehandel, en die volk het vermeerder en baie toegeneem.

HOOFSTUK 67

1Daar was 'n man in Egipteland uit die geslag van Levi, wie se naam was Amram, die seun van Kehat, die seun van Levi, die seun van Israel.
2 En hierdie man het gegaan en 'n vrou geneem, naamlik Jogebed, die dogter van Levi, sy vader se suster, en sy was honderd ses en twintig jaar oud, en hy het na haar gekom.

3 En die vrou het swanger geword en 'n dogter gebaar, en sy het haar Mirjam genoem, want in daardie dae het die Egiptenaars die lewe van die kinders van Israel verbitter.
4 En sy het weer bevrug geword en 'n seun gebaar en sy het hom Aäron genoem, want in die dae van haar bevrugting het Farao die bloed van die manlike kinders van Israel begin stort.
5 In daardie dae het Sefo, die seun van Elifas, die seun van Esau, die koning van Kittim, gesterf, en Janeas het in sy plek geregeer.
6 En die tyd wat Sefo oor die kinders van Kittim geregeer het, was vyftig jaar, en hy het gesterf en is begrawe in die stad Nabna in die land Kittim.
7 En Janeas, een van die helde van die kinders van Kittim, het ná hom geregeer en hy het vyftig jaar geregeer.
8 En dit was ná die dood van die koning van Kittim dat Bíleam, die seun van Beor, uit die land Kittim gevlug het, en hy het gegaan en in Egipte aangekom by Farao, die koning van Egipte.
9 En Farao het hom met groot eer ontvang, want hy het van sy wysheid gehoor, en hy het hom geskenke gegee en hom as 'n raadgewer gemaak en hom vereer.
10 En Bíleam het in Egipte gewoon in eer by al die edeles van die koning, en die edeles het hom verhef, omdat hulle almal begeer het om sy wysheid te leer.
11 En in die honderd-en-dertigste jaar van Israel se aftog na Egipte, het Farao gedroom dat hy op sy koninklike troon sit, en hy het sy oë opgeslaan en 'n ou man voor hom sien staan, en daar was skubbe in die hande van die ou man, sulke skale wat deur handelaars gebruik word.
12 En die ou man het die weegskaal geneem en dit voor Farao opgehang.
13 En die ou man het al die oudstes van Egipte en al sy edeles en groot manne geneem, en hy het hulle saamgebind en hulle in een skaal gesit.
14 En hy het 'n melkbokkie geneem en dit op die ander skaal gesit, en die bokkie het die oorhand oor alles gekry.
15 En Farao was verstom oor hierdie verskriklike gesig, waarom die bokkie oor alles sou oorheers, en Farao het wakker geword en kyk, dit was 'n droom.
16 En Farao het die môre vroeg opgestaan en al sy dienaars geroep en die droom aan hulle vertel, en die manne was baie bevrees.
17 Toe sê die koning aan al sy wyse manne: Dui tog die droom uit wat ek gedroom het, dat ek dit kan weet.
18 En Bíleam, die seun van Beor, het die koning geantwoord en vir hom gesê: Dit beteken niks anders nie as 'n groot onheil wat aan die einde van die dae teen Egipte sal opduik.
19 Want 'n seun sal vir Israel gebore word wat die hele Egipte en sy inwoners sal vernietig en die Israeliete met 'n sterke hand uit Egipte sal uitlei.
20 Raadpleeg dan nou, o koning, oor hierdie saak, dat u die verwagting van die kinders van Israel en hulle verwagting kan vernietig, voordat hierdie onheil teen Egipte kom.
21 Toe sê die koning vir Bíleam: En wat moet ons met Israel doen? sekerlik het ons op 'n sekere manier eers teen hulle beraadslaag en kon hulle nie oorwin nie.
22 Gee julle dan nou ook raad teen hulle, waardeur ons hulle kan oorwin.
23 En Bíleam het die koning geantwoord en gesê: Stuur nou en roep u twee raadsmanne, en ons sal sien wat hulle raad oor hierdie saak is en daarna sal u dienaar spreek.
24 En die koning het gestuur en sy twee raadgewers Rehuel, die Midianiet, en Job, die Usiet, laat roep, en hulle het gekom en voor die koning gaan sit.
25 Toe sê die koning vir hulle: Kyk, julle het albei die droom gehoor wat ek gedroom het, en die uitlegging daarvan; gee dan nou raad en weet en kyk wat met die kinders van Israel gedoen moet word, waardeur ons hulle kan oorwin, voordat hulle onheil teen ons sal opkom.
26 En Réhuel, die Midianiet, het die koning geantwoord en gesê: Mag die koning lewe, mag die koning vir ewig lewe!
27 As dit goed is vir die koning, laat hy hom van die Hebreërs afsien en hulle laat staan, en laat hy sy hand nie teen hulle uitsteek nie.
28 Want dit is hulle wat die Here uitverkies het in die dae van ouds en as die lot van sy erfdeel geneem het uit al die nasies van die aarde en die konings van die aarde; en wie is daar wat sy hand straffeloos teen hulle uitgestrek het, op wie hulle God nie gewreek is nie?
29 U weet tog dat toe Abraham na Egipte afgetrek het, Farao, die vorige koning van Egipte, sy vrou Sara gesien en haar as vrou geneem het, omdat Abraham gesê het: Sy is my suster, want hy was bang dat die manne van Egipte moet hom doodmaak ter wille van sy vrou.
30 En toe die koning van Egipte Sara geneem het, het God hom en sy huisgesin met swaar plae getref, totdat hy aan Abraham, sy vrou Sara, teruggegee het, toe is hy gesond.
31 En Abimeleg, die Gerariet, die koning van die Filistyne, het God gestraf ter wille van Sara, die vrou van Abraham, deur elke moederskoot van mens tot dier toe te stop.
32 Toe hulle God na Abimeleg gekom het in die droom van die nag en hom verskrik het om aan Abraham Sara wat hy geneem het terug te gee, en daarna is al die mense van Gerar gestraf oor Sara, en Abraham het tot sy God gebid hulle, en Hy het Hom gesmeek, en Hy het hulle gesond gemaak.
33 En Abiméleg was bang vir al hierdie onheil wat oor hom en sy volk gekom het, en hy het na Abraham, sy vrou Sara, teruggekeer en hom saam met haar baie geskenke gegee.
34 So het hy ook met Isak gedoen toe hy hom uit Gerar verdryf het, en God het wonderlike dinge aan hom gedoen, dat al die waterlope van Gerar opgedroog het en hulle vrugtebome nie voortgebring het nie.
35Totdat Abimeleg van Gerar, en Ahussat, een van sy vriende, en Pigol, die owerste van sy leër, na hom toe gegaan het en hulle gebuig en voor hom op die grond neergebuig het.
36 En hulle het Hom versoek om vir hulle te smeek, en hy het tot die Here vir hulle gebid, en die Here het hom gesmeek en Hy het hulle gesond gemaak.
37 Ook Jakob, die eenvoudig man, is deur sy onkreukbaarheid verlos uit die hand van sy broer Esau, en die hand van Laban, die Arameër, sy moeder se broer, wat sy lewe gesoek het; net so uit die hand van al die konings van Kanaän wat teen hom en sy kinders bymekaargekom het om hulle te vernietig, en die Here het hulle uit hulle hand gered, sodat hulle teen hulle gedraai en hulle verslaan het, want wie het ooit sy hand uitgesteek straffeloos teen hulle?

38 Waarlik, Farao, eersgenoemde, die vader van jou vader, het Josef, die seun van Jakob, bo al die vorste van Egipteland laat opstaan toe hy sy wysheid gesien het, want deur sy wysheid het hy al die inwoners van die land van die hongersnood gered.
39 Daarna het hy Jakob en sy kinders beveel om na Egipte af te kom, sodat deur hulle deug, Egipteland en die land Gosen van die hongersnood verlos kon word.
40 As dit dan nou goed lyk in jou oë, hou op om die kinders van Israel te vernietig, maar as dit nie jou wil is dat hulle in Egipte moet woon nie, stuur hulle hiervandaan uit, dat hulle na die land Kanaän kan gaan, die land waar hulle voorvaders vertoef het.
41 En toe Farao die woorde van Jetro hoor, was hy baie kwaad vir hom, sodat hy beskaamd van die koning af opgestaan en na Mídian, sy land, gegaan en Josef se stok saamgeneem.
42 Toe sê die koning vir Job, die Usiet: Wat sê jy, Job, en wat is jou raad aangaande die Hebreërs?
43 Toe sê Job vir die koning: Kyk, al die inwoners van die land is in jou mag; laat die koning doen soos dit goed lyk in sy oë.
44 Toe sê die koning vir Bíleam: Wat sê jy, Bíleam, spreek jou woord dat ons dit kan hoor.
45 Toe sê Bíleam aan die koning: Van alles wat die koning teen die Hebreërs beraadslaag het, sal hulle gered word, en die koning sal hulle met geen raad kan oorwin nie.
46 Want as jy dink om hulle te verminder deur die vlammende vuur, kan jy hulle nie oorweldig nie, want hulle God het sekerlik hulle vader Abraham verlos uit Ur van die Chaldeërs; en as jy dink om hulle met 'n swaard te verdelg, is hulle vader Isak sekerlik daaruit verlos, en 'n ram is in sy plek geplaas.
47 En as jy met harde en strawwe arbeid dink om hulle te verminder, sal jy selfs hierin nie seëvier nie, want hulle vader Jakob het Laban in allerhande harde werk gedien en voorspoedig gegaan.
48 Nou dan, o Koning, hoor my woorde, want dit is die raad wat teen hulle beraadslaag word, waardeur U oor hulle sal oorwin, en waarvan jy nie moet wyk nie.
49 As die koning dit goedvind, laat hy hom beveel dat al hulle kinders wat van vandag af gebore sal word, in die water gegooi word, want hiermee kan jy hulle naam uitwis, want nie een van hulle en ook van hulle vaders is verhoor op hierdie wyse.
50 En die koning het die woorde van Bíleam gehoor, en die woord het die koning en die vorste behaag, en die koning het gedoen volgens die woord van Bíleam.
51 En die koning het bevel gegee dat 'n proklamasie uitgevaardig en 'n wet in die hele Egipteland gemaak moet word, wat sê: Elke seuntjie wat vir die Hebreërs gebore word, sal van vandag af in die water gegooi word.
52 Toe roep Farao al sy dienaars en sê: Gaan nou en soek deur die land Gosen waar die kinders van Israel is, en kyk dat elke seun wat vir die Hebreërs gebore is in die rivier gegooi sal word, maar elke dogter moet julle laat lewe. .
53 En toe die kinders van Israel hierdie ding hoor wat Farao beveel het om hulle manlike kinders in die rivier te gooi, het sommige van die volk van hulle vroue geskei en ander het hulle aangehang.
54 En van daardie dag af, toe die tyd van bevalling aangekom het vir daardie vroue van Israel wat by hulle mans oorgebly het, het hulle na die veld gegaan om daar te bring, en hulle het in die veld gebring en hulle kinders op die veld agtergelaat. en teruggekeer huis toe.
55 En die Here wat aan hulle voorvaders gesweer het om hulle te vermenigvuldig, het een van sy dienende engele wat in die hemel is, gestuur om elke kind in water te was, om dit te salf en om te spoel en om twee gladde klippe in die hand te gee, waarvan een melk en van die ander heuning gesuig, en hy het sy hare tot op sy knieë laat groei, sodat dit homself kon bedek; om dit te troos en daaraan vas te hou, deur sy medelye daaroor.
56 En toe God medelye met hulle gehad het en begeer het om hulle op die land te vermeerder, het Hy sy aarde beveel om hulle daarin te ontvang om hulle daarin te bewaar tot die tyd van hulle grootword, waarna die aarde sy mond oopgemaak en hulle uitgespoeg het. en hulle het uit die stad voortgekom soos die plante van die aarde en die gras van die woud, en hulle het elkeen na sy familie en na sy vader se huis teruggekeer, en hulle het by hulle gebly.
57 En die kindertjies van die kinders van Israel was op die aarde soos die plante van die veld, deur die genade van God aan hulle.
58 En toe al die Egiptenaars hierdie ding sien, het hulle uitgegaan, elkeen na sy land met sy juk beeste en sy ploegskaar, en hulle het dit omgeploeg soos 'n mens die grond ploeg op saaityd.
59 En toe hulle geploeg het, was hulle nie in staat om die kinders van die kinders van Israel leed aan te doen nie, en die volk het toegeneem en baie toegeneem.
60 En Farao het sy amptenare daagliks beveel om na Gosen te gaan om die kindertjies van die kinders van Israel te soek.
61 En toe hulle een gesoek en gevind het, het hulle dit met geweld uit sy moeder se boesem geneem en dit in die rivier gegooi, maar die vroulike kind het hulle by sy moeder agtergelaat; so het die Egiptenaars al die dae met die Israeliete gedoen.

HOOFSTUK 68

1 En dit was in daardie tyd die Gees van God was op Mirjam, die dogter van Amram, die suster van Aäron, en sy het uitgegaan en oor die huis geprofeteer en gesê: Kyk, 'n seun sal vir ons hierdie keer gebore word uit my vader en moeder , en Hy sal Israel uit die hand van Egipte red.
2 En toe Amram die woorde van sy dogter hoor, het hy gegaan en sy vrou teruggeneem na die huis, nadat hy haar weggejaag het op die tyd toe Farao beveel het dat elke seuntjie van die huis van Jakob in die water gegooi moes word.
3 Amram het toe sy vrou Jogebed geneem, drie jaar nadat hy haar weggejaag het, en hy het na haar gekom en sy het swanger geword.
4 En aan die einde van sewe maande van haar bevrugting af het sy 'n seun in die wêreld gebring, en die hele huis was gevul met groot lig soos van die lig van die son en die maan op die tyd van hulle skyn.
5 En toe die vrou die kind sien dat dit goed en aangenaam was om te sien, het sy dit drie maande lank in 'n binnekamer weggesteek.
6 In daardie dae het die Egiptenaars saamgesweer om al die Hebreërs daar te vernietig.

7 En die Egiptiese vroue het na Gosen gegaan waar die kinders van Israel was, en hulle het hulle kleintjies op hulle skouers gedra, hulle kleintjies wat nog nie kon praat nie.
8 En in daardie dae, toe die vroue van die kinders van Israel gebaar het, het elke vrou haar seun voor die Egiptenaars weggesteek, sodat die Egiptenaars nie sou weet van hulle uitbring nie, en hulle nie uit die land sou verdelg nie.
9 En die Egiptiese vroue het na Gosen gekom en hulle kinders wat nie kon praat nie, was op hulle skouers, en toe 'n Egiptiese vrou in die huis van 'n Hebreeuse vrou kom, het haar baba begin huil.
10 En toe dit roep, het die seuntjie wat in die binnekamer was, dit geantwoord, en die Egiptiese vroue het gegaan en dit by die huis van Farao vertel.
11 En Farao het sy dienaars gestuur om die kinders te neem en hulle dood te maak; so het die Egiptenaars al die dae met die Hebreeuse vroue gedoen.
12 En dit was in dié tyd, omtrent drie maande vandat Jogebed haar seun weggesteek het, dat die saak in die huis van Farao bekend geword het.
13 En die vrou het haar gou gehaas om haar seun weg te neem voordat die dienaars gekom het, en sy het vir hom 'n ark van biesies geneem en dit met slyk en pik bestrooi en die kind daarin gesit en dit in die vlae by die rivier neergelê. rand.
14 En sy suster Mirjam het van ver af gaan staan om te weet wat met hom gedoen sou word en wat van haar woorde sou word.
15 En God het in daardie tyd 'n verskriklike hitte in Egipteland uitgestuur, wat die vlees van die mens verbrand het soos die son in sy kring, en dit het die Egiptenaars baie verdruk.
16 En al die Egiptenaars het afgegaan om in die rivier te bad vanweë die verterende hitte wat hulle vlees verbrand het.
17 En Batja, die dogter van Farao, het ook gegaan om in die rivier te bad, vanweë die verterende hitte, en haar meisies het langs die rivier geloop, en al die vroue van Egipte ook.
18 Toe Báthia haar oë na die rivier opslaan, sien sy die ark op die water en stuur haar slavin om dit te gaan haal.
19 En sy het dit oopgemaak en die kindjie gesien, en kyk, die kindjie het geween, en sy het haar innig jammer gekry en gesê: Dit is een van die Hebreeuse kinders.
20 En al die vroue van Egipte wat aan die rivier wandel, wou hom soog, maar hy wou nie soog nie, want hierdie ding was van die HERE om hom aan sy moeder se bors terug te gee.
21 En sy suster Mirjam was in daardie tyd tussen die Egiptiese vroue by die rivier, en sy het hierdie ding gesien en vir die dogter van Farao gesê: Sal ek 'n pleegster van die Hebreeuse vroue gaan haal, dat sy die kind vir jou kan soog ?
22 Toe sê Farao se dogter vir haar: Gaan, en die jong vrou het gegaan en die kind se moeder geroep.
23 Toe sê die dogter van Farao vir Jogebed: Neem hierdie kindjie weg en soog dit vir my, en ek sal jou jou loon betaal, twee silwerstukke per dag; en die vrou het die kind geneem en dit soog.
24 En aan die einde van twee jaar, toe die kind groot geword het, het sy hom na die dogter van Farao gebring, en hy was vir haar soos 'n seun, en sy het hom Moses genoem, want sy het gesê: Omdat ek hom uitgetrek het uit die water.
25 En sy vader Amram het hom Chabar genoem, want hy het gesê: Dit was vir hom dat hy omgegaan het met sy vrou wat hy weggewys het.
26 En sy moeder Jogebed het hom Jekutiël genoem, want, het sy gesê, ek het op hom gehoop tot by die Almagtige, en God het hom aan my teruggegee.
27 En sy suster Mirjam het hom Jered genoem, want sy het agter hom afgeklim na die rivier om te weet wat sy einde sou wees.
28 En sy broer Aäron het hom Abi Sanug genoem en gesê: My vader het my moeder verlaat en na haar toe teruggekeer vir sy rekening.
29 En Kehat, die vader van Amram, het hom Abigdor genoem, omdat God ter wille van hom die skeuring van die huis van Jakob herstel het, sodat hulle nie meer hulle seuns in die water kon gooi nie.
30 En hulle verpleegster het hom Abi Sogo genoem en gesê: In sy tabernakel was hy drie maande lank weggesteek ter wille van die kinders van Gam.
31 En die hele Israel het hom Semája, seun van Netanel, genoem, want hulle het gesê: In sy dae het God hulle geroep gehoor en hulle van hulle verdrukkers gered.
32 En Moses was in die huis van Farao en was vir Batja, Farao se dogter, as 'n seun, en Moses het grootgeword onder die koning se kinders.

HOOFSTUK 69

1 En die koning van Edom het in daardie dae gesterwe, in die agtiende jaar van sy regering, en is begrawe in sy tempel wat hy vir hom gebou het as sy koninklike woning in die land Edom.
2 En die kinders van Esau het na Petor gestuur wat aan die rivier is, en hulle het daarvandaan 'n jong man met 'n pragtige oë en 'n pragtige gedaante, wie se naam Saul was, gaan haal, en hulle het hom koning oor hulle aangestel in die plek van Samla.
3 En Saul het veertig jaar lank geregeer oor al die kinders van Esau in die land Edom.
4 En toe Farao, die koning van Egipte, sien dat die raad wat Bíleam aangaande die kinders van Israel gegee het, nie geslaag het nie, maar dat hulle nogtans vrugbaar was, vermeerder en vermeerder het in die hele Egipteland,
5 Toe het Farao in daardie dae bevel gegee dat 'n proklamasie in die hele Egipte aan die kinders van Israel uitgegee moes word en gesê het: Niemand mag iets van sy daaglikse arbeid verminder nie.
6 En die man wat gebrekkig gevind word in sy arbeid wat hy daagliks verrig, hetsy in klei of in bakstene, dan moet sy jongste seun in hulle plek gesit word.
7 En die arbeid van Egipte het die kinders van Israel versterk in daardie dae, en kyk, as een baksteen tekort was in iemand se daaglikse arbeid, het die Egiptenaars sy jongste seun met geweld van sy moeder geneem en hom in die gebou op die plek gesit. van die baksteen wat sy pa laat ontbreek het.
8 En die manne van Egipte het so met al die kinders van Israel gedoen, dag vir dag, al die dae vir 'n lang tydperk.
9 Maar die stam van Levi het in daardie tyd nie van die begin af met die Israeliete, hulle broers, gewerk nie, want

die kinders van Levi het geweet van die listigheid van die Egiptenaars wat hulle eers teenoor die Israeliete uitgeoefen het.

HOOFSTUK 70

1 En in die derde jaar van die geboorte van Moses af, het Farao by 'n maaltyd gesit, toe die koningin Alparanith aan sy regterkant en Batia aan sy linkerkant gesit het, en die seun Moses op haar boesem gelê het, en Bileam, die seun van Beor met sy twee seuns, en al die vorste van die koninkryk het voor die koning aan tafel gesit.
2 En die seun het sy hand op die koning se kop uitgesteek en die kroon van die koning se kop geneem en dit op sy eie kop gesit.
3 En toe die koning en die prinse die werk sien wat die seun gedoen het, was die koning en die prinse verskrik, en een man vir sy buurman het verbasing uitgespreek.
4 Toe sê die koning aan die vorste wat voor hom aan tafel was: Wat sê julle en wat sê julle, o vorste, in hierdie saak, en wat sal die oordeel teen die seun wees weens hierdie daad?
5 En Bíleam, die seun van Beor, die towenaar, het voor die koning en die vorste geantwoord en gesê: Dink tog aan, o my heer en koning, die droom wat u sedertdien baie dae gedroom het, en wat u dienaar aan u uitgelê het.
6 Dit is dan nou 'n kind uit die Hebreeuse kinders, in wie die gees van God is, en laat my heer die koning nie dink dat hierdie jongeling hierdie ding sonder kennis gedoen het nie.
7 Want hy is 'n Hebreeuse seun, en wysheid en verstand is by hom, al is hy nog 'n kind, en met wysheid het hy dit gedoen en vir hom die koninkryk van Egipte gekies.
8 Want dit is die manier van al die Hebreërs om konings en hulle edeles te mislei, om al hierdie dinge slinks te doen, om die konings van die aarde en hulle manne te laat bewe.
9 Jy weet tog dat hulle vader Abraham so gehandel het, wat die leër van Nimrod, die koning van Babel, en Abimeleg, die koning van Gerar, verlei het, en dat hy die land van die kinders van Het en al die koninkryke van Kanaän in besit geneem het.
10 En dat hy na Egipte afgetrek en van Sara, sy vrou, gesê het: Sy is my suster, om Egipte en haar koning te mislei.
11 Sy seun Isak het ook so gedoen toe hy na Gerar gegaan en daar gaan woon het, en sy mag het die oorhand gekry oor die leër van Abimeleg, die koning van die Filistyne.
12 Hy het ook gedink om die koninkryk van die Filistyne te laat struikel deur te sê dat sy vrou Rebekka sy suster was.
13 Jakob het ook troueloos teen sy broer gehandel en sy eersgeboortereg en sy seën uit sy hand geneem.
14 Hy het toe na Paddan-Aram gegaan na die huis van Laban, sy moeder se broer, en op listige wyse sy dogter, sy vee en alles wat aan hom behoort, by hom gekry en weggevlug en na die land Kanaän na sy vader teruggekeer.
15 Sy seuns het hulle broer Josef verkoop, wat na Egipte afgetrek het en 'n slaaf geword het, en hy is twaalf jaar lank in die gevangenis geplaas.
16 Totdat die vorige Farao drome gedroom het en hom uit die gevangenis teruggetrek het en hom groot gemaak het bo al die vorste in Egipte omdat hy sy drome aan hom uitgelê het.
17 En toe God hongersnood deur die hele land veroorsaak het, het hy sy vader en al sy broers en die hele huisgesin van sy vader laat haal en laat kom en hulle sonder prys of beloning onderhou en die Egiptenaars vir slawe gekoop.
18 Nou dan, my heer die koning, kyk, hierdie seun het in hulle plek in Egipte opgestaan, om te handel volgens hulle dade en om met elke koning, vors en regter te bemoei.
19 As dit die koning behaag, laat ons nou sy bloed op die grond stort, sodat hy nie grootword en die regering uit u hand wegneem en die hoop van Egipte vergaan nadat hy geheers het nie.
20 Daarop sê Bíleam vir die koning: Laat ons ook al die regters van Egipte en sy wyse manne roep, en laat ons weet of die doodsoordeel aan hierdie seun toekom soos u gesê het, en dan sal ons hom doodmaak.
21 En Farao het gestuur en al die wyse manne van Egipte laat roep, en hulle het voor die koning gekom, en 'n engel van die HERE het onder hulle gekom, en hy was soos een van die wyse manne van Egipte.
22 Toe sê die koning aan die wyse manne: Julle het sekerlik gehoor wat hierdie Hebreeuse seun wat in die huis is, gedoen het, en so het Bíleam in die saak geoordeel.
23 Beoordeel julle nou ook en kyk wat die seun verskuldig is vir die daad wat hy gepleeg het.
24 En die engel, wat gelyk het soos een van die wyse manne van Farao, het geantwoord en soos volg gesê voor al die wyse manne van Egipte en voor die koning en die vorste:
25 As die koning dit goedvind, laat die koning manne laat haal wat 'n oniksteen en 'n vuurkool voor hom moet bring en dit voor die kind neersit, en as die kind sy hand uitsteek en die oniksteen neem, dan moet ons weet dat die jeug alles wat hy gedoen het met wysheid gedoen het, en ons moet hom doodmaak.
26 Maar as hy sy hand na die kool uitsteek, dan sal ons weet dat dit nie met die wete was dat hy hierdie ding gedoen het nie, en hy sal lewe.
27 En die saak het goed gelyk in die oë van die koning en die vorste, so het die koning gedoen volgens die woord van die engel van die Here.
28 En die koning het beveel dat die oniksteen en steenkool gebring en voor Moses neergesit word.
29 En hulle het die seun voor hulle neergesit, en die seun het probeer om sy hand na die oniksteen uit te steek, maar die Engel van die Here het sy hand geneem en dit op die kool gesit, en die kool het in sy hand geblus, en hy het dit opgetel en in sy mond gesit, en 'n deel van sy lippe en 'n deel van sy tong verbrand, en hy het swaar geword van mond en tong.
30 En toe die koning en die vorste dit sien, het hulle geweet dat Moses nie met wysheid opgetree het deur die kroon van die koning se kop af te haal nie.
31 Toe het die koning en die vorste hulle daarvan weerhou om die kind dood te maak, en Moses het in Farao se huis gebly terwyl hy grootgeword het, en die Here was met hom.
32 En terwyl die seun in die koning se huis was, was hy in purperkleed gekleed en hy het onder die kinders van die koning gegroei.
33 En toe Moses in die koning se huis grootgeword het, het Batja, die dogter van Farao, hom as 'n seun beskou, en die hele huis van Farao het hom geëer, en al die Egiptenaars was vir hom bang.

34 En hy het elke dag uitgetrek en in die land Gosen gekom, waar sy broers, die kinders van Israel, was, en Moses het hulle daagliks gesien in kortasem en harde arbeid.
35 En Moses het hulle gevra en gesê: Waarom word hierdie arbeid dag vir dag aan julle vergoed?
36 En hulle het hom alles vertel wat hulle oorgekom het, en al die bevele wat Farao hulle voor sy geboorte gegee het.
37 En hulle het hom al die raad vertel wat Bíleam, die seun van Beor, teen hulle beraadslaag het, en wat hy ook teen hom beraadslaag het om hom dood te maak toe hy die koning se kroon van sy hoof afgehaal het.
38 En toe Moses dit hoor, het sy toorn teen Bíleam ontvlam, en hy het probeer om hom dood te maak, en hy was dag vir dag in 'n hinderlaag vir hom.
39 En Bíleam was bang vir Moses, en hy en sy twee seuns het opgestaan en uit Egipte getrek, en hulle het gevlug en hulle siele gered en hulle in die land Kus verskuif na Kikianus, die koning van Kus.
40 En Moses was in die koning se huis uit- en ingaan, die Here het hom guns gegee in die oë van Farao en in die oë van al sy dienaars en in die oë van die hele Egiptenaars, en hulle het Moses baie liefgehad .
41 En die dag het aangebreek toe Moses na Gosen gegaan het om sy broers te sien, dat hy die kinders van Israel in hulle laste en harde arbeid gesien het, en Moses was bedroef oor hulle ontwil.
42 En Moses het na Egipte teruggekeer en by die huis van Farao gekom en voor die koning gekom, en Moses het voor die koning neergebuig.
43 Toe sê Moses vir Farao: Ek bid u, my heer, ek het gekom om 'n geringe versoek van u te vra; draai my aangesig nie leeg nie; en Farao sê vir hom: Spreek.
44 Toe sê Moses vir Farao: Laat die kinders van Israel wat in Gosen is, aan u dienaars gegee word om eendag daarin te rus van hulle arbeid.
45 En die koning het Moses geantwoord en gesê: Kyk, ek het u aangesig in hierdie saak verhef om aan u versoek te voldoen.
46 En Farao het beveel dat 'n proklamasie in Egipte en Gosen uitgegee moes word en gesê:
47Vir julle, al die kinders van Israel, so sê die koning: Ses dae lank moet julle julle werk en arbeid doen, maar op die sewende dag moet julle rus en geen werk verrig nie; so moet julle al die dae doen, soos die koning en Moses, die seun van Batía, beveel het.
48 En Moses was bly oor hierdie saak wat die koning hom gegee het, en al die kinders van Israel het gedoen soos Moses hulle beveel het.
49 Want hierdie saak was van die HERE aan die kinders van Israel, want die HERE het begin om aan die kinders van Israel te dink om hulle te verlos ter wille van hulle vaders.
50 En die Here was met Moses en sy roem het deur Egipte gegaan.
51 En Moses het groot geword in die oë van al die Egiptenaars en in die oë van al die kinders van Israel, deur die goeie vir sy volk Israel te soek en woorde van vrede aangaande hulle aan die koning te spreek.

HOOFSTUK 71

1 En toe Moses agtien jaar oud was, wou hy sy vader en moeder sien, en hy het na hulle gegaan na Gosen, en toe Moses naby Gosen gekom het, het hy gekom by die plek waar die kinders van Israel besig was om te werk, en hy het hulle laste opgemerk, en hy het gesien hoe 'n Egiptenaar een van sy Hebreeuse broers slaan.
2 En toe die man wat geslaan was, Moses sien, het hy na hom gehardloop om hulp, want die man Moses was baie gerespekteer in die huis van Farao, en hy het vir hom gesê: My heer gee aandag aan my, hierdie Egiptenaar het na my huis gekom in die nag, het my gebind en in my teenwoordigheid na my vrou gekom, en nou probeer hy om my lewe weg te neem.
3 En toe Moses hierdie goddelose ding hoor, het sy toorn teen die Egiptenaar ontvlam, en hy het hiernatoe en die ander kant toe gedraai; en toe hy sien dat daar niemand was nie, het hy die Egiptenaar geslaan en hom in die sand weggesteek en die Hebreër verlos. uit die hand van hom wat hom geslaan het.
4 En die Hebreër het na sy huis gegaan, en Moses het na sy huis teruggekeer en uitgegaan en teruggekeer na die koning se huis.
5 En toe die man teruggekeer het huis toe, het hy gedink om sy vrou te verwerp, want dit was nie reg in die huis van Jakob dat enige man na sy vrou kom nadat sy verontreinig was nie.
6 En die vrou het gegaan en haar broers vertel, en die broers van die vrou het probeer om hom dood te maak, en hy het na sy huis gevlug en ontsnap.
7 En op die tweede dag het Moses na sy broers gegaan en gesien, en kyk, daar was twee manne wat stry, en hy het vir die bose gesê: Waarom slaan jy jou naaste?
8 En hy antwoord hom en sê vir hom: Wie het jou aangestel as 'n vors en regter oor ons? dink jy om my dood te maak soos jy die Egiptenaar doodgemaak het? en Moses het bang geword en gesê: Die saak is tog bekend?
9 Toe Farao van hierdie saak gehoor het, het hy beveel dat Moses gedood moes word, en God het sy engel gestuur, en hy het aan Farao verskyn in die gelykenis van 'n owerste van die lyfwag.
10 En die engel van die HERE het die swaard uit die hand van die owerste van die lyfwag geneem en sy kop daarmee afgehaal, want die gestalte van die owerste van die lyfwag het verander na die gelykenis van Moses.
11 En die Engel van die Here het die regterhand van Moses gegryp en hom uit Egipte uitgelei en hom van buite die grense van Egipte af geplaas, 'n afstand van veertig dae se reis.
12 En sy broer Aäron het alleen in Egipteland oorgebly, en hy het vir die kinders van Israel geprofeteer en gesê:
13 So sê die Here God van julle voorvaders: Gooi weg, elkeen, die gruwels van sy oë, en verontreinig julle nie met die drekgode van Egipte nie.
14 En die kinders van Israel het in opstand gekom en in dié tyd nie na Aäron geluister nie.
15 En die Here het gedink om hulle te vernietig, was dit nie dat die Here gedink het aan die verbond wat Hy met Abraham, Isak en Jakob gesluit het nie.
16 In daardie dae het die hand van Farao steeds streng teen die kinders van Israel gebly, en hy het hulle verbrysel en

verdruk tot die tyd toe God sy woord uitgestuur en van hulle ag geslaan het.

HOOFSTUK 72

1 En dit was in daardie dae dat daar 'n groot oorlog was tussen die kinders van Kus en die kinders van die Ooste en Aram, en hulle het in opstand gekom teen die koning van Kus in wie se hand hulle was.
2 So het Kikianus, die koning van Kus, uitgetrek saam met al die kinders van Kus, 'n volk baie soos die sand, en hy het gegaan om te veg teen Aram en die kinders van die Ooste, om hulle te onderwerp.
3 En toe Kikianus uitgegaan het, het hy Bileam, die towenaar, met sy twee seuns agtergelaat om die stad te bewaak en die laagste soort van die mense van die land.
4 Kikianus het toe uitgegaan na Aram en die kinders van die Ooste, en hy het teen hulle geveg en hulle verslaan, en hulle het almal gewond neergeval voor Kikianus en sy volk.
5 En hy het baie van hulle as gevangenes geneem en hulle onderworpe gemaak soos eers, en hy het laer opgeslaan op hulle land om belasting van hulle te neem soos gewoonlik.
6 En Bíleam, die seun van Beor, toe die koning van Kus hom verlaat het om die stad en die armes van die stad te bewaak, het hy opgestaan en saam met die mense van die land aangeraai om teen koning Kikianus in opstand te kom, om hom nie in die stad te laat ingaan nie. stad wanneer hy moet huis toe kom.
7 En die volk van die land het na hom geluister, en hulle het vir hom gesweer en hom koning oor hulle gemaak, en sy twee seuns as leërowerstes.
8 Hulle het toe opgestaan en die mure van die stad op die twee hoeke verhef, en hulle het 'n baie sterk gebou gebou.
9 En by die derde hoek het hulle slote sonder getal gegrawe, tussen die stad en die rivier wat die hele land Kus omring, en hulle het die water van die rivier daar laat uitbars.
10 By die vierde hoek het hulle talle slange bymekaargemaak deur hulle beswerings en towerye, en hulle het die stad versterk en daarin gaan woon, en niemand het voor hulle uit of ingegaan nie.
11 En Kikianus het teen Aram en die kinders van die Ooste geveg en hulle onderwerp soos voorheen, en hulle het hom hul gewone belasting gegee, en hy het gegaan en na sy land teruggekeer.
12 En toe Kikianus, die koning van Kus, sy stad nader en al die owerstes van die leër saam met hom, het hulle hul oë opgeslaan en gesien dat die mure van die stad opgebou en baie verhef was, en die manne was hieroor verbaas.
13 En hulle sê die een vir die ander: Dit is omdat hulle gesien het dat ons vertraag was in die geveg, en baie bang was vir ons, daarom het hulle hierdie ding gedoen en die stadsmure opgerig en dit versterk sodat die konings van Kanaän nie in die stryd teen hulle kom nie.
14 Toe het die koning en die troepe na die stadsdeur gegaan, en hulle het opgekyk en kyk, al die poorte van die stad was gesluit, en hulle het na die wagte geroep en gesê: Maak oop vir ons, dat ons in die stad kan ingaan.
15 Maar die wagte het geweier om vir hulle oop te maak op bevel van Bileam, die towenaar, hulle koning, hulle het hulle toegelaat om nie in hulle stad in te gaan nie.
16 Hulle het toe 'n geveg met hulle opgerig teenoor die stadspoort, en honderd en dertig man van die leër by Kikianus het op daardie dag geval.
17 En die volgende dag het hulle aanhou veg en aan die kant van die rivier geveg; hulle het probeer om verby te gaan, maar kon nie daarin slaag nie, daarom het sommige van hulle in die kuile gesink en gesterf.
18 Toe het die koning hulle beveel om bome af te kap om vlotte te maak waarop hulle na hulle toe kon gaan, en hulle het so gedoen.
19 En toe hulle by die plek van die slote kom, het die waters deur meule gedraai, en twee honderd man op tien vlotte het verdrink.
20 En op die derde dag het hulle gekom om te veg aan die kant waar die slange was, maar hulle kon nie daarheen nader nie, want die slange het honderd-en-sewentig man van hulle doodgemaak, en hulle het opgehou om teen Kus te veg, en hulle het Kus nege lank beleër. jare het geen persoon uit of in gekom nie.
21 In daardie tyd dat die oorlog en die beleëring teen Kus was, het Moses uit Egipte gevlug vir Farao wat hom probeer doodmaak het omdat hy die Egiptenaar doodgemaak het.
22 En Moses was agttien jaar oud toe hy uit Egipte gevlug het voor die aangesig van Farao, en hy het gevlug en ontvlug na die laer van Kikianus wat in dié tyd Kus beleër het.
23 En Moses was nege jaar in die laer van Kikianus, die koning van Kus, al die tyd wat hulle Kus beleër het, en Moses het uitgegaan en saam met hulle ingegaan.
24 En die koning en die prinse en al die vegters het Moses liefgehad, want hy was groot en waardig, sy gestalte was soos 'n edele leeu, sy gesig was soos die son, en sy krag was soos dié van 'n leeu, en hy was raadgewer aan die koning.
25 En aan die einde van nege jaar is Kikianus met 'n dodelike siekte beslag gelê, en sy siekte het hom oorwin, en hy het op die sewende dag gesterf.
26 Sy dienaars het hom toe gebalsem en hom gedra en hom begrawe oorkant die stadspoort noord van Egipteland.
27 En hulle het 'n pragtige, sterk en hoë gebou oor hom gebou, en hulle het groot klippe onder neergesit.
28 En die skrifgeleerdes van die koning het op daardie klippe gegraveer al die mag van hulle koning Kikianus, en al sy gevegte wat hy geveg het, kyk, hulle is daar geskrywe op hierdie dag.
29 En ná die dood van Kikianus, die koning van Kus, het dit sy manne en troepe baie bedroef vanweë die oorlog.
30 Toe sê hulle die een vir die ander: Gee ons raad wat ons in hierdie tyd moet doen, want ons het in die woestyn gewoon nege jaar weg van ons huise af.
31 As ons sê dat ons teen die stad sal veg, sal baie van ons gewond of gedood word, en as ons hier in die beleëring bly, sal ons ook sterf.
32 Want nou sal al die konings van Aram en van die kinders van die Ooste hoor dat ons koning dood is, en hulle sal ons skielik op vyandige wyse aanval, en hulle sal teen ons veg en geen oorblyfsel van ons laat nie.
33 Laat ons dan nou gaan en 'n koning oor ons aanstel, en laat ons in die beleëring bly totdat die stad aan ons oorgegee is.

34 En hulle wou op daardie dag 'n man vir koning kies uit die leër van Kikianus, en hulle het geen voorwerp van hulle keuse gevind soos Moses om oor hulle te heers nie.
35 En hulle het gehaas en elkeen sy klere uitgetrek en dit op die grond gegooi, en hulle het 'n groot hoop gemaak en Moses daarop neergesit.
36 En hulle het opgestaan en op die trompette geblaas en voor hom uitgeroep en gesê: Mag die koning lewe, mag die koning lewe!
37 En al die volk en edeles het vir hom gesweer om vir hom Adonia, die koningin, die Kusiet, vrou van Kikianus, as vrou te gee, en hulle het Moses op dié dag koning oor hulle gemaak.
38 En die hele volk van Kus het op daardie dag 'n roeping uitgebring en gesê: Elkeen moet iets aan Moses gee van wat in sy besit is.
39 En hulle het 'n laken op die hoop uitgesprei, en elkeen het iets daarin gegooi van wat hy gehad het, die een 'n goue oorring en die ander 'n muntstuk.
40 Ook het die kinders van Kus van oniksstene, bdellium, pêrels en marmer vir Moses op die hoop gegooi, ook silwer en goud in groot menigte.
41 En Moses het al die silwer en goud geneem, al die voorwerpe en die bdellium- en oniksstene wat al die kinders van Kus aan hom gegee het, en hy het dit tussen sy skatte neergesit.
42 En Moses het op dié dag oor die kinders van Kus geregeer in die plek van Kikianus, die koning van Kus.

HOOFSTUK 73

1 In die vyf-en-vyftigste jaar van die regering van Farao, die koning van Egipte, dit is in die honderd-sewe-en-vyftigste jaar van die Israeliete wat na Egipte afgetrek het, het Moses in Kus geregeer.
2 Moses was sewe en twintig jaar oud toe hy oor Kus begin regeer het, en hy het veertig jaar geregeer.
3 En die Here het Moses guns en genade gegee in die oë van al die kinders van Kus, en die kinders van Kus het hom uitermate liefgehad, sodat Moses deur die Here en deur mense begunstig is.
4 En op die sewende dag van sy regering het al die kinders van Kus vergader en voor Moses gegaan en voor hom neergebuig op die grond.
5 En al die kinders het voor die koning saam gespreek en gesê: Gee ons raad dat ons kan sien wat met hierdie stad gedoen moet word.
6 Want dit is nou nege jaar dat ons rondom die stad beleër het en ons kinders en ons vroue nie gesien het nie.
7 Toe antwoord die koning hulle en sê: As julle na my stem luister in alles wat ek julle beveel, dan sal die Here die stad in ons hand gee en ons sal dit onderwerp.
8 Want as ons met hulle veg soos in die vorige geveg wat ons teen hulle gehad het voor die dood van Kikianus, sal baie van ons soos voorheen gewond neerval.
9 Nou dan kyk, hier is raad vir jou in hierdie saak; as julle na my stem luister, dan sal die stad in ons hande oorgegee word.
10 Toe het al die leërs die koning geantwoord en gesê: Alles wat ons heer sal beveel, dit sal ons doen.
11 Toe sê Moses vir hulle: Trek deur en roep 'n stem in die hele laer aan die hele volk en sê:
12 So sê die koning: Gaan na die bos en bring saam met jou van die kleintjies van die ooievaar, elkeen 'n kleintjie in sy hand.
13 En elkeen wat die woord van die koning oortree en sy kleintjie nie bring nie, hy moet sterwe, en die koning sal alles wat aan hom behoort, neem.
14 En as jy hulle bring, moet hulle in jou bewaring wees, jy moet hulle grootmaak totdat hulle groot is, en jy moet hulle leer om op te spring, soos die pad is van die kleintjies van die valk.
15 Toe het al die kinders van Kus die woorde van Moses gehoor, en hulle het opgestaan en 'n proklamasie in die hele laer laat uitstuur en gesê:
16 Aan julle, al die kinders van Kus, is die bevel van die koning dat julle almal saam na die bos moet gaan en daar die jong ooievaars vang, elkeen sy kleintjie in sy hand, en julle moet hulle huis toe bring.
17 En elkeen wat die bevel van die koning oortree, sal sterf, en die koning sal alles neem wat aan hom behoort.
18 En die hele volk het so gedoen, en hulle het uitgegaan na die bos en hulle het in die sipresbome geklim en elkeen 'n kleintjie in sy hand gevang, al die kleintjies van die ooievaars, en hulle het hulle in die woestyn gebring en hulle grootgemaak. op bevel van die koning, en hulle het hulle geleer om op te pyl, soortgelyk aan die jong valke.
19 En nadat die jong ooievaars grootgemaak is, het die koning beveel dat hulle drie dae lank honger moes word, en die hele volk het so gedoen.
20 En op die derde dag het die koning vir hulle gesê: Versterk julle en word dapper manne, en trek elkeen sy wapenrusting aan en gord hom om sy swaard, en ry elkeen op sy perd en neem elkeen sy jong ooievaar in sy hand .
21 En ons sal opstaan en teen die stad veg op die plek waar die slange is; en die hele volk het gedoen soos die koning beveel het.
22 En hulle het elkeen sy kleintjie in sy hand geneem, en hulle het weggegaan, en toe hulle by die plek van die slange kom, sê die koning vir hulle: Stuur elkeen sy jong ooievaar op die slange.
23 En hulle het elkeen sy jong ooievaar op bevel van die koning uitgestuur, en die jong ooievaars het die slange aangehardloop en hulle almal opgeëet en hulle uit daardie plek verdelg.
24 En toe die koning en die volk sien dat al die slange in daardie plek verdelg is, het die hele volk 'n groot geskreeu ophef.
25 En hulle het nader gekom en teen die stad geveg en dit ingeneem en dit onderwerp, en hulle het in die stad ingegaan.
26 En daar het op dié dag duisend-en-eenhonderd man van die mense van die stad gesterf, almal wat die stad bewoon het, maar van die mense wat beleër het, het nie een gesterf nie.
27 En al die kinders van Kus het elkeen na sy huis gegaan, na sy vrou en kinders en na almal wat aan hom behoort het.
28 Toe Bíleam, die towenaar, sien dat die stad ingeneem is, het hy die poort oopgemaak en hy en sy twee seuns en agt broers het gevlug en na Egipte teruggekeer na Farao, die koning van Egipte.
29 Hulle is die towenaars en towenaars wat in die wetboek genoem word, wat teen Moses gestaan het toe die Here die plae oor Egipte gebring het.

30 Toe het Moses die stad deur sy wysheid ingeneem, en die kinders van Kus het hom op die troon geplaas in die plek van Kikianus, die koning van Kus.
31 En hulle het die koninklike kroon op sy hoof gesit en hom as vrou gegee Adonia, die Kusietiese koningin, die vrou van Kikianus.
32 En Moses het die Here, die God van sy vaders, gevrees, sodat Hy nie na haar gekom het nie en sy oë nie na haar gerig het nie.
33 Want Moses het onthou hoe Abraham sy dienaar Eliëser laat sweer het deur vir hom te sê: Jy mag geen vrou uit die dogters van Kanaän vir my seun Isak neem nie.
34 En wat Isak gedoen het toe Jakob vir sy broer gevlug het, toe hy hom bevel gegee het en gesê het: Jy mag geen vrou neem uit die dogters van Kanaän nie, en geen verbond sluit met enige van die kinders van Gam nie.
35 Want die Here onse God het Gam, die seun van Noag, en sy kinders en al sy nageslag gegee as slawe van die kinders van Sem en die kinders van Jafet, en aan hulle nageslag ná hulle as slawe, vir ewig.
36 Daarom het Moses sy hart en sy oë nie na die vrou van Kikianus gerig al die dae wat hy oor Kus geregeer het nie.
37 En Moses het die Here sy God sy hele lewe lank gevrees, en Moses het in waarheid voor die aangesig van die Here gewandel met sy hele hart en siel, hy het nie afgewyk van die regte weg al die dae van sy lewe nie; hy het nie afgewyk van die pad wat Abraham, Isak en Jakob gewandel het nie, nie regs of links nie.
38 En Moses het hom versterk in die koninkryk van die kinders van Kus, en hy het die kinders van Kus met sy gewone wysheid gelei, en Moses was voorspoedig in sy koninkryk.
39 En in dié tyd het Aram en die kinders van die Ooste gehoor dat Kikianus, die koning van Kus, gesterf het, en Aram en die kinders van die Ooste het in daardie dae teen Kus gerebelleer.
40 En Moses het al die kinders van Kus versamel, 'n baie magtige volk, omtrent dertigduisend man, en hy het uitgetrek om te veg teen Aram en die kinders van die Ooste.
41 En hulle het eers na die kinders van die Ooste gegaan, en toe die kinders van die Ooste hulle gerug hoor, het hulle hulle tegemoet gegaan en met hulle geveg.
42 En die oorlog was hewig teen die kinders van die Ooste, en die HERE het al die kinders van die Ooste in die hand van Moses gegee, en omtrent drie honderd man het gesneuwelde geval.
43 En al die kinders van die Ooste het omgedraai en teruggetrek, en Moses en die kinders van Kus het hulle gevolg en hulle onderwerp en 'n belasting op hulle geplaas, soos hulle gewoond was.
44 Moses en die hele volk saam met hom het toe daarvandaan na die land Aram getrek vir oorlog.
45 En die volk van Aram het hulle ook tegemoet gegaan, en hulle het teen hulle geveg, en die HERE het hulle in die hand van Moses gegee, en baie van die Aramese manne het gewond neergeval.
46 En Aram is ook deur Moses en die mense van Kus onderwerp, en hulle het ook hulle gewone belasting gegee.
47 En Moses het Aram en die kinders van die Ooste aan die kinders van Kus onderwerp, en Moses en al die mense wat by hom was, het na die land Kus toe gegaan.
48 En Moses het hom versterk in die koninkryk van die kinders van Kus, en die HERE was met hom, en al die kinders van Kus was bang vir hom.

HOOFSTUK 74

1 Aan die einde van die jare het Saul, die koning van Edom, gesterwe, en Baäl-Kanan, die seun van Akbor, het in sy plek geregeer.
2 In die sestiende jaar van die regering van Moses oor Kus het Baäl-Kanan, die seun van Akbor, in die land Edom geregeer oor al die kinders van Edom, agt en dertig jaar lank.
3 In sy dae het Moab in opstand gekom teen die mag van Edom, omdat hy onder Edom was van die dae van Hadad, die seun van Bedad, wat hulle en die Midianiete verslaan het en Moab aan Edom onderwerp het.
4 En toe Baäl-Kanan, die seun van Akbor, oor Edom geregeer het, het al die kinders van Moab hulle getrouheid aan Edom onttrek.
5 En Angeas, die koning van Afrika, het in daardie dae gesterf, en sy seun Asdrubal het in sy plek geregeer.
6 En in daardie dae het Janeas, koning van die kinders van Chittim, gesterf, en hulle het hom begrawe in sy tempel wat hy vir hom gebou het in die vlakte van Canopia as 'n woonplek, en Latinus het in sy plek geregeer.
7 In die twee-en-twintigste jaar van die regering van Moses oor die kinders van Kus, het Latinus vyf-en-veertig jaar lank geregeer oor die kinders van Kittim.
8 En hy het ook vir homself 'n groot en magtige toring gebou, en hy het daarin 'n elegante tempel gebou vir sy woning, om sy regering te bestuur, soos die gewoonte was.
9 In die derde jaar van sy regering het hy 'n proklamasie aan al sy bekwame manne laat doen, wat baie skepe vir hom gemaak het.
10 En Latinus het al sy leërs bymekaargemaak, en hulle het in skepe gekom en daarin gegaan om te veg teen Asdrubal seun van Angeas, die koning van Afrika, en hulle het na Afrika gekom en geveg teen Azdrubal en sy leër.
11 En Latinus het die oorhand gekry oor Azdrubal, en Latinus het van Azdrubal die akwaduk geneem wat sy vader van die kinders van Chittim gebring het, toe hy Janja, die dogter van Uzi as vrou geneem het, en Latinus het die brug van die akwaduk omgegooi en die hele leër van Azdrubal 'n ernstige slag.
12 En die oorblywende sterk manne van Azdrubal het hulleself versterk, en hulle harte was gevul met afguns, en hulle het na die dood die hof gemaak en weer in die geveg betrokke geraak met Latinus, die koning van Chittim.
13 En die geveg was hewig oor al die manne van Afrika, en hulle het almal gewond voor Latinus en sy volk geval, en die koning Azdrubal het ook in daardie geveg geval.
14 En die koning Asdrubal het 'n baie mooi dogter gehad, wie se naam Ushpezena was, en al die manne van Afrika het haar gelykenis op hulle klere geborduur vanweë haar groot skoonheid en pragtige voorkoms.
15 En die manne van Latinus het Uspezena, die dogter van Asdrubal, gesien en haar aan hulle koning Latinus geprys.
16 En Latinus het beveel dat sy na hom gebring moet word, en Latinus het Uspezena as vrou geneem, en hy het teruggedraai op pad na Chittim toe.

17 En dit was ná die dood van Asdrubal seun van Angeas, toe Latinus teruggekeer het na sy land van die geveg af, dat al die inwoners van Afrika opgestaan en Anibal, die seun van Angeas, die jonger broer van Asdrubal, geneem en hom gemaak koning in plaas van sy broer oor die hele land by Afrika.
18 En toe hy geregeer het, het hy besluit om na Chittim te gaan om teen die kinders van Kittim te veg, om die saak van sy broer Asdrubal en die saak van die inwoners van Afrika te wreek, en hy het dit gedoen.
19 En hy het baie skepe gemaak, en hy het daarin gekom met sy hele leër, en hy het na Kittim gegaan.
20 En Anibal het teen die kinders van Kittim geveg, en die kinders van Kittim het gewond voor Anibal en sy leër geval, en Anibal het sy broer se saak gewreek.
21 En Anibal het die oorlog vir agtien jaar voortgesit met die kinders van Kittim, en Anibal het in die land Kittim gewoon en daar 'n lang tyd laer opgeslaan.
22 En Anibal het die kinders van Kittim baie swaar verslaan, en hy het hulle groot manne en vorste gedood, en van die res van die volk het hy omtrent tagtig duisend man verslaan.
23 En aan die einde van dae en jare het Anibal na sy land Afrika teruggekeer, en hy het veilig geregeer in die plek van sy broer Asdrubal.

HOOFSTUK 75

1 In dié tyd, in die honderd-en-tagtigste jaar van die Israeliete wat na Egipte afgetrek het, het dapper manne uit Egipte uitgetrek, dertigduisend te voet, uit die kinders van Israel, almal uit die stam van Josef, van die kinders van Efraim, die seun van Josef.
2 Want hulle het gesê dat die tydperk verby is wat die HERE aan die kinders van Israel bestem het in die tye van ouds, wat Hy met Abraham gespreek het.
3 En hierdie manne het hulle omgord en elkeen sy swaard aan sy sy gesit, en elkeen sy wapenrusting op hom, en hulle het op hul sterkte vertrou, en hulle het saam uit Egipte getrek met 'n sterke hand.
4 Maar hulle het geen kos gebring vir die pad nie, net silwer en goud, selfs nie brood vir daardie dag het hulle in hul hande gebring nie, want hulle het gedink om hul voorsiening vir betaling van die Filistyne te kry, en anders sou hulle dit met geweld neem .
5 En hierdie manne was baie magtige en dapper manne, een man kon duisend en twee agtervolg, kon tienduisend verpletter, so hulle het op hul krag vertrou en saamgegaan soos hulle was.
6 En hulle het hulle koers na die land Gat gerig, en hulle het afgegaan en die herders van Gat gevind wat die vee van die kinders van Gat oppas.
7 En hulle sê vir die herders: Gee vir ons van die skape teen betaling, dat ons kan eet, want ons is honger, want ons het vandag geen brood geëet nie.
8 En die herders sê: Is dit ons skape of beeste dat ons dit vir julle selfs vir betaling moet gee? en die kinders van Efraim het nader gekom om hulle met geweld te vang.
9 En die herders van Gat het oor hulle uitgeroep dat hulle geroep op 'n afstand gehoor is, en al die kinders van Gat het na hulle toe uitgegaan.
10 En toe die kinders van Gat die bose dade van die kinders van Efraim sien, het hulle teruggegaan en die manne van Gat bymekaar laat kom, en hulle het elkeen sy wapenrusting aangetrek en na die kinders van Efraim uitgetrek om te veg.
11 En hulle het met hulle in die dal van Gat gewikkel, en die geveg was hewig, en hulle het op dié dag baie onder mekaar verslaan.
12 En op die tweede dag het die kinders van Gat na al die stede van die Filistyne gestuur om hulle te help en te sê:
13Klim op na ons en help ons, dat ons die kinders van Efraim kan verslaan wat uit Egipte uitgetrek het om ons vee te neem en sonder oorsaak teen ons te veg.
14 En die siele van die kinders van Efraim was uitgeput van honger en dors, want hulle het drie dae lank geen brood geëet nie. En veertig duisend man het uit die stede van die Filistyne uitgetrek om die manne van Gat by te staan.
15 En hierdie manne was in die oorlog gewikkel met die kinders van Efraim, en die HERE het die kinders van Efraim in die hand van die Filistyne oorgegee.
16 En hulle het al die kinders van Efraim verslaan, almal wat uit Egipte uitgetrek het; niemand het oorgebly nie, behalwe tien man wat van die verlowing weggehardloop het.
17 Want hierdie onheil was van die HERE teen die kinders van Efraim, want hulle het die woord van die HERE oortree deur uit Egipte uit te trek, voordat die tyd aangebreek het wat die HERE in die dae van die ou tyd vir Israel bepaal het.
18 En ook van die Filistyne het 'n groot menigte geval, omtrent twintig duisend man, en hulle broers het hulle gedra en in hulle stede begrawe.
19 En die wat verslaan is van die kinders van Efraim, het baie dae en jare lank in die dal van Gat verlate gebly en is nie ter begrawe gebring nie, en die dal was vol mensebeendere.
20 En die manne wat uit die geveg vrygekom het, het na Egipte gekom en aan al die kinders van Israel vertel alles wat hulle oorgekom het.
21 En hulle vader Efraim het baie dae lank oor hulle getreur, en sy broers het gekom om hom te troos.
22 En hy het by sy vrou gekom en sy het 'n seun gebaar, en hy het hom Bería genoem, want sy was ongelukkig in sy huis.

HOOFSTUK 76

1 En Moses, die seun van Amram, was in daardie dae nog koning in die land Kus, en hy was voorspoedig in sy koninkryk, en hy het die regering van die kinders van Kus gelei in geregtigheid, in geregtigheid en opregtheid.
2 En al die kinders van Kus het Moses liefgehad al die dae wat hy oor hulle geregeer het, en al die inwoners van die land Kus was baie bang vir hom.
3 En in die veertigste jaar van die regering van Moses oor Kus, het Moses op die koninklike troon gesit terwyl koningin Adonia voor hom was, en al die edeles rondom hom gesit het.
4 En koningin Adonia het voor die koning en die vorste gesê: Wat is hierdie ding wat julle, die kinders van Kus, al lankal gedoen het?

5 Julle weet tog dat hierdie man veertig jaar lank oor Kus geregeer het, hy my nie genader het nie en die gode van die kinders van Kus nie gedien het nie.
6 Hoor dan nou, o kinders van Kus, en laat hierdie man nie meer oor julle heers nie, aangesien hy nie van ons vlees is nie.
7 Kyk, my seun Menacrus het groot geword, laat hy oor jou heers, want dit is beter vir jou om die seun van jou heer te dien as om 'n vreemdeling te dien, die slaaf van die koning van Egipte.
8 En al die volk en edeles van die kinders van Kus het die woorde gehoor wat koningin Adonia voor hulle ore gespreek het.
9 En die hele volk was besig om gereed te maak tot die aand toe, en die môre vroeg het hulle opgestaan en Menakrus, seun van Kikianus, koning oor hulle gemaak.
10 En al die kinders van Kus was bang om hulle hand teen Moses uit te steek, want die Here was met Moses, en die kinders van Kus het gedink aan die eed wat hulle aan Moses gesweer het, daarom het hulle hom geen kwaad aangedoen nie.
11 Maar die kinders van Kus het baie geskenke aan Moses gegee en hom met groot eer van hulle af gestuur.
12 Moses het toe uit die land Kus getrek en huis toe gegaan en opgehou om oor Kus te regeer; en Moses was ses-en-sestig jaar oud toe hy uit die land Kus uitgetrek het, want die saak was van die HERE vir die tydperk het gekom wat Hy in die dae van die ou tyd bestem het om Israel uit die ellende van die kinders van Gam uit te lei.
13 Moses het toe na Mídian gegaan, want hy was bang om na Egipte terug te keer ter wille van Farao, en hy het gegaan en by 'n waterput in Mídian gaan sit.
14 En die sewe dogters van Rehuel, die Midianiet, het uitgegaan om hulle vader se kleinvee op te pas.
15 En hulle het by die put gekom en water geskep om hulle vader se kleinvee nat te maak.
16 Die herders van Mídian het toe gekom en hulle weggejaag, en Moses het opgestaan en hulle gehelp en die kleinvee laat drink.
17 En hulle het by hul vader Rehuel tuisgekom en hom vertel wat Moses vir hulle gedoen het.
18 En hulle het gesê: 'n Egiptenaar het ons verlos uit die hande van die herders, hy het vir ons water opgetrek en die kleinvee laat drink.
19 Toe sê Réhuel vir sy dogters: En waar is hy? waarom het jy die man gelos?
20 En Rehuel het hom laat haal en hom gaan haal en huis toe gebring, en hy het saam met hom brood geëet.
21 En Moses het aan Réhuel vertel dat hy uit Egipte gevlug het en dat hy veertig jaar oor Kus geregeer het, en dat hulle daarna die regering van hom afgeneem en hom in vrede met eer en met geskenke weggestuur het.
22 En toe Réhuel die woorde van Moses hoor, sê Réhuel by homself: Ek sal hierdie man in die gevangenis sit, waardeur ek die kinders van Kus sal versoen, want hy het van hulle gevlug.
23 En hulle het hom geneem en in die gevangenis gesit, en Moses was tien jaar in die gevangenis, en terwyl Moses in die gevangenis was, het Sippora, die dogter van Réhuel, hom oor hom ontferm en hom die hele tyd met brood en water onderhou.
24 En al die kinders van Israel was nog in Egipteland en het die Egiptenaars gedien in allerhande harde werk, en die hand van Egipte het in daardie dae streng oor die kinders van Israel gebly.
25 In dié tyd het die HERE Farao, die koning van Egipte, getref, en hy het die plaag van melaatsheid getref van sy voetsool af tot by die skedel van sy hoof; vanweë die wrede behandeling van die kinders van Israel was hierdie plaag in daardie tyd van die Here oor Farao, die koning van Egipte.
26 Want die Here het geluister na die gebed van sy volk, die kinders van Israel, en hulle geroep het tot Hom gekom vanweë hulle harde werk.
27 Maar sy toorn het nie van hulle afgewend nie, en die hand van Farao was nog uitgestrek teen die kinders van Israel, en Farao het sy nek verhard voor die aangesig van die HERE, en hy het sy juk oor die kinders van Israel vermeerder en hulle lewe verbitter met allerhande harde werk.
28 En toe die HERE Farao, die koning van Egipte, die plaag toegedien het, het hy sy wyse manne en towenaars gevra om hom te genees.
29 En sy wyse manne en towenaars het vir hom gesê: As die bloed van kindertjies in die wonde gegooi word, sou hy genees word.
30 En Farao het na hulle geluister en sy dienaars na Gosen gestuur na die kinders van Israel om hulle kinders te neem.
31 En die dienaars van Farao het gegaan en die kinders van die kinders van Israel met geweld uit die boesems van hulle moeders geneem, en hulle het dit elke dag 'n kind na Farao gebring, elke dag 'n kind, en die geneeshere het hulle doodgemaak en die plaag aangewend; so het hulle al die dae gedoen.
32 En die getal van die kinders wat Farao doodgemaak het, was drie honderd vyf en sewentig.
33 Maar die Here het nie na die dokters van die koning van Egipte geluister nie, en die plaag het geweldig toegeneem.
34 En Farao was tien jaar lank deur daardie plaag geteister, maar die hart van Farao was nog meer verhard teen die kinders van Israel.
35 En aan die einde van tien jaar het die Here aangehou om Farao te teister met vernietigende plae.
36 En die Here het hom getref met 'n slegte gewas en 'n siekte in die maag, en daardie plaag het 'n hewige sweer geword.
37 In dié tyd het die twee dienaars van Farao uit die land Gosen gekom waar al die kinders van Israel was, en hulle het na die huis van Farao gegaan en vir hom gesê: Ons het gesien hoe die kinders van Israel verslap in hulle werk en nalatig is in hulle arbeid.
38 En toe Farao die woorde van sy dienaars hoor, het sy toorn teen die kinders van Israel uitermate ontvlam, want hy was baie bedroef oor sy liggaamlike pyn.
39 En hy antwoord en sê: Noudat die kinders van Israel weet dat ek siek is, draai hulle om en spot met ons; span dan nou my strydwa vir my in, en ek sal my na Gosen neem en die spot van die kinders van Israel waarmee hulle My bespot; daarom het sy dienaars die wa vir hom ingespan.
40 En hulle het geneem en hom op 'n perd laat ry, want hy kon nie self ry nie;

41 En hy het tien perderuiters en tien voetgangers met hom saamgeneem en na die kinders van Israel na Gosen gegaan.
42 En toe hulle by die grens van Egipte gekom het, het die koning se perd na 'n nou plek gegaan, verhewe in die hol gedeelte van die wingerd, omhein aan beide kante, terwyl die lae, vlakte land aan die oorkant was.
43 En die perde het vinnig in daardie plek gehardloop en mekaar gedruk, en die ander perde het die koning se perd gedruk.
44 En die koning se perd het in die laagvlakte geval terwyl die koning daarop gery het, en toe hy val, het die strydwa die koning se aangesig omgedraai en die perd het op die koning gelê, en die koning het uitgeroep, want sy vlees was baie seer.
45 En die vlees van die koning is van hom geskeur, en sy gebeente is gebreek en hy kon nie ry nie, want hierdie ding was van die Here aan hom, want die Here het die geroep van sy volk, die kinders van Israel en hulle ellende gehoor. .
46 En sy dienaars het hom 'n bietjie op 'n slag op hulle skouers gedra, en hulle het hom na Egipte teruggebring, en die ruiters wat by hom was, het ook na Egipte teruggekeer.
47 En hulle het hom in sy bed gesit, en die koning het geweet dat sy einde gekom het om te sterf, en sy vrou, koningin Aparanith, het gekom en voor die koning uitgeroep, en die koning het 'n groot geween saam met haar gehuil.
48 En al sy edeles en dienaars het daardie dag gekom en die koning in daardie ellende gesien, en hulle het 'n groot geween saam met hom geween.
49 En die vorste van die koning en al sy raadgewers het die koning aangeraai om een in sy plek in die land te laat regeer wie hy ook al uit sy seuns sou kies.
50 En die koning het drie seuns en twee dogters gehad wat sy vrou, die koningin Aparanith, vir hom gebaar het, behalwe die kinders van die byvroue van die koning.
51 En dit was hulle name, die eersgeborene Othri, die tweede Adikam en die derde Morion, en hulle susters, die naam van die oudste Bathia en van die ander Acuzi.
52 En Othri, die eersgeborene van die koning, was 'n idioot, neerslagtig en haastig in sy woorde.
53 Maar Adikam was 'n listige en wyse man en geken in al die wysheid van Egipte, maar van onbetaamlike voorkoms, dik van vlees en baie kort van gestalte; sy hoogte was een el.
54 En toe die koning sy seun Adikam sien, intelligent en wys in alles, het die koning besluit om na sy dood koning te word in sy plek.
55 En hy het vir hom 'n vrou geneem, Geduda, dogter van Abilot, en hy was tien jaar oud, en sy het vir hom vier seuns gebaar.
56 En hy het daarna gegaan en drie vroue geneem en die vader van agt seuns en drie dogters.
57 En die wanorde het grootliks oor die koning geheers, en sy vlees het gestink soos die vleis van 'n karkas wat in die somertyd op die veld gegooi is, gedurende die hitte van die son.
58 En toe die koning sien dat sy siekte hom baie versterk het, het hy beveel dat sy seun Adikam na hom gebring moes word, en hulle het hom in sy plek koning oor die land gemaak.
59 En aan die einde van drie jaar het die koning gesterwe, in skaamte, skande en walging, en sy dienaars het hom gedra en hom begrawe in die graf van die konings van Egipte in Soan-Misraim.
60 Maar hulle het hom nie gebalsem soos gewoonlik by konings nie, want sy vlees was vuil, en hulle kon weens die stank nie nader om hom te balsem nie, daarom het hulle hom haastig begrawe.
61 Want hierdie onheil was van die Here aan hom, want die Here het hom kwaad vergeld vir die onheil wat Hy in sy dae aan Israel gedoen het.
62 En hy het gesterwe met skrik en met skande, en sy seun Adikam het in sy plek geregeer.

HOOFSTUK 77

1Adikam was twintig jaar oud toe hy oor Egipte geregeer het, hy het vier jaar geregeer.
2 In die twee honderd en sesde jaar van Israel se aftog na Egipte het Adikam oor Egipte geregeer, maar hy het nie so lank in sy regering oor Egipte gebly as wat sy vaders hulle regerings voortgesit het nie.
3 Want sy vader Melol het vier-en-negentig jaar in Egipte geregeer, maar hy was tien jaar siek en het gesterf, want hy was goddeloos voor die aangesig van die Here.
4 En al die Egiptenaars het die naam van Adikam Farao genoem soos die naam van sy vaders, soos hulle gewoond was om in Egipte te doen.
5 En al die wyse manne van Farao het Adikam Ahuz genoem, want kortweg word Ahuz in die Egiptiese taal genoem.
6 En Adikam was uitermate lelik, en hy was 'n el en 'n span en hy het 'n groot baard gehad wat tot by sy voetsole gestrek het.
7 En Farao het op sy vader se troon gaan sit om oor Egipte te heers, en hy het die regering van Egipte in sy wysheid gelei.
8 En terwyl hy geregeer het, het hy sy vader en al die vorige konings oortref in goddeloosheid, en hy het sy juk oor die kinders van Israel vermeerder.
9 En hy het saam met sy dienaars na Gosen gegaan na die kinders van Israel, en hy het die arbeid oor hulle versterk en vir hulle gesê: Voltooi julle werk, elke dagtaak, en laat julle hande van ons werk nie van vandag af af verslap nie. jy het dit gedoen in die dae van my vader.
10 En hy het offisiere oor hulle aangestel uit die kinders van Israel, en oor hierdie offisiere het hy onder sy dienaars wagters aangestel.
11 En hy het vir hulle 'n maat bakstene oor hulle gesit om te doen volgens daardie getal, dag vir dag, en hy het omgedraai en na Egipte gegaan.
12 In daardie tyd het die amptenare van Farao die beamptes van die kinders van Israel bevel gegee volgens die bevel van Farao en gesê:
13 So sê Farao: Doen elke dag jou werk en voltooi jou taak, en let op die daaglikse maat van bakstene; verminder niks nie.
14 En dit sal gebeur dat as jy 'n tekort het aan jou daaglikse stene, sal Ek jou jong kinders in hulle plek stel.
15 En die amptenare van Egipte het in daardie dae so gedoen soos Farao hulle beveel het.
16 En elke keer as daar 'n tekort aan die kinders van Israel se maat van hulle daaglikse stene gevind is, het die amptenare van Farao na die vroue van die kinders van

Israel gegaan en kinders van die kinders van Israel geneem tot die getal stene wat tekort was, sou hulle met geweld uit hul moeder se skoot neem en hulle in die gebou plaas in plaas van die stene;
17 Terwyl hulle vaders en moeders oor hulle gehuil en gehuil het, toe hulle die huilstemme van hulle babas in die muur van die gebou hoor.
18 En die owerstes het die oorhand oor Israel gekry, dat die Israeliete hulle kinders in die gebou moes plaas, sodat 'n man sy seun in die muur gesit en klei oor hom gesit het, terwyl sy oë oor hom geween het en sy trane op sy kind.
19 En die amptenare van Egipte het baie dae lank so met die kindertjies van Israel gedoen, en niemand het jammer gekry of medelye gehad oor die kindertjies van die kinders van Israel nie.
20 En die getal van al die kinders wat in die gebou gedood is, was tweehonderd-en-sewentig, sommige op wie hulle gebou het in plaas van die bakstene wat deur hulle vaders gebrek gelaat is, en sommige wat hulle dood uit die gebou getrek het.
21 En die arbeid wat op die kinders van Israel opgelê is in die dae van Adikam, was baie swaar wat hulle gedoen het in die dae van sy vader.
22 En die kinders van Israel het elke dag gesug vanweë hulle swaar werk, want hulle het vir hulleself gesê: Kyk, as Farao sterf, sal sy seun opstaan en ons werk verlig!
23 Maar hulle het die laaste werk meer vermeerder as die vorige, en die kinders van Israel het hieroor gesug en hulle geroep het na God opgestyg vanweë hulle arbeid.
24 En God het die stem van die kinders van Israel en hulle geroep gehoor in dié dae, en God het vir hulle gedink aan sy verbond wat Hy met Abraham, Isak en Jakob gesluit het.
25 En God het die las van die kinders van Israel gesien en hulle swaar werk in daardie dae, en Hy het besluit om hulle te red.
26 En Moses, die seun van Amram, was in daardie dae nog in die kerker opgesluit, in die huis van Réhuel, die Midianiet, en Sippora, die dogter van Réhuel, het hom dag vir dag in die geheim met voedsel onderhou.
27 En Moses was tien jaar lank in die put in die huis van Réhuel opgesluit.
28 En aan die einde van tien jaar, dit was die eerste jaar van die regering van Farao oor Egipte, in die plek van sy vader,
29 Sippora sê vir haar vader Rehuel: Niemand vra of soek die Hebreeuse man wat jy nou tien jaar lank in die gevangenis gebind het nie.
30 As dit dan nou goed lyk in u oë, laat ons stuur en kyk of hy lewend of dood is, maar haar vader het nie geweet dat sy hom ondersteun het nie.
31 En haar vader Reuel het geantwoord en vir haar gesê: Het so iets al ooit gebeur dat 'n man tien jaar lank sonder voedsel in 'n gevangenis opgesluit sou word en dat hy sou lewe?
32 En Sippora het haar vader geantwoord en gesê: Waarlik, jy het gehoor dat die God van die Hebreërs groot en verskriklik is, en altyd vir hulle wonders doen.
33 Hy was dit wat Abraham verlos het uit Ur van die Chaldeërs, en Isak van die swaard van sy vader, en Jakob van die engel van die Here wat met hom geworstel het by die Drijf van Jabbuk.
34 Ook met hierdie man het hy baie dinge gedoen, hy het hom verlos uit die rivier in Egipte en van die swaard van Farao en van die kinders van Kus, so kan hy hom ook van hongersnood verlos en hom laat lewe.
35 En die saak het goed gelyk in die oë van Réhuel, en hy het gedoen volgens die woord van sy dogter en na die kerker gestuur om te hoor wat van Moses geword het.
36 En hy het gesien, en kyk, die man Moses woon in die kerker, staan op sy voete en loof en bid tot die God van sy voorvaders.
37 En Rehuel het bevel gegee dat Moses uit die put gebring moes word, en hulle het hom geskeer en sy tronkklere omgeruil en brood geëet.
38 En daarna het Moses in die tuin van Réhuel ingegaan wat agter die huis was, en hy het daar tot die HERE sy God gebid, wat kragtige wonders aan hom gedoen het.
39 En terwyl hy bid, het hy teenoor hom gekyk, en daar is 'n saffierstok in die grond gesit wat in die middel van die tuin geplant was.
40 En hy het na die stok gegaan en hy het gekyk, en kyk, die naam van die Here God van die leërskare was daarop gegraveer, geskrywe en op die stok ontwikkel.
41 En hy het dit gelees en sy hand uitgesteek en dit gepluk soos 'n bosboom uit die bos, en die stok was in sy hand.
42 En dit is die stok waarmee al die werke van onse God gedoen is, nadat Hy die hemel en die aarde geskape het, en al die leër daarvan, seë, riviere en al hulle visse.
43 En toe God Adam uit die tuin van Eden verdryf het, het hy die stok in sy hand geneem en gegaan en die grond bewerk waaruit hy geneem is.
44 En die stok het afgekom na Noag en is aan Sem en sy nageslag gegee totdat dit in die hand van Abraham, die Hebreër, gekom het.
45 En nadat Abraham alles wat hy gehad het aan sy seun Isak gegee het, het hy ook hierdie stok aan hom gegee.
46 En toe Jakob na Paddan-Aram gevlug het, het hy dit in sy hand geneem, en toe hy na sy vader teruggekeer het, het hy dit nie agtergelaat nie.
47 En toe hy na Egipte afgetrek het, het hy dit in sy hand geneem en dit aan Josef gegee, een deel bo sy broers, want Jakob het dit met geweld van sy broer Esau weggeneem.
48 En ná die dood van Josef het die edeles van Egipte in die huis van Josef gekom, en die stok het in die hand van Rehuel, die Midianiet, gekom, en toe hy uit Egipte uitgetrek het, het hy dit in sy hand geneem en dit in sy hand geplant. tuin.
49 En al die magtige manne van die Kiniete het probeer om dit te pluk toe hulle probeer het om sy dogter Sippora te kry, maar hulle was onsuksesvol.
50 En daardie stok het in die tuin van Rehuel geplant, totdat hy gekom het wat die reg daarop gehad het en dit geneem het.
51 En toe Rehuel die stok in die hand van Moses sien, het hy hom daaroor verwonder en hom sy dogter Sippora as vrou gegee.

HOOFSTUK 78

1 In daardie tyd het Baäl Channan seun van Akbor, koning van Edom, gesterf en is in sy huis in die land Edom begrawe.

2 En ná sy dood het die kinders van Esau na die land van Edom gestuur en daarvandaan 'n man geneem wat in Edom was, met die naam van Hadad, en hulle het hom koning oor hulle gemaak in die plek van Baäl-Kannan, hulle koning.
3 En Hadad het oor die kinders van Edom geregeer, agt en veertig jaar.
4 En toe hy geregeer het, het hy besluit om teen die kinders van Moab te veg, om hulle onder die mag van die kinders van Esau te bring soos hulle voorheen was, maar hy kon nie, omdat die kinders van Moab dit gehoor het, en hulle het opgestaan en hulle het gehaas om 'n koning oor hulle uit hulle broers te kies.
5 En hulle het daarna 'n groot volk byeengebring en na die kinders van Ammon, hulle broers, gestuur om hulp om te veg teen Hadad, die koning van Edom.
6 En Hadad het gehoor wat die kinders van Moab gedoen het, en hy was baie bevrees vir hulle en het daarvan weerhou om teen hulle te veg.
7 In daardie dae het Moses, die seun van Amram, in Midian, Sippora, die dogter van Rehuel, die Midianiet, as vrou geneem.
8 En Sippora het gewandel in die weë van die dogters van Jakob, sy was niks minder as die geregtigheid van Sara, Rebekka, Ragel en Lea.
9 En Sippora het swanger geword en 'n seun gebaar, en hy het hom Gersom genoem, want hy het gesê: Ek was 'n vreemdeling in 'n vreemde land; maar hy het sy voorhuid nie besny nie, op bevel van sy skoonvader Rehuel.
10 En sy het weer bevrug geword en 'n seun gebaar, maar sy voorhuid besny en hom Eliëser genoem, want Moses het gesê: Omdat die God van my vaders my hulp was en my van die swaard van Farao verlos het.
11 En Farao, die koning van Egipte, het die arbeid van die kinders van Israel in daardie dae baie vermeerder, en hy het aangehou om sy juk swaarder te maak op die kinders van Israel.
12 En hy het bevel gegee dat 'n uitroep in Egipte gemaak moes word en gesê: Gee nie meer strooi vir die volk om stene mee te maak nie; laat hulle gaan en vir hulle strooi bymekaarmaak soos hulle dit kan kry.
13 Ook die verhaal van bakstene wat hulle moet maak, laat hulle elke dag gee en niks daarvan verminder nie, want hulle is ledig in hul werk.
14 En die kinders van Israel het dit gehoor, en hulle het getreur en gesug, en hulle het die HERE aangeroep vanweë die bitterheid van hulle siele.
15 En die HERE het die geroep van die kinders van Israel gehoor en die verdrukking gesien waarmee die Egiptenaars hulle verdruk het.
16 En die HERE was jaloers op sy volk en sy erfdeel, en hy het hulle stem gehoor, en Hy het besluit om hulle uit die ellende van Egipte te neem, om aan hulle die land Kanaän as besitting te gee.

HOOFSTUK 79

1 En in daardie dae het Moses die kleinvee van Rehuel, die Midianiet, sy skoonvader, oppas, anderkant die woestyn Sin, en die stok wat hy van sy skoonvader geneem het, was in sy hand.
2 En op 'n dag het 'n bokbokkie van die kleinvee afgedwaal, en Moses het dit agternagesit en dit het by die berg van God gekom tot by Horeb.
3 En toe hy by Horeb kom, het die Here daar aan hom in die doringbos verskyn, en hy het gevind dat die doringbos met vuur brand, maar die vuur het geen mag oor die doringbos gehad om dit te verteer nie.
4 En Moses was baie verbaas oor hierdie gesig, daarom was die bos nie verteer nie, en hy het nader gekom om hierdie magtige ding te sien, en die HERE het Moses uit die vuur geroep en hom bevel gegee om af te gaan na Egipte, na Farao, die koning van Egipte. , om die kinders van Israel uit sy diens te stuur.
5 En die HERE het vir Moses gesê: Gaan, keer terug na Egipte, want al daardie manne wat jou lewe gesoek het, is dood, en jy moet met Farao spreek om die kinders van Israel uit sy land uit te stuur.
6 En die Here het hom gewys om tekens en wonders in Egipte te doen voor die oë van Farao en die oë van sy onderdane, sodat hulle kon glo dat die Here hom gestuur het.
7 Toe Moses geluister het na alles wat die HERE hom beveel het, het hy na sy skoonvader teruggekeer en hom die saak meegedeel, en Rehuel het vir hom gesê: Gaan in vrede.
8 Toe het Moses opgestaan om na Egipte te gaan, en hy het sy vrou en seuns saam met hom geneem, en hy was by 'n herberg op die pad, en 'n engel van God het afgekom en 'n geleentheid teen hom gesoek.
9 En hy wou hom doodmaak ter wille van sy eersgebore seun, omdat hy hom nie besny het nie en die verbond wat die Here met Abraham gesluit het, oortree het.
10 Want Moses het geluister na die woorde van sy skoonvader wat hy met hom gespreek het, om nie sy eersgebore seun te besny nie, daarom het hy hom nie besny nie.
11 En Sippora het gesien hoe die engel van die HERE 'n geleentheid teen Moses soek, en sy het geweet dat hierdie saak te wyte was aan die feit dat hy haar seun Gersom nie besny het nie.
12 En Sippora het gou gemaak en van die skerp rotsklippe wat daar was, geneem, en sy het haar seun besny en haar man en haar seun uit die hand van die engel van die Here verlos.
13 En Aäron, die seun van Amram, die broer van Moses, was op daardie dag in Egipte aan die oewer van die rivier.
14 En die Here het op daardie plek aan hom verskyn en vir hom gesê: Gaan tog na Moses toe in die woestyn, en hy het gegaan en hom op die berg van God ontmoet, en hy het hom gesoen.
15 Toe Aäron sy oë opslaan en Sippora, die vrou van Moses, en haar kinders sien, sê hy vir Moses: Wie is hierdie vir jou?
16 Toe sê Moses vir hom: Hulle is my vrou en seuns wat God aan my gegee het in Mídian; en die saak het Aäron bedroef oor die vrou en haar kinders.
17 Toe sê Aäron vir Moses: Stuur die vrou en haar kinders weg dat hulle na haar vader se huis kan gaan; en Moses het geluister na die woorde van Aäron en so gedoen.
18 En Sippora het teruggekeer met haar kinders, en hulle het na die huis van Réhuel gegaan en daar gebly tot die tyd

aanbreek dat die HERE sy volk besoek het en hulle uit Egipte uit die hand van Farao uitgelei het.
19 En Moses en Aäron het in Egipte gekom na die gemeenskap van die kinders van Israel, en hulle het al die woorde van die HERE aan hulle gespreek, en die volk was baie bly.
20 En Moses en Aäron het die volgende dag vroeg opgestaan en na die huis van Farao gegaan en die stok van God in hulle hande geneem.
21 En toe hulle by die koning se poort kom, was twee jong leeus daar met ysterinstrumente opgesluit, en niemand het voor hulle uit- of ingekom nie, tensy die wat die koning beveel het om te kom, toe die besweerders gekom en die leeus teruggetrek het deur hulle beswerings, en dit het hulle na die koning gebring.
22 Toe het Moses gou die stok op die leeus opgelig, en hy het hulle losgemaak, en Moses en Aäron het in die koning se huis gekom.
23 Die leeus het ook met blydskap saam met hulle gekom, en hulle het hulle gevolg en was bly soos 'n hond bly is oor sy heer as hy van die veld af kom.
24 En toe Farao hierdie ding sien, was hy daaroor verbaas, en hy was baie verskrik oor die berig, want hulle voorkoms was soos die voorkoms van die kinders van God.
25 Toe sê Farao vir Moses: Wat vra jy? en hulle het hom geantwoord en gesê: Die Here, die God van die Hebreërs, het ons na u gestuur om te sê: Stuur my volk uit dat hulle My kan dien.
26 En toe Farao hulle woorde hoor, was hy baie verskrik voor hulle, en hy het vir hulle gesê: Gaan vandag en kom môre terug na my toe, en hulle het gedoen volgens die woord van die koning.
27 En toe hulle weg was, het Farao vir Bíleam, die towenaar, en na Jannes en Jambres, sy seuns, en na al die towenaars en towenaars en raadgewers wat aan die koning behoort, laat roep, en hulle het almal gekom en voor die koning gaan sit.
28 En die koning het hulle al die woorde vertel wat Moses en sy broer Aäron met hom gespreek het, en die towenaars het aan die koning gesê: Maar hoe het die manne na jou gekom vanweë die leeus wat by die poort opgesluit was?
29 Toe sê die koning: Omdat hulle hul staf teen die leeus opgelig en hulle losgemaak het en na my gekom het, en die leeus ook oor hulle was bly soos 'n hond hom verheug om sy heer te ontmoet.
30 En Bíleam, die seun van Beor, die towenaar, het die koning geantwoord en gesê: Dit is niemand anders as towenaars soos ons nie.
31 Stuur dan nou vir hulle, en laat hulle kom, en ons sal hulle op die proef stel, en die koning het so gedoen.
32 En die môre vroeg het Farao vir Moses en Aäron laat roep om voor die koning te kom, en hulle het die staf van God geneem en by die koning gekom en met hom gespreek en gesê:
33 So het die Here, die God van die Hebreërs, gesê: Stuur my volk dat hulle My kan dien.
34 En die koning sê vir hulle: Maar wie sal julle glo dat julle die boodskappers van God is en dat julle op sy bevel na my toe kom?
35 Gee dan nou 'n wonder of teken in hierdie saak, en dan sal die woorde wat jy spreek, geglo word.
36 En Aäron het hom gehaas en die staf uit sy hand gegooi voor Farao en voor sy dienaars, en die staf het in 'n slang verander.
37 En die towenaars het dit gesien en elkeen sy staf op die grond gegooi en hulle het slange geword.
38 En die slang van die staf van Aäron het sy kop opgelig en sy bek oopgemaak om die latte van die towenaars in te sluk.
39 En Bíleam, die towenaar, het geantwoord en gesê: Dit is van ouds af, dat 'n slang sy naaste sou insluk en dat lewende wesens mekaar verteer.
40 Stel dit dan nou terug in 'n staf soos dit eers was, en ons sal ook ons stokke herstel soos dit eers was, en as jou staf ons stokke insluk, dan sal ons weet dat die Gees van God in jou is, en so nie, is jy net 'n kunsman soos onsself.
41 En Aäron het gehaas en sy hand uitgesteek en die slang se stert gegryp, en dit het 'n staf in sy hand geword, en die towenaars het so met hulle stokke gedoen, en hulle het gegryp, elkeen van die stert van sy slang, en hulle het stokke geword soos eers.
42 En toe hulle weer in die staf was, het die staf van Aäron hulle stafies ingesluk.
43 En toe die koning hierdie ding sien, het hy bevel gegee dat die kroniekboek van die konings van Egipte, waarin al die afgode van Egipte was, gebring moes word, en hulle het die kroniekboek van die konings van Egipte gebring. was geskrywe, want hulle het gedink om daarin die Naam van die HERE te vind, maar hulle het dit nie gevind nie.
44 Toe sê Farao vir Moses en Aäron: Kyk, ek het die naam van julle God nie in hierdie boek geskrywe gevind nie, en ek ken sy naam nie.
45 En die raadgewers en wyse manne het die koning geantwoord: Ons het gehoor dat die God van die Hebreërs 'n seun is van die wyse manne, die seun van die ou konings.
46 Toe draai Farao na Moses en Aäron en sê vir hulle: Ek ken nie die Here wat julle verkondig het nie, en ek sal sy volk nie stuur nie.
47 En hulle het geantwoord en vir die koning gesê: Die Here, die God van God is sy Naam, en hy het sy Naam oor ons uitgeroep van die dae van ons voorvaders af en ons gestuur om te sê: Gaan na Farao en sê vir hom: Stuur my volk dat hulle My kan dien.
48 Stuur ons dan nou, dat ons drie dae lank in die woestyn kan reis, en daar vir hom offerandes kan bring, want van die dae af dat ons na Egipte afgetrek het, het hy geen brandoffer of spysoffer uit ons hand geneem nie. offer, en as jy ons nie stuur nie, sal sy toorn teen jou ontvlam, en hy sal Egipte verslaan met die plaag of met die swaard.
49 Toe sê Farao vir hulle: Vertel my tog sy krag en sy mag; en hulle sê vir hom: Hy het die hemel en die aarde geskape, die seë en al hulle visse, Hy het die lig gevorm, die duisternis geskape, die aarde laat reën en dit natgemaak en die plante en die gras laat uitspruit, Hy het geskape mens en dier en die diere van die bos, die voëls van die hemel en die visse van die see, en deur sy mond lewe hulle en sterf.
50 Waarlik, Hy het jou geskape in jou moeder se skoot en die asem van die lewe in jou gegee en jou grootgemaak en jou op die koninklike troon van Egipte geplaas, en Hy sal jou asem en siel van jou wegneem en jou terugbring na die grond waarvandaan jy is gevat.
51 En die toorn van die koning het ontvlam oor hulle woorde, en hy het vir hulle gesê: Maar wie onder al die

gode van die nasies kan dit doen? my rivier is myne, en ek het dit vir my gemaak.
52 En hy het hulle van hom verdryf, en hy het beveel dat die arbeid op Israel erger moes wees as gister en tevore.
53 En Moses en Aäron het van die koning se aangesig uitgegaan, en hulle het die kinders van Israel in 'n slegte toestand gesien, want die werkmeesters het hulle arbeid uitermate swaar gemaak.
54 Toe het Moses na die Here teruggekeer en gesê: Waarom het jy jou volk sleg behandel? want vandat ek gekom het om met Farao te spreek waarvoor u my gestuur het, het hy die kinders van Israel baie sleg gebruik.
55 En die HERE het vir Moses gesê: Kyk, jy sal sien dat Farao met 'n uitgestrekte hand en swaar plae die kinders van Israel uit sy land sal stuur.
56 En Moses en Aäron het onder hulle broers, die kinders van Israel, in Egipte gewoon.
57 En wat die kinders van Israel betref, die Egiptenaars het hulle lewe verbitter met die swaar werk wat hulle hulle opgelê het.

HOOFSTUK 80

1 En aan die einde van twee jaar het die HERE Moses weer na Farao gestuur om die kinders van Israel uit te bring en hulle uit Egipteland uit te stuur.
2 En Moses het gegaan en by die huis van Farao gekom, en hy het die woorde van die Here wat hom gestuur het met hom gespreek, maar Farao wou nie na die stem van die Here luister nie, en God het sy mag in Egipte opgewek teen Farao en sy onderdane, en God het Farao en sy volk met baie groot en hewige plae getref.
3 En die HERE het deur die hand van Aäron gestuur en al die waters van Egipte in bloed verander, met al hulle strome en riviere.
4 En toe 'n Egiptenaar kom om te drink en water te skep, het hy in sy kruik gekyk, en kyk, al die water het in bloed verander; en toe hy uit sy beker kom drink, het die water in die beker bloed geword.
5 En toe 'n vrou haar deeg knie en haar eetgoed gaargemaak het, het hulle voorkoms verander na dié van bloed.
6 En die Here het weer gestuur en al hulle waters paddas laat voortbring, en al die paddas het in die huise van die Egiptenaars gekom.
7 En toe die Egiptenaars gedrink het, was hulle maag vol paddas en hulle het in hulle maag gedans soos hulle in die rivier dans.
8 En al hulle drinkwater en kookwater het in paddas verander, ook wanneer hulle in hulle beddens gelê het, het hulle sweet paddas gekweek.
9 Nieteenstaande dit alles het die toorn van die HERE nie van hulle afgewend nie, en sy hand is uitgesteek teen al die Egiptenaars om hulle met elke swaar plaag te tref.
10 En hy het gestuur en hulle stof tot luise geslaan, en die luise het in Egipte geword tot 'n hoogte van twee el op die aarde.
11 Die luise was ook baie talryk, in die vlees van mens en dier, in al die inwoners van Egipte, ook op die koning en koningin het die Here die luise gestuur, en dit het Egipte uitermate bedroef oor die luise.
12 Desnieteenstaande het die toorn van die Here nie afgewend nie, en sy hand was steeds oor Egipte uitgestrek.
13 En die Here het allerhande diere van die veld na Egipte gestuur, en hulle het gekom en die hele Egipte vernietig, mense en diere en bome en alles wat in Egipte was.
14 En die Here het vurige slange, skerpioene, muise, wesels, paddas gestuur, saam met ander wat in die stof kruip.
15 Vlieë, horings, vlooie, insekte en muggies, elkeen swerm volgens sy soort.
16 En al die reptiele en gevleuelde diere volgens hulle soort het na Egipte gekom en die Egiptenaars baie bedroef.
17 En die vlooie en vlieë het in die oë en ore van die Egiptenaars gekom.
18 En die perding het op hulle afgekom en hulle verdryf, en hulle het daarvandaan na hul binnekamers weggetrek, en dit het hulle agtervolg.
19 En toe die Egiptenaars hulle weggesteek het weens die swerm diere, het hulle hulle deure agter hulle gesluit, en God het die Sulanuth wat in die see was, beveel om op te trek en na Egipte te gaan.
20 En sy het lang arms gehad, tien el in lengte van 'n el van 'n man.
21 En sy het op die dakke gegaan en die dakbalke en die vloer oopgemaak en dit gekap en haar arm na die huis uitgesteek en die slot en die grendel verwyder en die huise van Egipte oopgemaak.
22 Daarna het die swerm diere in die huise van Egipte gekom, en die swerm diere het die Egiptenaars vernietig, en dit het hulle baie bedroef.
23 Nietemin het die toorn van die Here nie van die Egiptenaars afgewyk nie, en sy hand was nog teen hulle uitgesteek.
24 En God het die pes gestuur, en die pes het Egipte deurgedring, in die perde en esels en in die kamele, in troppe beeste en skape en in mense.
25 En toe die Egiptenaars die môre vroeg opstaan om hulle vee na die weiveld te neem, het hulle al hulle vee dood gevind.
26 En van die vee van die Egiptenaars het net een uit tien oorgebly, en van die vee wat aan Israel in Gosen behoort het, het nie een gevrek nie.
27 En God het 'n brandende ontsteking in die vlees van die Egiptenaars gestuur, wat hulle velle laat bars het, en dit het 'n hewige jeuk geword in al die Egiptenaars van hulle voetsole af tot die krone van hulle koppe.
28 En baie swere was in hulle vlees, sodat hulle vlees weggeraak het totdat hulle vrot en verrot geword het.
29 Desnieteenstaande het die toorn van die Here nie afgewend nie, en sy hand was nog uitgestrek oor die hele Egipte.
30 En die Here het 'n baie swaar hael gestuur, wat hulle wingerde getref het en hulle vrugtebome verbreek en hulle laat opdroog het, sodat hulle op hulle geval het.
31 En elke groen kruid het droog geword en vergaan, want 'n mengelmoes het tussen die hael neergedaal, daarom het die hael en die vuur alles verteer.
32 Ook mense en diere wat in die buiteland gevind is, het omgekom deur die vuurvlamme en die hael, en al die jong leeus was uitgeput.
33 En die Here het gestuur en talle sprinkane in Egipte gebring, die Chasel, Salom, Chargol en Chagole, elkeen

van sy soorte sprinkane wat alles verteer het wat die hael oorgebly het.
34 Toe was die Egiptenaars bly oor die sprinkane, al het hulle die opbrengs van die veld verteer en hulle in oorvloed gevang en gesout om te eet.
35 En die Here het 'n magtige wind van die see laat draai wat al die sprinkane weggeneem het, ook dié wat gesout was, en hulle in die Rooi See gegooi het; nie een sprinkaan het binne die grense van Egipte oorgebly nie.
36 En God het duisternis oor Egipte gestuur, sodat die hele Egipteland en Patros drie dae lank donker geword het, sodat 'n man sy hand nie kon sien as hy dit na sy mond ophef nie.
37 In daardie tyd het baie van die mense van Israel gesterf wat teen die Here in opstand gekom het en wat nie na Moses en Aäron geluister het nie, en nie in hulle geglo het dat God hulle gestuur het nie.
38 En wie het gesê: Ons sal nie uit Egipte uittrek nie, sodat ons nie van honger omkom in 'n woeste woestyn nie, en wie nie na die stem van Moses luister nie.
39 En die Here het hulle geteister in die drie dae van duisternis, en die Israeliete het hulle in daardie dae begrawe, sonder dat die Egiptenaars van hulle geweet het of oor hulle gejuig het.
40 En die duisternis was baie groot in Egipte vir drie dae, en elke persoon wat gestaan het toe die duisternis gekom het, het op sy plek bly staan, en hy wat gesit het, het bly sit, en hy wat gele het, het in dieselfde toestand bly lê, en hy wat geloop het, het op dieselfde plek op die grond bly sit; en hierdie ding het met al die Egiptenaars gebeur totdat die duisternis verbygegaan het.
41 En die dae van duisternis het verbygegaan, en die HERE het Moses en Aäron na die kinders van Israel gestuur om te sê: Vier julle fees en hou julle paasfees, want kyk, Ek kom in die middel van die nag onder al die Egiptenaars, en Ek sal slaan al hulle eersgeborenes, van die eersgeborenes van 'n mens tot die eersgeborenes van 'n dier, en as Ek jou Pasga sien, sal Ek by jou verbygaan.
42 En die kinders van Israel het gedoen net soos die HERE Moses en Aäron beveel het, so het hulle in daardie nag gedoen.
43 En dit het gebeur in die middel van die nag, dat die Here uitgegaan het in die middel van Egipte, en al die eersgeborenes van die Egiptenaars geslaan, van die eersgeborenes van die mens tot die eersgeborenes van die diere.
44 En Farao het in die nag opgestaan, hy en al sy dienaars en al die Egiptenaars, en daar was 'n groot geroep in daardie nag in Egipte, want daar was geen huis waarin daar geen lyk was nie.
45 Ook die gelykenisse van die eersgeborenes van Egipte, wat in die mure by hulle huise uitgekap was, is vernietig en op die grond geval.
46 Selfs die bene van hulle eersgeborenes wat voorheen gesterf het en wat hulle in hulle huise begrawe het, is daardie nag deur die honde van Egipte opgehark en voor die Egiptenaars gesleep en voor hulle uitgegooi.
47 En al die Egiptenaars het hierdie onheil gesien wat skielik oor hulle gekom het, en al die Egiptenaars het met 'n groot stem uitgeroep.
48 En al die geslagte van Egipte het in daardie nag geween, elkeen vir sy seun en elkeen vir sy dogter, die eersgeborenes, en die rumoer van Egipte is in daardie nag op 'n afstand gehoor.
49 En Batja, die dogter van Farao, het daardie nag saam met die koning uitgegaan om Moses en Aäron in hulle huise te soek, en hulle het hulle in hulle huise gevind, terwyl hulle eet en drink en saam met die hele Israel bly was.
50 Toe sê Batja vir Moses: Is dit die beloning vir die goeie wat ek aan jou gedoen het, wat jou grootgemaak en uitgespan het, en jy hierdie onheil oor my en my vader se huis gebring het?
51 Toe sê Moses vir haar: Waarlik, tien plae het die HERE oor Egipte gebring; het enige onheil jou deur een van hulle opgedoen? het een van hulle jou geraak? en sy sê: Nee.
52 Toe sê Moses vir haar: Al is jy die eersgeborene vir jou moeder, jy sal nie sterwe nie, en geen onheil sal jou tref in die midde van Egipte nie.
53 En sy sê: Wat baat dit my as ek die koning, my broer en sy hele huisgesin en onderdane in hierdie onheil sien, wie se eersgeborenes saam met al die eersgeborenes van Egipte omkom?
54 Toe sê Moses vir haar: Waarlik, jou broer en sy huisgesin en onderdane, die families van Egipte, wou nie na die woorde van die Here luister nie, daarom het hierdie onheil oor hulle gekom.
55 Toe gaan Farao, die koning van Egipte, na Moses en Aäron en sommige van die kinders van Israel wat by hulle in daardie plek was, en hy het tot hulle gebid en gesê:
56 Staan op en neem jou broers, al die kinders van Israel wat in die land is, met hulle kleinvee en beeste en alles wat aan hulle behoort, hulle sal niks oorbly nie, bid net vir my tot die Here jou God.
57 Toe sê Moses vir Farao: Kyk, al is jy die eersgeborene van jou moeder, wees tog nie bevrees nie, want jy sal nie sterf nie, want die Here het beveel dat jy moet lewe, om jou sy groot krag en sterk uitgestrekte arm te wys.
58 En Farao het bevel gegee dat die kinders van Israel weggestuur moes word, en al die Egiptenaars het hulle versterk om hulle te stuur, want hulle het gesê: Ons gaan almal om.
59 En al die Egiptenaars het die Israeliete uitgestuur met groot rykdom, skape en beeste en kosbare dinge, volgens die eed van die Here tussen hom en ons Vader Abraham.
60 En die kinders van Israel het vertraag om in die nag uit te gaan, en toe die Egiptenaars by hulle kom om hulle uit te lei, sê hulle vir hulle: Is ons diewe, dat ons in die nag sou uittrek?
61 En die kinders van Israel het van die Egiptenaars gevra silwervoorwerpe en goue voorwerpe en klere, en die kinders van Israel het die Egiptenaars uitgetrek.
62 En Moses het hom gou gemaak en opgestaan en na die rivier van Egipte gegaan en daarvandaan die kis van Josef opgebring en dit saamgeneem.
63 Ook het die kinders van Israel opgebring, elkeen sy vader se kis by hom en elkeen die kiste van sy stam.

HOOFSTUK 81

1 En die kinders van Israel het van Raämses na Sukkot weggetrek, omtrent seshonderd duisend man te voet, buiten die kinders en hulle vroue.

2 Ook het 'n gemengde menigte saam met hulle opgetrek, kleinvee en beeste, ja, baie beeste.
3 En die verblyf van die kinders van Israel wat in Egipteland gewoon het met harde arbeid, was twee honderd en tien jaar.
4 En aan die einde van twee honderd en tien jaar het die HERE die kinders van Israel met 'n sterk hand uit Egipte uitgelei.
5 En die kinders van Israel het uit Egipte en van Gosen en van Raämses af opgebreek en laer opgeslaan in Sukkot op die vyftiende dag van die eerste maand.
6 En die Egiptenaars het al hulle eersgeborenes begrawe wat die Here verslaan het, en al die Egiptenaars het hulle wat verslaan is, drie dae lank begrawe.
7 En die kinders van Israel het van Sukkot af opgebreek en laer opgeslaan in Etom, aan die einde van die woestyn.
8 En op die derde dag nadat die Egiptenaars hulle eersgeborenes begrawe het, het baie manne uit Egipte opgestaan en Israel agtervolg om hulle na Egipte terug te bring, want hulle het berou gehad dat hulle die Israeliete van hulle diensbaarheid weggestuur het.
9 En een man sê vir sy naaste: Waarlik, Moses en Aäron het met Farao gespreek en gesê: Ons sal 'n reis van drie dae in die woestyn gaan en aan die HERE onse God offer.
10 Laat ons dan nou die môre vroeg opstaan en hulle laat terugkeer; en as hulle saam met ons na Egipte terugkeer na hulle here, dan sal ons weet dat daar geloof in hulle is, maar as hulle nie sal terugkeer nie , dan sal ons met hulle veg en hulle met groot krag en sterk hand laat terugkom.
11 En al die edeles van Farao het die môre klaargemaak en saam met hulle omtrent sewe honderd duisend man, en hulle het op dié dag uit Egipte uitgetrek en by die plek aangekom waar die kinders van Israel was.
12 En al die Egiptenaars het gesien en daar sit Moses en Aäron en al die kinders van Israel voor Pi-Hagirot en eet en drink en vier die fees van die Here.
13 Toe sê al die Egiptenaars aan die kinders van Israel: Voorwaar, julle het gesê: Ons sal drie dae lank in die woestyn trek en aan onse God offer en terugkeer.
14 Dit is dan nou vyf dae vandat jy gegaan het op hierdie dag, waarom keer jy nie terug na jou here nie?
15 En Moses en Aäron het hulle geantwoord en gesê: Omdat die HERE onse God in ons getuig en gesê het: Julle sal nie meer na Egipte teruggaan nie, maar ons sal ons intrek in 'n land wat oorloop van melk en heuning, soos die HERE onse God gehad het. aan ons voorvaders gesweer om aan ons te gee.
16 En toe die edeles van Egipte sien dat die kinders van Israel nie na hulle geluister het om na Egipte terug te keer nie, het hulle hulle omgord om teen Israel te veg.
17 En die HERE het die harte van die kinders van Israel versterk teen die Egiptenaars, sodat hulle hulle 'n harde slaankrag gegee het, en die geveg was hewig teen die Egiptenaars, en al die Egiptenaars het voor die kinders van Israel uit gevlug, want baie van hulle het omgekom deur die hand van Israel.
18 En die edeles van Farao het na Egipte gegaan en dit aan Farao meegedeel en gesê: Die kinders van Israel het gevlug en sal nie meer na Egipte terugkeer nie, en so het Moses en Aäron met ons gespreek.
19 Toe Farao dit hoor, het sy hart en die harte van al sy onderdane hulle teen Israel bekeer, en hulle het berou gehad dat hulle Israel gestuur het; en al die Egiptenaars het Farao aangeraai om die kinders van Israel te agtervolg om hulle na hul laste te laat terugkom.
20 Toe sê hulle elkeen vir sy broer: Wat is dit wat ons gedoen het, dat ons Israel uit ons diensbaarheid gestuur het?
21 En die Here het die harte van al die Egiptenaars versterk om die Israeliete te agtervolg, want die Here wou die Egiptenaars in die Rooi See omverwerp.
22 Toe staan Farao op en span sy strydwa in, en hy het al die Egiptenaars beveel om bymekaar te kom; nie een man het oorgebly nie, behalwe die kleintjies en die vroue.
23 En al die Egiptenaars het saam met Farao uitgetrek om die kinders van Israel te agtervolg, en die laer van Egipte was 'n uitermate groot en swaar laer, omtrent tien honderd duisend man.
24 En die hele laer het gegaan en die kinders van Israel agtervolg om hulle na Egipte terug te bring;
25 En die kinders van Israel het hulle oë opgeslaan en gesien hoe al die Egiptenaars hulle agtervolg, en die kinders van Israel was baie verskrik vir hulle, en die kinders van Israel het die HERE aangeroep.
26 En ter wille van die Egiptenaars het die kinders van Israel hulle in vier afdelings verdeel, en hulle was verdeeld in hulle menings, want hulle was bang vir die Egiptenaars, en Moses het met elkeen van hulle gespreek.
27 Die eerste afdeling was uit die kinders van Ruben, Simeon en Issaskar, en hulle het besluit om hulleself in die see te werp, want hulle was uitermate bang vir die Egiptenaars.
28 Toe sê Moses vir hulle: Wees nie bevrees nie, staan stil en aanskou die verlossing van die Here wat Hy vandag vir julle sal doen.
29 Die tweede afdeling was uit die kinders van Sebulon, Benjamin en Naftali, en hulle het besluit om saam met die Egiptenaars terug te gaan na Egipte toe.
30 Toe sê Moses vir hulle: Moenie vrees nie, want soos julle die Egiptenaars vandag gesien het, so sal julle hulle vir ewig nie meer sien nie.
31 Die derde afdeling was uit die kinders van Juda en Josef, en hulle het besluit om die Egiptenaars te ontmoet om teen hulle te veg.
32 Toe sê Moses vir hulle: Staan op julle plekke, want die Here sal vir julle veg, en julle sal swyg.
33 En die vierde afdeling was uit die kinders van Levi, Gad en Aser, en hulle het besluit om tussen die Egiptenaars in te gaan om hulle te beskaam, en Moses het vir hulle gesê: Bly op julle plekke en moenie vrees nie, roep net tot die Here dat Hy U uit hulle hande mag red.
34 Hierna het Moses tussen die volk opgestaan en tot die Here gebid en gesê:
35 Here, God van die hele aarde, verlos nou u volk wat U uit Egipte uitgelei het, en laat die Egiptenaars nie roem dat die krag en mag aan hulle behoort nie.
36 Toe sê die Here vir Moses: Waarom roep jy na My? spreek met die kinders van Israel dat hulle moet voortgaan, en steek jy jou staf op die see uit en kloof dit, en die kinders van Israel sal daardeur trek.
37 En Moses het so gedoen, en hy het sy staf op die see opgetel en dit verdeel.
38 En die waters van die see is in twaalf dele verdeel, en die kinders van Israel het te voet deurgetrek, met skoene, soos 'n man deur 'n voorbereide pad gaan.

39 En die HERE het aan die kinders van Israel sy wonders in Egipte en in die see geopenbaar deur die hand van Moses en Aäron.
40 En toe die kinders van Israel in die see ingegaan het, het die Egiptenaars agter hulle aan gekom, en die waters van die see het weer op hulle aangegaan, en hulle het almal in die water gesink, en nie een man het oorgebly nie, behalwe Farao, wat die Here en in Hom geglo het, daarom het die Here hom nie in daardie tyd saam met die Egiptenaars laat omkom nie.
41 En die Here het 'n engel beveel om hom uit die Egiptenaars weg te neem, wat hom in die land Nineva gewerp het en hy het lank daaroor geregeer.
42 En op daardie dag het die HERE Israel uit die hand van Egipte gered, en al die kinders van Israel het gesien dat die Egiptenaars omgekom het, en hulle het die groot hand van die HERE aanskou in wat Hy in Egipte en in die see gedoen het.
43 Toe het Moses en die kinders van Israel hierdie lied tot eer van die HERE gesing op die dag toe die HERE die Egiptenaars voor hulle laat val het.
44 En die hele Israel het saamgesing en gesê: Ek wil sing tot eer van die HERE, want Hy is grootliks verhewe, die perd en sy ruiter het Hy in die see gegooi; kyk, dit is geskrywe in die wetboek van God.
45 Hierna het die kinders van Israel op hulle reis getrek en laer opgeslaan in Mara, en die HERE het aan die kinders van Israel insettinge en verordeninge gegee op daardie plek in Mara, en die HERE het die kinders van Israel beveel om in al sy weë te wandel en om hom te dien.
46 En hulle het van Mara af weggetrek en by Elim aangekom, en in Elim was twaalf waterfonteine en sewentig dadelbome, en die kinders het daar by die waters laer opgeslaan.
47 En hulle het van Elim af weggetrek en in die woestyn Sin gekom, op die vyftiende dag van die tweede maand ná hulle uittog uit Egipte.
48 In dié tyd het die HERE die manna aan die kinders van Israel gegee om te eet, en die HERE het dag vir dag voedsel uit die hemel vir die kinders van Israel laat reën.
49 En die kinders van Israel het die manna geëet veertig jaar lank, al die dae wat hulle in die woestyn was, totdat hulle in die land Kanaän gekom het om dit in besit te neem.
50 En hulle het uit die woestyn Sin weggetrek en laer opgeslaan in Alus.
51 En hulle het van Alus af weggetrek en laer opgeslaan in Refidim.
52 En toe die kinders van Israel in Refidim was, het Amalek, die seun van Elifas, die seun van Esau, die broer van Sefo, gekom om teen Israel te veg.
53 En hy het agthonderd-en-eenduisend man, towenaars en towenaars, saamgebring, en hy het gereed gemaak vir die geveg teen Israel in Ráfidim.
54 En hulle het 'n groot en hewige geveg teen Israel gevoer, en die HERE het Amalek en sy volk oorgegee in die hand van Moses en die kinders van Israel, en in die hand van Josua, die seun van Nun, die Efratiet, die dienaar van Moses.
55 En die kinders van Israel het Amalek en sy volk verslaan met die skerpte van die swaard, maar die geveg was baie hewig teen die kinders van Israel.
56 En die HERE het vir Moses gesê: Skryf hierdie saak as 'n gedenkteken vir jou in 'n boek en plaas dit in die hand van Josua, die seun van Nun, u dienaar, en jy moet die kinders van Israel bevel gee en sê: Wanneer jy in die land Kanaän kom, moet jy die gedagtenis van Amalek onder die hemel heeltemal uitwis.
57 En Moses het so gedoen, en hy het die boek geneem en hierdie woorde daarop geskrywe en gesê:
58 Onthou wat Amalek jou op die pad gedoen het toe jy uit Egipte getrek het.
59 wat jou op die pad teëgekom en jou agterkop getref het, selfs dié wat swak agter jou was toe jy moeg en moeg was.
60 Daarom sal dit wees wanneer die Here jou God jou rus gee van al jou vyande rondom in die land wat die Here jou God jou as erfenis gee, om dit in besit te neem, moet jy die gedagtenis van Amalek van onder uitwis. hemel, jy sal dit nie vergeet nie.
61 En die koning wat hom ontferm oor Amalek, of oor sy nagedagtenis of oor sy nageslag, kyk, Ek sal dit van hom eis, en Ek sal hom uitroei onder sy volk uit.
62 En Moses het al hierdie dinge in 'n boek geskrywe, en hy het die kinders van Israel beveel om al hierdie sake in ag te neem.

HOOFSTUK 82

1 En die kinders van Israel het van Ráfidim af weggetrek en laer opgeslaan in die woestyn Sinai, in die derde maand vandat hulle uit Egipte uitgetrek het.
2 In dié tyd het Rehuel, die Midianiet, die skoonvader van Moses, met sy dogter Sippora en haar twee seuns gekom, want hy het gehoor van die wonders van die Here wat Hy aan Israel gedoen het, dat Hy hulle verlos het uit die hand van Egipte.
3 En Rehuel het na Moses gekom in die woestyn waar hy laer opgeslaan het, waar die berg van God was.
4 En Moses het uitgegaan om sy skoonvader met groot eer te ontmoet, en die hele Israel was by hom.
5 En Rehuel en sy kinders het baie dae onder die Israeliete gebly, en Rehuel het die Here van daardie dag af geken.
6 En in die derde maand vandat die kinders van Israel uit Egipte getrek het, op die sesde dag daarvan, het die HERE aan Israel die tien gebooie op die berg Sinai gegee.
7 En die hele Israel het al hierdie gebooie gehoor, en die hele Israel was op dié dag uitermate bly in die Here.
8 En die heerlikheid van die Here het op die berg Sinai gerus, en Hy het Moses geroep, en Moses het in die middel van 'n wolk gekom en die berg bestyg.
9 En Moses was veertig dae en veertig nagte op die berg; hy het geen brood geëet en geen water gedrink nie, en die HERE het hom in die insettinge en verordeninge onderrig om die kinders van Israel te leer.
10 En die HERE het die tien gebooie wat Hy die kinders van Israel beveel het, geskrywe op twee kliptafels wat Hy aan Moses gegee het om die kinders van Israel te beveel.
11 En aan die einde van veertig dae en veertig nagte, toe die Here klaar met Moses gespreek het op die berg Sinai, het die Here aan Moses die kliptafels gegee, beskrywe met die vinger van God.
12 En toe die kinders van Israel sien dat Moses vertoef om van die berg af te kom, het hulle rondom Aäron

bymekaargekom en gesê: Wat hierdie man Moses betref, weet ons nie wat van hom geword het nie.
13 Staan dan nou op, maak vir ons 'n god wat voor ons uit sal gaan, sodat jy nie sterwe nie.
14 En Aäron was baie bang vir die volk, en hy het hulle beveel om vir hom goud te bring en hy het dit vir die volk 'n gegote kalf gemaak.
15 En die HERE het vir Moses gesê, voordat hy van die berg afgekom het: Klim af, want jou volk wat jy uit Egipte uitgelei het, het hulleself verderflik aangetas.
16 Hulle het vir hulle 'n gegote kalf gemaak en daarvoor neergebuig; verlaat My dan nou, dat Ek hulle van die aarde af kan verteer, want hulle is 'n hardnekkige volk.
17 En Moses het die aangesig van die Here gesmeek, en hy het tot die Here gebid vir die volk ter wille van die kalf wat hulle gemaak het, en daarna het hy van die berg afgeklim en in sy hande was die twee kliptafels wat God gehad het. hom gegee om die Israeliete te beveel.
18 Toe Moses die laer nader en die kalf sien wat die volk gemaak het, het die toorn van Moses ontvlam en hy het die tafels onder die berg gebreek.
19 Toe Moses in die laer gekom het, het hy die kalf geneem en dit met vuur verbrand en dit gemaal totdat dit fyn stof geword het, en hy het dit op die water gegooi en dit aan die Israeliete gegee om te drink.
20 En omtrent drieduisend man wat die kalf gemaak het, het van die volk gesterwe deur mekaar se swaarde.
21 En die volgende dag het Moses vir die volk gesê: Ek sal opgaan na die Here, miskien kan ek versoening doen vir julle sondes wat julle vir die Here gesondig het.
22 En Moses het weer opgegaan na die Here, en hy het veertig dae en veertig nagte by die Here gebly.
23 En gedurende die veertig dae het Moses die HERE gesmeek ten behoewe van die kinders van Israel, en die HERE het geluister na die gebed van Moses, en die HERE het hom gesmeek ten behoewe van Israel.
24Toe het die HERE met Moses gespreek om twee kliptafels te kap en dit na die HERE te bring, wat die tien gebooie daarop sou skryf.
25 En Moses het so gedoen, en hy het afgekom en die twee tafels gekap en na die berg Sinai na die Here geklim, en die Here het die tien gebooie op die tafels geskrywe.
26 En Moses het nog veertig dae en veertig nagte by die HERE gebly, en die HERE het hom bevel gegee in insettinge en verordeninge om aan Israel te deel.
27 En die HERE het hom bevel gegee met betrekking tot die kinders van Israel dat hulle vir die HERE 'n heiligdom moes maak, sodat sy naam daarin kon rus, en die HERE het hom die beeld van die heiligdom en die beeld van al sy voorwerpe gewys.
28 En aan die einde van die veertig dae het Moses van die berg afgekom en die twee tafels was in sy hand.
29 En Moses het na die kinders van Israel gekom en met hulle al die woorde van die HERE gespreek, en hy het hulle wette, insettinge en verordeninge geleer wat die HERE hom geleer het.
30 En Moses het aan die kinders van Israel die woord van die HERE meegedeel dat 'n heiligdom vir hom gemaak moes word om onder die kinders van Israel te woon.
31 En die volk was baie bly oor al die goeie wat die HERE deur Moses aan hulle gespreek het, en hulle het gesê: Ons sal alles doen wat die HERE met jou gespreek het.
32 En die volk het opgestaan soos een man en hulle het vrygewige offers gebring aan die heiligdom van die HERE, en elkeen het die offer van die HERE gebring vir die werk van die heiligdom en vir die hele diens daarvan.
33 En al die kinders van Israel het elkeen gebring van alles wat in sy besitting gevind is vir die werk van die heiligdom van die HERE, goud, silwer en koper en alles wat dien vir die heiligdom.
34 En al die wyse manne wat geoefen was in die werk, het gekom en die heiligdom van die Here gemaak, volgens alles wat die Here beveel het, elkeen in die werk waarin hy geoefen is; en al die wyse manne van hart het die heiligdom gemaak met sy toebehore en al die gereedskap vir die heilige diens, soos die HERE Moses beveel het.
35 En die werk van die heiligdom van die tabernakel is voltooi aan die einde van vyf maande, en die kinders van Israel het alles gedoen wat die HERE Moses beveel het.
36 En hulle het die heiligdom en al sy gereedskap na Moses gebring; soos die voorstelling wat die Here aan Moses getoon het, so het die kinders van Israel gedoen.
37 En Moses het die werk gesien, en kyk, hulle het dit gedoen soos die Here hom beveel het, en Moses het hulle geseën.

HOOFSTUK 83

1 En in die twaalfde maand, op die drie-en-twintigste dag van die maand, het Moses Aäron en sy seuns geneem, en hy het hulle hul klere aangetrek en hulle gesalf en aan hulle gedoen soos die Here hom beveel het, en Moses het laat opkom. al die offergawes wat die Here hom op dié dag beveel het.
2 Moses het daarna vir Aäron en sy seuns geneem en vir hulle gesê: Sewe dae lank moet julle by die ingang van die tabernakel bly, want so is my beveel.
3 En Aäron en sy seuns het alles gedoen wat die HERE hulle deur Moses beveel het, en hulle het sewe dae lank by die ingang van die tabernakel gebly.
4 En op die agtste dag, die eerste dag van die eerste maand, in die tweede jaar vandat die Israeliete uit Egipte getrek het, het Moses die heiligdom opgerig, en Moses het al die meubels van die tabernakel en al die meubels van die heiligdom opgesit. , en hy het alles gedoen wat die Here hom beveel het.
5 En Moses het Aäron en sy seuns geroep, en hulle het die brandoffer en die sondoffer vir hulleself en die kinders van Israel gebring, soos die HERE Moses beveel het.
6 Op daardie dag het die twee seuns van Aäron, Nadab en Abíhu, vreemde vuur geneem en dit voor die aangesig van die HERE gebring wat hulle nie beveel het nie; en 'n vuur het voor die aangesig van die HERE uitgegaan en hulle verteer, en hulle het gesterwe voor die aangesig van die HERE daardie dag.
7 En op die dag toe Moses klaar was om die heiligdom op te rig, het die vorste van die kinders van Israel begin om hulle offergawes voor die aangesig van die HERE te bring vir die inwyding van die altaar.
8 En hulle het elke prins hulle offerandes vir een dag gebring, elke dag 'n prins vir twaalf dae.
9 En al die offergawes wat hulle gebring het, elkeen op sy dag, een silwerskottel van honderd-en-dertig sikkels, een silwerbak van sewentig sikkels volgens die sikkel van die

heiligdom, altwee vol fynmeel, met olie gemeng, 'n vleisoffer.
10 Een eetlepel, tien sikkels goud, vol reukwerk.
11 Een jong bul, een ram, een jaaroud lam as brandoffer.
12 En een bokram as sondoffer.
13 En as dankoffer: twee beeste, vyf ramme, vyf bokramme, vyf jaaroud lammers.
14 So het die twaalf vorste van Israel dag vir dag gedoen, elkeen op sy dag.
15 En dit was daarna, op die dertiende dag van die maand, dat Moses die kinders van Israel bevel gegee het om die pasga te vier.
16 En die kinders van Israel het die pasga op sy tyd gehou, op die veertiende dag van die maand, soos die HERE Moses beveel het, so het die kinders van Israel gedoen.
17 En in die tweede maand, op die eerste dag daarvan, het die Here met Moses gespreek en gesê:
18 Tel die hoofde van al die manspersone van die kinders van Israel, van twintig jaar oud en daarbo, jy en jou broer Aäron en die twaalf vorste van Israel.
19 En Moses het so gedoen, en Aäron het gekom met die twaalf vorste van Israel, en hulle het die kinders van Israel in die woestyn Sinai getel.
20 En die getalle van die kinders van Israel volgens die huise van hulle vaders, van twintig jaar oud en daarbo, was ses honderd en drie duisend vyf honderd en vyftig.
21 Maar die kinders van Levi is nie onder hulle broers, die kinders van Israel, getel nie.
22 En die getal van al die manspersone van die kinders van Israel, van een maand oud en daarbo, was twee en twintig duisend twee honderd drie en sewentig.
23 En die getal van die kinders van Levi, van een maand oud en daarbo, was twee en twintig duisend.
24 En Moses het die priesters en die Leviete aangestel, elkeen vir sy diens en vir sy las om die heiligdom van die tabernakel te dien, soos die HERE Moses beveel het.
25 En op die twintigste dag van die maand is die wolk weggeneem van die tent van die Getuienis.
26 In dié tyd het die kinders van Israel hulle reis voortgesit uit die woestyn Sinai, en hulle het 'n reis van drie dae geneem, en die wolk het op die woestyn Paran gerus; daar het die toorn van die HERE teen Israel ontvlam, want hulle het die HERE geterg deur vir Hom kos te vra om te eet.
27 En die HERE het na hulle stem geluister en aan hulle vleis gegee wat hulle een maand lank geëet het.
28 Maar daarna het die toorn van die Here teen hulle ontvlam, en Hy het hulle met 'n groot slagting getref, en hulle is daar op daardie plek begrawe.
29 En die kinders van Israel het daardie plek Kebrot-Hattaäva genoem, omdat hulle die mense wat vlees begeer het, daar begrawe het.
30 En hulle het van Kebrot-Hattááwa af opgebreek en laer opgeslaan in Háserot, wat in die woestyn Paran is.
31 En terwyl die kinders van Israel in Háserot was, het die toorn van die HERE teen Mirjam ontvlam ter wille van Moses, en sy het melaats geword, wit soos sneeu.
32 En sy was sewe dae lank buite die laer opgesluit totdat sy weer ontvang is ná haar melaatsheid.
33 Daarna het die kinders van Israel van Háserot af weggetrek en laer opgeslaan aan die einde van die woestyn Paran.
34 In daardie tyd het die Here met Moses gespreek om twaalf manne uit die kinders van Israel te stuur, een man na 'n stam, om die land Kanaän te gaan verken.
35 En Moses het die twaalf manne gestuur, en hulle het in die land Kanaän gekom om dit te ondersoek en te ondersoek, en hulle het die hele land verken van die woestyn Sin af tot by Regob toe jy by Kamot kom.
36 En aan die einde van veertig dae het hulle by Moses en Aäron gekom, en hulle het hom 'n woord gebring soos dit in hulle hart was, en tien van die manne het 'n slegte gerug aan die kinders van Israel gebring, van die land wat hulle verken het , en gesê: Dit is beter vir ons om na Egipte terug te keer as om na hierdie land te gaan, 'n land wat sy inwoners verteer.
37 Maar Josua, die seun van Nun, en Kaleb, die seun van Jefune, wat was van die wat die land verken het, het gesê: Die land is buitengewoon goed.
38 As die Here 'n welbehae in ons het, dan sal Hy ons na hierdie land bring en dit aan ons gee, want dit is 'n land wat oorloop van melk en heuning.
39 Maar die kinders van Israel wou nie na hulle luister nie, en hulle het geluister na die woorde van die tien man wat 'n slegte gerug oor die land gebring het.
40 En die HERE het die murmureringe van die kinders van Israel gehoor, en Hy het kwaad geword en gesweer en gesê:
41 Waarlik, nie een man van hierdie goddelose geslag sal die land sien van twintig jaar oud en daarbo nie, behalwe Kaleb, die seun van Jefune, en Josua, die seun van Nun.
42 Maar sekerlik sal hierdie goddelose geslag in hierdie woestyn omkom, en hulle kinders sal na die land kom en hulle sal dit in besit neem; daarom het die toorn van die HERE teen Israel ontvlam, en Hy het hulle veertig jaar lank in die woestyn laat rondswerf tot aan die einde van daardie goddelose geslag, omdat hulle die HERE nie gevolg het nie.
43 En die volk het 'n lang tyd in die woestyn Paran gewoon, en daarna het hulle na die woestyn getrek op pad na die Rooi See.

HOOFSTUK 84

1 In dié tyd het Korag, die seun van Jeser, die seun van Kehat, die seun van Levi, baie manne van die kinders van Israel geneem, en hulle het opgestaan en met Moses en Aäron en die hele vergadering getwis.
2 En die HERE was toornig op hulle, en die aarde het sy mond oopgemaak en hulle verslind, met hulle huise en alles wat aan hulle behoort, en al die manne wat aan Korag behoort het.
3 En daarna het God die volk vir 'n lang tyd op die pad van die berg Seïr laat omtrek.
4 In daardie tyd het die Here vir Moses gesê: Moenie oorlog teen die kinders van Esau uitlok nie, want Ek sal jou niks gee wat aan hulle behoort, soveel as wat die voetsool kan trap nie, want Ek het gegee Berg Seïr as 'n erfdeel vir Esau.
5 Daarom het die kinders van Esau vroeër teen die kinders van Seïr geveg, en die HERE het die kinders van Seïr in die hand van die kinders van Esau oorgegee en hulle voor hulle uit verdelg, en die kinders van Esau het in hulle gebly. staan tot vandag toe.

6 Daarom het die HERE aan die kinders van Israel gesê: Moenie teen die kinders van Esau, julle broers, veg nie, want niks in hulle land behoort aan julle nie, maar julle mag van hulle kos koop vir geld en dit eet, en julle mag van hulle water koop. vir geld en drink dit.
7 En die kinders van Israel het gedoen volgens die woord van die HERE.
8 En die kinders van Israel het in die woestyn rondgetrek en 'n lang tyd om die pad van die berg Sinai getrek en die kinders van Esau nie aangeraak nie, en hulle het negentien jaar in daardie gebied gebly.
9 In dié tyd het Latinus, koning van die kinders van Kittim, gesterwe, in die vyf-en-veertigste jaar van sy regering, dit is die veertiende jaar van die uittog van die kinders van Israel uit Egipte.
10 En hulle het hom begrawe in sy plek wat hy vir hom gebou het in die land Kittim, en Abimnas het in sy plek agt en dertig jaar geregeer.
11 En die kinders van Israel het in daardie dae, aan die einde van negentien jaar, deur die grens van die kinders van Esau gegaan, en hulle het gekom en deur die pad van die woestyn van Moab gegaan.
12 En die HERE het vir Moses gesê: Moenie Moab beleër nie, en moenie teen hulle veg nie, want Ek sal jou niks van hulle land gee nie.
13 En die kinders van Israel het negentien jaar lank op die pad van die woestyn van Moab getrek, en hulle het nie teen hulle geveg nie.
14 En in die ses-en-dertigste jaar van die uittog van die kinders van Israel uit Egipte, het die HERE die hart van Sihon, die koning van die Amoriete, getref, en hy het oorlog gevoer en uitgetrek om teen die kinders van Moab te veg.
15 En Sihon het boodskappers gestuur na Beor, die seun van Janeas, die seun van Bíleam, raadgewer van die koning van Egipte, en na sy seun Bíleam, om Moab te vervloek, sodat dit in die hand van Sihon oorgegee kon word.
16 En die boodskappers het gegaan en Beor, die seun van Janeas, en Bíleam, sy seun, van Petor in Mesopotamië gebring, en Beor en sy seun Bíleam het in die stad Sihon gekom en Moab en hulle koning vervloek voor die teenwoordigheid van Sihon, die koning van die Amoriete.
17 Sihon het toe uitgetrek met sy hele leër, en hy het na Moab gegaan en teen hulle geveg, en hy het hulle onderwerp, en die HERE het hulle in sy hand gegee, en Sihon het die koning van Moab gedood.
18 En Sihon het al die stede van Moab in die geveg ingeneem; hy het ook Hesbon van hulle af weggeneem, want Hesbon was een van die stede van Moab, en Sihon het sy vorste en sy edeles in Hesbon geplaas, en Hesbon het in daardie dae aan Sihon behoort.
19 Daarom het die gelykenissprekers Beor en sy seun Bíleam hierdie woorde uitgespreek en gesê: Kom na Hesbon, die stad Sihon sal gebou en bevestig word.
20 Wee jou, Moab! jy is verlore, o volk van Kemos! kyk dit is geskrywe in die wetboek van God.
21 En toe Sihon Moab verower het, het hy wagte aangestel in die stede wat hy van Moab ingeneem het, en 'n groot aantal van die kinders van Moab het in die geveg in die hand van Sihon geval, en hy het hulle baie ingeneem, seuns en dogters, en hy het hulle koning gedood; daarom het Sihon na sy eie land teruggekeer.
22 En Sihon het talle geskenke van silwer en goud aan Beor en sy seun Bíleam gegee, en hy het hulle weggestuur, en hulle het na Mesopotamië gegaan na hulle huis en land.
23 In dié tyd het al die kinders van Israel van die pad van die Moab-woestyn getrek en teruggekeer en die woestyn van Edom omsingel.
24 En die hele vergadering het in die woestyn Sin in die eerste maand van die veertigste jaar vandat hulle uit Egipte uitgetrek het, aangekom, en die kinders van Israel het daar gewoon in Kades, van die woestyn Sin, en Mirjam het daar gesterf en sy is daar begrawe .
25 In dié tyd het Moses boodskappers na Hadad, die koning van Edom, gestuur om te sê: So sê jou broer Israel: Laat my tog deur jou land trek, ons sal nie deur veld of wingerd trek nie, ons sal nie die water van die put drink nie; ons sal op die koning se pad loop.
26 En Edom sê vir hom: Jy mag nie deur my land trek nie, en Edom het uitgetrek die kinders van Israel tegemoet met 'n magtige volk.
27 En die kinders van Esau het geweier om die kinders van Israel deur hulle land te laat trek, en die Israeliete het van hulle af weggetrek en nie teen hulle geveg nie.
28 Want voor hierdie tyd het die HERE die kinders van Israel bevel gegee en gesê: Julle mag nie teen die kinders van Esau veg nie; daarom het die Israeliete van hulle af weggetrek en nie teen hulle geveg nie.
29 En die kinders van Israel het van Kades af weggetrek, en die hele volk het by die berg Hor aangekom.
30 In dié tyd het die HERE vir Moses gesê: Sê vir jou broer Aäron dat hy daar sal sterwe, want hy sal nie in die land kom wat Ek aan die kinders van Israel gegee het nie.
31 En Aäron het op bevel van die HERE opgetrek na die berg Hor, in die veertigste jaar, in die vyfde maand, op die eerste dag van die maand.
32 En Aäron was honderd-drie-en-twintig jaar oud toe hy op die berg Hor gesterf het.

HOOFSTUK 85

1 En koning Arad, die Kanaäniet, wat in die suide gewoon het, het gehoor dat die Israeliete op die pad van die spioene gekom het, en hy het sy leër gerangskik om teen die Israeliete te veg.
2 En die kinders van Israel was baie bang vir hom, want hy het 'n groot en swaar leër gehad, en die kinders van Israel het besluit om na Egipte terug te keer.
3 En die kinders van Israel het omgedraai omtrent die afstand van drie dae se reis na Maserath Beni Jaakon toe, want hulle was baie bevrees vanweë die koning Arad.
4 En die kinders van Israel wou nie teruggaan na hulle plekke nie, en hulle het vir dertig dae in Beni-Jaakon gebly.
5 En toe die kinders van Levi sien dat die kinders van Israel nie sou terugdraai nie, was hulle jaloers ter wille van die Here, en hulle het opgestaan en teen die Israeliete, hulle broers, geveg en 'n groot liggaam van hulle gedood en hulle om terug te draai na hulle plek, die berg Hor.
6 En toe hulle terugkom, was koning Arad nog besig om sy leër te reël vir die geveg teen die Israeliete.
7 En Israel het 'n gelofte gedoen en gesê: As u hierdie volk in my hand gee, sal ek hulle stede met die banvloek tref.
8 En die HERE het na die stem van Israel geluister, en Hy het die Kanaäniete in hulle hand gegee, en Hy het hulle en

hulle stede met die banvloek getref en die plek Horma genoem.
9 En die kinders van Israel het van die berg Hor af opgebreek en laer opgeslaan in Obot, en hulle het van Obot af opgebreek en laer opgeslaan by Ije-Abarim, in die grens van Moab.
10 En die kinders van Israel het na Moab gestuur om te sê: Laat ons nou deur jou land trek na ons plek toe, maar die kinders van Moab wou nie toelaat dat die kinders van Israel deur hulle land trek nie, want die kinders van Moab was baie bang dat moet die kinders van Israel met hulle doen soos Sihon, die koning van die Amoriete, aan hulle gedoen het wat hulle land ingeneem en baie van hulle doodgemaak het.
11 Daarom het Moab die Israeliete nie toegelaat om deur sy land te trek nie, en die HERE het die kinders van Israel bevel gegee en gesê: Hulle moet nie teen Moab veg nie, daarom het die Israeliete van Moab af weggetrek.
12 En die kinders van Israel het van die grens van Moab af weggetrek en aan die oorkant van Arnon, die grens van Moab, gekom, tussen Moab en die Amoriete, en hulle het laer opgeslaan in die gebied van Sihon, die koning van die Amoriete, in die woestyn Kedemot.
13 En die kinders van Israel het boodskappers gestuur na Sihon, die koning van die Amoriete, om te sê:
14 Laat ons deur jou land trek, ons sal nie in die veld of in die wingerde ingaan nie; ons sal langs die koning se grootpad gaan totdat ons by jou grens verby is, maar Sihon het die Israeliete nie toegelaat om deur te trek nie.
15 Sihon het toe al die mense van die Amoriete bymekaargemaak en uitgetrek na die woestyn om die kinders van Israel te ontmoet, en hy het teen Israel in Jahas geveg.
16 En die HERE het Sihon, die koning van die Amoriete, in die hand van die kinders van Israel gegee, en Israel het die hele volk van Sihon met die skerpte van die swaard verslaan en die saak van Moab gewreek.
17 En die kinders van Israel het die land Sihon in besit geneem van Aram af tot by Jabuk, tot by die kinders van Ammon, en hulle het al die buit van die stede geneem.
18 En Israel het al hierdie stede ingeneem, en Israel het in al die stede van die Amoriete gewoon.
19 En al die kinders van Israel het besluit om teen die kinders van Ammon te veg om ook hulle land in te neem.
20 Toe het die HERE aan die kinders van Israel gesê: Moenie die kinders van Ammon beleër nie en nie die stryd teen hulle aanhits nie, want Ek sal julle niks van hulle land gee nie, en die kinders van Israel het geluister na die woord van die HERE. en nie teen die kinders van Ammon geveg nie.
21 En die kinders van Israel het omgedraai en opgetrek met die pad van Basan na die land van Og, die koning van Basan, en Og, die koning van Basan, het uitgetrek om die Israeliete te ontmoet in die geveg, en hy het baie dapper manne by hom gehad, en 'n baie sterk mag van die mense van die Amoriete.
22 En Og, die koning van Basan, was 'n baie magtige man, maar sy seun Naäron was uitermate magtig, selfs sterker as hy.
23 En Og het in sy hart gesê: Kyk, nou neem die hele laer van Israel 'n ruimte van drie parsa op, nou sal Ek hulle dadelik verslaan sonder swaard of spies.
24 En Og het op die berg Jahas geklim en daaruit een groot klip geneem, waarvan die lengte drie parsa was, en hy het dit op sy kop gesit en besluit om dit op die laer van die kinders van Israel te gooi om al die Israeliete te verslaan. met daardie klip.
25 En die engel van die Here het gekom en die klip op die kop van Og deurboor, en die klip het op die nek van Og geval dat Og op die aarde geval het vanweë die gewig van die klip op sy nek.
26 In dié tyd het die HERE aan die kinders van Israel gesê: Moenie vir hom bang wees nie, want Ek het hom en sy hele volk en sy hele land in julle hand gegee, en julle moet met hom doen soos julle met Sihon gedoen het.
27 En Moses het na hom afgegaan met 'n klein aantal van die kinders van Israel, en Moses het Og met 'n stok aan die enkels van sy voete geslaan en hom gedood.
28 Daarna het die kinders van Israel die kinders van Og en sy hele volk agtervolg, en hulle het hulle verslaan en verdelg totdat daar geen oorblyfsel van hulle oor was nie.
29 Daarna het Moses van die kinders van Israel gestuur om Jaäser te verken, want Jaäser was ’n baie bekende stad.
30 En die spioene het na Jaäser gegaan en dit verken, en die spioene het op die Here vertrou, en hulle het teen die manne van Jaëser geveg.
31 En hierdie manne het Jaäser en sy dorpe ingeneem, en die HERE het hulle in hulle hand gegee, en hulle het die Amoriete verdrywe wat daar was.
32 En die kinders van Israel het die land van die twee konings van die Amoriete ingeneem, sestig stede wat oorkant die Jordaan was, van die spruit Arnon af tot by die berg Herman.
33 En die kinders van Israel het weggetrek en in die Moabvlakte gekom wat weskant van die Jordaan is, by Jerigo.
34 En die kinders van Moab het al die onheil gehoor wat die kinders van Israel aan die twee konings van die Amoriete, aan Sihon en Og, aangedoen het, en al die manne van Moab was baie bang vir die Israeliete.
35 En die oudstes van Moab sê: Kyk, die twee konings van die Amoriete, Sihon en Og, wat magtiger was as al die konings van die aarde, kon nie standhou teen die kinders van Israel nie; hoe kan ons dan voor hulle standhou?
36 Waarlik, hulle het ons tevore 'n boodskap gestuur om op hulle pad deur ons land te trek, en ons wou hulle nie verdra nie; nou sal hulle teen ons draai met hulle swaar swaarde en ons vernietig; en Moab was benoud vanweë die kinders van Israel, en hulle was baie bevrees vir hulle, en hulle het saam beraadslaag oor wat met die kinders van Israel gedoen moes word.
37 En die oudstes van Moab het besluit en een van hulle manne, Balak, die seun van Sippor, die Moabiet, geneem en hom in dié tyd koning oor hulle gemaak, en Balak was 'n baie wyse man.
38 En die oudstes van Moab het opgestaan en na die kinders van Mídian gestuur om vrede met hulle te maak, want daar was in daardie dae 'n groot geveg en vyandskap tussen Moab en Mídian, van die dae van Hadad, die seun van Bedad, die koning van Edom af, wat die Midianiete verslaan het in die veld van Moab, tot vandag toe.
39 En die kinders van Moab het na die kinders van Mídian gestuur, en hulle het vrede met hulle gesluit, en die oudstes

van Mídian het in die land van Moab gekom om vrede te maak ten behoewe van die kinders van Mídian.

40 En die oudstes van Moab het met die oudstes van Mídian beraadslaag wat hulle moes doen om hulle lewe van Israel te red.

41 Toe sê al die kinders van Moab aan die oudstes van Mídian: Nou dan lek die kinders van Israel almal op wat rondom ons is, soos 'n bees die gras van die veld oplek, want so het hulle met die twee konings van die Amoriete wat sterker is as ons.

42 En die oudstes van Mídian het vir Moab gesê: Ons het gehoor dat in die tyd toe Sihon, die koning van die Amoriete teen jou geveg het, toe hy jou oorweldig en jou land ingeneem het, hy na Beor, die seun van Janeas, en na Bileam sy seun gestuur het. seun van Mesopotamië, en hulle het gekom en jou vervloek; daarom het die hand van Sihon jou oorwin, dat hy jou land ingeneem het.

43 Stuur jou dan nou ook na sy seun Bíleam, want hy bly nog in sy land, en gee hom sy loon, dat hy kan kom en al die volk vir wie jy bang is, vervloek; en die oudstes van Moab het dit gehoor, en dit het hulle behaag om na Bíleam, die seun van Beor, te stuur.

44 Balak, die seun van Sippor, die koning van Moab, het toe boodskappers na Bíleam gestuur om te sê:

45 Kyk, daar het 'n volk uit Egipte uitgetrek, kyk, hulle bedek die oppervlakte van die aarde, en hulle bly teenoor My.

46 Kom dan nou en vervloek hierdie volk vir my, want hulle is te magtig vir my, miskien sal ek oorwin om teen hulle te veg en hulle uit te dryf, want ek het gehoor dat hy wat jy seën geseën is, en wie jy vervloek is vervloek .

47 Die boodskappers van Balak het toe na Bileam gegaan en Bíleam gebring om die volk te vervloek om teen Moab te veg.

48 Toe Bíleam by Balak kom om Israel te vervloek, het die HERE vir Bíleam gesê: Vervloek hierdie volk nie, want dit is geseënd.

49 En Balak het Bíleam dag vir dag aangespoor om Israel te vervloek, maar Bíleam het nie na Balak geluister vanweë die woord van die HERE wat hy tot Bíleam gespreek het nie.

50 En toe Balak sien dat Bíleam nie aan sy wens sou voldoen nie, het hy opgestaan en huis toe gegaan, en Bíleam het ook na sy land teruggekeer en daarvandaan na Mídian gegaan.

51 En die kinders van Israel het van die vlakte van Moab af weggetrek en laer opgeslaan by die Jordaan van Bet-Jesimot af tot by Abel-Sittim, aan die einde van die vlaktes van Moab.

52 En toe die kinders van Israel in die laagte van Sittim gebly het, het hulle begin hoereer met die dogters van Moab.

53 En die kinders van Israel het na Moab gekom, en die kinders van Moab het hulle tente opgeslaan teenoor die laer van die kinders van Israel.

54 En die kinders van Moab was bevrees vir die kinders van Israel, en die kinders van Moab het al hulle dogters en hulle vrouens geneem van mooi voorkoms en mooi voorkoms, en hulle het goud en silwer en kosbare klere aangetrek.

55 En die kinders van Moab het daardie vroue by die ingang van hulle tente laat sit, sodat die kinders van Israel hulle kon sien en hulle tot hulle kon bekeer en nie teen Moab veg nie.

56 En al die kinders van Moab het hierdie ding aan die kinders van Israel gedoen, en elkeen het sy vrou en dogter by die ingang van sy tent gesit, en al die kinders van Israel het die daad van die kinders van Moab en die kinders van Moab gesien. Israel het na die dogters van Moab gewend en hulle begeer, en hulle het na hulle toe gegaan.

57 En dit het gebeur dat toe ’n Hebreër by die ingang van die tent van Moab kom, en ’n dogter van Moab sien en haar in sy hart begeer, en met haar gespreek het by die ingang van die tent wat hy begeer het, terwyl hulle wat saam gepraat het, het die manne van die tent uitgekom en met die Hebreër gepraat soos hierdie woorde:

58 Julle weet tog dat ons broers is, ons is almal die afstammelinge van Lot en die afstammelinge van Abraham, sy broer, waarom sal julle dan nie by ons bly nie, en waarom sal julle nie ons brood en ons offer eet nie?

59 En toe die kinders van Moab hom so oorweldig het met hulle toesprake en hom verlei het deur hulle vleiende woorde, het hulle hom in die tent laat sit en vir hom gekook en geoffer, en hy het van hulle offer en van hulle brood geëet.

60 Hulle het toe vir hom wyn gegee en hy het gedrink en dronk geword, en hulle het 'n pragtige meisie voor hom neergesit, en hy het met haar gedoen soos hy wou, want hy het nie geweet wat hy doen nie, want hy het baie wyn gedrink.

61 So het die kinders van Moab met Israel gedoen in daardie plek, in die laagte van Sittim, en die toorn van die HERE het ontvlam teen Israel vanweë hierdie saak, en Hy het 'n pes onder hulle gestuur, en daar het twintig van die Israeliete gesterf. -vierduisend man.

62 En daar was 'n man uit die kinders van Símeon met die naam van Simri, die seun van Salu, wat hom verbind het met die Midianiete Kosbi, die dogter van Sur, die koning van Midian, voor die oë van al die kinders van Israel.

63 En Pineas, die seun van Elaser, die seun van die priester Aäron, het hierdie goddelose ding gesien wat Simri gedoen het, en hy het 'n spies geneem en opgestaan en agter hulle aan gegaan en hulle altwee deurboor en gedood, en die pes het opgehou van die kinders van Israel.

HOOFSTUK 86

1 In dié tyd ná die pes het die Here vir Moses en Elaser, die seun van Aäron, die priester, gesê:

2 Tel die hoofde van die hele gemeenskap van die kinders van Israel, van twintig jaar oud en daarbo, almal wat in die leër uitgetrek het.

3 En Moses en Elaser het die kinders van Israel volgens hulle geslagte getel, en die getal van die hele Israel was sewe honderd duisend sewe honderd en dertig.

4 En die getal van die kinders van Levi, van een maand oud en daarbo, was drie-en-twintigduisend, en onder hulle was daar geen man van die geteldes deur Moses en Aäron in die woestyn Sinai nie.

5 Want die Here het vir hulle gesê dat hulle in die woestyn sou sterf, sodat hulle almal gesterf het, en nie een het van hulle oorgebly nie, behalwe Kaleb, die seun van Jefune, en Josua, die seun van Nun.

6 En dit was daarna dat die HERE vir Moses gesê het: Sê aan die kinders van Israel om die regsaak van hulle broers, die kinders van Israel, aan Mídian te wreek.
7 En Moses het so gedoen, en die kinders van Israel het uit hulle twaalf duisend man gekies, naamlik duisend vir 'n stam, en hulle het na Mídian gegaan.
8 En die kinders van Israel het oorlog gevoer teen Mídian en al wat manlik is, ook die vyf vorste van Mídian, en Bíleam, die seun van Beor, met die swaard gedood.
9 En die kinders van Israel het die vroue van Mídian gevange geneem, met hulle kinders en hulle vee en alles wat aan hulle behoort het.
10 En hulle het al die buit en al die prooi geneem en dit na Moses en Elaser gebring in die vlaktes van Moab.
11 En Moses en Elaser en al die owerstes van die vergadering het uitgegaan hulle tegemoet met blydskap.
12 En hulle het al die buit van Mídian verdeel, en die kinders van Israel het hulle op Mídian gewreek ter wille van hulle broers, die kinders van Israel.

HOOFSTUK 87

1 In dié tyd het die HERE vir Moses gesê: Kyk, jou dae kom tot 'n einde, neem tog Josua, die seun van Nun, u kneg en sit hom in die tabernakel, en Ek sal hom beveel, en Moses het so gedoen.
2 En die Here het in die tabernakel verskyn in 'n wolkkolom, en die wolkkolom het by die ingang van die tabernakel gestaan.
3 En die HERE het aan Josua, die seun van Nun, bevel gegee en vir hom gesê: Wees sterk en vol moed, want jy sal die kinders van Israel bring na die land wat Ek met 'n eed beloof het om aan hulle te gee, en Ek sal met jou wees.
4 Toe sê Moses vir Josua: Wees sterk en vol moed, want jy sal die kinders van Israel die land laat beërwe, en die HERE sal met jou wees; Hy sal jou nie begewe en jou nie verlaat nie, nie bevrees of moedeloos wees nie.
5 Toe roep Moses al die kinders van Israel en sê vir hulle: Julle het al die goeie gesien wat die HERE julle God aan julle gedoen het in die woestyn.
6 Onderhou dan nou al die woorde van hierdie wet en wandel in die weg van die Here jou God; wyk nie af van die weg wat die Here jou beveel het nie, regs of links.
7 En Moses het die kinders van Israel insettinge en verordeninge en wette geleer om in die land te doen soos die HERE hom beveel het.
8 En hy het hulle die weg van die Here en sy wette geleer; kyk, hulle is geskrywe in die wetboek van God wat Hy deur die hand van Moses aan die kinders van Israel gegee het.
9 En Moses het klaar bevele aan die kinders van Israel gegee, en die HERE het aan hom gesê en gesê: Gaan op na die berg Abárim en sterf daar, en word by jou volk versamel soos jou broer Aäron versamel is.
10 En Moses het opgetrek soos die HERE hom beveel het, en hy het daar gesterwe in die land Moab op bevel van die HERE, in die veertigste jaar van die Israeliete wat uit Egipteland uitgetrek het.
11 En die kinders van Israel het vir Moses geween in die vlaktes van Moab vir dertig dae, en die dae van geween en rou oor Moses was verby.

HOOFSTUK 88

1 En dit was ná die dood van Moses dat die Here vir Josua, die seun van Nun, gesê het:
2 Maak jou klaar en trek deur die Jordaan na die land wat Ek aan die kinders van Israel gegee het, en jy moet die kinders van Israel die land laat beërwe.
3 Elke plek waarop julle voetsool sal trap, sal aan julle behoort, van die woestyn van die Líbanon af tot by die groot rivier, die rivier van Perat, sal julle grens wees.
4 Niemand mag teen jou opstaan al die dae van jou lewe nie; soos ek met Moses was, so sal ek met jou wees; wees net sterk en vol moed om die hele wet te onderhou wat Moses jou beveel het; draai nie regs of links van die pad af nie, sodat jy voorspoedig kan wees in alles wat jy doen.
5 En Josua het aan die dienaars van Israel bevel gegee en gesê: Gaan deur die laer en gee bevel aan die volk en sê: Maak vir julle kos gereed, want nog drie dae sal julle deur die Jordaan trek om die land in besit te neem.
6 En die opsigters van die kinders van Israel het so gedoen, en hulle het die volk bevel gegee en alles gedoen wat Josua beveel het.
7 En Josua het twee manne gestuur om die land Jerigo te verken, en die manne het gegaan en Jerigo verken.
8 En aan die einde van sewe dae het hulle by Josua in die laer gekom en vir hom gesê: Die Here het die hele land in ons hand gegee, en die inwoners daarvan het van vrees oor ons ontwil.
9 En dit het gebeur dat Josua die môre klaargemaak het en die hele Israel saam met hom, en hulle het van Sittim af weggetrek, en Josua en die hele Israel saam met hom het deur die Jordaan getrek; en Josua was twee en tagtig jaar oud toe hy saam met Israel deur die Jordaan getrek het.
10 En die volk het op die tiende dag van die eerste maand van die Jordaan af opgetrek en laer opgeslaan in Gilgal, aan die oostelike hoek van Jérigo.
11 En die kinders van Israel het die pasga gehou in Gilgal, in die vlaktes van Jérigo, op die veertiende dag in die maand, soos geskrywe is in die wet van Moses.
12 En die manna het in dié tyd opgehou op die dag van die pasga, en daar was geen manna meer vir die kinders van Israel nie, en hulle het geëet van die opbrengs van die land Kanaän.
13 En Jérigo was heeltemal gesluit teen die kinders van Israel; niemand het uit- of ingegaan nie.
14 En dit was in die tweede maand, op die eerste dag van die maand, dat die Here vir Josua gesê het: Staan op, kyk, Ek gee Jérigo in jou hand met al sy mense; en al jou vegters moet een keer elke dag om die stad trek, so moet jy ses dae lank doen.
15 En die priesters moet op die basuine blaas, en as julle die geluid van die basuin hoor, moet die hele volk 'n groot geroep gee, dat die mure van die stad sal val; die hele volk sal optrek, elkeen teen sy teëstander.
16 En Josua het so gedoen volgens alles wat die Here hom beveel het.
17 En op die sewende dag het hulle sewe maal om die stad gegaan, en die priesters het op die trompette geblaas.
18 En in die sewende ronde het Josua vir die volk gesê: Jubel, want die Here het die hele stad in ons hand gegee.
19 Net die stad en alles wat daarin is, moet vir die Here vervloek wees, en bewaar julleself van die bangoed, dat

julle nie die laer van Israel vervloek en dit in die steek laat nie.
20 Maar al die silwer en goud en koper en yster moet aan die Here gewy word, hulle moet in die skatkis van die Here kom.
21 En die volk het op die trompette geblaas en 'n groot geskreeu uitgespreek, en die mure van Jérigo het geval, en die hele volk het opgetrek, elkeen reg voor hom uit, en hulle het die stad ingeneem en alles wat daarin was met die banvloek getref, beide man en vrou, jonk en oud, bees en skaap en esel, met die skerpte van die swaard.
22 En hulle het die hele stad met vuur verbrand; net die voorwerpe van silwer en goud en koper en yster het hulle in die skatkis van die Here gesit.
23 En Josua het in dié tyd gesweer en gesê: Vervloek is die man wat Jérigo bou! hy moet die fondament daarvan lê in sy eersgeborene, en in sy jongste seun moet hy sy poorte oprig.
24 En Akan, die seun van Karmi, die seun van Sabdi, die seun van Serag, die seun van Juda, het troueloos gehandel in die bangoed, en hy het van die bangoed geneem en dit in die tent weggesteek, en die toorn van die HERE was teen Israel aangesteek.
25 En dit was daarna toe die kinders van Israel teruggekeer het van die verbranding van Jérigo, en Josua het manne gestuur om ook Ai te verken en daarteen te veg.
26 En die manne het opgetrek en Ai verken, en hulle het teruggekeer en gesê: Laat die hele volk nie saam met jou na Ai optrek nie; laat net omtrent drie duisend man optrek en die stad verslaan, want sy manne is maar min.
27 En Josua het so gedoen, en van die kinders van Israel het saam met hom omtrent drie duisend man opgetrek, en hulle het teen die manne van Ai geveg.
28 En die geveg teen Israel was hewig, en die manne van Ai het ses en dertig man van Israel verslaan, en die kinders van Israel het voor die manne van Ai gevlug.
29 En toe Josua hierdie ding sien, het hy sy klere geskeur en op sy aangesig op die grond voor die aangesig van die HERE geval, hy saam met die oudstes van Israel, en hulle het stof op hul koppe gegooi.
30 Toe sê Josua: Waarom, Here, het U hierdie volk oor die Jordaan gebring? wat sal Ek sê nadat die Israeliete hulle rug teen hulle vyande gedraai het?
31 Daarom sal al die Kanaäniete, inwoners van die land, hierdie saak hoor en ons omsingel en ons naam uitroei.
32 Toe sê die Here vir Josua: Waarom val jy op jou aangesig? staan op, gaan weg, want die Israeliete het gesondig en van die bangoed geneem; Ek sal nie meer by hulle wees as hulle nie die vervloekte uit hulle midde vernietig nie.
33 En Josua het opgestaan en die volk bymekaar laat kom en die Urim op bevel van die Here gebring, en die stam van Juda is ingeneem, en Akan, die seun van Karmi, is ingeneem.
34 Toe sê Josua vir Akan: Vertel my, my seun, wat jy gedoen het, en Akan het gesê: Ek het onder die buit 'n mooi kleed van Sinear en twee honderd sikkels silwer gesien en 'n goudwig van vyftig sikkels gewig; Ek het hulle begeer en hulle geneem, en kyk, hulle is almal verborge op die aarde in die middel van die tent.
35 En Josua het manne gestuur wat gegaan het en hulle uit die tent van Akan geneem het, en hulle het dit na Josua gebring.
36 En Josua het Akan en hierdie gereedskap geneem, en sy seuns en dogters en alles wat aan hom behoort, en hulle het dit in die dal Agor gebring.
37 En Josua het hulle daar met vuur verbrand, en al die Israeliete het Akan met klippe gestenig, en hulle het 'n hoop klippe oor hom opgerig; daarom het hy daardie plek die dal Agor genoem, sodat die toorn van die Here bedaar het, en Josua het daarna gekom na die stad toe en daarteen geveg.
38 En die Here het vir Josua gesê: Wees nie bevrees nie en wees nie verskrik nie, kyk, Ek gee Ai, haar koning en haar volk in jou hand, en jy moet aan hulle doen soos jy aan Jerigo en haar koning gedoen het, net die buit daarvan. en sy vee moet julle vir julle as buit buit; lê 'n hinderlaag vir die stad daaragter.
39 En Josua het gedoen volgens die woord van die HERE, en hy het uit die krygskinders dertigduisend dapper manne gekies, en hy het hulle gestuur, en hulle het in 'n hinderlaag vir die stad gelê.
40 En hy het hulle bevel gegee en gesê: Wanneer julle ons sien, sal ons met listigheid voor hulle uit vlug, en hulle sal ons agtervolg; dan moet julle uit die hinderlaag opstaan en die stad inneem, en hulle het so gedoen.
41 En Josua het geveg, en die manne van die stad het uitgetrek na Israel toe, sonder dat hulle geweet het dat hulle agter die stad vir hulle in 'n hinderlaag gelê het.
42 En Josua en al die Israeliete het geveins dat hulle moeg voor hulle aangesig was, en hulle het met listigheid in die pad na die woestyn gevlug.
43 En die manne van Ai het al die manskappe wat in die stad was, bymekaargemaak om die Israeliete te agtervolg, en hulle het uitgegaan en is van die stad af weggetrek; nie een het oorgebly nie, en hulle het die stad oopgelaat en die Israeliete agtervolg.
44 En die wat in die hinderlaag gelê het, het uit hulle plekke opgestaan en hulle gehaas om na die stad te kom en dit ingeneem en dit aan die brand gesteek, en die manne van Ai het omgedraai, en kyk, die rook van die stad het na die lug opgetrek. , en hulle het geen manier gehad om op een of ander manier terug te trek nie.
45 En al die manne van Ai was in die midde van Israel, sommige aan die een en ander aan die ander kant, en hulle het hulle verslaan, sodat nie een van hulle oorgebly het nie.
46 En die kinders van Israel het Melos, die koning van Ai, lewendig geneem, en hulle het hom na Josua gebring, en Josua het hom aan 'n boom opgehang, en hy het gesterf.
47 En die kinders van Israel het na die stad teruggekeer nadat hulle dit verbrand het, en hulle het almal wat daarin was, met die skerpte van die swaard verslaan.
48 En die getal van die wat geval het van die manne van Ai, man sowel as vrou, was twaalfduisend; net die vee en die buit van die stad het hulle vir hulle geneem, volgens die woord van die Here aan Josua.
49 En al die konings aan die oorkant van die Jordaan, al die konings van Kanaän, het gehoor van die onheil wat die kinders van Israel aan Jérigo en Ai aangedoen het, en hulle het bymekaargekom om teen Israel te veg.
50 Net die inwoners van Gibeon was baie bang om teen die Israeliete te veg dat hulle nie sou omkom nie; daarom het

hulle listig opgetree, en hulle het na Josua en die hele Israel gekom en vir hulle gesê: Ons het van 'n ver land gekom, maak dan nou 'n verbond met ons.
51 En die inwoners van Gíbeon het die kinders van Israel oorgetrek, en die kinders van Israel het 'n verbond met hulle gesluit, en hulle het vrede met hulle gesluit, en die owerstes van die vergadering het vir hulle gesweer, maar daarna het die kinders van Israel geweet dat hulle was bure van hulle en het tussen hulle gewoon.
52 Maar die kinders van Israel het hulle nie gedood nie; want hulle het vir hulle gesweer by die Here, en hulle het houtkappers en waterputters geword.
53 En Josua sê vir hulle: Waarom het julle my bedrieg om hierdie ding aan ons te doen? en hulle het hom geantwoord en gesê: Omdat dit aan u dienaars vertel is alles wat u aan al die konings van die Amoriete gedoen het, en ons was baie bevrees vir ons lewe, en ons het hierdie ding gedoen.
54 En Josua het hulle daardie dag aangestel om hout te kap en water te skep, en hy het hulle vir al die stamme van Israel as slawe verdeel.
55 En toe Adonisédek, die koning van Jerusalem, alles hoor wat die kinders van Israel aan Jerigo en Ai gedoen het, het hy na Hoham, die koning van Hebron en na koning Piram in Jarmut, en na Jafia, die koning van Lagis en aan Deber, die koning van Eglon, gestuur om te sê ,
56 Kom op na my toe en help my, dat ons die kinders van Israel en die inwoners van Gibeon kan verslaan wat vrede gesluit het met die kinders van Israel.
57 En hulle het bymekaargekom, en die vyf konings van die Amoriete het opgetrek met al hulle laers, 'n magtige volk, baie soos die sand van die seekus.
58 En al hierdie konings het gekom en laer opgeslaan voor Gíbeon, en hulle het begin veg teen die inwoners van Gíbeon, en al die manne van Gíbeon het na Josua gestuur om te sê: Kom gou op na ons en help ons vir al die konings van die Amoriete het bymekaargekom om teen ons te veg.
59 En Josua en al die vegtende manskappe het van Gilgal af opgetrek, en Josua het skielik na hulle gekom en hierdie vyf konings met 'n groot slagting verslaan.
60 En die HERE het hulle beskaamd gemaak voor die kinders in Israel, wat hulle in Gíbeon met 'n verskriklike slagting verslaan het en hulle agtervolg het op die pad wat opgaan na Bet-Horon na Makkeda, en hulle het voor die kinders van Israel uit gevlug.
61 En terwyl hulle gevlug het, het die HERE haelstene uit die hemel op hulle gestuur, en meer van hulle het gesterf deur die haelstene as deur die slagting van die kinders van Israel.
62 En die kinders van Israel het hulle agtervolg, en hulle het hulle nog steeds op die pad verslaan terwyl hulle voortgegaan en hulle verslaan het.
63 En toe hulle slaan, het die dag teen die aand gedaal, en Josua het voor die oë van die hele volk gesê: Son, staan stil op Gíbeon, en jy maan in die dal van Ajalon, totdat die nasie hom op wraak geneem het. sy vyande.
64 En die Here het na die stem van Josua geluister, en die son het stilgestaan in die middel van die hemele, en dit het ses en dertig oomblikke stilgestaan, en die maan het ook stilgestaan en gehaas om nie 'n hele dag onder te gaan nie.
65 En daar was geen dag soos daardie, voor hom of daarna, dat die Here na die stem van 'n man geluister het nie, want die Here het vir Israel geveg.

HOOFSTUK 89

1 Toe het Josua hierdie lied gespreek op die dag dat die HERE die Amoriete in die hand van Josua en die kinders van Israel gegee het, en hy het voor die oë van die hele Israel gesê:
2 U het magtige dinge gedoen, o Here, U het groot dade gedoen; wie is soos U? my lippe sal tot eer van u Naam sing.
3 My goedheid en my vesting, my hoë toring, 'n nuwe lied wil ek vir jou sing, met danksegging sal ek tot eer van jou sing, jy is die sterkte van my heil.
4 Al die konings van die aarde sal U loof, die vorste van die wêreld sal U sing, die kinders van Israel sal juig oor u verlossing, hulle sal sing en u krag loof.
5 Aan U, o Here, het ons vertrou; ons het gesê U is ons God, want U was ons skuilplek en 'n sterk toring teen ons vyande.
6 Tot U het ons geroep en ons was nie beskaamd nie, op U het ons vertrou en is ons verlos; toe ons U aangeroep het, het U ons stem gehoor, U het ons siele verlos van die swaard, U het u genade aan ons bewys, U het aan ons u verlossing gegee, U het ons harte verbly met u krag.
7 U het uitgegaan tot ons verlossing, met u arm het U u volk verlos; U het ons geantwoord uit die hemel van u heiligheid, U het ons verlos van tienduisende mense.
8 Die son en maan het stilgestaan in die hemel, en U het in u toorn teen ons verdrukkers gestaan en u oordele oor hulle beveel.
9 Al die vorste van die aarde het opgestaan, die konings van die nasies het bymekaargekom, hulle het nie geruk voor u aangesig nie, hulle het u oorloë begeer.
10 U het teen hulle opgestaan in u toorn en u toorn oor hulle laat neerdaal; U het hulle in u toorn vernietig en hulle in u hart uitgeroei.
11 Nasies is verteer deur u grimmigheid, koninkryke het vergaan vanweë u toorn, U het konings verwond op die dag van u toorn.
12 U het u grimmigheid oor hulle uitgestort, u grimmigheid het hulle aangegryp; U het hulle ongeregtigheid op hulle teruggekeer en hulle in hulle boosheid uitgeroei.
13 Hulle het 'n strik gesprei, hulle het daarin geval, in die net het hulle weggesteek, hulle voet is vasgevang.
14 U hand was gereed vir al u vyande wat gesê het: Deur hul swaard het hulle die land in besit geneem, deur hul arm het hulle in die stad gewoon; U het hulle aangesig met skande vervul, U het hulle horings op die grond laat sak, U het hulle verskrik in u grimmigheid en hulle in u toorn vernietig.
15 Die aarde het gebewe en gebewe van die geluid van u storm oor hulle, U het hulle siele nie van die dood teruggehou nie en hulle lewens in die doderyk laat neerkom.
16 U het hulle agtervolg in u storm, U het hulle in u warrelwind verteer, U het hulle reën in hael verander, hulle het in diep kuile geval, sodat hulle nie kon opstaan nie.
17 Hulle karkasse was soos rommel wat in die middel van die strate uitgegooi is.
18 Hulle is verteer en vernietig in u toorn; U het u volk met u krag verlos.
19 Daarom is ons harte bly in U, verhef ons siele in u verlossing.

20 Ons tong sal u krag vertel, ons sal sing en u wonders loof.
21 Want U het ons verlos van ons vyande, U het ons verlos van die wat teen ons opgestaan het, U het hulle voor ons uit verdelg en hulle onder ons voete neergedruk.
22 So sal al u vyande omkom, Here, en die goddelose sal wees soos kaf wat deur die wind gedryf word, en u beminde sal wees soos bome wat by die water geplant is.
23 En Josua en die hele Israel saam met hom het teruggekeer na die laer in Gilgal, nadat hulle al die konings verslaan het, sodat daar nie 'n oorblyfsel van hulle oorgebly het nie.
24 En die vyf konings het alleen te voet van die oorlog gevlug en hulle in 'n spelonk weggekruip, en Josua het hulle in die veld van geveg gesoek en hulle nie gekry nie.
25 En dit is later aan Josua meegedeel en gesê: Die konings is gevind en kyk, hulle is weggesteek in 'n spelonk.
26 En Josua sê: Stel manne aan om by die ingang van die spelonk te wees om hulle te bewaak, dat hulle hulleself nie wegneem nie; en die kinders van Israel het so gedoen.
27 En Josua het die hele Israel geroep en aan die gevegsbeamptes gesê: Plaas julle voete op die nekke van hierdie konings, en Josua het gesê: So sal die HERE met al julle vyande doen.
28 En Josua het later bevel gegee dat hulle die konings moes doodmaak en hulle in die spelonk gooi en groot klippe by die opening van die spelonk moes sit.
29 En Josua het agterna gegaan met al die mense wat op dié dag by hom was, na Makkeda, en hy het dit met die skerpte van die swaard verslaan.
30 En hy het die siele en alles wat aan die stad behoort met die banvloek getref, en hy het met die koning en sy mense gedoen soos hy met Jerigo gedoen het.
31 En hy het daarvandaan na Libna getrek, en hy het daarteen geveg, en die HERE het dit in sy hand gegee, en Josua het dit met die skerpte van die swaard verslaan, en al sy siele, en hy het dit en met sy koning gedoen. soos hy met Jerigo gedoen het.
32 En daarvandaan het hy deurgetrek na Lagis om daarteen te veg, en Horam, die koning van Gasa, het opgetrek om die manne van Lagis by te staan, en Josua het hom en sy volk verslaan totdat daar niemand vir hom oorgebly het nie.
33 En Josua het Lagis en al sy manskappe geneem, en hy het daarmee gedoen soos hy met Libna gedoen het.
34 En Josua het daarvandaan na Eglon getrek, en hy het dit ook geneem en dit en al sy manskappe met die skerpte van die swaard verslaan.
35 En daarvandaan het hy na Hebron gegaan en daarteen geveg en dit ingeneem en dit met die banvloek getref, en hy het daarvandaan teruggekeer met die hele Israel na Debir en daarteen geveg en dit met die skerpte van die swaard verslaan.
36 En hy het elke siel daarin vernietig, hy het niemand oorgebly nie, en hy het met dit en die koning daarvan gedoen soos hy met Jérigo gedoen het.
37 En Josua het al die konings van die Amoriete van Kades-Barnéa af tot by Asa verslaan, en hy het hulle land dadelik ingeneem, want die HERE het vir Israel geveg.
38 En Josua en die hele Israel het by die laer in Gilgal aangekom.
39 Toe Jabin, die koning van Kasor in daardie tyd alles hoor wat Josua aan die konings van die Amoriete gedoen het, het Jabin na Jobat, die koning van Mídian, en na Laban, die koning van Simron, na Jefal, die koning van Agsaf, en na al die konings van die land gestuur. Amoriete en sê:
40 Kom gou na ons toe en help ons, dat ons die kinders van Israel kan verslaan voordat hulle ons oorval en met ons doen soos hulle met die ander konings van die Amoriete gedoen het.
41 En al hierdie konings het geluister na die woorde van Jabin, die koning van Kasor, en hulle het uitgetrek met al hulle laers, sewentien konings, en hulle volk was so getal soos die sand aan die seekus, saam met perde en strydwaens ontelbaar, en hulle het gekom en laer opgeslaan by die waters van Merom, en hulle het bymekaargekom om teen Israel te veg.
42 En die Here het vir Josua gesê: Wees nie bevrees vir hulle nie, want môre omtrent hierdie tyd sal Ek hulle almal wat verslaan is voor jou oorgee; jy moet hulle perde kap en hulle strydwaens met vuur verbrand.
43 En Josua met al die krygsmanne het skielik op hulle afgekom en hulle verslaan, en hulle het in hulle hande geval, want die Here het hulle in die hand van die kinders van Israel oorgegee.
44 En die kinders van Israel het al hierdie konings met hulle laers agtervolg en hulle verslaan totdat daar niemand van hulle oorgebly het nie; en Josua het met hulle gedoen soos die HERE met hom gespreek het.
45 En Josua het in dié tyd na Kasor teruggekeer en dit met die swaard verslaan en elke siel daarin vernietig en dit met vuur verbrand, en van Kasor af het Josua na Simron gegaan en dit verslaan en dit met die banvloek getref.
46 Daarvandaan het hy na Agsaf gegaan, en hy het daarmee gedoen soos hy met Simron gedoen het.
47 Vandaar het hy na Adulam gegaan en al die mense daarin verslaan, en hy het met Adulam gedoen soos hy met Agsaf en Simron gedoen het.
48 En hy het van hulle af getrek na al die stede van die konings wat hy verslaan het, en hy het al die mense verslaan wat van hulle oorgebly het, en hy het hulle met die banvloek getref.
49 Net hulle buit en vee het die Israeliete vir hulleself as 'n prooi geneem, maar elke mens wat hulle geslaan het, het hulle geen siel laat lewe nie.
50 Soos die Here Moses beveel het, so het Josua en die hele Israel gedoen, hulle het in niks misluk nie.
51 En Josua en al die kinders van Israel het die hele land Kanaän verslaan soos die HERE hulle beveel het, en al hulle konings verslaan, wat een en dertig konings was, en die kinders van Israel het hulle hele land ingeneem.
52 Behalwe die koninkryke van Sihon en Og wat oorkant die Jordaan is, waarvan Moses baie stede verslaan het, en Moses het dit aan die Rubeniete en die Gadiete en aan die helfte van die stam van Manasse gegee.
53 En Josua het al die konings verslaan wat aan die westekant van die Jordaan was en hulle as 'n erfdeel aan die nege stamme en aan die halwe stam van Israel gegee.
54 Josua het vyf jaar lank oorlog gevoer met hierdie konings, en hy het hulle stede aan die Israeliete gegee, en die land het rustig geword van die oorlog in die stede van die Amoriete en die Kanaäniete.

HOOFSTUK 90

1 In dié tyd in die vyfde jaar nadat die kinders van Israel die Jordaan deurgetrek het, nadat die kinders van Israel gerus het van hulle oorlog teen die Kanaäniete, het daar in dié tyd groot en hewige gevegte ontstaan tussen Edom en die kinders van Kittim, en die kinders van Kittim het teen Edom geveg.
2 En Abianus, die koning van Kittim, het uitgetrek in daardie jaar, dit is in die een-en-dertigste jaar van sy regering, en 'n groot leër saam met hom van die helde van die kinders van Kittim, en hy het na Seïr gegaan om teen die kinders te veg. van Esau.
3 Toe Hadad, die koning van Edom, van sy gerug gehoor het, het hy uitgetrek hom tegemoet met 'n swaar volk en 'n sterk leër, en met hom in die veld van Edom geveg.
4 En die hand van Kittim het die oorhand gekry oor die kinders van Esau, en die kinders van Kittim het van die kinders van Esau twee-en-twintigduisend man gedood, en al die kinders van Esau het voor hulle uit gevlug.
5 En die kinders van Kittim het hulle agternagesit en hulle het by Hadad, die koning van Edom, aangekom, wat voor hulle uit gehardloop het, en hulle het hom lewendig gevang en hom na Abianus, die koning van Kittim, gebring.
6 En Abianus het beveel dat hy gedood moet word, en Hadad, die koning van Edom, het gesterwe in die agt-en-veertigste jaar van sy regering.
7 En die kinders van Kittim het hulle agtervolging van Edom voortgesit, en hulle het hulle met 'n groot slagting verslaan, en Edom het onderdanig geword aan die kinders van Kittim.
8 En die kinders van Kittim het oor Edom geheers, en Edom het onder die hand van die kinders van Kittim geword en van daardie dag af een koninkryk geword.
9 En van toe af kon hulle nie meer hul hoofde ophef nie, en hulle koninkryk het een geword met die kinders van Kittim.
10 En Abianus het offisiere in Edom aangestel, en al die kinders van Edom het onderdanig en skatpligtig geword aan Abianus, en Abianus het teruggekeer na sy eie land, Kittim.
11 En toe hy teruggekeer het, het hy sy regering vernuwe en vir hom 'n ruim en versterkte paleis gebou vir 'n koninklike woning, en hy het veilig geregeer oor die kinders van Kittim en oor Edom.
12 In daardie dae, nadat die kinders van Israel al die Kanaäniete en die Amoriete verdryf het, was Josua oud en hoog in jare.
13 En die Here het vir Josua gesê: Jy is oud, gevorderd in lewe, en 'n groot deel van die land is nog in besit.
14 Verdeel dan nou hierdie land as 'n erfdeel aan die nege stamme en aan die halwe stam van Manasse, en Josua het opgestaan en gedoen soos die Here met hom gespreek het.
15 En hy het die hele land aan die stamme van Israel as 'n erfdeel verdeel volgens hulle afdelings.
16 Maar aan die stam van Levi het hy geen erfdeel gegee nie; die offergawes van die HERE is hulle erfdeel soos die HERE deur die diens van Moses van hulle gespreek het.
17 En Josua het die berg Hebron aan Kaleb, die seun van Jefune, gegee, een deel bo sy broers, soos die Here deur Moses gespreek het.
18 Daarom het Hebron 'n erfdeel vir Kaleb en sy kinders geword tot vandag toe.
19 En Josua het die hele land deur die lot aan die hele Israel verdeel as 'n erfdeel, soos die HERE hom beveel het.
20 En die kinders van Israel het stede aan die Leviete gegee uit hulle eie erfdeel, en weiveld vir hulle vee en eiendom, soos die HERE Moses beveel het, so het die kinders van Israel gedoen, en hulle het die land deur loting verdeel, groot of klein.
21 En hulle het gegaan om die land te beërwe volgens hulle grense, en die kinders van Israel het aan Josua, die seun van Nun, 'n erfdeel onder hulle gegee.
22Deur die woord van die Here het hulle aan hom die stad gegee wat hy gevra het, Timnat-Serag op die berg Efraim, en hy het die stad gebou en daarin gaan woon.
23 Dit is die erfenis wat Elaser, die priester en Josua, die seun van Nun, en die hoofde van die families van die stamme deur die lot aan die kinders van Israel uitgedeel het in Silo, voor die aangesig van die HERE, by die ingang van die tabernakel, en hulle het agtergelaat die grond te verdeel.
24 En die HERE het die land aan die Israeliete gegee, en hulle het dit in besit geneem soos die HERE aan hulle gespreek het, en soos die HERE aan hulle voorvaders met 'n eed beloof het.
25 En die Here het aan die Israeliete rus gegee van al hulle vyande rondom hulle, en niemand het teen hulle opgestaan nie, en die Here het al hulle vyande in hulle hand oorgegee, en nie een ding het misluk van al die goeie wat die Here met hulle gespreek het nie. die kinders van Israel, ja, die HERE het alles gedoen.
26 En Josua het al die kinders van Israel geroep en hulle geseën en hulle bevel gegee om die HERE te dien, en daarna het hy hulle weggestuur, en hulle het elkeen na sy stad gegaan en elkeen na sy erfdeel.
27 En die kinders van Israel het die HERE gedien al die dae van Josua, en die HERE het hulle rus gegee van rondom hulle, en hulle het veilig in hul stede gewoon.
28 En dit het gebeur in daardie dae dat Abianus, die koning van Kittim, gesterwe het, in die agt-en-dertigste jaar van sy regering, dit is die sewende jaar van sy regering oor Edom, en hulle het hom begrawe in sy plek waarvoor hy gebou het. homself, en Latinus het in sy plek vyftig jaar geregeer.
29 En gedurende sy heerskappy het hy 'n leër uitgebring, en hy het gegaan en geveg teen die inwoners van Britannia en Kernania, die kinders van Elisa seun van Javan, en hy het oor hulle oorwin en hulle as belastingpligtige aangestel.
30 Hy het toe gehoor dat Edom in opstand gekom het onder die hand van Kittim, en Latinus het na hulle gegaan en hulle verslaan en hulle onderwerp, en hulle onder die hand van die kinders van Kittim geplaas, en Edom het een koninkryk geword met die kinders van Kittim almal die dae.
31 En vir baie jare was daar geen koning in Edom nie, en hulle regering was met die kinders van Kittim en hulle koning.
32 En dit was in die ses-en-twintigste jaar nadat die kinders van Israel deur die Jordaan deurgetrek het, dit is die ses-en-sestigste jaar nadat die kinders van Israel uit Egipte getrek het, dat Josua oud was, gevorderd in jare, honderd en agt jaar oud in daardie dae.
33 En Josua het die hele Israel geroep, hulle oudstes, hulle regters en beamptes, nadat die Here aan al die Israeliete rus gegee het van al hulle vyande rondom, en Josua het aan die oudstes van Israel en hulle regters gesê: Kyk, ek Ek is oud,

gevorderd in jare, en jy het gesien wat die Here gedoen het aan al die nasies wat Hy voor jou uit verdryf het, want dit is die Here wat vir jou geveg het.
34 Versterk julle dan nou om al die woorde van die wet van Moses te onderhou en te doen, om nie regs of links daarvan af te wyk nie, en om nie onder daardie nasies te kom wat in die land oorgebly het nie; en die naam van hulle gode mag jy nie noem nie, maar jy moet die Here jou God aankleef soos jy gedoen het tot vandag toe.
35 En Josua het die kinders van Israel baie vermaan om die HERE al hulle dae te dien.
36 Toe sê al die Israeliete: Ons sal die HERE onse God dien al ons dae, ons en ons kinders en ons kindskinders en ons nageslag tot in ewigheid.
37 En Josua het op dié dag 'n verbond met die volk gesluit, en hy het die kinders van Israel weggestuur, en hulle het elkeen na sy erfdeel en na sy stad gegaan.
38 En dit was in daardie dae toe die kinders van Israel veilig in hulle stede gewoon het, dat hulle die kiste van die stamme van hulle voorvaders wat hulle uit Egipte laat optrek het, begrawe, elkeen in die erfdeel van sy kinders, die twaalf seuns van Jakob het die kinders van Israel begrawe, elkeen in die besit van sy kinders.
39 En dit is die name van die stede waarin hulle die twaalf seuns van Jakob begrawe het wat die kinders van Israel uit Egipte laat optrek het.
40 En hulle het Ruben en Gad begrawe oos van die Jordaan, in Rome, wat Moses aan hulle kinders gegee het.
41 En Simeon en Levi het hulle begrawe in die stad Mauda wat hy aan die kinders van Símeon gegee het, en die weiveld van die stad was vir die kinders van Levi.
42 En Juda het hulle begrawe in die stad Benjamin, teenoor Betlehem.
43 En die gebeente van Issaskar en Sébulon het hulle in Sidon begrawe, in die deel wat aan hulle kinders toeval.
44 En Dan is begrawe in die stad van sy kinders in Estael, en Naftali en Aser het hulle in Kades-Naftali begrawe, elkeen op sy plek wat hy aan sy kinders gegee het.
45 En die gebeente van Josef het hulle begrawe in Sigem, op die stuk grond wat Jakob van Hemor gekoop het en wat vir Josef as 'n erfdeel geword het.
46 En hulle het Benjamin in Jerusalem begrawe, teenoor die Jebusiet wat aan die kinders van Benjamin gegee is; die kinders van Israel het hulle vaders begrawe, elkeen in die stad van sy kinders.
47 En aan die einde van twee jaar het Josua, die seun van Nun, gesterwe, honderd en tien jaar oud, en die tyd wat Josua Israel gerig het, was agt en twintig jaar, en Israel het die Here gedien al die dae van sy lewe.
48 En die ander sake van Josua en sy oorloë en sy teregwysings waarmee hy Israel tereggewys het, en alles wat hy hulle beveel het, en die name van die stede wat die kinders van Israel in sy dae in besit geneem het, kyk, dit is in die boek geskrywe van die woorde van Josua aan die kinders van Israel en in die boek van die oorloë van die HERE wat Moses en Josua en die kinders van Israel geskrywe het.
49 En die kinders van Israel het Josua begrawe op die grens van sy erfdeel, in Timnat-Serag, wat aan hom gegee is op die berg Efraim.
50 En Elaser, die seun van Aäron, het in daardie dae gesterwe, en hulle het hom begrawe op 'n heuwel wat aan sy seun Pineas behoort, wat aan hom gegee is op die berg Efraim.

HOOFSTUK 91

1 In daardie tyd, ná die dood van Josua, was die kinders van die Kanaäniete nog in die land, en die Israeliete het besluit om hulle te verdryf.
2 En die kinders van Israel het die HERE gevra en gesê: Wie sal eerste vir ons optrek na die Kanaäniete om teen hulle te veg? en die HERE het gesê: Juda sal optrek.
3 En die kinders van Juda het vir Símeon gesê: Trek saam met ons op in ons lot, en ons sal teen die Kanaäniete veg en net so sal ons saam met jou optrek in jou lot, so het die kinders van Símeon saam met die kinders van Juda getrek.
4 En die kinders van Juda het opgetrek en teen die Kanaäniete geveg, en die Here het die Kanaäniete in die hand van die kinders van Juda oorgegee, en hulle het hulle in Besek verslaan, tienduisend man.
5 En hulle het teen Adonibesek in Besek geveg, en hy het voor hulle uit gevlug, en hulle het hom agtervolg en hom gevang, en hulle het hom gegryp en sy duime en groottone afgekap.
6 En Adoni-besek sê: Drie en tien konings wat hul duime en groottone afgesny het, het hulle vleis onder my tafel bymekaargemaak, soos ek gedoen het, so het God my vergeld, en hulle het hom na Jerusalem gebring, en hy het daar gesterf.
7 En die kinders van Símeon het saam met die kinders van Juda getrek, en hulle het die Kanaäniete met die skerpte van die swaard verslaan.
8 En die HERE was met die kinders van Juda, en hulle het die berg in besit geneem, en die kinders van Josef het opgetrek na Bet-el, dit is Lus, en die HERE was met hulle.
9 En die kinders van Josef het Bet-el bespied, en die wagte het 'n man uit die stad sien uitgaan, en hulle het hom gevang en vir hom gesê: Wys ons tog die ingang van die stad, en ons sal guns aan jou bewys.
10 En daardie man het hulle die ingang van die stad gewys, en die kinders van Josef het gekom en die stad met die skerpte van die swaard verslaan.
11 En hulle het die man met sy familie weggestuur, en hy het na die Hetiete gegaan en 'n stad gebou, en hy het dit Lus genoem, sodat al die Israeliete in hulle stede gewoon het, en die kinders van Israel het in hulle stede gewoon. en die kinders van Israel het die HERE gedien al die dae van Josua en al die dae van die oudstes wat hulle dae ná Josua verleng het en die groot werk van die HERE gesien het wat Hy vir Israel gedoen het.
12 En die oudstes het Israel gerig ná die dood van Josua sewentien jaar lank.
13 En al die oudstes het ook die oorloë van Israel teen die Kanaäniete geveg, en die HERE het die Kanaäniete voor die kinders van Israel verdryf om die Israeliete in hulle land te laat woon.
14 En hy het al die woorde volbring wat Hy tot Abraham, Isak en Jakob gespreek het, en die eed wat Hy gesweer het om aan hulle en hulle kinders, die land van die Kanaäniete, te gee.
15 En die HERE het aan die kinders van Israel die hele land Kanaän gegee, soos Hy aan hulle voorvaders gesweer

het, en die HERE het hulle rus gegee van die rondom hulle,
en die kinders van Israel het veilig in hulle stede gewoon.
16 Geloofd sy die Here vir ewig, amen en amen.
17 Versterk julleself en laat die harte van almal wat op die
Here vertrou, goeie moed wees. Die Einde.